

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

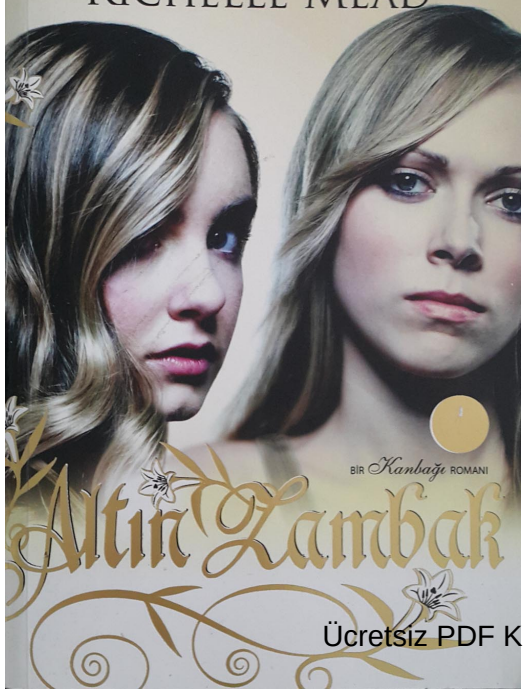
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI 1 NUMARALI ÇOKSATAR "AMPİR AKADEMİSİ" VE NEW YORK TIMES
ÇOKSATARI "KANBAĞI" SERİLERİNİN YAZARINDAN

RICHELLE MEAD

BİR *Kanbağı* ROMANI

Altın Lambak

Ücretsiz PDF K

ABG/160

AB/365

AÇ/118

A/55

ALTIN ZAMBAK

Kanbağı - 2

Richelle Mead

Orijinal Adı: *The Golden Lily*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Zeynep Arıkan

Türkçe Düzenleme: Alkım Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Tasarımı: Emilian Gregory

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Eylül 2012

ISBN: 978 - 605 - 142 - 090 - 5

Sertifika No: 10905

Richelle Mead © 2012

Kapak Fotoğrafı: Michael Frost © 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti. 'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftçevre Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF K

Altın Lambak

RICHELLE MEAD

Ücretsiz PDF K

*Bu romanı tamamladığım gün doğan
güzel oğluma...*

BÖLÜM 1

PEK ÇOK insan, fırtınalı bir gecede yeraltı sığınağına götürülmeyi korkutucu bulurdu. Ancak ben onlardan biri değildim.

Mantıklı açıklamalar getirerek verilerle tanımladığım şeyler beni korkutmazdı. İşte bu yüzden, sokak seviyesinin aşağısına inerken, kendi kendime gerçekleri tekrarlayıp duruyordum. Sığınak, Soğuk Savaş'tan kalma bir kalıntıydı, insanların her köşe başında nükleer füzelerin bulunduğunu düşündüğü bir zamanda, bir tür koruma yeri olarak yapılmıştı. Görünüşte bu bina, bir optik malzeme mağazasına ev sahipliği yapıyor gibi duruyordu. Ancak bir paravandan ibaretti. Hiç de korkunç görünmüyordu. Peki ya fırtına? Basitçe, atmosfer cephelerinin çarpıştığı doğal bir olguydu. Ve gerçekten de bir fırtınadan zarar görmekten endişeleniyorsanız, yeraltına inmek oldukça zekiceydi.

Yani, hayır. Görünüşte uğursuz olan bu yolculuk beni zerre kadar korkutmuyordu. Her şey makul gerçeklerle mantık

Ücretsiz PDF K

üzerine kuruluydu. Bununla baş edebilirdim. Asıl sorunum, işimin *geri kalan* kısmıydı.

Ve gerçekten, fırtınada yeraltına yapılan gezintilerin beni ürkütmemesinin sebebi belki de buydu. Günlerinizin çoğunu vampirler ve yarı vampirler arasında yaşayarak geçirdiğinizde, onları kan bulmaları için bir yerlere taşıdığınızda ve varlıklarını dünyanın geri kalanından sakladığınızda... Eh, böylesi de size hayata bir tür eşsiz bakış açısı kazandırıyor. Kanlı vampir savaşlarına tanık olmuş, bildiğim tüm fizik kurallarını altüst eden büyüleri başarılar görmüştüm. Yaşamım, açıklanamaz olan karşısında duyduğum dehşeti kontrol altına almak ve çaresizce bunu açıklamanın bir yolunu bulmak için bitmek bilmeyen bir mücadeleden ibaretti.

“Dikkat et,” dedi rehberim bana, bir basamaktan daha inerken. O ana dek gördüğüm her şey betonu –duvarlar, döşemeler, tavan. Gri, sert zemin, yolumuzu aydınlatmaya çalışan flüoresan ışığını emiyordu. Rehberimin bu dinginliği kasvetli ve soğuktu. Tüyler ürperticiydi. Rehberim düşüncelerimi okumuş olmalıydı. “Burası ilk yapıldığından beri çeşitli tadilatlardan geçti, genişletme çabalarımız oldu. Ana bölüme geçtiğimizde göreceksin.”

Beklenildiği gibi. Merdivenler sonunda, her iki yanında kapalı kapılar bulunan bir koridora açıldı. Dekor yine betondan oluşuyordu ama tüm kapılar modern bir stile sahipti. Kırmızı ya da yeşil ışıklar yanan elektronik kilitleri vardı. Rehberim beni sağdaki ikinci kapıya götürdü. İçeriye girdiğimde, karşımda tamamen normal bir hol duruyordu. Hani her modern

ofiste bulabileceğiniz türden dinlenme salonları gibi. Yerler yeşil bir halıyla kaplıydı, sanki bir şekilde çimlerde olduğunuz hissini yaratmaya çalışmışlardı ancak insana hüznü veriyordu. Duvarlardaki taba rengi ise sıcaklık yanılsaması yaratıyordu. Odanın karşı köşesine pofuduk bir kanepeyle iki sandalye ve üzerinde dergiler olan bir masa yerleştirilmişti. Her şey bir yana, en güzeli de odada lavabolu bir tezgah ve bir kahve makinesi olmasıydı.

“Rahatına bak,” dedi rehberim bana. Benim gibi on sekiz yaşında olduğumu tahmin ediyordum. Büyük gözükmek için sakal bırakma girişimi pek işe yaramamıştı, hatta onu, olduğundan daha küçük gösteriyordu. “Yakında seni görmeye gelecekler.”

Gözlerimi kahve makinesinden alamamıştım. “Biraz kahve yapabilir miyim?”

“Elbette,” dedi. “Ne istersen.”

Odadan çıktığında doğru tezgaha koştum. Kahve öğütülmüştü. Pekala o da Soğuk Savaş’tan kalma olabilirdi. İçinde kafein olduğu sürece umrumda değildi. California’dan gece uçağına binmişim ve günün bir kısmında kendime gelecek zamanım olmasına rağmen, kendimi hala uykusuz ve mahmur hissediyordum. Kahve makinesini çalıştırıp odanın öteki tarafına yürüdüm. Dergiler dağınık yığınlar halindeydi, ben de onları düzenli bir şekilde istifledim. Dağınıklığa tahammül edemiyordum.

Kanepeye oturup kahvenin hazır olmasını bekledim. Bir kez daha bu görüşmenin neyle ilgili olduğunu düşünmeye

başladım. O öğleden sonra zamanımın büyük bir kısmını, Virginia'da birkaç Simyacı yetkilisine yeni görevimin durumu hakkında bilgi vererek geçirmiştım. Palm Springs'te yaşıyor, saklanmak zorunda kalan bir vampir prensese, Jill Mastrano Dragomir'e göz kulak olmak için özel bir yatılı okulda son sınıf öğrencisiymiş gibi yapıyordum. Onun yaşamasını sağlamak, ırkını sivil savaştan uzak tutmak anlamına geliyordu – çünkü böylesi, insanları modern hayatın yüzeyinin altında pusuda bekleyen doğaüstü dünyadan kesinlikle haberdar edecek türden bir şey olurdu. Simyacılar için bu hayati bir misyondur, onun için de son gelişmeleri öğrenmek istemelerine pek de şaşırmadım. Beni asıl şaşırtan, bu işi telefonda yapmamalardıydı. İçinde bulunduğum tesise gelmek için başka bir sebep düşünemiyordum.

Kahve makinesi durdu. Sadece üç fincan kahve yapmak için çalıştırmıştım –ki bu miktar büyük ihtimalle akşama kadar beni idare ederdi. Köpük bardağımı kahveyle doldurduğum sırada kapı açıldı. İçeri bir adam girdi. Neredeyse kahveyi yere düşürüyordum.

“Bay Darnell,” dedim demliğı ocağı koyarken. Ellerim titriyordu. “Sizi... sizi yeniden görmek çok güzel efendim.”

“Seni de Sydney,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Gerçekten de büyümüşsün.”

“Teşekkür ederim efendim,” dedim. Söylediğinin bir iltifat olup olmadığından emin değildim.

Tom Darnell babam yaşındaydı ve yer yer griler düşmüş kahverengi saçları vardı. Onu en son gördüğümde beri yüzün-

deki çizgiler artmıştı ve mavi gözlerinde kendisiyle pek bağdaştıramadığım endişeli bakışlar vardı. Tom Darnell, Simyacıların arasında yüksek rütbeli bir yetkiliydi ve bu pozisyonunu, kararlı eylemler ve ateşli bir iş ahlakıyla elde etmişti. Ben daha küçükken, hep olduğundan daha büyük, kendinden son derece emin ve büyüleyici görünürdü gözüme. Şimdiyse benden korkuyormuş gibi görünüyordu. Ne de olsa Simyacılar tarafından yakalanıp hapse atılmasından sorumlu kişi bendim.

“Buraya kadar geldiğin için minnettarım,” diye ekledi birkaç dakikalık tuhaf bir sessizliğin ardından. “Gidiş geliş için çok uzun bir yol olduğunu biliyorum, özellikle de haftasonları.”

“Benim için hiç sorun değil efendim,” dedim. Sesimin kendime güvenli çıkmasını umuyordum. “Her neye ihtiyacınız varsa... yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.” Bunun ne olabileceğini hala merak ediyordum.

Birkaç saniye beni inceleyip sertçe başını salladı. “İşine çok bağlısın,” dedi. “Tıpkı baban gibi.”

Hiç tepki vermedim. Bu yorumun *aslında* bir iltifat amacında olduğunu biliyordum fakat pek de o şekilde anlamadım.

Tom boğazını temizledi. “Pekala, bakalım. Şu işi bitirelim. Seni gerektiğinden fazla rahatsız etmeyi hiç istemem.”

Bir kez daha o kaygılı, hürmetkar hissi aldım. Neden benim duygularıma bu kadar özen gösteriyordu ki? Oğlu Keith’e yaptıklarımın sonrak beklediğim şey, öfke ya da suçlamalardı. Tom kapıyı benim için açıp yolu işaret etti.

“Kahvemi alabilir miyim efendim?”

“Elbette.”

Beni yine beton koridora çıkarıp daha fazla kapalı kapıya doğru ilerletti. Kahvemi bir can simidi gibi kavırıyordum. Bu mekana ilk girdiğim zamana kıyasla çok daha fazla korkuyordum. Tom birkaç kapı ilerledikten sonra kırmızı ışıklı birinin önünde durdu ancak açmakta tereddüt etti.

“Bilmeni isterim ki... yaptığın son derece cesurca bir şey,” dedi bana bakmadan. “Keith’le geçmişte -ve şimdi de- arkadaş olduğunuzu biliyorum ve onu ihbar etmek hiç de kolay olmamıştır. Bu, işine ne kadar bağlı olduğunu gösteriyor. İşin içine kişisel duygular girdiği durumlarda, hiç kolay bir şey değil.”

Keith’le ne şimdi ne de geçmişte arkadaştık. Ancak sanırım Tom’un hatasının nedenini anlayabiliyordum. Keith bir yaz ailemle kalmıştı, ardından birlikte Palm Springs’te çalışmıştık. Onu işlediği suçları yüzünden ihbar etmek benim için hiç de zor olmamıştı. Hatta hoşuma da gitmişti. Tom’un yüzündeki yaralı bakışı görünce, böyle bir şey söyleyemeyeceğimi anladım.

Yutkundum. “Şey. Önemli olan işimiz.”

Üzgün bir bakış attı. “Evet. Kesinlikle öyle.”

Kapının güvenlik numarası vardı. Tom on rakamdan oluşan bir numara girdi ve kilit açıldı. Kapıyı iterek içeri girdi. Ben de onu izledim. Boş oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve içeride üç kişi daha vardı. Bu yüzden, odada başka neler olduğunu ilk başta fark etmedim. Diğerlerinin de Simyacı olduğunu anında anlamıştım. Aksi halde, burada bulunmalarını gerektiren başka bir neden düşünemiyordum. Ve elbette kala-

balık bir caddede bile tanıyabileceğim türden, kendilerini ele veren çeşitli ipuçlarına sahiplerdi. Tanımlanamaz renklerde iş kıyafetleri. Sol yanaklarında parlayan altın zambak dövmeleri. Bir nevi, hepimizin paylaştığı bir üniformaydı bunlar. Bizler, dostlarımızın gölgelerinde saklanan gizli bir orduyduk.

Üçü de ellerinde dosyalarla gözlerini duvarlardan birine dikmişti. Bu odanın amacını işte o an anladım. Duvardaki bir pencere, buradan çok daha iyi aydınlatılmış başka bir odaya bakıyordu.

Ve o odada Keith Darnell vardı.

Başını kaldırıp aramızdaki cama baktı ve vurmaya başladı. Kalbim güm güm atıyordu. Korku içinde birkaç adım geriledim, peşimden geleceğine emindim. Aslında beni göremediğini anlamam birkaç dakikamı aldı. Biraz olsun rahatlamıştım. Çok az. Cam, aynalıydı. Ellerini cama bastırdı, çılgına dönmüş bir şekilde, orada olduğunu bildiği ancak göremediği yüzlere bakıp duruyordu.

“Lütfen, lütfen,” diye bağırdı. “Çıkarın beni. Lütfen çıkarın beni buradan.”

Keith, en son gördüğümünden beri biraz daha cılız görünüyordu. Saçları darmadağınaktı ve görüşmediğimiz bir aydan beri kesilmemiş gibiydi. Üzerinde mahkumlarla akıl hastalarının giydiği türden, sade, gri bir tulum vardı ve bu haliyle bana beton holü hatırlatıyordu. En kötü olan da gözlerindeki dehşet içindeki bakışlardı –daha doğrusu bir gözündeki. Keith gizlice planladığım bir vampir saldırısında bir gözünü kaybetmişti. Bundan hiçbir Simyacı’nın haberi yoktu. Tıpkı Keith’in ablam

Carly'ye tecavüz ettiğini bilmedikleri gibi. Eğer bu ek intikam olayını bilse, Tom Darnell'in beni *bağlılığımdan* dolayı öveceğinden şüpheliydim. Keith'in o anki durumunu görünce, kendimi onun adına biraz kötü hissettim –özellikle de keder içindeki Tom adına. Bununla birlikte, Keith'e yaptığımdan dolayı hala suçluluk duymuyordum. Ne tutuklanması ne de gözüne olanlar için. Basitçe söylemek gerekirse Keith Darnell kötü bir insandı.

“Eminim Keith'i hatırlıyorsunuzdur,” dedi elinde kağıtlar olan Simyacılardan biri. Gri saçları sıkı, düzgün bir topuz yapılmıştı.

“Evet hanımefendi,” dedim.

Keith yeniden bir öfke nöbeti içinde cama vurunca, başka bir karşılık vermekten kurtuldum. “Lütfen! Çok ciddiylim! Ne isterseniz o olsun. Her şeyi yaparım. Ne isterseniz söylerim. Neye isterseniz *inanırım*. Lütfen beni oraya geri göndermeyin!”

Tom'la ikimiz gerginleşmiştik fakat diğer Simyacılar onu klinik bir tarafsızlıkla izliyor, kağıtlara notlar karalıyordu. Topuzlu kadın hiçbir şey olmamış gibi başını kaldırıp bana baktı. “Genç Bay Darnell bir süredir rehabilitasyon merkezlerimizden birinde kalıyor. Talihsiz bir olay –ancak gerekliydi. Yasadışı madde kaçakçılığı yapması kuşkusuz kötü bir şeydi. Ama vampirlerle iş birliği yapması affedilemezdi. Onlarla hiçbir bağı bulunmadığını *iddia ediyor* olsa da... Eh, bundan emin olamayız. Doğruyu söylüyor olsa bile bu ihlalin daha da ileleyebilme olasılığı da var –sadece Moroi'larla değil, Strigoi'larla da iş birliği söz konusu. Bu yüzden onu uzak tutuyoruz.”

“Bu gerçekten onun iyiliği için,” dedi elinde kağıt bulunan üçüncü Simyacı. “Ona iyilik yapıyoruz.”

Büyük bir korkuyla sarsıldım. Simyacıların gerçek amacı, vampirlerin varlığını insanlardan gizli tutmaktı. Vampirlerin, bizim gibi insanlarla hiçbir işleri olmaması gereken doğadışı yaratıklar olduğuna inanırdık. Bizi yakından ilgilendiren şey, insanları ölümsüzlük vaatleriyle esir eden Strigoï’lardı –alçak, katil vampirler. Barış yanlısı Moroi’lar ve yarı insan akranları dampirlere bile şüpheyile bakılırdı. Biz bu son iki grupta epey çalışırdık ve onları hafife almayı öğrenmiş olmamıza rağmen, bazı Simyacılar kendilerini Moroi’larla dampirlere yakın hissetmekle kalmaz, onları gerçekten sevmeye başladılar.

Asıl çilgınca olan -vampir kanı satmak gibi bir suç işlemesine karşın- Keith’in vampirlerle fazla dostluk kurma konusunda akla gelebilecek son insanlardan biri olmasıydı. Onlardan hoşlanmadığını pek çok kez bana açıkça söylemişti. Gerçekten de eğer birisi vampirlere bağlılıktan dolayı suçlanmayı hak ediyorsa...

O kişi pekala ben olurdum.

Konuşma sırasını öteki Simyacılardan biri, yakasından sarkan aynalı güneş gözlükleri olan adam aldı. “Siz Bayan Sage, *onlarla* kapsamlı olarak çalışıp tarafsızlığı korumanın mükemmel bir örneğisiniz. Sizin bağlılığınız üstlerimizin dik-katinden kaçmış değil.”

“Teşekkür ederim efendim,” dedim sıkıntı içinde. Bu gece kaç kez daha *bağlılıktan* bahsedileceğini merak ediyordum. Birkaç ay öncesine dayanan bir olaydı bu. Bir dampir kaç-

ğının kaçmasına yardım ettiğim için başım belaya girmişti. Sonrasında masum olduğu kanıtlanmıştı ve benim bu işe karışmamı *kariyer hırsı* olarak kayda geçmişlerdi.

“Ve,” diye konuşmasını sürdürdü güneş gözlüklü, “Bay Darnell’la olan deneyiminizi göz önüne alınca bize ifade verebilecek en uygun kişi olduğunuzu düşündük.”

Dikkatimi yeniden Keith’e yönelttim. Bunca süredir hiç durmadan sayısız kez cama vurmuş ve bağırmıştı. Diğerleri ona aldırış etmemeyi başarıyordu, dolayısıyla ben de kendimi zorladım.

“Hangi konuyla ilgili bir ifade efendim?”

“Onu rehabilitasyon merkezine geri gönderip göndermemek üzerine düşünüyoruz,” diye açıkladı gri topuzlu kadın. “Orada epey ilerleme kaydetti ama bazıları, ihtiyatlı davranıp vampirlerle herhangi bir bağlantı olasılığının tamamen ortadan kalktığından emin olmamız gerektiğini savunuyor.”

Eğer Keith’in şu anki davranışları epey ilerlemeden sayılıyorsa, az ilerlemenin nasıl olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Güneş gözlüklü, kalemini kağıdın üstüne götürdü. “Palm Springs’te tanık olduklarınıza dayanarak Bay Darnell’in vampirler konusundaki ruh haliyle ilgili ne düşünüyorsunuz Bayan Sage? Gördüğünüz bağ, daha fazla önlem almayı gerektirecek kadar güçlü müydü?” Büyük ihtimalle *daha fazla önlem* daha çok rehabilitasyon anlamına geliyordu.

Keith cama vurmayı sürdürdürsün, odadaki tüm gözler bana çevrildi. Dosyalı Simyacılar, düşünceli ve meraklı

görünüyordu. Tom Darnell'in terlediği belliydi. Beni korku ve beklenti içinde izliyordu. Sanırım bu anlaşılabilir bir şeydi. Oğlunun kaderi ellerimdeydi.

Keith'e bakarken, çelişkili duygular içimde savaşıyordu. Ondan sadece hoşlanmıyor değildim –nefret ediyordum. Ayrıca nefret ettiğim çok insan yoktu. Ancak Carly'ye yaptığını unutamazdım. Aynı şekilde Palm Springs'te bana ve başkalarına yaptığı şeyler hala aklımdaydı. Kan sahtekarlığını örtbas etmek için bana iftira atmış, hayatımı mahvetmişti. Ayrıca bakmakla yükümlü olduğumuz vampirlerle dampirlere çok kötü davranmıştı. Bütün bunlar, gerçek canavarların kim olduğunu sorgulamama neden olmuştu.

Rehabilitasyon merkezlerinde tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Keith'in tepkilerine bakınca, büyük ihtimalle oldukça kötü şeylerdi. Bir yanım, orada yıllarca kalması ve bir daha gün yüzü görmemesi için Simyacılara onu göndermelerini söylemeye can atıyordu. İşlediği suçlar ağır cezayı hak ediyordu –yine de özel olarak *bu* cezayı hak edip etmediğine karar veremiyordum.

“Bence... bence Keith Darnell yozlaşmış biri,” diyebilirdim en sonunda. “Bencil ve ahlaksız. Başkalarını zerre kadar umursamıyor ve kendi amaçlarına ulaşmak için insanlara zarar veriyor. İstediklerini elde etmek uğruna yalan söylemeye, hile yapmaya ve çalmaya hazır.” Biraz duraksadım. “Ama... vampirlerin ne olduğunu bilmediğini sanmıyorum. Onlara çok yakın olduğunu ya da gelecekte sevme tehlikesi içinde olduğunu zannetmiyorum. Bunların ışığında, aynı zamanda yakın

gelecekte Simyacılık görevlerini yürütmesine izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorum. Böylesi, onu bir yere kapatmak ya da göz hapsinde tutmak anlamına mı geliyor, orası size kalmış. Geçmişteki davranışları, ideallerimizi ciddiye almadığını gösteriyor ancak bu, bencilliğinden kaynaklanıyor. *Onlara* karşı anormal bir bağlılıktan değil. O... açık söylemek gerekirse sadece kötü bir insan.”

Konuşmamın ardından derin bir sessizlik oldu –Simyacıların notlarını hızla çiziktirirken çıkan sesler hariç. Cesaretimi toplayarak Tom’a şöyle bir göz attım, oğlunun beş para etmez biri olduğunu söyledikten sonra karşılaşacağım manzardan korkuyordum. Ama Tom, şaşırtıcı biçimde rahatlamış görünüyordu. Ve minnettar. Hatta ağlamak üzereydi. Beni görünce, dudaklarını hareket ettirerek, *Teşekkür ederim*, dedi. Hayretler içindeydim. Az önce Keith’in her yönüyle berbat bir insan olduğunu ilan etmiştim. Ancak Keith’i vampirlerin müttefiki olmakla suçlamadığım sürece, bunların hiçbirisinin babası için bir önemi yoktu. Keith’e katil diyebilirdim ve böylesi, onun düşmanla canciğer olduğu anlamına gelmiyorsa Tom muhtemelen bana minnettar olurdu.

Sinirlerim bozuldu. Bütün bunların arasında, tekrar gerçek canavarların kim olduğunu düşünmeye başladım. Palm Springs’te bıraktığım grup, kesinlikle Keith’ten yüz kat daha ahlaklıydı.

“Teşekkür ederiz Bayan Sage,” dedi gri topuzlu kadın notlarını tamamlayarak. “Çok yardımcı oldunuz. Kararımızı verirken, söylediklerinizi göz önüne alacağız. Şimdi gidebilirsiniz.

Hole çıktığınızda Zeke'i bulacaksınız. Sizi dışarı çıkarmak için bekliyor.”

Beni göndermeye çalışmalarına şaşırmıştım. Çok ani olmuştu. Yine de tam Simyacılara göreymi. Verimli. İsabetli. Onlara veda etmek için nazikçe başımı salladım ve kapıyı açmadan son bir kez Keith'e baktım. Kapı ardımdan kapanır kapanmaz, koridorun sessizliği oldukça rahatlatıcı geldi. Artık Keith'i duymuyordum.

Meğerse Zeke, beni başta içeri alan Simyacıymış. “Hazır mısın?”

“Öyle görünüyor,” dedim az önce olanlar nedeniyle afallamış bir halde. Palm Springs olayıyla ilgili önceki sorgulamamın, Simyacılar açısından sadece bir kolaylık sağladığının farkındaydım. O bölgede bulunduğuma göre neden yüz yüze bir görüşme yapmıyorlardı ki? Aslında pek de işlerine yaramamıştım. Şehirlerarası yolculuk yapmamın asıl amacı Keith'i görmektir.

Koridorda yürürken, daha önce fark etmediğim bir şey dikkatimi çekti. Kapılardan birinin üzerinde çok fazla güvenlik vardı –az önce girdiğim odadan çok daha fazla. Işıklar ve tuşların yanı sıra bir kart okutucu da bulunuyordu. Kapının üstünde, dışarıdan kilitlenmiş yaysız bir kilit duruyordu. Pek hoş bir şey olmamakla birlikte, belli ki kapının ardında her ne varsa içeride tutmak için yapılmıştı.

Farkında olmadan durup bir süre kapıyı inceledim. Ardından, soru sormamam gerektiğini bilerek yürümeye devam ettim. İyi Simyacılar soru sormazdı.

Nereye baktığımı anlayan Zeke, olduğu yerde durdu. Önce bana, ardından kapıya bakış atıp tekrar bana döndü. “İçeride ne olduğunu mu... görmek istiyorsun?” Gözleri hızla, az önce çıktığımız kapıya yöneldi. Düşük rütbeli olduğunu biliyordum, diğerleriyle başının belaya girmesinden korktuğu belliydi. Aynı zamanda, sakladığı ve başkalarıyla paylaşmaması gereken sırlar yüzünden telaşlandığını açık eden bir sabırsızlık içindeydi. Ben güvenilir bir çıkış noktasıydım.

“Sanırım bu, içeride ne olduğuna bağlı,” dedim.

“Yaptığımız şeyin nedeni bu,” dedi gizemli bir tavırla. “İstersen bir bak, böylece amaçlarımızın neden bu kadar önemli olduğunu anlarsın.”

Risk almaya karar verip okuyucuya bir kart uzattı ve uzun bir kod girdi. Kapıdaki ışık yeşile döndü ve yaysız kilidi kaydırarak açtı. Bir yanım, başka bir loş odayla karşılaşmayı bekliyordu ancak içerideki ışık o kadar parlaktı ki kör olacağımı sandım. Bir elimi gözlerime siper ettim.

“Bu bir tür ışık terapisi,” diye açıklama yaptı Zeke özür dilercesine. “Havanın kapalı olduğu bölgelerdeki insanların güneş lambası kullandığını biliyor musun? İşte onlarla aynı türden ışınlar. Burada umulan, *onun* gibi insanların yeniden insan olabilmesini sağlamak –ya da en azından Strigoi olduklarını düşünmemeleri için cesaretlerini kırmak.”

İlk başta, ne dediğini anlayamayacak kadar gözlerim kamaşmıştı. Sonra, boş odanın diğer tarafında bir hücre gördüm. Girişi büyük metal parmaklıklarla kapatılmıştı, o da bir başka kart okutucu ve tuş takımıyla kilitliydi. Gözüm bir an içeri-

deki adama ilişti. Benden daha büyüktü, bir tahmin yapmam gerekirse yirmili yaşlarının ortasındaaydı. Darmadağın görünüşünün karşısında, Keith bile düzenli ve temiz kalırdı. Adam bir deri bir kemikti ve bir köşede kıvrılmış, kollarını ışığa karşı gözlerinin üzerine koymuştu. Kollarında ve ayaklarında kelepçeler vardı, hiçbir yere gidemeyeceğİ gayet açıktı. İçeri girdiğimizi duyunca, bize gizlice bir bakış atma cesaretinde bulundu. Ardından yüzünü daha da fazla kapadı.

Tüylerim diken diken olmuştu. Adam bir insandı, ancak yüzündeki ifade her Strigoi'da gördüğüm türden bir soğukluk ve kötülük taşıyordu. Kurşun rengi gözleri, yırtıcı hayvanlarınkine benziyordu. Diğer insanlara zerre kadar sevgi beslemeyen katiller gibiydi.

“Bana yemek mi getirdiniz?” diye sordu yalandan hırıltılı bir sesle. “Hoş, genç bir bayan görüyorum. Sevdüğimden daha zayıf ama eminim kanı hala lezzetlidir.”

“Liam,” dedi Zeke. Sabrının tükendiğİ belliydi. “Yemeğinin nerede olduğunu biliyorsun.” Hücresinde uzun zamandır orada durduğı belli olan, bozulmuşa benzeyen bir tepsi el sürülmemiş yemeğİ işaret etti. Tavuk, bezelye ve kurabiye. “Neredeyse hiçbir şey yemiyor,” diye açıklama yaptı Zeke bana. “İşte ondan bu kadar zayıf. Hala kan içmekte ısrar ediyor.”

“O... *aslında* ırkı ne?” diye sordum. Gözlerimi Liam'dan alamıyordum. Bu elbette aptalca bir soruydu. Liam'ın insan olduğİ açıktı. Yine de... onda doğru olmayan bir şey vardı.

“Strigoi olmak isteyen soysuz bir ruh,” dedi Zeke. “Birkaç gardiyan onu o canavarlara hizmet ederken görmüş ve bize

gönderdiler. Onu ıslah etmeye çalışıyoruz ama boşuna. Strigoï'ların ne kadar mükemmel olduğunu, bir gün onlara ulaşacağını ve bunun hesabını bize ödedeceğini söylemekten vazgeçmiyor. Bir taraftan da onlardan biriymiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyor.”

“Ah,” dedi Liam şeytani bir gülümsemeyle, “onlardan biri *olacağım*. Sadakatimi ve çektiğim acıları ödüllendirecekler. Beni canlandırdıklarında, küçücük, ölümcül hayallerinizin ötesinde bir gücüm olacak. Sonsuza dek yaşayacak, sizden intikam almaya geleceğim –hepinizden. Kanınızı doya doya içip her bir damlasının tadını çıkaracağım. Siz Simyacılar, ip-leri elinize aldığınızda her şeyi kontrol ettiğinizi sanıyorsunuz. Kendinizi kandırın bakalım. Hiçbir şeyi kontrol ettiğiniz yok. *Aslında* bir hiçsiniz.”

“Gördün mü?” dedi Zeke başını sallayarak. “Umutsuz vaka. Buna karşın, eğer yaptığımız işi yapmazsak, başımıza gelebilecek bir şey bu. Diğer insanlar da onun gibi olabilir –boş ölümsüzlük vaatleri için ruhlarını satabilirler.” Simyacıların kötülöklere karşı yaptığı işareti yaparak omzuna küçük bir haç çizdi. Ben de farkında olmaksızın onu taklit ettim. “Burada olmaktan hoşlanmıyorum ancak bazen... bazen burası Moroi'larla diğerlerini gizli tutmamız gerektiğini çok iyi hatırlatıyor. Neden onlara aldanmamamız gerektiğini...”

Aklımın bir köşesinde, Moroi'larla Strigoï'ların insanlarla kurduğu iletişim arasında büyük fark olduğunu biliyordum. Bununla birlikte, Liam'ın önündeyken başka bir tez ileri süremiyordum. Dilim tutulmuştu –korkuyordum. Simyacıla-

rın söylediği her söze kolaylıkla inanabilirdim. İşte savaştığımız şey buydu. Gerçekleşmesine izin veremeyeceğimiz kabus buydu.

Ne diyeceğimi bilememekle birlikte, Zeke pek fazla bir şey bekliyor gibi görünmüyordu.

“Haydi gel. Gidelim.” Liam’a dönüp ekledi, “Sen de şu yemeği yesen iyi olur çünkü sabaha kadar başka bir şey yiye-meyeceksin. Ne kadar soğuk ya da sert olduğu umrumda bile değil.”

Liam gözlerini kıstı. “Yakında tanrıların hayat suyunu içecekken, insan yemeğini ne yapayım? Kanınız dudaklarımdan ılık ılık akacak, senin ve yanındaki güzel kızın.” Ardından gül-meye başladı. Keith’in çılgınlıklarından çok daha rahatsız edici bir sestti bu.

Zeke beni odadan çıkarırken, Liam hala kahkaha atmaya devam ediyordu. Kapı arkamızdan kapandı ve kendimi koridorda buluverdim. Uyuşmuştum. Zeke endişeyle bana baktı.

“Üzgünüm... sanırım bunu sana göstermemeliydim.”

Yavaşça başımı salladım. “Hayır... haklıydın. Bunları görmemiz gerekiyor. Ne yaptığımızı anlamak için. Her zaman bildiğim bir şeydi... fakat böylesini beklemiyordum.”

Düşüncelerimi gündelik şeylere yöneltmeye ve o dehşetli görüntüyü kafamdan çıkarmaya çalıştım. Kahveme baktım. Hiç içilmemiş, ılınmıştı. Suratımı buruşturdum.

“Gitmeden önce biraz daha kahve alabilir miyim?” Normal bir şeylere ihtiyacım vardı. İnsani bir şeye.

“Tabii.”

Zeke beni hole geri götürdü. Yaptığım kahve hala sıcaktı. Bardağımdaki kahveyi döküp yenisini doldurdum. Bunu yaparken kapı birdenbire açıldı ve Tom Darnell, çılgına dönmüş bir şekilde içeri girdi. Burada birilerini gördüğüne şaşırır mışa benziyordu. Hızla yanımızdan geçerek kanepeye oturdu ve yüzünü ellerine gömdü. Zeke'le birbirimize kararsız bakışlar attık.

"Bay Darnell," diyerek söze girdim. "İyi misiniz?"

Bana hemen cevap vermedi. Yüzü ellerinin arasında, bedeni sessiz hıçkırıqlarla sarsılıyordu. Başını kaldırıp bana baktığı zaman gitmek üzereydim. Yine de beni gerçekten *görmediğine* dair bir his vardı içimde. "Kararı verdiler," dedi. "Keith hakkında kararlarını verdiler."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordum. Şaşırmıştım. Zeke'le Liam'ın yanında yalnızca beş dakika geçirmiştik.

Tom aksi aksi başını salladı. "Onu geri gönderiyorlar... rehabilitasyona."

Söylediği şeye inanamıyordum. "Ama... ama onlara söyledim! Vampirlerle bir bağı olmadığını söyledim. O da... hepimizin inandığına inanıyor. Kötü olan seçimleri."

"Biliyorum. Fakat risk alamayız dediler. Keith onlara aldırılmıyormuş gibi görünse de -aldırılmadığına *inansa* da içlerinden biriyle anlaşma yaptığı gerçeği karşımıza duruyor. Böylesi bir ortaklığa girme isteğinin bilinçaltını da etkileyebileceğinden endişeleniyorlar. En iyisi, bunların çaresine şimdiden bakmak. Muhtemelen... muhtemelen haklılar. En iyisi böylesi."

Keith'in cama vuran ve geri dönmek için yalvaran imgesi tekrar zihnimde canlandı. "Üzgünüm Bay Darnell."

Tom perişan bakışlarını bir süre daha bana dikti. "Özür dileme Sydney. Sen Keith için çok... çok şey yaptın. Onlara söylediklerinden dolayı, rehabilitasyonda geçireceği süreyi azaltacaklar. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Teşekkür ederim."

Midem bulandı. Benim yüzümden Keith bir gözünü kaybetmişti. Her şeyden önce, Keith rehabilitasyona benim yüzümden gitmişti. Yine duygusallığım tuttu. Bir şekilde acı çekmeyi hak etti ama *bunu* değil.

"Seninle ilgili haklıydılar," diye konuşmasını sürdürdü Tom. Gülümsemeye çalışıyor fakat beceremiyordu. "Ne kadar da mükemmel bir örneksin. İşine o kadar bağlısın ki. Baban seninle gurur duyuyor olmalı. Her gününü o yaratıklarla geçirip nasıl bu kadar akli başında olabiliyorsun bilmiyorum. Diğer Simyacılardan senden öğreneceği çok şey var. Sorumluluğunu ve görevin ne olduğunu anlıyorsun."

Dün Palm Springs'ten yola çıktığımdan beri, arkamda bıraktığım grubu fazlasıyla düşünmüştüm –tabii Simyacılar dikkatimi mahkumlarla dağıtmadığı zamanlarda. Jill, Adrian, Eddie ve hatta Angeline bile...

Kimi zaman sinir bozucu olsalar da sonuçta zamanla tanıdığım ve önemsedığım kişiler haline gelmişlerdi. Beni oradan oraya koşturmak zorunda bırakmalarına rağmen, California'dan ayrıldığım andan itibaren o renkli grubu özlemeye başlamıştım. Onlar olmadığı zaman, içimde bir eksiklik hissediyordum.

Şimdi, kendimi böyle hissetmek kafamı karıştırıyordu. Arkadaşlıkla görev arasındaki çizgiyi belirsizleştiriyor muydum? Eğer Keith, bir vampirle küçük bir ortaklıktan dolayı hapse girdiyse ben ne kadar beterdim? Ve hepimiz, Liam gibi olma noktasına ne kadar yakındık?

Zeke'nin sözleri zihnimde yankılanıyordu: “*Onlara aldanmamamız gerek.*”

Ve Tom'un az önce dedikleri: “*Sorumluluk ve görevin ne olduğunu anlıyorsun.*”

Bay Darnell beklenti içinde beni izliyordu. Tüm korkularımı bir kenara iterek gülümsemeyi başardım. “Teşekkür ederim efendim,” dedim. “Elimden geleni yapıyorum.”

BÖLÜM 2

O GECE gözüme uyku girmedi. Bir bakıma, zaman değişikliğinden kaynaklanıyordu bu. Palm Springs'e sabah altıdaki uçakla dönecektim –yani bedenimin hala içinde bulunduğunu zannettiği saat dilimine göre sabahın üçü olacaktı. Uymak anlamsız geliyordu.

Ve tabii ki Simyacı yeraltı sığınağında şahit olduğum onca şeyden sonra, rahatlamanın bir bakıma zor olduğu gibi ufak bir gerçeklik de vardı. Liam'ın korkunç gözlerini kafamda canlandırmadığım zamanlarda, vampirlere fazla yaklaşanlarla ilgili duyduğum uyarıları düşünüp duruyordum.

Gelen kutumun Palm Springs'teki ekipten gelen mesajlarla dolu olması da moralimi düzeltmeye yardımcı olmuyordu. Normalde dışarıda ya da yolda olduğum zamanlarda, e-postalarım doğrudan telefonumdan bakardım. Şimdiyse otel odamda çeşitli mesajlara bakarken, büyük bir şüpheye düştüğümü anladım. Bunlar tamamen meslekle mi ilgili-

di? Fazla mı dostçaydılar? Simyacı protokolündeki sınırları aşılıyorlar mıydı? Keith'in başına gelenleri gördükten sonra, örgütümle başımın belaya girmesinin pek de zor olmadığı, her zamankinden daha açık bir şekilde gözler önüne serildi.

Mesajlardan biri Jill'dendi. Konu satırında şunlar yazıyordu: *Angeline... Of.* Böylesi beni şaşırtmadığından okuma zahmetine girmedim. Güvenliği bir kat daha arttırmak için Jill'in oda arkadaşı olarak işe alınan bir dampir olan Angeline Dawes, Amberwood'a girmekte biraz zorlanmıştı. Sürekli, bir sebepten ötürü başı belaya giriyordu ve bu seferki konu her neyse, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Diğer mesaj, Angeline'in kendisinden gelmişti. Onu da okumadım. Konu şuydu: *BUNU OKU! ÇOK KOMİK!* Angeline e-postayı yeni keşfetmişti. Görünüşe bakılırsa henüz keşfedemediği şey, büyük harf tuşunu kapatmaktı. Ayrıca çeşitli şakaları, finansal sahtekarlıkları ya da virüs uyarılarını başkalarına iletmekle ilgili hiçbir ayrımı yoktu. Hazır bundan konu açılmışken... belli web siteleri ve reklamlardan korumak için, sonunda dizüstü bilgisayarına çocuk koruma yazılımı yüklemiştik. Bu işlemi, bilgisayarına yanlışlıkla dört virüs indirdikten sonra yapmıştık.

Beni düşündüren, gelen kutusundaki son e-posta oldu. E-posta, Adrian Ivashkov'dan geliyordu –Amberwood Hazırlık Okulu'nda kendine öğrenci süsü vermeyen grubumuzdaki tek kişiydi. Adrian, yirmi bir yaşında bir Moroi'du, bu nedenle onu lise öğrencisiymiş gibi yutturmaya çalışmak biraz abartılı olacaktı. Adrian bizimleydi çünkü büyüsunu Jill'in

hayatını kurtarmak için kullandığında, aralarında yanlışlıkla psşik bir bağ oluşmuştu. Moroi'ların hepsinde, elementlerden biriyle ilgili ustalıklı kullandıkları saf bir büyü yetisi olurdu ve onunki ruhtu –zihne ve iyileşmeye bağlı gizemli bir element. Aralarındaki bağ Jill'in, Adrian'ın düşünceleriyle hislerini görmesine olanak sağlıyor, bu da ikisi için de sorun çıkarıyordu. Adrian'ın, Jill'in yanında kalması bu bağın acayipliklerinden bazılarını çözümlemelerine yardımcı oluyordu. Aynı zamanda, Adrian'ın yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Mesajının konusu şuydu: HEMEN YARDIM ÇAĞIR. Angeline'in aksine Adrian, büyük harf kullanmanın kurallarını biliyordu ve burada dramatik bir etki yaratmaya çabalamıştı. Ayrıca mesajlarımdan hangilerinin işimle ilgili olduğu konusunda herhangi bir şüphe duyarsam, bunun, aralarında en az işle ilgili ileti olduğu barizdi. Adrian benim sorumluluğumda değildi. Yine de mesaja tıkladım.

24. gün.

Durum kötüleşiyor. Esareti altında bulunduğum kişiler bana işkence etmenin yeni ve dehşetli yollarını bulmaya devam ediyor. Çalışmadığım zamanlarda, Ajan Kızıl günlerini nedime kıyafetleri için kumaş numuneleri inceleyerek geçiriyor ve ne kadar aşık olduğunu anlatıp duruyor. Bu da genelde Ajan Bayık Borç Çorbası'nın bize normalde anlattıklarından çok daha sıkıcı olan Rus düğün hikayeleri anlatmasına neden oluyor. Kaçma girişimlerimi şim-diye dek sürekli engellediler. Ayrıca sigaram da bitti. Bana

yollayacağın herhangi bir yardım ya da tütün, minnetle karşılanacaktır.

24601 numaralı mahkum

Gülümsemekten kendimi alamadım. Adrian neredeyse her gün bana bu türden mesajlar gönderiyordu. Bu yaz, zorla Strigoi'a dönüştürülmüş olanların ruh kullanımı yoluyla geri dönüştürülebileceğini öğrenmiştik. Bununla birlikte, durum aldaticılığını ve karmaşıklığını sürdürmeye devam ediyordu... Hatta çok az ruh kullanıcısının olduğu gerçeğiyle birlikte durum daha da zor bir hal almıştı. Son olaylar Strigoi olmaktan kurtarılanların bir daha asla dönüşmeyeceği görüşünü destekliyordu. Böylesi, Simyacılarla Moroi'ları şok etmişti. Eğer Strigoi dönüşümünü engellemenin büyülu bir yolu varsa Liam gibi deliller bir sorun olmaktan çıkacaktı.

İşin bu aşamasında Sonya Karp ve Dimitri Belikov dahil oluyordu ya da Adrian'ın öfke dolu sözleriyle, *Ajan Kızıl* ve *Ajan Bayık Borç Çorbası*. Sonya bir Moroi'du, Dimitri ise dampir. İkisi de bir zamanlar Strigoi'du ve ruh büyüsüyle kurtarılmıştı. İkisi de Strigoi dönüşümüne karşı korunmanın ne olabileceğini bulmak üzere bir çeşit beyin takımı olarak Palm Springs'e gelmişti. Son derece önemli bir görevdi bu, başarılı olunduğu takdirde büyük sonuçlar doğurabilirdi. Sonya'yla Dimitri tanıdığım en çalışkan kişilerdendi –bu da Adrian'ın tarzıyla pek uyumuyordu.

İşlerinin büyük bir kısmı, yavaş ve zorlu deneyleri içeriyordu –çoğu, Amberwood'da gizlice çalışan bir dampir olan

Eddie Castile'le yapılıyordu. O zamandan beri kontrol denegi olarak hizmet veriyordu. Dimitri'nin aksine Eddie, ruhtan ya da bir Strigoi geçmişinden yoksun bir dampirdi. Adrian'ın çalışma grubuna karşı yaşadığı hayalkırıklığı konusunda, benim yapabileceğim pek bir şey yoktu ve kendisi de bunun farkındaydı. Sadece dram yaratmayı ve bunu bana sergilemeyi seviyordu. Simyacı dünyasında neyin önemli neyin önemsiz olduğunu hatırlayarak tam mesajı silmek üzereydim ki...

Bir şey, tereddüt etmeme neden oldu. Adrian e-postasını Victor Hugo'nun *Sefiller*'ine bir referans vererek sonlandırmıştı. Fransız Devrimi'yle ilgili oldukça kalın bir kitaptı bu, kolaylıkla bir silah yerine geçebilirdi. Kitabı hem Fransızcasından hem İngilizcesinden okumuştum. Adrian'ın uzun bir menüyü bile okurken sıkıldığını göz önüne alınca, Hugo'nun kitabını herhangi bir dilden okumasını hayal etmekte güçlük çektim. Öyleyse bu referansı nereden biliyordu? *Bunun bir önemi yok Sydney*, dedi amansız bir Simyacı sesi kafamın içinde. *Sil gitsin. Bunun konuyla bir ilgisi yok. Adrian'ın edebiyat bilgisi (ya da bu konudaki cahilliği) seni ilgilendirmez.*

Ancak yapamıyordum. Öğrenmek zorundaydım. Beni çığına çevirebilecek bir ayrıntıydı bu. Hızlı bir mesajla cevap verdim: *24601'i nereden biliyorsun? Kitabı okuduğuna inanmıyorum. Yoksa müzikali mi gördün?*

Gönderme tuşuna basmamla cevabı almam bir oldu: *Sparknotes'tan.*

Tam ona göre. Yüksek sesle kahkaha attım ve anında pişman oldum. Mesajına yanıt vermemeliydim. Bu benim kişisel

e-posta hesabımdı fakat Simyacılar benimle ilgili bir soruşturma yapma ihtiyacı duysa, ona ulaşmaktan hiç çekinmezdi. Böyle bir şey sonum olurdu. Ben de e-posta yazışmamızı sil-dim –bunun pek bir önemi de yoktu ya. Hiçbir veri tamamen yok olmazdı.

Ertesi sabah yedide Palm Springs'e indiğim zaman, kafein sayesinde, aslında ayakta bile duramayacak kadar yorgun olan bedenimin sınırlarını zorladığım oldukça açık hale gelmişti. Çok yorgundum. Ne kadar kahve içsem içeyim faydası olmayacaktı. Havaalanı kontrolünde sıramı beklerken neredeyse uyuyakalıyordum. Sıramın geldiğini ise ancak ismim okunduğunda fark ettim.

Dimitri Belikov mavi bir kiralık arabadan fırlayarak hızla bana doğru yürümeye başladı. Ağzımı bile açmama fırsat vermeden bavulumu elimden kaptı. Yanımdaki birkaç kadın, konuşmalarını kesip hayran hayran ona baktı. Ayağa kalktım. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim. Oysa Dimitri bavulumu çoktan bagaja koymuştu.

“Elbette zorundayım,” dedi. Konuşmasında hafif bir Rus aksanı vardı. Gülümsedi. “Uykudan yeni kalkmış gibi görünüyorsun.”

“Öylesi çok iyi olurdu,” dedim yolcu koltuğuna geçerken. Tamamen uyanık olsam bile, Dimitri'nin bavulumu alacağından emindim. O böyle biriydi, her zaman herkese yardıma hazır, modern dünyada kaybolmuş centilmenliğin son örneklerindendi.

Dimitri'yle ilgili şaşırtıcı pek çok özellikten sadece biriydi bu. Yalnızca görünüşü bile birçok kişiyi olduğu yere mıhlamaya yeterdi. Kısa bir atkuyruğu yaptığı koyu kahverengi saçları, gizemli ve alımlı görünen aynı renkte gözleri vardı. Uzun boyluydu: 2 metre civarlarında. Moroi'ların bazılarını bile geçiyordu. Dampirler benim için insanlardan ayırt edilemezdi, bu nedenle ben bile çekicilik ölçeğinde oldukça yüksek yerlerde olduğunu kabul ediyordum.

Ayrıca etrafına öyle bir enerji saçıyordu ki etkilenmeden edemezsiniz. Her zaman tetikteydi, beklenmedik şeylere hazırды. Tedbiri elden bıraktığını asla görmemiştim. Sürekli çarpışmaya hazırды. Kuşkusuz tehlikeli biriydi ve bizim tarafımızda olması beni rahatlatıyordu. Onunla birlikteyken kendimi hep güvende hissederdim –biraz da ihtiyatlı.

“Beni aldığın için teşekkürler,” diye ekledim. “Taksi de çağırabilirdim.” Konuşurken bile, sözlerimin tıpkı çantamı taşımaya yardım etmesi gerekmediğini söylerkenki gibi anlamsız olduğunun farkındaydım.

“Hiç sorun değil,” diye ikna etti beni. Palm Springs banliyösüne doğru ilerliyorduk. Alnındaki teri sildi. Her nasılsa bunu oldukça çekici bir tavırla yapmıştı. Sabahın bu erken saatinde bile sıcaklığın yükseldiği hissedilebiliyordu. “Sonya ısrar etti. Zaten bugün deney de yok.”

Söylediğini duyunca kaşlarım çatıldı. O deneyler ve daha çok Strigoï'un oluşmasını engellemek için ortaya koydukları harika potansiyelleri çok önemliydi. Dimitri'yle Sonya bunu biliyordu ve kendilerini bu göreve adanmışlardı –özellikle de haftasonları,

Adrian'la Eddie'nin dersleri olmadığı zamanlarda. Onun için bu haber kafamı karıştırmıştı. Benim iş ahlakım, neden pazar günü bir araştırmamanın yapılmadığını anlayamıyordu.

"Adrian mı?" diye tahminde bulundum. Belki de bugün araştırmaya girecek *ruh halinde* değildi.

"Kısmen," dedi Dimitri. "Ayrıca kontrol deneğimiz de yok. Eddie bir sorun yaşadığını ve gelemeyeceğini söyledi."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Eddie ne tür bir sorun yaşamış olabilir ki?"

Eddie de son derecede görevine bağlı biriydi. Adrian bazen ona *Küçük Dimitri* derdi. Eddie'nin liseye gidip tıpkı benim gibi ödevlerini tamamlamaya çalışmasına rağmen, çoğunluğun iyiliği uğruna, bunların hepsini bir kenara bırakacağından emindim. Strigoî'lara bir şifa bulmaya yardımcı olmasının önüne geçebilecek sadece bir şey gelmiyordu aklıma. Kalbim güm güm atmaya başladı.

"Jill iyi mi?" Öyle olması gerekiyordu. Aksi halde birisi bana söylerdi, öyle değil mi? Eddie'nin Palm Springs'teki asıl amacı -ve benimki de- Jill'in güvenliğini sağlamaktı. Eğer tehlikedeyse bu her şeyi altüst ederdi.

"Jill gayet iyi," dedi Dimitri. "Daha bu sabah konuştuk. Neler dönüyor bilmiyorum ama Eddie gelmiyorsa iyi bir nedeni vardır."

"Bence de," diye söylendim ama hala endişeliydim.

"Sen de benim kadar endişeleniyorsun," diye dalga geçti Dimitri. "Bunun mümkün olabileceği aklımın ucundan geçmezdi."

“Endişelenmek benim işim. Herkesin iyi olduğundan emin olmak zorundayım.”

“Bazen senin iyi olman için gerekeni yapmak da kötü bir şey değil. Bunun başkalarının da işine yaradığını göreceksin.”

Dudak büktüm. “Rose hep şu *Zen ustası bilgeliği*yle alay ederdi. Yoksa ben de mi bunun tadına bakıyorum? Eğer öyleyse senin caziben karşısında neden aciz kaldığını anlayabiliyorum.”

Bu sözüm karşısında Dimitri’nin o nadir, kendine özgü bakışlarından biriyle karşılaştım. “Ben de öyle düşünüyorum. Ona sorsan kazığa oturtma ve başını kesmeden kaynakladığını ileri sürecektir. Ancak sonunda onu kazananın Zen bilgeliği olduğundan eminim.”

Gülümsemem, anında esnemeye dönüştü. Bir dampirle şakalaşamam harika bir şeydi. Eskiden olsa, onlar ya da Moroi’larla aynı odada kalmakla bile panik atak geçirirdim. Yavaş yavaş, son altı aydır bu kaygımdan kurtulmaya başlamıştım. Hepsinden aldığım ötekilik hissini asla üstümden atamayacaktım belki ama epey yol almıştım. Bir yanım, onlarla insanlar arasında hala çizgi çizilememenin iyi bir şey olduğunu söylemekle birlikte, işimi kolaylaştırmak için esnek olmam da iyiydi. *Çok da esnek değil*, diye uyardı içimdeki Simyacı ses beni.

“İşte geldik,” dedi Dimitri, Amberwood Hazırlık’taki yurt kapımın önüne arabayı çekerken. Eğer ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olsaydı bunu söylemezdi. “Dinlenmen lazım.”

“Denerim,” dedim. “Fakat önce Eddie’ye neler olduğunu bulmalıyım.”

Dimitri’nin yüz ifadesi iş havasını takındı. “Eğer onu bulabilirsen bu akşam getirmelisin. Böylece, biraz iş yapıyor muyuz yapamıyor muyuz görürüz. Sonya buna bayılır. Yeni fikirleri var.”

Sadık kalmamız gereken amacın bu olması gerektiğini kendime hatırlatarak başımı salladım. İş, iş, iş. Yüce amaçlarımızı hatırlamalıydık. “Elimden geleni yaparım.”

Dimitri’ye tekrar teşekkür ettikten sonra görevimi yerine getirme kararıyla içeri girdim. Bu nedenle, yüce amaçlarımın göz açıp kapayıncaya kadar tuzla buz olması beni biraz hayal-kırıklığına uğrattı.

“Bayan Melrose?”

Amberwood’da kullandığım soyadını duyar duymaz arkamı döndüm. Şişman, yaşlı yurt müdiremiz Bayan Weathers aceleyle bana doğru geliyordu. Yüzü endişeyle buruşmuştu. Böylesi de pek hayra alamet sayılmazdı.

“Döndüğünüze çok sevindim,” dedi. “Aile ziyaretiniz iyi geçmiştir umarım.”

“Evet efendim.” Tabii eğer iyiden kastı korkunç ve sarsıcı ise.

Bayan Weathers masaya doğru gelmem için işaret etti. “Sizinle kuzeniniz hakkında konuşmam gerekiyor.”

Jill’in e-postası aklıma gelince, suratımı ekşitmemek için kendimi tuttum. Kuzen Angeline. Amberwood’a giden bizler, bunu sahte aile bağları üzerinden yapıyorduk. Jill’le Eddie

Ücretsiz PDF K

kardeşlerimdi. Angeline ise kuzenimiz. Böylesi, neden sürekli birlikte olduğumuzu ve birbirimizin işine karıştığımızı açıklamaya yardımcı oluyordu.

Bayan Weathers'la oturdum. Büyük bir özlemle yatağımı düşünüyordum. “Ne oldu?” diye sordum.

Bayan Weathers sıkıntıyla iç çekti. “Kuzeninizin kıyafet yönetmeliğimizle sorunu var.”

Şaşırmıştım. “Ama üniforma giyiyoruz efendim.”

“Elbette,” dedi. “Ancak sınıfların dışında değil.”

Söylediği doğrudu. Üzerimde her zaman taktığım küçük, altın haçla birlikte, üniforma olarak kumaş pantolon ve kısa kollu, yeşil bir bluz vardı. Angeline’in gardırobunu şöyle bir aklımdan geçirdim, bu konuya dair herhangi bir şey görüp görmediğimi anımsamaya çalışıyordum. Büyük ihtimalle işin en korkunç kısmı bunların kalitesiydi. Angeline, Appalachian Dağları’nda yaşayan insanlar, Moroi’lar ve vampirlerden oluşan karışık bir topluluk olan *Bekçilerden* geliyordu. Elektrik ve su tesisatının olmamasının yanı sıra, Bekçiler giysilerinin büyük bir kısmını kendileri yapmayı, en azından üzerlerinde paralamayı tercih ediyordu.

“Cuma akşamı giydiği kot şortu görünce dehşete düştüm,” diye konuşmasını sürdürdü Bayan Weathers ürpererek. “Ve anında azarladım. O da bana dışarıdaki sıcakta ancak bunlarla rahat ettiğini söyledi. Ona uyarıda bulundum ve daha uygun bir giysi bulmasını önerdim. Cumartesi günü aynı şortla *birlikte*, açık saçık bir kolsuz tişörtle çıkageldi. İşte ondan sonra, haftasonunun geri kalanında onu yurttan tutmaya karar verdim.”

“Üzgünüm efendim,” dedim. Gerçekten de başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Haftasonunu insanlığı kurtarmak üzerine epik bir savaş vererek geçirmiştım, şimdiyse... *kot şort mu?*

Bayan Weathers daha çok tereddüt etmeye başladı. “Farkındayım... yani sizin bu işe karışmanızı gerektirecek bir şey olmadığının farkındayım. Bu, anne babayı ilgilendiren bir mesele. Ancak ne kadar sorumlu olduğunuzu ve ailenizin geri kalanına ne kadar göz kulak olduğunuzu düşününce...”

İç çektim. “Evet efendim. Ben icabına bakarım. Ona daha sert bir ceza vermediğiniz için teşekkür ederim.”

Yukarı çıktım, her adımında küçük bavulum daha da ağırlaşıyordu. İkinci kata varınca ne yapacağımı bilemez bir halde durdum. Bir kat daha çıksam odama varacaktım. Bu kat ise beni *Kuzen Angeline’e* götürecekti. Gönülsüzce ikinci katın koridoruna döndüm. Bu işi ne kadar çabuk halledersem o kadar iyi olacağının farkındaydım.

“Sydney!” Jill Mastrano yurt odasının kapısını açtı. Açık yeşil gözleri neşeyle parlıyordu. “Dönmüşsün.”

“Öyle gibi,” dedim onunla birlikte, kaldıkları odaya girerken. Angeline de oradaydı, elinde bir ders kitabıyla tembelce uzanıyordu. Onun ders çalıştığını ilk kez gördüğümden emindim. Büyük ihtimalle göz hapsi, eğlence seçeneklerini sınırlamıştı.

“Simyacılar ne istiyormuş?” diye sordu Jill. Kendi yatağına oturup bacak bacak üstüne attı ve kıvrıkcık, açık kahverengi saçlarıyla dalgınca oynamaya başladı.

Omuz silkdim. “Evrak işleri. Sıkıcı şeyler. Duyduğuma göre burada daha eğlenceli şeyler olmuş.” Bunu söylerken Angeline’e imalı bir bakış attım.

Dampir kız yatağından fırladı, öfke içindeydi ve mavi gözleri çakmak çakmaktı. “Benim suçum değildi! O Weathers denen kadın iyice çığırından çıktı!” diye bağırdı. Konuşmasında güneylilere özgü bir aksan vardı.

Angeline’e şöyle bir bakınca pek de endişelenecek bir durum göremedim. Kotu yırtık pırtık olmakla birlikte edepliymiş. Tişörtü de öyle. Karmakarışık kızıl-sarı saçlarını bile değiştirmiş, arkasında bir atkuyruğu yapmıştı.

“O zaman onu bu kadar sinirlendirecek ne giydin?” diye sordum.

Angeline kaşlarını çatarak şifonyerine doğru gitti. Hayatımda gördüğüm en yırtık kıvrımlara sahip bir kot şort çıkarttı. Neredeyse gözlerimin önünde paramparça olacaktı. Ayrıca o kadar kısaydı ki giydiğinde iç çamaşırı görünmüşse hiç şaşırılmayacaktım.

“Bunları ne zaman aldın?”

Angeline kendinden emin görünüyordu. “Tabii ki kendim yaptım.”

“Neyle, demir testereyle mi?”

“İki kotum vardı,” dedi işgüzar bir edayla. “Dışarısı o kadar sıcağı ki bir tanesini şorta çevirmeye karar verdim.”

“Kafeteryadan aldığı bir bıçağı kullandı,” dedi Jill yardımsever bir şekilde.

“Makası bulamadım,” diye açıklama yaptı Angeline.

Yatağım. Yatağım neredeydi?

“Bayan Weathers açık saçıık bir bluzdan da bahsetti,” dedim.

“Ah,” dedi Jill. “O benimdi.”

Kaşlarımın havaya kalktığını hissettim. “Ne? *Açık saçık* bir şeyin olmadığını sanıyordum.” Angeline bir ay öncesine kadar yokken Jill’le oda arkadaşıldık.

“Açık saçık değıil zaten,” diye onayladı sözlerimi Angeline. “Sadece Angeline’in bedeninde değıil.”

İki kıza baktım ve anladım. Jill, pek çok Moroi gibi uzun boylu ve inceydi. İnsan moda tasarımcılarının arasında gıpta edilen, sahip olmak için canımı vereceğıim bir vücudu vardı. Jill bir zamanlar modellik bile yapmıştı. Gösterişsiz bir göğsü vardı. Angeline’in göğsü ise... pek de gösterişsiz değıildi. Eğer Jill’in ölçüsünde kolsuz bir bluz giymişse, bluzun yapısal bütünlüğünün açık saçık sınırlara doğru uzadığını tahmin edebiliyordum.

“Jill her zaman kolsuz bluz giyiyor ve başı hiç belaya girmiyor,” dedi Angeline kendini savunmaya alarak. “Onu ödünç almamın bir sorun yaratmayacağını düşündüm.”

Başım ağrımaya başlamıştı. Yine de bu kez olanın, Angeline’in erkekler tuvaletinde bir çocukla öpüşürken yakalandığı zamandan daha iyi olduğunu sanıyordum. “Peki. Bunu kolayca halledebiliriz. Bu akşam gidip -tabii sen burada hapis olduğun için ben gideceğıim- *senin ölçülerinde* kıyafetler alabilirim.”

“Ah,” dedi Angeline, birdenbire daha da iyimser olmuştu, “bunu yapmak zorunda değıilsin. Eddie hallediyor zaten.”

Ücretsiz PDF K

Eğer Jill başını sallamıyor olsaydı, bunun bir şaka olduğunu düşünürdüm. “Eddie mi? Eddie sana kıyafet mi alıyor?”

Angeline neşeyle ah çekti. “Ne kadar iyi değil mi?”

İyi mi? Hiç de değil ancak Eddie’nin neden bunu yaptığını anlayabiliyordum. Angeline için usturuplu kıyafetler almak, muhtemelen yapmak istediği son şeydi. Ama yapmak zorundaydı. Benim gibi o da görevin ne anlama geldiğini biliyordu. Ve şimdi Eddie’nin neden deneyleri iptal ettiğini anlayabiliyordum –ve bu konuyla ilgili pek bir şey söylememesinin sebebini.

Hemen cep telefonumu çıkarıp Eddie’yi aradım. Her zamanki gibi, çalar çalmaz cevap verdi. Cep telefonunun da imada bir metrelik bir alan içinde olduğuna emindim. “Merhaba Sydney. Döndüğüne sevindim.” Duraksadı. “*Gerçekten* döndün, öyle değil mi?”

“Evet, şu an Jill ve Angeline’le birlikteyim. Anladığım kadarıyla alışveriş yapıyormuşsun.”

Sızlandı. “Beni gaza getirme. Odama daha yeni girdim.”

“Aldıklarınla buraya uğramak ister misin? Zaten arabayı geri almam lazım.”

Bir an duraksadı. “Buraya gelemez misin? Jill iyiye tabii. O *gerçekten* iyi değil mi? Bana ihtiyacı yok değil mi? Çünkü eğer ihtiyacı varsa...”

“O gayet iyi.” Eddie’nin yurdu uzakta değildi ancak biraz kestirsem hiç de fena olmazdı. Yine de her zamanki gibi ikna olduğumu gördüm. “Pekala. On beş dakika içinde lobide buluşalım mı?”

“Çok iyi.”

Telefonu kapatır kapatmaz, Angeline heyecanla sordu: “Eddie buraya mı geliyor?”

“Ben ona gidiyorum,” dedim.

Yüzünü astı. “Ah. Hoş bunun pek de bir önemi yok çünkü zaten burada kalmak zorundayım. Eğitime devam etmek için sabırsızlanıyorum. Onunla bire bir zaman geçirsem iyi olurdu.” Angeline’in, eğitimine bu kadar odaklanmış olduğundan haberim yoktu. Beklemek bile ona heyecan veriyordu sanki.

Odalarından çıktım. Kapı kapanır kapanmaz Jill’i tam arkamda bulduğum için şaşırmıştım. Gözleri kocaman açılmıştı ve endişe içindeydi. “Sydney... özür dilerim.”

Ona merakla baktım, az önce bir şey yapıp yapmadığını düşünüyordum. “Ne için?”

Kapıya işaret etti. “Angeline için. Belaya bulaşmaması için daha çok çaba sarf etmeliydim.”

Neredeyse gülümsüyordum. “Bu senin işin değil.”

“Evet, biliyorum...” Gözlerini aşağı devirdi, uzun saçlarının bir kısmı öne doğru düştü. “Yine de... daha çok senin gibi olmam gerektiğinin farkındayım. Oysa ben sadece... biliyorsun işte. Eğleniyorum.”

“Buna hakkın var,” dedim. Kendimle ilgili ince açıklamaya aldırış etmemeye çalışıyordum.

“Yine de daha sorumluluk sahibi olmalıydım,” diyerek karşı geldi.

“Sen zaten sorumluluk sahibisin,” diye ikna etmeye çalıştım onu. “Özellikle de Angeline’le kıyaslayınca.” Ailemin

Utah'ta bir kedisi vardı ve onun bile Angeline'den daha çok sorumluluk sahibi olduğuna emindim.

Jill'in yüzü aydınlandı. Ben de bavulumu odaya götürmek için yanından ayrıldım. Angeline'in gelmesi ve Keith'i mahvetme girişimim bana yurttta özel odamı kazandırmıştı ve bu benim için çok değerliydi. İçeride her şey dingin ve düzenliydi. Benim mükemmel dünyam. Hayatımdaki kaosu ulaşılmadığı tek yer. Düzgünce toplanmış yatak, beni uyumaya çağırıyordu. Gerçekten bunun için yalvarıyordu. *Yakında*, diye söz verdim ona. *Umarım.*

Amberwood Hazırlık Okulu üç kampüse ayrılmıştı: Doğu -kızların kaldığı bina-, Batı -erkeklerin yurdu- ve Merkez -tüm akademik binalar buradaydı. Bir servis aracı düzenli aralıklarla bunlar arasında gidip geliyordu. Ya da isteyen cesur ruhlar, sıcaklığın altında bu yolu yürüyebilirdi. Genelde sıcaklıklara aldırış etmezdim ancak yürümek, bugün için büyük bir işti. O nedenle Batı Kampüs'e giden servise bindim ve uyanık kalmaya çalıştım.

Erkekler yurdunun lobisi bizimkine çok benziyordu -ya akademik çalışmalarını yapmak ya da pazar gününün tadını çıkarmak için içeri girip çıkan insanlar. Etrafıma bakındım ancak Eddie görünürlerde yoktu.

"Hey, Melbourne."

Arkamı döndüğümde esmerleşmiş suratında bir sırıtmayla Trey Juarez'in bana yaklaştığını gördüm. O da benim gibi son sınıftaydı ve Melbourne lakabını, öğretmenlerimizden birisi Melrose'u hatırlamadığı günden sonra ağzına dolamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse bütün bu isimlerle, kim olduğumu bilmeme şaşırıyordum.

“Hey, Trey,” dedim. Trey hakiki bir lise futbol yıldızıydı –aynı zamanda ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın oldukça zekiydi. Sonuçta iyi anlaşıyorduk ve geçen ay atletik konumunu düzeltmesinde yardımcı olmam, onun gözündeki değerimi arttırmakta epey işe yaramıştı. Omuzlarından birinden bir sırt çantası sarkıyordu. “Sonunda şu kimya laboratuvarı raporunu mu bitireceksin?”

“Aynen,” dedi. “Ben ve amigo takımının yarısı. Bize katılmak ister misin?”

Gözlerimi devirdim. “Nedense pek fazla çalışabileceğinizi sanmıyorum. Üstelik Eddie’yle buluşacağım.”

Trey omuz silkti ve gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye attı. “Sen kaybedersin. Yarın görüşürüz.” Birkaç adım gittikten sonra dönüp bana baktı. “Hey, çıktığın birisi var mı?”

Hemen hayır diyecektim ki birden korkutucu bir fikir aklımı çeldi. Her şeyi kelimesi kelimesine anlamak gibi bir huyum vardı. Buradaki arkadaşlarım Kristin ve Julia, beni lisedeki sosyal hayatın incelikleriyle ilgili eğitmeye çalışıyordu. En önemli derslerinden birisi de insanların söylediklerinin, her zaman demek istedikleri olmadığıydı –özellikle de romantik meselelerde.

“Yoksa... yoksa bana çıkma mı teklif ediyorsun?” diye sordum şaşkınca. Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu. Nasıl karşılık vermeliydim? Evet mi demeliydim? Yoksa hayır mı? Ona kimya ödevleriyle ilgili yardım etmenin bu kadar davet-

kar olabileceğini tahmin edemezdim. Keşke bıraksaydım da kendisi yapsaydı.

Trey de bu fikir karşısında en az benim kadar afallamışa benziyordu. “Ne? Hayır tabii ki.”

“Tanrı’ya şükürler olsun,” dedim. Trey’i severdim fakat onunla çıkmak gibi bir niyetim yoktu –ya da *hayır* demenin en uygun yolunun ne olduğuna karar vermek gibi.

Bana alaycı bir bakış attı. “O kadar da rahatlamış görünmek zorunda değilsin.”

“Üzgünüm,” dedim, utancımı gizlemeye çalışıyordum. “Neden sordun ki?”

“Çünkü sana çok uygun birini tanıyorum. Ruh ikizin olduğuna eminim.”

Yine tanıdık topraklara dönmüştük: Mantık karşısında mantık yoksunluğu. “Ruh ikizlerine inanmam,” dedim. “Herhangi biri için dünyada tek bir insanın olması, istatistiksel açıdan saçma.” Yine de yarım dakika kadar da olsa bunun mümkün olmasını diledim. Kafamda dönen bazı şeyleri anlayan birinin bulunması güzel olurdu.

Trey gözlerini devirdi. “Tamam. Ruh ikizin değil. Arada bir dışarı çıkıp iyi zaman geçireceğin birine ne dersin?”

Başımı salladım. “Böyle bir şeye ayıracak zamanım yok.” Gerçekten de yoktu. Grup içinde her şeyi yerli yerinde tutmak ve öğrenciymiş gibi yapmak, tam zamanlı bir işti.

“Sana söylüyorum, ondan hoşlanacaksın. Devlet okuluna gidiyor ve Spencer’s’ta çalışmaya başladı.” Spencer’s, Trey’in çalıştığı bir kahve dükkanıydı. Onun sayesinde indirimden

yararlanabiliyordum. “Geçenlerde oksijeniz ve oksijenli solunum üzerine konuşuyordu, ben de şöyle düşündüm: *Bu neye benziyor biliyor musun? Melbourne’è.*”

“Oksijensiz solunum olacak,” diye düzelttim onu. “Ayrıca bu hala, zamanım olduğu anlamına gelmiyor. Üzgünüm.” İtiraf etmeliyim ki kahve uzmanlarının arasında bu konunun nasıl açıldığını son derece merak ediyordum ama Trey’ye umut vermemenin daha iyi olduğunu düşündüm.

“Tamam,” dedi. “Yardım etmeye çalışmadığımı söyleme.”

“Aklımdan bile geçirmem,” diye temin ettim onu. “Hey, işte Eddie geldi.”

“Öyleyse gitme zamanı gelmiş. Görüşürüz çocuklar.” Trey, Eddie’yle bana alaylı bir selam verdi. “Eğer sağlam bir flörtün olsun istersen teklifimi unutma Melbourne.”

Trey yanımdan ayrıldığında Eddie bana şaşkın gözlerle baktı. “Trey sana çıkma mı teklif etti?”

“Hayır. Bana ayarlamaya çalıştığı bir iş arkadaşı varmış.”

“Belki de kötü bir fikir değildir.”

“Korkunç bir fikir. Haydi, dışarı çıkalım.”

Çöl sıcakları ekim ayında olduğumuza aldırış etmiyor gibiydi. Eddie’yi, yurdun sıvayla kaplanmış duvarlarının hemen yanında bulunan bir banka doğru götürdüm. Palmiyelerin hafif gölgesi, biraz olsun ferahlamamızı sağladı. İnsanlar sıcaklığın yakında düşeceğine yeminler ededursun, ben böyle bir değişime dair tek bir işaret görmemiştim. Eddie bana arabamın anahtarlarıyla yerel bir süpermarketin alışveriş torbasını uzattı.

“Ölçüleri tahmin etmek zorunda kaldım,” dedi bana. “Şüpheye düştüğüm zamanlar büyük oynarım. Böylesinin daha güvenli olduğunu düşündüm.”

“Muhtemelen.” Banka oturup aldıklarını karıştırmaya koyuldum. Kot, üniforma, birkaç düz renk tişört. Çok kullanışlılardı –asla boş konuşmayan Eddie gibi birinin alacağı cinsten. “Ölçüler doğru görünüyor. Gözlerin iyiymiş. Seni daha çok alışverişe göndermeliyiz.”

“Eğer yapmam gereken buysa,” dedi ciddiyetle.

Şaşkınlık içinde gülmekten kendimi alamadım. “Şaka yapıyordum.” Tişörtleri torbaya koydum. “Bunun eğlenceli olmadığını farkındayım.” Eddie’nin yüzünden, hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Ah, haydi *ama*. Sorun değil. Benim yanımda güçlüyü oynamak zorunda değilsin. Bundan hoşlanmadığını biliyorum.”

“İş yapmak için buradayım. Hoşlanıp hoşlanmamamın bir önemi yok.”

Tam karşı çıkacaktım ki vazgeçtim. Ne de olsa benim de felsefem bu değil miydi? Daha yüce amaçlar için kendi isteklerimi feda etmek? Eddie kendini tamamen bu ideale adamıştı. Asla sözünden dönmezdi. Kendini sadece bu işe vermesinden başka türlüünü beklemezdim ondan.

“Yani bu akşam biraz deney yapabileceğin anlamına mı geliyor bu?” diye sordum.

“Elbette...” Durup bir kez daha düşündü. “Jill’le Angeline geliyor mu?”

“Hayır. Angeline hala göz hapsinde.”

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. Rahatladığı açıktı.

Eddie'nin tepkisi, muhtemelen bugün karşılaştığım en şaşırtıcı şeydi. Neden bu kadar rahatlamış göründüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Jill'i korumak konusundaki bağlılığının dışında, kıza deli divane oluyordu. İşi olmasa dahi Jill için her şeyi yapardı ama duygularını onunla paylaşmayı reddediyordu. Böyle bir prensese layık olmadığını düşünüyordu. Aklıma tedirgin edici bir düşünce geldi.

"Micah'la aralarındaki ilişki yüzünden Jill'den kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Micah, Eddie'nin oda arkadaşıydı. Eddie'yi terapiye sokmamızı gerektirecek cinsten bir travma yaşatmıştı ona çünkü yakın zamanda ölen, en yakın arkadaşı Mason'a çok benziyordu. Micah'ın aynı zamanda Jill'le tuhaf, sözde bir flört ilişkisi vardı. Hiçbirimiz bundan memnun değildik çünkü -Bekçiler dışında- insanların Moroi ya da vampirlerle çıkması kesinlikle yasaktı.

Jill'i sosyal hayattan uzak tutmanın imkansız olduğuna karar verince, o da Micah'la arasında ciddi ya da fiziksel bir şeyin olmadığına yeminler etti. Sadece birlikte çok zaman geçiriyorlardı. Ve sürekli flört ediyorlardı.

Micah onunla ilgili gerçeği bilmemesine rağmen, hangi noktada ilişkilerinden daha fazlasını isteyeceğini merak ediyordum. Eddie'yse Jill'in, kendisi gibi *değersiz* bir vampirle birlikte olmaktansa bir insanla normal bir ilişkisi olmasının daha iyi olduğunda ısrar ediyordu. Ancak bunun, ona acı verdiğini tahmin edebiliyordum.

“Elbette hayır,” dedi Eddie sertçe. “Kaçmak istediğim Jill değil, Angeline.”

“Angeline mi? Yine ne yaptı?”

Eddie hayalkırıklığı içinde bir elini saçlarına götürdü. Onunkiler saman sarısıydı, benim açık kumral saçlarımdan pek farklı sayılmazlardı. Bu benzerlik sayesinde insanlara ikiz olduğumuzu kolaylıkla yutturabiliyorduk. “Beni rahat bırakmıyor! Yanında olduğumda sürekli açık saçık şeyler söylüyor... ve gözlerini benden ayırmıyor. Sen bunda korkulacak bir şey olmadığını düşüneceksin belki ama öyle. Hep beni izliyor. Ve ondan kurtulamıyorum çünkü çoğu kez Jill’in yanında oluyor. Ve Jill’i korumam lazım.”

Son zamanlarda olan karşılıklı ilişkiler üstüne düşündüm. “Bunu doğru anladığına emin misin? Hiçbir şey fark etmedim.”

“Sen öyle şeyleri zaten fark etmiyorsun,” dedi. “Bana sürünmek için ne kadar çok bahane bulduğunu hayal bile edemezsin.”

Ev yapımı kot şortunu gördükten sonra, aslında bunu hayal etmesi zor değildi. “Hmmm. Pekala, belki de onunla konuşabilirim.”

İşte o anda Eddie, iş konuşurkenki ciddi tavrını takındı. “Hayır. Bu benim sorunum, benim kişisel hayatım. Çaresine ben bakarım.”

“Emin misin? Çünkü ben...”

“Sydney,” dedi nazıkçe. “Sen tanıdığım en sorumluluk sahibi insansın ama burada olmanın sebebi bu değil. Her şeyle ve herkesle ilgilenmek zorunda değilsin.”

“Benim için fark etmez,” dedim kendiliğimden. “Ben *gerçekten* bunun için buradayım.” Ancak bu sözler ağızımdan çıkarken bile doğruluklarını sorguluyordum. Sığınakta hissettiğim kaygının bir kısmı geri geldi. Yaptığım, gerçekten bir Simyacı sorumluluğu mu yoksa arkadaşlarım haline gelen kişilere yardım etme arzusu muydu, şüphe ediyordum.

“Gördün mü? Ben başta ne dediysem onu diyorsun.” Ayağa kalkıp sıırıttı. “Benimle birlikte Adrianlara gelmek ister misin? Birlikte yeniden sorumluluk alalım mı?”

Bu sözleri bir iltifat olmasına rağmen, Simyacıların bana dediğine çok yakın geliyordu. Ve Bayan Weathers’ın. Jill’in de. Herkes harika olduğumu, çok sorumluluk sahibi ve kontrollü olduğumu düşünüyordu.

Madem bu kadar harikaydım, öyleyse neden doğru şeyi yaptığımdan emin olamıyordum?

BÖLÜM 3

EDDIE BANA Angeline’le ilgili endişelenmemem gerektiğini söylemiş olsa da meraklı yanımda, Adrian’ın dairesine girerken onu dürtmekten kendini alamıyordu. “Bununla nasıl baş edeceksin?” diye sordum. “Samimi bir şekilde konuşacak mısın?”

Başını salladı. “Çok gerekmediği takdirde sadece onu görmezlikten geleceğim. Umarım ilgisini kaybeder.”

“Eh. Sanırım yöntemlerden biri de bu. Ama demek istediğim, sen oldukça açık sözlü bir insansın.” Eğer bir oda dolusu Strigo’la karşılaşsaydı hiç tereddüt etmeden içeri girerdi. “Belki de onun yerine şöyle yaklaşmayı denemelisin. Yüzleş ve dürüstçe ona karşı ilgi duymadığını söyle.”

“Bu teoride kolay,” dedi. “Ama benim için değil.”

“Bana kolay geldi.”

Eddie kuşkuluydu. “Bunun nedeni, hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmaman.”

Adrian'a gitmek, daha öncekinden çok daha kolay gelmişti. Dairesi eskiden Keith'e aitti ve Lee isminde bir Moroi'la iki Strigoï'un öldüğü bölgedeydi. Akıldan silinmesi zor anılardı bunlar. Simyacılar, Palm Springs'teki tüm sorumluluğu üstüme aldığım için daireyi bana önermişlerdi. Fakat ben onu Adrian'a teslim etmiştim. Orada yaşamak istediğimden emin değildim ve o da kendi yerinde kalmak için yanıp tutuşuyordu. Dairenin onu ne kadar mutlu ettiğini gördüğümde, doğru seçimi yaptığıma karar vermiştim.

Daha zili çalmamıza fırsat kalmadan Adrian kapıyı açtı. "Süvariler! Tanrı'ya şükürler olsun."

Eddie'yle içeri girerken gülümsememi sakladım. Burasıyla ilgili beni her zaman çarpan ilk şey, Adrian'ın duvarı boyadığı açık sarı boyaydı. Ruh halini iyi tutmaya yardımcı olduğuna inanmış ve bizi *sanatsal algısıyla* ilgili şüpheyi düşürmüştü. Sarı rengin ikinci el, ekoseli mobilyalarıyla çarpıştığı gerçeği, belli ki konu dışıydı. Ya da belki ben bunu anlayabilecek kadar sanatsal biri değildim. Yine de bu delibozuk tarzı aslında rahatlatıcı buluyordum. Keith'in yaptığı dekora benzemiyor, o korkunç gecede olan olayları unutmamı *biraz olsun* kolaylaştırıyordu. Bazen, oturma odasına baktığım zaman, acımasız Strigoï saldırısı ve Lee'nin ölümüne dair görüntüler aklımdan çıkmıyor, nefesim kesiliyordu. Adrian'ın dairedeki izi, geçmişin dehşet verici gölgelerini kovalayan bir ışığı andırıyordu.

Bazen kendimi kötü hissettiğimde, Adrian'ın kişiliği de aynı etkiyi yapardı.

“Güzel bluz Sage,” dedi bana ifadesizce. “Pantolonunun üniforma olduğunu daha da ortaya çıkarıyor.”

İğnelemelerini bir yana bırakırsak, bizi gördüğüne çok sevinmişe benziyordu. Pek çok Moroi erkeği gibi onun da uzun ve ince bir yapının yanı sıra, tipik, solgun -Strigoi’lar kadar solgun olmasa da- bir teni vardı. İtiraf etmeyi hiç istemiyordum ama haddinden fazla yakışıklıydı. Koyu kahve-rengi saçlarını dağınık tarzda kestirmişti ve gözleri de gerçek olamayacak kadar yeşil görünüyordu. Adrian’ın üstünde, mavi deseni hoşuma giden, son zamanlarda erkekler arasında moda olan şu düğmeli ve baskılı tişörtlerden biri vardı. Az önce sigara içmiş gibi kokuyordu –bu hoşuma gitmemişti işte.

Dimitri’yle Sonya mutfak masasında oturmuş, üstünde elyazısı notlar bulunan bir dizi belgeyi gözden geçiriyordu. Kağıtlar rastgele etrafa saçılmıştı. Böylesi de gerçekten ne kadar işi başarıyla tamamladıklarını sorgulamama yol açtı. Ben olsam, o belgeleri düzenlice istifler, konularına göre ayıırırdım.

“Döndüğüne sevindim Sydney,” dedi Sonya. “Burada bir kadın eline ihtiyacım vardı.” Kızıl saçlarının ve çıkık elmacık kemiklerinin güzelliği, gülümsediğinde azı dişleri görünmesi gerçeğiyle bozguna uğruyordu. Moroi’ların çoğu, küçük yaşlarda bundan kurtulmayı ve insanlar tarafından keşfedilmemeyi öğrenirdi. Sonya bunu başkaları yokken yapmak konusunda herhangi bir sıkıntı duymuyordu. Oysa beni hala rahatsız ediyordu.

Dimitri bana gülümsedi. Zaten güzel olan yüzü daha da güzelleşti. Bu şekilde Rose'un ona aşık olma nedeninin, *Zen ustası bilgeliği* olmadığını anladım. "Sanırım hiç uyumadın."

"Yapacak çok iş var," dedim.

Sonya, Eddie'ye soran gözlerle baktı. "Biz de nerede olduğunı merak ediyorduk."

"Amberwood'da işim vardı," dedi Eddie üstü kapalı. Arabadayken, Angeline'in patavatsızlığından ve alışveriş yapmak zorunda kaldığından bahsetmemenin daha iyi olacağını söylemişti. "Bilirsin işte, Jill'le Angeline'e göz kulak oluyordum. Üstelik Sydney gelene kadar bekledim çünkü ne yaptığımızı görmek istiyordu." Söylediği beyaz yalana izin verdim.

"Angeline nasıl?" diye sordu Dimitri. "Gelişme gösteriyor mu?"

Eddie'yle birbirimize bakış attık. Patavatsızlıklarını o kadar da görmezden gelemeydik. "Tam olarak nasıl bir gelişmeden bahsediyorsun?" diye sordum. "Savaşta mı, kıyafet yönetmeliğine uymakta mı, yoksa ellerine hakim olmakta mı?"

"Yoksa capslock'u kapatmakta mı?" diye ekledi Eddie.

"Bunu sen de mi fark ettin?" diye sordum.

"Fark etmemek elde mi?" dedi.

Dimitri şaşırmışa benziyordu. Pek de sıradan bir şey değildi. Hazırlıksız yakalandığı zamanlar nadirdi. Öte yandan hiç kimse, Angeline'in yapabileceklerine pek de hazırlıklı olmazdı.

"Daha açık konuşmam gerektiğini fark etmemiştim," dedi Dimitri biraz duraksamanın ardından. "Savaşta demek istedim."

Eddie omuz silkti. “Çok az gelişme var ancak onunla baş etmek oldukça zor. Demek istediğim, Jill’i korumayı tamamen kafasına koymuş ama aynı zamanda, bunu nasıl yapacağını zaten bildiğine inanıyor. Yıllarca aldığı baştan savma eğitim, iliklerine kadar işlemiş. Bunu kırmak kolay değil. Artı, çok... çabuk dikkati dağılıyor.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Dimitri hala endişeli görünüyordu. “Oyalanmaya zamanı yok. Belki de onunla konuşsam iyi olur.”

“Hayır,” dedi Eddie kesin bir tavırla. Dimitri’ye çok nadiren karşı gelirdi. “Burada yapman gereken bir sürü işin var. Onu eğitmek benim sorumluluğum. Sen bu konuya hiç kafanı takma.”

Adrian bir sandalye çekip arkasını çevirdi, böylece çenesini arkalığına koydu. “Ya sen Sage? Kıyafet yönetmeliğini ihlal etme konusunda senin için endişelenmememiz gerektiğini biliyorum. Bu haftasonu Simyacılar kaplıcasında iyi zaman geçirdin mi?”

Çantamı bırakıp buzdolabına doğru yürüdüm. “Eğer kaplıcadan kastettiğin yeraltı sığınağıysa... ve sadece işti.” Dola-ba bakarken dudak bükrüm. “Bana diyet gazoz alacağına söz vermiştin.”

“Evet, söz verdim,” dedi Adrian zerre kadar pişmanlık duymadan. “Ama sonra o yapay tatlandırıcıların senin için iyi olmadığına dair bir makale okudum. Bu nedenle de sağlığına dikkat etmeye karar verdim.” Duraksadı. “Ve... rica ederim.”

Dimitri hepimizin aklından geçen şeyi dillendirdi. “Eğer sağlıklı olmaya karar verdiysen ben de sana birkaç tavsiyede bulunabilirim.”

Bunu Eddie veya ben söyleseydim, Adrian hiç aldırmaz etmezdi –özellikle de söyledikleri tamamen geçerli olduğu için. Ancak bunu Dimitri’nin söylemesi? Farklıydı. İkisi arasında büyük bir gerilim vardı, uzun zamandır artan bir gerilimdi bu. Dimitri’nin kız arkadaşı, vampir Rose Hathaway, kısa bir süre Adrian’la çıkmıştı. Onu üzmemek istememesine rağmen, bütün bu süre boyunca Dimitri’ye aşıktı. Bu nedenle, bu olayın iyi bitmesi gibi bir durum söz konusu olamazdı. Adrian hala bunun yaralarını taşıyordu ve Dimitri’ye özellikle kötü davranıyordu.

“İşinizi zorlaştırmak istemem,” dedi Adrian oldukça soğuk bir tavırla. “Üstelik bu araştırma üzerinde çok çalışmam gerekmediği zamanlarda, sigaranın ve cinin karizmayı arttırmasına dair bir deney yapıyorum. Tahmin edebileceğiniz üzere, sonuçlar epey umut vaat ediyor.”

Dimitri bir kaşını kaldırdı. “Bekle bir dakika. Çok çalışmak mı dedin?”

Dimitri’nin ses tonu hafif ve şakacıydı. Yine buradaki çifte standart karşısında afallamıştım. Eğer bu yorumu ben yapsaydım, Adrian’ın tepkisi şunun gibi bir şey olurdu: “Kesinlikle Sage. Muhtemelen bu bana Nobel ödülünü kazandırır.” Ancak Adrian için Dimitri’nin sözleri savaşa davetti. Adrian’ın gözlerinde sert bir parıltı gördüm, eski bir acının coşkusu. Ve bu canımı sıktı. O böyle biri değildi. Karşısındaki ne kadar

saygısız ve uygunsuz davranırsa da her zaman gülümser, şakalaşırdı. Öyle olmasına alışmıştım. Üstelik hoşuma da gidiyordu.

Adrian'a samimi olmasını umduğum bir gülümsemeyle baktım. Oysa daha çok dikkatleri dağıtmak amaçlıydı. "Araştırma ha? Ben de seni kumarbaz bir erkek zannederdim."

Adrian'ın gözlerini Dimitri'den bana çevirmesi birkaç saniye sürdü. "Arada sırada zar attığımı bilirler," dedi dikkatle. "Neden ki?"

Omuz silktim. "Bir nedeni yok. Sadece karizma araştırmanı askıya alıp mücadeleye hazır mısın diye merak ettim. Eğer yirmi dört saatini sigarasız geçirdiysen ben de bir şişe gazoz içebilirim. *Normal* gazoz. Tüm şeyeyi."

Adrian'ın yüzünde az önceki gülümsemeye dair bir parıltı gördüm. "İçemezsin."

"Kesinlikle içebilirim."

"Yarım şişe seni komaya sokabilir."

Sonya kaşlarını çatı. "Şeker hastası mısın yoksa?" diye sordu bana.

"Hayır," dedi Adrian, "ama Sage bir kalorinin kendisini çok zayıftan normal zayıfa dönüştüreceğine inanıyor. Ne trajedi ama!"

"Hey," dedim. "Sen de bir saatini sigarasız geçirmenin trajedi olduğunu düşünüyorsun."

"Azmimi sorgulama Sage. Bugün *iki* saat boyunca bir tane bile içmedim."

"Bana yirmi dört saat içmediğini gösterirsen belki o zaman etkilenebilirim."

Yalandan şaşırmış gibi yaptı. “Yani hala etkilenmedin mi? Ben de burada durmuş, benimle karşılaştığın andan itibaren gözlerinin kamaştığını sanıyorum.”

Sonya sanki şirin çocuklarmışız gibi hoşgörülle ikimize doğru başını salladı. “Unutma Sydney,” dedi ve önündeki so-daya tıklatarak dikkatimi çekti. “Bunca işe odaklanmak için bunlardan günde üç tane içmeye ihtiyacım var. Şimdiye kadar hiç zararını görmedim.”

Şimdiye kadar hiç zararını görmedim, mi? Elbette görmezdi. Moroi’lar böyle bir şey yaşamazdı. Sonya, Jill... ne yerlerse yesinler hala muhteşem vücutlarını korurlardı. Bu sırada ben de her bir kalori üstünde kafa patlatmama rağmen hala mükemmellik seviyesine ulaşamazdım. Otuz dört beden bir üniformaya girmek her sabah bir zafer olurdu. Şimdiyse, Sonya’nın incecik vücuduna kıyasla devasa görünüyordum. Her ne kadar Adrian’ın dikkatini dağıtmayı becermiş olsam da birdenbire bir şişe gazoz içmekle ilgili söylediklerimden pişman oldum. Sanırım bir günlüğüne sigara içmemesinin imkansız olduğu gerçeğine bel bağlayabilirdim. Karşılığında ise şeker bahsine girmemiş olurdum.

“Çalışmaya başlasak iyi olur. Zaman kaybediyoruz.” Bunu söyleyen Dimitri’ydi, bizi rayımıza oturtmaya çalışıyordu.

“Doğru,” dedi Adrian. “Değerli araştırmamızın beş dakikasını yedik. Daha fazla eğlenceye hazır mısın Castile? Oturmayı ne kadar sevdiğinin farkındayım.” Dimitri’yle ilgili özel bir şeyler bulmaya çalıştıkları için, Sonya ve Adrian çoğu kez iki dampiri yan yana oturtur ve auralarını en ince ayrıntılarına ka-

dar incelerdi. Bulmayı umdukları şey, Dimitri'nin Strigoi'dan dönüşmesinin, bir daha dönüşmeme bağıışıklığını açıklayabilecek bir iz bıraktığıydı. Geçerli bir düşünce olmakla birlikte, Eddie kadar aktif birinin pek keyif aldığı söylenemezdi.

Tabii ki şikayet etmedi. Eddie de en az Dimitri kadar sağlam ve kararlı görünüyordu. "Bana ne istediğinizi söyleyin."

"Bir başka aura çalışması yapmak istiyoruz," dedi Sonya. Görünüşe bakılırsa zavallı Eddie biraz daha oturacaktı. "Son seferde ruha dair herhangi bir iz bulmaya odaklanmıştık. Bu kez ikinize de birkaç fotoğraf gösterip auralarınızda herhangi bir renk değişikliğine neden olup olmadığına bakacağız."

Başımınla onayladım. Pek çok psikolojik araştırma benzer teknikleri kullanırdı, bununla birlikte çoğunlukla mistik auralar yerine fizyolojik tepkileri izlerdi.

"Ben hala zaman kaybı olduğunu düşünüyorum," dedi Adrian. "İkisi de dampir ama bu, farklı tepkiler göstereceklerini varsaymamız gerektiği anlamına gelmiyor. Çünkü Belikov bir Strigoi'du. Herkes eşsizdir. Herkes kedi ya da örümcek resimlerine farklı tepkiler verir. Benim ihtiyarı sorarsanız... o kedilerden nefret eder."

"Kedilerden kim nefret edebilir ki?" diye sordu Eddie.

Adrian yüzünü ekşitti. "Alerjisi var."

"Adrian," dedi Sonya. "Bunu zaten tartıştık. Senin fikrine saygı duyuyorum ancak yine de pek çok şey öğrenebiliriz." Adrian'ın bir fikri olması beni gerçekten etkilemişti. Şimdiye kadar Sonya'yla Dimitri'nin ona söylediği her şeye razı olduğunu ve bu deneyler üzerine pek fazla düşünmediğini hisset-

miştim. Ayrıca tüm yaşayan canlıları saran auralara dair pek bilgi sahibi olmasam da kişisel farklılıkların, araştırmalarını çöpe yollayacağı görüşünü anlayabiliyordum.

“Bu vakada tüm veriler işe yarar,” dedi Dimitri. “Özellikle de şimdiye kadar hiçbir şey bulamadığımız için. Önceden Strigoi olan birinin farklı olduğunu biliyoruz. Bunu herhangi bir yolla gözlemleme şansını göz ardı edemeyiz.”

Adrian’ın dudakları kenetlendi ve daha fazla karşı gelmedi. Belki de bunun nedeni, kendini reddedilmiş hissetmesiydi. Yine de bunun sebebinin, Dimitri’yle tartışmak istememesi olduğunu düşünüyordum.

Benden dikkatlerini uzaklaştırmalarıyla birlikte, elimde bir kitapla oturma odasına yerleşip büyük çaba harcayarak uyanık kalmaya çalıştım. Bana ihtiyaçları yoktu. Gelmemin tek nedeni, Eddie’ye eşlik etmekti. Arada sırada diğerlerinin ilerlemesini kontrol ederdim. Sonya dizüstü bilgisayarında farklı imajları gösterirken, Dimitri ve Eddie de onu izliyordu. Karşılığında, Adrian ve Sonya da dampirleri dikkatle inceleyip kağıda notlar alıyordu. Ben de renk ve ışık şeritlerini görebilmeyi, gerçekten göze çarpan farklılıklar olup olmadığını anlayabilmeyi umdum. Eddie ve Dimitri’yi incelerken, bazen ekranda özellikle şirin ya da korkunç resimler çıktığında ve yüzlerinde herhangi bir değişiklik olduğunda bunu yakalayabiliyordum. Ancak çoğunlukla çalışmalar benim için bile gizemliliğini koruyordu.

Merak içinde Sonya’nın yanına gittim. Neredeyse işlerinin yarısı bitmişti. “Ne görüyorsun?” diye sordum alçak sesle.

“Renkler,” dedi. “Tüm canlıların etrafında parlayan renkler. Eddie ve Dimitri farklı renklere sahip ama aynı tepkileri veriyorlar.” Ekranda duman çıkaran bir fabrika resminden, masmavi bir gökyüzüne geçti. “İkisi de bundan hoşlanmıyor. Auraları sönük ve sıkıntılı.” Dudaklarında bir gülümsemeyle sonraki imajı açtı. Ekranda üç kedi yavrusu belirdi. “Şimdi ısındılar. Duygulanımı bir aurada görmek çok kolaydır. Şimdiye kadar normal biçimde tepki verdiler. Dimitri’nin aurasında Eddie’den farklı olduğunu belirten bir şey yok.” Kanepeye döndüm.

Birkaç saat sonra Sonya durdu. “Sanırım ihtiyacımız olan şeyi gördük. Teşekkür ederim Eddie.”

“Yardımcı olduğuma sevindim,” dedi Eddie sandalyesinden kalkıp gerinerek. Hem deney bittiği hem de boşluğa bakmaktan kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu. Eddie aktif ve enerjik biriydi, esaretten hoşlanmazdı.

“Tabii birkaç fikrimiz daha var,” diye ekledi Sonya. “Biraz daha dayanabileceğinizi düşünüyor musunuz çocuklar?” Doğal olarak, ben tam esnerken sormuştu bunu.

Eddie bana anlayışla baktı. “Ben kalırım ama sen buna mecbur değilsin. Git yat. Eve bir şekilde giderim.”

“Hayır, olmaz,” dedim ikinci kez esnememe hakim olarak. “Benim için sorun değil. Diğer fikirleriniz ne?”

“Eddie ve Dimitri’yle benzer bir şey yapmak istiyorum,” diye açıkladı. “Sadece bu kez imajlar yerine sesleri kullanacağız. Bu şekilde ruhla doğrudan temasa nasıl tepki verdiklerine bakacağım.”

“Bence bu iyi bir fikir,” dedim. Doğrusu bu sonuncusunun gerektiğinden pek emin değildim. “Siz başlayın. Ben beklerim.”

Sonya etrafına bakınıp tek yorgun görünenin ben olmadığını fark etti. “Belki de önce yiyecek bir şeyler alsak iyi olur.” Eddie bu sözleri duyunca neşelendi.

“Ben giderim,” diye önerdim. Yemek üzerine konuşan vampirlerin, artık derin derin nefes almama neden olmadıklarının bir göstergesiydi bu. Dampirlerle, ben yanlarında olduğum sürece, yemek derken, kanı kastetmediğini biliyordum. Ayrıca etrafta hiçbir besleyici yoktu. Besleyiciler, kafayı bulmak için Moroi'lara gönüllü olarak kan veren insanlardı. Buradaki herkes, bu konuyla ilgili şaka yapmamaları gerektiğini benden iyi biliyordu. “Birkaç blok ilerde iyi bir Thai paket servisi var.”

“Ben yardım ederim,” dedi Adrian hevesle.

“Ben yardım ederim,” dedi Sonya. “Son seferde bir iş için gittiğinde iki saat dönmemiştin.” Adrian somurtmakla birlikte suçunu inkar etmedi. “Aura gözlemlerimiz her durumda aynı. Ben olmadan ses kısmını başlatabilirsin.”

Sonya'yla birlikte, herkesin siparişini alıp yola koyulduk. Pek yardıma ihtiyacım olmamakla birlikte, beş kişi için yemek taşımanın -birkaç blok bile olsa- zor olabileceğini sanıyordum. Buna karşın, çok geçmeden Sonya'nın benimle gelmek konusunda başka nedenleri olduğunu öğrendim.

“Dışarı çıkıp bacaklarımı esnetmek bana iyi geliyor,” dedi. Akşamın ilk saatleriydi, sıcaklık önemli ölçüde düşmüştü – Moroi'ların bayıldığı bir havaydı bu. Sevimli apartmanlar ve

küçük iş yerlerinin sıralandığı, merkeze giden bir ara yoldan yürüyorduk. Etrafımızda kocaman palmye ağaçları belirip kayboluyor, derleme şehir dekoruyla ilginç bir zıtlık oluştuyordu. “Bütün gün evde kapalı kaldım.”

Ona gülümsedim. “Ben de kalkmış, yaptığınız işten daralanın bir tek Adrian olduğunu düşünüyordum.”

“Sadece en çok şikayet eden o,” diye açıkladı. “Bu da komik. Çünkü aynı zamanda, derslerle sigara molaları arasında en çok dışarı çıkan da kendisi.” Adrian’ın yerel bir kolejde iki sanat dersi aldığını neredeyse unutuyordum. Genellikle en son projelerini sergilerdi ama son zamanlarda oturma odasında hiçbir şey yoktu. O ana dek onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Onu çok eleştirmiş olabilirdim ancak bazen düşüncelerini yansıtan o sanatsal bakışlar muhteşem olurdu.

Thai restorana giden kısa yolu yürürken, Sonya bana bugün planlarıyla ilgili özet geçti. Dampir Mikhail Tanner’la olan ilişkisi, sanırım pek çok açıdan bir destanı andırıyordu. Öncelikle, dampirlerle Moroi’lar, genellikle ciddi birliktelikler kurmazdı. Çoğunlukla bunlar, daha çok dampirin üremesini sağlayan sıradan gönül maceralarıydı. Böyle bir işe girişmenin yarattığı skandala ek olarak Mikhail, Sonya henüz bir Strigoi’ken, bu çarpık durumundan kurtarmak üzere gerçekten de onun peşine düşmüştü. Rose da aynısına Dimitri için kalkışmış, Strigoi olmaktansa ölümün daha iyi olduğuna inanmıştı. Mikhail başarısızlığa uğrasa da aşkları bu çetin sınav boyunca sürmüş, Sonya güçlülere meydan okuyarak dönüşüme uğramış, bunun üzerine yeniden biraraya gelmişlerdi.

Ben böyle bir aşkı hayal bile edemiyordum.

“Hala çiçekler üzerine karar vermeye çalışıyoruz,” diye devam etti Sonya. “Ortanca ya da zambak olacak. Sanırım senin hangisinden yana oy kullanacağını tahmin edebiliyorum.”

“Aslına bakarsan ortanca derim. Zaten etrafımda yeterince zambak var.”

Söylediklerime güldü ve birdenbire glayöllerle dolu bir çiçek bahçesine eğildi. “Aklının alamayacağı kadar hem de. Bu bahçede uyuyan zambaklar var.”

“Mevsimleri geçti,” diye dikkat çektim.

“Hiçbir şeyin mevsimi geçmez.” Sonya gizlice etrafına bakındı, ardından parmaklarını toprağa koydu. Birkaç dakika içinde koyu yeşil filizler belirdi ve büyüdüler. Sonunda en üstte kırmızı bir zambak açıverdi. “Ah. Kırmızı. Simyacılarkin beyaz olur –ah, sen iyi misin?”

O ana dek kaldırımdan o kadar uzaklaşmıştım ki neredeyse yolun ortasında yürüyordum. “Bunu... bunu yapmamalısın. Bir gören olabilir.”

“Kimse görmez,” dedi ayağa kalkarken. Yüzü yumuşamıştı. “Çok üzgünüm. Bazen nasıl hissettiğini unutuveriyorum. Yaptığım yanlıştı.”

“Sorun değil,” dedim. Kastettiğinin ne olduğundan pek emin değildim. Vampir büyüsü tüylerimi ürpertiyordu. Vampirler, kana ihtiyacı olan bu yaratıklar, zaten yeterince kötüydü. Ya dünyaya büyüyle müdahale etmek? Öylesi daha da berterdi. O zambak, güzel olmakla birlikte, şimdi şeytani bir hal almıştı. Senenin bu zamanında olmaması gerekiyordu.

Büyü üstüne bir kelime daha etmeksizin, çok geçmeden Thai restoranın bulunduğu, şehre giden anayola vardık. Devasa bir paket siparişi verdik. Bize on beş dakika beklememizi söylediler. Sonya'yla dışarıda takılıyor, Palm Springs merkezinin tadını çıkarıyorduk. Butikler kapanmadan son dakika alışveriş yapanlar çıkıyor, tüm restoranlar gelen gidenlerle dolup boşalıyordu. Pek çoğunun kaldırımında masaları vardı ve etrafımızda dostça sohbet sesleri yükseliyordu. Parlak renklerle döşenmiş büyük bir çeşme çocukları cezbediyor, fotoğraf çekmek isteyen turistleri etkisi altına alıyordu. Sonya, şehrin sokaklarını güzelleştirmek için dikilen çeşitli bitkiler ve ağaçlara yöneliyordu. Yaşayan canlıları etkileme ruhu olmasa bile, tam bir bahçıvan havası vardı onda.

“Hey sen! Büyük Melrose!”

Arkamı dönüp Lia DiStefano'nun bana doğru hızla ilerlediğini görünce yüzümü buruşturdum. Lia moda tasarımcısıydı ve Palm Springs merkezinde bir dükkanı vardı. Tam dükkanının karşısında dikildiğimizi fark etmemiştim. Eğer bilseydim, restoranın içinde beklerdim. Lia kısa boylu olmakla birlikte baskın bir kişiliğe sahipti. Bu da genellikle giyimi için seçtiği göz alıcı çingene tarzıyla daha da güçleniyordu.

“Haftalardır seni arıyorum,” dedi caddenin bizim olduğumuz tarafına geçince. “Neden cevap vermiyorsun?”

“Gerçekten çok yoğunum,” dedim asık suratla.

“Hı-hı.” Lia ellerini kalçalarına koyup beni bakışlarıyla altetmeye çalıştı. Yaptığı şey biraz şaşırtıcıydı çünkü ondan

uzundum. “Kardeşinin bana tekrar modellik yapmasına ne zaman izin vereceksin?”

“Bayan DiStefano,” dedim sabırsızca, “size daha önce de söyledim. Bunu bir daha yapamaz. Ailemizin hoşuna gitmiyor. Dinimize göre, yüzümüzün resimlerinin çekilmesi yasak.”

Geçen ay, Jill’in kontrolden çıkmış derecede mükemmel vücudu ve harika, tanrısal yüz hatları, Lia’nın dikkatini çekmişti. Topluca fotoğraflarının çekilmesinin, saklanmak için pek de iyi olmadığını görünce, Jill’in sadece Lia’nın moda gösterisine katılmasına karar vermiştik çünkü tüm modeller Venedik maskeleri takıyordu. Lia, Jill’in bir kez daha modellik yapmasına izin vermem için o zamandan beri yakamdaydı. Engellemem zordu çünkü Jill’in istediğini biliyordum. Ancak güvenliğinin önce geldiğinin o da benim kadar farkındaydı. Tuhaf bir dinin parçası olduğumuzu iddia etmek, diğerlerine karşı garip davranışlarımızı açıklamaya yardımcı olduğu için Lia’dan da kurtulacağımı sanmıştım. Hiç de öyle olmamıştı.

“Ailenizle ilgili hiçbir şey duymadım,” dedi Lia. “Onları izledim. Kararları veren *sensin*. İzin almam gereken sensin. Eşarplarımınla şapkalarım için büyük bir moda dergisine reklam yapma şansım var. Jill bunun için doğmuş biri. Onu almam için ne gerekiyor? Ücretin bir kısmını ister misin?”

Bir of çektim. “Sorun para değil. Yüzünü gösteremeyiz. Eğer ona bir daha Venedik maskesi giydirmek istersen buyur.”

Lia kaşlarını çatı. “Bunu yapamam.”

“Öyleyse çıkmazdayız.”

“*Bir yolu* olmalı. Herkesin bir bedeli vardır.”

“Üzgünüm.” Jill ve Simyacılara karşı görevlerimden kaçmamı sağlayacak hiçbir bedel yoktu dünyada.

Restoran tezgahhtarlarından biri, başını dışarı çıkarıp siparişlerimizin hazır olduğunu bildirdi. Böylece Lia’dan kurtulmuş olduk. Torbaları yüklenirken Sonya sıırttı. Adrian’ın evine dönmek için yürümeye koyulduk. Gökyüzü günün son ışıklarıyla hala mordtu. Ve sokak lambaları, ışıklarını palmiye ağaçlarına düşürürken, kaldırımında acayip desenler oluştuyordu.

“Buradaki işinin, agresif moda tasarımcılarını atlatmayı içereceğı hiç aklına gelir miydi?” diye sordu Sonya.

“Hayır,” diye kabul ettim. “Açıkçası, bu işin yarısının...”

“Sonya?”

Genç bir adam aniden karşıımızda belirerek yolumuzu kesti. Tanıdığım biri değildi ve benden biraz büyük görünüyordu. Siyah saçları sıfıra yakın kesilmişti ve gözlerini merakla Sonya’ya dikmişti.

Sonya durup kaşlarını çatı. “Seni tanıyor muyum?”

Adam neşelendi. “Tabii ki. Jeff Eubanks. Hatırladın mı?”

“Hayır,” dedi Sonya nazikçe, birkaç saniye genç adamı inceledikten sonra. “Beni biriyle karıştırıyor olmalısın. Üzgünüm.”

“Hayır, hayır,” dedi. “Sen olduğuna eminim. Sonya Karp, değil mi? Geçen sene Kentucky’de tanışmıştık.”

Sonya kaskatı kesildi. Bir Strigoï’ken, evi Kentucky’deydi. O zamanların pek de hoş anılar içermediğini biliyordum.

“Üzgünüm,” diye tekrarladı Sonya, sesinden gergin olduğu belliydi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Genç adam yılmıyor, sanki çok yakın dostlarmış gibi hala gülümsüyordu. “Kentucky’den beri epey yol almışsın. Seni buraya getiren ne? Ben iş için transfer edildim.”

“Bir yanlışlık olmalı,” dedim ona sertçe, Sonya’yı dirseğimle dürterek. “Gitmemiz gerekiyor.”

Genç adam bizi takip etmedi ama Sonya, eve dönerken yolun büyük bir kısmında sessiz kaldı.

“Zor olmalı,” dedim, sanki bir şeyler söylemem gerektiğini hissederek. “Geçmişten insanlarla karşılaşmak.”

Başını salladı. “O geçmişten biri değil. Bundan eminim. Onu daha önce hiç görmedim.”

Bir Strigoi olduğu zamanlara dair tüm bağlantılardan kaçmak istediğini tahmin ediyordum. “Emin misin? Öylesine tanıdığın biri değil miydi?”

Bana acı dolu bir bakış attı. “Bir Strigoi, insanlarla öylesine tanışmaz. Onları akşam yemeği için yer. O çocuğun, kim olduğumu bilmesine imkan yok.”

“İnsan mıydı? Dampir değil yani?” Aradaki farkı anlayamazdım. Ancak bir Moroi anlardı.

“Kesinlikle.”

Sonya bir an durdu ve uzaklaşmakta olan çocuğa baktı. Bakışlarını izledim. “Seni tanımasının bir nedeni olmalı. Zararsız birine benziyordu.”

Sonya bir kez daha bana güldü. “Yapma Sydney. Bunu bilecek kadar bizimle zaman geçirdin.”

“Neyi bilecek kadar?”

“Hiçbir şey görüldüğü kadar zararsız değildir.”

BÖLÜM 4

SONYA, ADRIAN'IN evinde, gruptaki diğer kişilere o gizemli rastlaşmadan bahsetmedi, ben de sessizliğini saygıyla karşıladım. Geri kalan herkes, akşam yemeği ve deneylerle o kadar meşguldü ki pek bir şeyin farkına varacak durumda değildi. Ve ikinci deneylere başladıkları andan itibaren, benim bile, sokaktaki adama kafa yoramayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Sonya, Eddie'yle Dimitri'nin doğrudan ruha nasıl tepki verdiğini görmek istediğini söylemişti. Adrian'la birlikte büyülerini teker teker dampilere yönelttiler.

“Bu bir yanıyla onları iyileştirmeye ya da bir şeyi büyütme-ye benziyor,” diye açıklama yaptı Sonya bana. “Endişelenme, boyutları falan değişmeyecek. Bu daha çok, onların üstüne ruh büyüsü serpmek gibi bir şey. Eğer Dimitri son iyileştiği zamandan kalıcı bir ize sahipse büyümüze tepki vereceğini tahmin ediyorum.”

Sonya ve Adrian saatlerini ayarladı ve önce Eddie'yle başladılar. İlk başta, görülecek hiçbir şey yoktu –sadece iki büyü kullanıcı, gözlerini Eddie'ye dikmiş bakıyordu. Eddie, inceleme altındayken rahatsız görünüyordu. Derken, gümüş rengi bir titreşimin vücudunu sardığını gördüm. Ruhun fiziksel belirtilerine şahit olunca afallayarak geri çekildim –üstelik cesaretim de kırılmıştı. Aynı işlemi Dimitri'nin üstünde de tekrarladılar. Belli ki göze görünmeyen bir düzeyde, bir şeyler aynıydı. Dimitri'nin tepkisinde kaydadeğer bir şey yoktu. Hepsi de bunu bilimsel işlemin bir parçası olarak doğal karşıladı. Buna karşın, o büyü'nün iki adamı birden ele geçirdiğini izlemek, tüylerimi diken diken etmişti.

Eddie'yle o akşam Amberwood'a dönerken, farkında olmaksızın, arabada ondan elimden geldiğince uzak oturduğumu anladım. Sanki büyüden geriye kalanlar, bir şekilde sızarak bana temas edecekmiş gibi. Eddie ise benimle her zamanki dostça edasıyla sohbet etti. Oysa benim, duygularımı saklamak için epey çabalamam gerekti. Böyle yapmaktan suçluluk duyuyordum. Ne de olsa karşımdaki Eddie'ydi. Bana zarar verme ihtimali olsa da büyü'nün etkisi geçeli uzun zaman olmuştu.

İyi bir uyku hem kaygımdan hem de suçluluk duygumdan kurtulmamda oldukça etkili olmuş, büyü'nün uzak bir anıya dönüşmesini sağlamıştı. Kalktığımda, ertesi günkü derslere hazırlandım. Amberwood'da bulunmak bir görev olsa da bu elit okulu adeta sevmeye başlamıştım. Bundan önce evde eğitim almıştım. Babam kesinlikle ağır bir öğretim programı iz-

lemekle birlikte, gerekli olduğunu düşündüğü şeylerin ötesine asla gitmemişti. Burada ise derslerde öğretilenleri aşmış olsam da beni daha da ileri gitmek için destekleyen pek çok öğretmenim vardı. Koleje gitmeme izin verilmemişti ancak buradaki eğitimim koleje yerine geçiyordu.

Eddie ve Angeline’le bir idman seansı ayarlamalıyım. Eddie, Angeline’den kurtulmak istese de bunu başaramayacaktı –Jill’in güvenliği söz konusuyken asla. Angeline, Jill’in savunmasının bir parçasıydı. Bir fincan kahveyle çimlere yerleştirdim, hala Angeline’in ilgisinin tamamen hayal ürünü olup olmadığını merak ediyordum. Yakın zamanda, yurt odam için bir fincan kahve yapan bir makine almıştım. Kahve dükkanındakiyle kıyaslanamaz olsa bile, kimi zorlu sabahlara dayanmamda bana yardımcı olmuştu. Jill yanıma otururken gülümsemem esnemeye dönüştü.

“Eddie artık beni eğitmiyor,” dedi Jill kaygıyla, gösteriyi izlerken. Eddie sabırla Angeline’e kafa atmanın, bir bar kavgasında uygun olmakla birlikte, Strigoi’larla baş etme konusunda her zaman iyi bir taktik olmadığını açıklamaya çalışıyordu.

“Eminim daha fazla zamanı olsa öğretirdi,” dedim. Bununla birlikte, sözlerimden hiç de emin değildim. Artık ona karşı hislerini kendine itiraf edebildiğine göre, dokunmak konusunda çok tedirgin oluyordu. Eddie’nin centilmen yanı, Jill’in kendini riske atmasını zaten istemezdi. Aslında bu ironikti çünkü Jill’in meşru müdafaayı öğrenmekteki kararlılığı –Moroi’larda pek görülmeyen bir şeydi bu– Eddie’nin ondan

hoşlanmasını sağlayan şeydi. “Angeline koruma olarak alındı. Bunu başarıp başaramadığından emin olması gerekiyor.”

“Biliyorum. Sadece herkesin üstüme düştüğünü hissediyorum.” Kaşlarını çatı. “Beden eğitimi dersinde Micah hiçbir şey yapmama izin vermiyor. Başıma gelen onca beladan sonra kendime zarar vereceğim paranoyasına kapılıyor. Ona sürekli iyi olduğumu, bunun sadece güneşten kaynaklandığını söyleyip duruyorum ama işime karışmaya devam ediyor. Bu çok tatlı bir şey... fakat bazen beni çileden çıkarıyor.”

“Bunu ben de fark ettim,” diye itiraf ettim. Ben de aynı beden eğitimi sınıfındaydım. “Yine de Eddie’nin sana eğitim vermemesinin nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Bunu yapabileceğini biliyor. Bunun için seninle gurur duyuyor... Sadece işini yapıyorsa öğrenmek zorunda olmadığını düşünüyor. Tuhaf bir mantık.”

“Hayır, gayet iyi anlıyorum.” Az önceki umutsuzluğu, idman seanslarına dönünce kabullenişe doğru kaydı. “İşine çok bağlı... ve yaptığı işte iyi.”

“Diz, birini sakatlamak için kolay bir yoldur,” dedi Eddie, Angeline’e. “Özellikle de silahsızsan ve...”

“Bana ne zaman kazığa oturtmayla baş kesmeyi öğreteceksin?” diye araya girdi Angeline elleri kalçalarında. “Durmadan buraya vur, şunu fırlat vıdı vıdı vıdı. Strigoi öldürme çalışması yapmam lazım.”

“Hayır, hiç de değil.” Eddie tam bir sabır örneğiydi ve çok iyi bildiğim, kararlı, hazır haline geri döndü. “Strigoi öldürmek için burada değilsin. Belki bunu sonra çalışabiliriz ama

şimdi değil. Senin önceliğin, Jill'i ölümcül suikastlardan korumak. Bu her şeyden daha önemli, kendi hayatlarımızdan bile." Sözlerini iyice vurgulamak için Jill'e bakarken gözlerinde bir hayranlık parıltısı çaktı.

"Görünüşe bakılırsa baş kesme aynı şekilde bir Moroi'u da öldürebilir," diye homurdandı. "Ayrıca geçen ay *geçrekten* de bir Strigoi sorunun vardı."

Jill sıkıntılı bir şekilde yanımda kıpırdandı. Öyle ki Eddie bile durdu. Bu doğrudu –Eddie yakın bir tarihte, Adrian'ın dairesi Keith'in olduğu zaman, iki Strigoi'u öldürmek *zorunda* kalmıştı. Strigoi'ları bize yönlendiren, Lee Donahue'ydu. Eskiden bir Strigoi olan bir Moroi'du. Doğal durumuna döndükten sonra, Lee deliler gibi yeniden Strigoi olmayı istemişti. Ruhla yenilenenlerin bir tür Strigoi direnci olduğunu öğrenmek istememizin nedeni oydu. Kendisine yardım etmeleri için çağırdığı iki Strigoi onu dönüştürmeye çalışmış ancak neticede onu öldürmüşlerdi –benim fikrime göre, yaşayan ölü olmaktan daha iyi bir kaderdi.

O Strigoiler, sonrasında bize saldırmaya başladılar ve bilmeden, beklenmedik, korku verici bir şeyi ortaya çıkardılar –onlar için olmasa bile benim için. Benim kanım beslenmeye uygun değildi. Kanımı içmeye çalıştılar fakat başaramadılar. O geceki onca olaydan sonra ne Simyacılar ne de Moroi'lar o küçük ayrıntıya dikkat etmişti –ben de buna minnettardım. Günün birinde beni mikroskopta incelemelerinden çok korkuyordum.

"O bir rastlantıydı," dedi Eddie sonunda. "Bir daha olmasının imkanı yok. Şimdi, bacağım nasıl hareket ediyor

izle ve unutma, bir Moroi muhtemelen senden daha uzun olacaktır.”

Bir gösteri yaptı. Ardından Jill’e hızlı bir bakış attı. Jill’in yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Kısa bir süre çıktığı Lee hakkında hiç konuşmuyordu. Micah duygusal cephede onun dikkatini dağıtma konusunda epey bir yol katetmişti fakat bir kişinin son erkek arkadaşının kana susamış bir canavara dönüşmesi pek de kolay atlatılacak bir şey değildi. İçimden bir ses, oldukça başarıyla saklasa da hala acı çektiğini söylüyordu.

“Kaskatısın,” dedi Eddie, Angeline’e birkaç denemeden sonra.

Angeline bedenini bir kukla gibi baştan ayağa esnetti. “Ne yani? Bunun gibi mi?”

Eddie iç geçirdi. “Hayır. Hala biraz gerilmeye ihtiyacın var.”

Eddie, kızın arkasına geçerek onu istediği pozisyona getirmeye çalıştı. Ona dizlerini nasıl bükeceğini ve kollarını nasıl tutacağını gösteriyordu. Angeline bu esnada Eddie’ye doğru yaslanma fırsatını ele geçirdi ve vücudunu imalı bir şekilde ona sürttü. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Tamam. Belki de bir şeyler hayal ürünü değildi.

“Hey!” Eddie yüzünde bir dehşet ifadesiyle arkaya doğru sıçradı. “Dikkatini ver! Bunu öğrenmen gerekiyor.”

Angeline’in yüz ifadesi, meleklerinki kadar saftı. “Zaten yaptığım da bu. Sadece kendi bedenimle ne yapmam gerektiğini öğrenmek için seninkini kullanıyorum.” İster inanın ister inanmayın gözlerini kırptırdı. Eddie daha da uzaklaştı.

Eddie, kendi sorunlarıyla başa çıkmak konusunda ne demiş olursa olsun, araya girmem gerektiğini hissediyordum. Okulun otuz dakikalık uyarı zili çaldığında, bundan çok daha iyi bir kurtarıcı oldu. Zıpladım.

“Hey, kahvaltıya yetişmek istiyorsak gitmeliyiz. Hemen şimdi.”

Angeline şüpheli gözlerle bana baktı. “Sen pek kahvaltı etmezdin.”

“Evet ama sabahımı ağır bir çalışmayla geçiren ben değilim. Üstelik üstünü değiştirmen gerekiyor ve –dur bir dakika, üniformanı mı giydin?” Nasıl da fark etmemiştim. Eddie ve Jill ne zaman idman yapsa her zaman gündelik spor kıyafetlerini giyerlerdi –tıpkı şimdi Eddie’nin giydiği gibi. Angeline ise bugün Amberwood üniforması, etek ve bluzuyla gelmişti –ki sabah çalışmasından ötürü yıpranmışlardı.

“Eee, ne olmuş yani?” Sökülmüş bluzunu eteğine sıkıştırdı. Kenarları da kirlenmişti.

“Üstünü değiştirmelisin,” dedim.

“Yok. Bu gayet iyi.”

Pek emin değildim fakat böylesi, en azından kot şorttan iyiydi. Eddie üniformasını giymek için yanımdan ayrıldı ve kahvaltı için bir daha gelmedi. Kahvaltıları sevdiğini biliyordum ve bir erkek olduğu için üstünü çabucak değiştiriyor olmalıydı. Tahminime göre, Angeline’den uzak durmak için yemeğinden fedakarlık ediyordu.

Kafeteryaya girer girmez, birinin bana seslendiğini duydum. Kristin Sawyer’la Julia Cavendish bana el sallıyordu.

Trey dışında Amberwood'da tanıştığım en yakın iki arkadaşım onlardı. Sosyal ilişkilerden anlamak için daha kırk fırın ekmek yemem gerekiyordu fakat bu ikisi bana çok yardım etmişti. Ayrıca işimin içerdiği onca doğaüstü oyun göz önüne alınınca, normal kişilerin yanında olmakta rahatlatıcı bir şeyler vardı... Her ne kadar onlara karşı tamamen dürüst olamasam da.

"Sydney, sana bir moda sorumuz var," dedi Julia. Sarı saçlarını bir omzuna attı, az sonra söyleyeceği şeyin son derece önemli olduğunu belirten her zamanki işaretiydi bu.

"Bana bir moda sorusu mu?" Neredeyse başımı çevirip arkamda bir başka Sydney durup durmuyor mu diye bakacaktım. "Bana böyle bir soru sorulacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Gerçekten çok güzel kıyafetlerin var," diye üsteledi Kristin. Esmer teni ve siyah saçlarının yanı sıra, Julia'nın daha feminen görünüşüyle tezat oluşturan atletik bir havası vardı. "Aslına bakarsan çok güzeller. Eğer annem on yaş daha küçük, sıkı ve zengin olsaydı, tıpkı senin gibi giyinirdi." Bunun bir iltifat olup olmadığını kestiremiyordum ancak Julia bana düşünme şansı vermedi.

"Söyle ona Kris."

"Ertesi döneme istediğim şu rehberlik stajını hatırlıyor musun? Beni mülakata çağırdılar," diye açıkladı Kristin. "Pantolonla ceket mi yoksa elbise mi giyeceğime karar vermeye çalışıyorum."

Ah, işte bu, neden bana geldiklerini açıklıyordu. Mülakat. Başka bir şey olsa, bir moda dergisinden seçebilirlerdi. Büyük ihtimalle böyle pratik meselelerde *gerçekten* uzman olduğumu

itiraf etsem de beni bu nedenle çağırımlarından biraz hayalkırıklığına uğramıştım. “Ne renkler?”

“Ceket kırmızı, elbise lacivert.”

Kristin’in yüz hatlarını dikkatle inceledim. Bileğinde bir yara izi vardı, Keith’in sinsi bir hastalık taşıyan dövmesi... kontrolden çıktığı zaman, silmesine yardımcı olduğum bir dövmenin izleri. “Elbiseyi giy. Bir dakika... onu kiliseye mi yoksa gece kulübüne giderken mi giyiyorsun?”

“Kilise,” dedi, bundan pek de memnun olmadığı sesinden anlaşılıyordu.

“Öyleyse kesinlikle onu giy,” dedim.

Kristin, Julia’ya zafer kazanmışçasına bir bakış attı. “Gördün mü? Sana onu seçeceğini söylemiştim.”

Julia kuşkulu görünüyordu. “Ceket daha eğlenceli. Açık kırmızı.”

“Evet ama *eğlenceli*, bir mülakatta sergilemek isteyeceğin türden bir şey değil,” dedim. Birbirleriyle şakalaşırlarken ciddi durmak epey zordu. “En azından böyle bir iş için.”

Julia hala ikna olmuşa benzememekle birlikte Kristin’i akla yatkın önerimden vazgeçirmeye de çalışmıyordu. Birkaç dakika sonra Julia neşelendi. “Hey, Trey’in sana bir çocuk ayarlamaya çalıştığı doğru mu?”

“Ne... Nasıl? Hayır. Nereden duydun bunu?” Sanki sormak zorundaymışım gibi. Trey’den başka kimden duyabilirdi ki?

“Trey bunu seninle konuştuğunu söyledi,” dedi Kristin. “Senin için mükemmel biriymiş.”

“Bence bu harika bir fikir Syd,” dedi Julia. Sanki ölüm ka-
lım meselesi konuşuyormuşuz gibi ciddiydi. “Senin için çok
iyi olur. Demek istediğim, okul başladığından beri ben...”
deyip sustu ve sessizce parmaklarıyla isimleri saydı, “...dört
kişiyle çıktım. Sen kaç kişiyle çıktığını biliyor musun?” Yum-
ruğunu kaldırdı. “Bu kadar.”

“Kimseyle çıkmak zorunda falan değilim,” diye karşı çık-
tım. “Zaten yeterince derdim var. Eminim biriyle çıkmak, du-
rumları daha da karıştıracaktır.”

“Neymiş o dertler?” dedi Kristin gülerek. “Muhteşem not-
ların, müthiş vücudun ve mükemmel saçların mı? Yani ta-
mam, ailen biraz uzakta olabilir ama yapma, herkesin arada
sırada biriyle çıkacak kadar zamanı vardır ya da Julia’nın du-
rumunda, epey zamanın da olabilir.”

“Hey,” dedi Julia ama bu suçlamaya karşı gelmedi.

Kristin öne atıldı. *Belki de rehberlik yerine avukatlık sta-
jı, ona daha uygun olabilirdi,* diye düşündüm. “Bir kez olsun
ödevlerini yapmayıver. Şu çocuğa bir şans ver. Böylece bir gün
hep beraber dışarı çıkabiliriz. Çok eğlenceli olur.”

Onlara zoraki bir şekilde gülümseyerek belirsiz bir şey-
ler mırıldandım. *Herkesin arada sırada biriyle çıkacak ka-
dar zamanı vardır.* Benim dışımda herkes tabii ki. Tuhaf bir
özlemin sancısını hissettim, flört için değil de sosyal ilişki-
ler için. Kristin’le Julia daha büyük ve değişik aşk arayışları
olan arkadaş gruplarıyla sık sık dışarı çıkıyor ve çoğu kez
beni de davet ediyordu. Suskunluğumun, ödevlerden ya da
belki de bana uygun bir erkek olmamasından kaynaklandı-

ğını düşünüyorlardı. Keşke bu kadar basit olsaydı. Bir anda beni, Kristin ve Julia'dan ayıran devasa bir uçurum varmış gibi geldi. Onların arkadaşıydım ve beni hayatlarının her alanına dahil ediyorlardı. Karşılığında ise ben, sırlarla ve yarı gerçeklerle doluydum. Bir yanım onlara karşı açık olmayı ve Simyacı hayatımın tüm derterini dökmeyi istiyordu. Kahretsin ki bu yanım, bir geceliğine de olsa onlarla birlikte dışarı çıkmayı, görevlerimin hepsinden kurtulmayı gerçekten arzuluyordu. Elbette bu olacak şey değildi. Bir filme gidecektik, ardından bir Strigoi katlini örtbas etmem için bir mesaj alacaktım.

Böyle bir ruh hali, tanımadığım bir şey değildi ve okul başladığımda hafiflemeye başladı. Kendimi programımın ritmine kaptırdım. Öğretmenler her zaman en çok işi haftasonları için verirdi. Ben de uçak yolculuklarımda yaptıklarımı teslim etmekten mutluluk duydum. Ne yazık ki o günün son dersi, ruh halimdeki tüm gelişmeyi rayından çıkardı. Aslına bakılırsa ders doğru kelime değildi. Tarih öğretmenim Bayan Terwilliger'la yaptığımız bağımsız bir çalışmaydı.

Bayan Terwilliger yakın zamanda büyü kullanıcı olduğunu ortaya dökmüştü –bir tür cadı ya da o kişiler kendilerine her ne diyorsa. Simyacılar onlarla ilgili söylentiler duymuştu fakat pek deneyim ya da bilgi sahibi olduğumuz bir şey değildi. Bildiğimiz kadarıyla sadece Moroi'lar büyü yapabiliyordu. Bunları yalnızca zambak dövmelerimizde kullanıyorduk -ki bunlarda eser miktarda vampir kanı vardı- ancak insanların bunu aynı şekilde üretmesi fikri çılgınca ve sapkıncaydı.

İşte bu yüzden Bayan Terwilliger geçen ay bana kendisiyle ilgili gerçeği söyleyip de sonunda bir büyü yapmam için kandırınca çok şaşırmıştım. Şoka girmiş, kendimi kirlenmiş hissetmiştim. Büyü, insanların kullanacağı bir şey değildi. Dünyaya bu şekilde müdahale etmeye hakkımız yoktu. Böylesi, Sonya'nın sokaktaki kırmızı zambağa yaptığından yüz kat daha kötüydü. Bayan Terwilliger, büyüye karşı doğal bir yeteneğim olduğunda ısrar ediyor ve beni eğitmeyi öneriyordu. Gerçekten istediği neydi, emin olamıyordum. Sahip olduğum potansiyele dair konuşup durmuş ancak ben özel bir sebebi olmadığı sürece beni eğitmek istemesine inanmamıştım. Ne olduğuna karar veremiyordum ama bunun bir önemi de yoktu. Teklifini reddettim. O da bana bulaşmadan işini yapmaya karar vermişti.

“Bayan Melbourne, daha ne kadar Kimball'ın kitabına devam etmeyi düşünüyorsunuz?” diye seslendi masasından. Trey, Melbourne'ü ondan kapmıştı. Ancak onun tersine, Bayan Terwilliger sürekli olarak bunun gerçek ismim olmadığını unuttuyordu. Bayan Terwilliger mat sarı saçları ve daima parıldayan gözleriyle kırk yaşlarındaydı.

Başımı işimden kaldırıp zoraki bir nezaketle ona baktım. “İki gün daha. En fazla üç.”

“Uyku büyülerinin üçünü de çevirmeyi unutma,” dedi. “Hepsinin kendine has ince ayrıntıları vardır.”

“Bu kitapta dört büyü var,” diye düzelttim onu.

“Öyle mi?” diye sordu masumca. “Üzerinde etki bıraktıklarını gördüğüme sevindim.”

Kaşlarımı çattım ama belli etmemeye çalıştım. Araştırma adına büyü kitaplarını bana kopyalatıp çevirtmesi, kadının öğretme tarzıydı. Metinleri okurken bir şeyler öğrenmemek elde değildi. Kadının ağına düşmekten nefret ediyordum fakat başka bir derse geçmek için çok geçti. Ayrıca idareye, bana zorla büyü öğretildiği için şikayet edemezdim.

Onun için de görev duygusuyla büyü kitaplarını kopyalıyor, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca elimden geldiğince az konuşuyordum. Ama hınçtan içim içimi yiyordu. Rahatsızlığımın gayet farkında olmasına rağmen, üzerimdeki gerilimi dindirmek için hiçbir çabada bulunmuyor, böylece her ikimizi de çıkmaza sokuyordu. Birlikte geçirdiğimiz zamanlara neşe katan yalnızca tek bir şey vardı.

“Şuna bir bak. Son kapuçino içtiğimden beri tam iki saat geçmiş. Hala çalışabilmem çok ilginç. Bana bir iyilik yapıp Spencer’s’a gidebilir misin? Böylece bugünlük işimiz de bitmiş olur.” Son zil on beş dakika önce çalmıştı ama fazladan mesai yapıyordum.

Konuşmasını bitirmeden önce büyü kitabını kapatmak üzereydim. Onun asistanlığını yapmaya başladığım zaman, sürekli beni işe koşması sinirimi bozardı. Oysa şimdi, kaçmak için yer arıyordum. Kafein takviyemden bahsetmiyorum bile.

Kahve dükkanına vardığımda, Trey’in vardiyasına hazırlandığını gördüm. Gerçekten harikaydı –sadece dostça bir yüz gördüğümünden değil, aynı zamanda indirim anlamına geldiğinden. Daha siparişimi vermeden hazırlamaya koyuldu çünkü artık ne yapması gerektiğini öğrenmişti. Kahve hazırlayan-

lardan birisi yardım etmeyi önerdi ve Trey ona yapacaklarına dair kılı kırk yaran talimatlar verdi.

“Yağsız vanilya latte,” dedi Trey, Bayan Terwilliger’ın kapuçinosu için karameli kaparak. “Bu şekersiz bir şuruptur ve kaymaksızdır. Sakın karıştırma. Bir kilometre öteden, şekerle yüzde iki sütün kokusunu alabilir.” Gülmemek için kendimi zor tuttum. Simyacılarla ilgili sırlarımı arkadaşlarıma açıklayamıyor olabilirdim ancak en azından kahve tercihlerimi çok iyi bildiklerini görmek güzeldi.

Bizim yaşlarımızda görünen diğer kahveci çocuk, Trey’e gülünç bir bakış attı. “Yağsızın ne demek olduğunu gayet iyi biliyorum.”

“Ayrıntılara dikkat etmen çok iyi,” diye dalga geçtim Trey’le. “Umrunda olduğunu sanmıyordum.”

“Hey, ben hizmet etmek için yaşıyorum,” dedi. “Ayrıca kimya laboratuvar raporu için bu akşam yardımına ihtiyacım var. Gözden kaçırdığım şeylerin ne olduğunu anlıyorsun.”

“Yarın son gün,” dedim azarlıcasına. “İki haftan vardı. Senin amigo takımıyla çalışmalarınızda epey yol aldınız.”

“Tabii tabii. Bana yardım eder misin? Kampüsüne kadar gelirim.”

“Bir çalışma grubuyla geç saatlere kadar işimiz olacak, hem de gerçek bir çalışma grubu.” Karşı cinsten insanların belli bir saatten sonra yurtlarımıza girmesi yasaktı. “Eğer istersen, ondan sonra seninle Merkez Kampüs’te buluşabilirim.”

“Okulunuzda kaç kampüs var?” diye sordu öteki kahveci lattemi tezgaha koyarken.

“Üç.” Büyük bir hevesle kahveye uzandım. “Gaul gibi.”

“Ne gibi?” diye sordu Trey.

“Üzgünüm,” dedim. “Bir Latin şakasıdır.”

“*Omnia Gallia in tres partes divisa est*,” dedi kahveci.

Başımı havaya kaldırdım. Dikkatimi kahvemden fazla çeken pek az şey vardı ancak Spencer’s’ta Jül Sezar’dan bir alıntı duymak bunu kesinlikle başarabilirdi.

“Latince biliyor musun?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi. “Kim bilmez ki?”

Trey gözlerini devirdi. “Sadece dünyanın geri kalanı,” diye mırıldandı.

“Özellikle de klasik Latince,” diye sürdürdü konuşmasını çocuk. “Demek istediğim, Ortaçağ Latincesiyle kıyaslandığı zaman epey iyi kalıyor.”

“Elbette,” dedim. “Bunu herkes bilir. Tüm kurallar, imparatorluk sonrasında merkezi sistemin bozulmasıyla karman çorman oldu.”

Onaylarcasına başını salladı. “Tabii eğer Latin kökenli diğer dillerle kıyaslarsan kurallar dilin evrimine dair daha büyük bir resmin parçası haline geliyor ve anlamlı olmaya başlıyor.”

“Bu,” diye araya girdi Trey, “gördüğüm en berbar şey. Aynı zamanda en güzeli. Sydney, bu Brayden. Brayden, Sydney.” Trey ilk ismimi çok nadir kullanırdı. Bu nedenle tuhaf gelmişti. Ancak abartılı göz kırpmasıyla kıyaslanınca o kadar da tuhaf değildi.

Brayden’in elini sıktım. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de,” dedi. “Klasikleri sever misin?” Sustu. Bana uzun uzun, dikkatli bir bakış attı. “Bu yaz Park Group’un *Antonius ve Kleopatra* yapımını gördün mü?”

“Hayır. Oynadıklarından bile haberim yoktu.” Bir anda bu bilgisizliğim karşısında kendimi ezik hissettim. Sanki Palm Springs’teki tüm kültür ve sanat etkinliklerinden haberdar olmalıymışım gibi. Açıklama niyetine konuşmaya devam ettim: “Buraya taşınalı bir ay oluyor.”

“Sanırım bu sezonda da birkaç oyunları kalmıştır,” dedi Brayden. “Eğer gitmek istersen bir daha izleyebilirim. Ama seni uyarıyorum, şu yeniden uyarılama Shakespeare yapımlarından biri. Modern giysilerle.”

“Sorun olmaz. Shakespeare’i ölümsüz yapan, bu tarz yeniden uyarlamalar.” Sözcükler dudaklarımdan istemsizce dökülürmüştü. O esnada birdenbire ilk başta düşündüğümünden çok daha fazlasının olup bittiğini anladığım o idrak etme anlarından birini yaşadığımı hissettim. Brayden’in dediklerini tekrar aklımdan geçirdim. O ve Trey’in kocaman sırtması arasında, çok geçmeden bir şeylerin farkına vararak irkildim. Trey’in bahsettiği çocuktu bu. *Ruh ikizim*. Ve bana çıkma teklif ediyordu.

“Bu harika bir fikir,” dedi Trey. “Sizin gidip bunu mutlaka görmemiz lazım. Hatta tüm günü birlikte geçirin. Akşam yemeği alıp kütüphanede takılın ya da eğlenmek için her ne yapıyorsanız.”

Brayden’la göz göze geldik. Gözleri elaydı, Eddie’ninkine çok benziyordu ama hafif yeşildi. Elbette Adrian’inkiler kadar yeşil değil. Kimsenin gözleri o kadar yeşil olamazdı. Brayden’in

kahverengi saçları arada sırada ışıktan sarı sarı parlıyordu ve el-macikkemiklerini ortaya çıkaran akıllıca bir şekilde kesilmişti. İtiraf etmeliydim ki oldukça hoş biriydi. “Perşembeden pazara kadar oynuyorlar,” dedi. “Haftasonu bir münazaram var... perşembe akşamı sana uyar mı?”

“Ben...” Uyar mıydı? Bildiğim kadarıyla o gün için bir plan yoktu. Yaklaşık olarak haftada iki kez Jill’i, bir besleyicisi olan eski bir Moroi’un, Clarence Donahue’nun evine götürürdüm. Perşembe, programlanmış bir beslenme akşamı değildi ve teknik olarak, deney yapılan akşamlara gitmek gibi bir zorunluluğum yoktu.

“Elbette işi yok,” diye atladı Trey cevap vermeme kalmadan. “Doğru, değil mi Sydney?”

“Evet,” dedim ona bir bakış atarak. “Boşum.”

Brayden gülümsedi. Ben de gülümsedim. Gergin bir sessizlik oldu. Ben nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum ve o da kararsız görünüyordu. Eğer gülünç görüldüğünden endişelenmeseydim, bunun hoş bir şey olduğunu düşünürdüm.

Trey, arkadaşını dirseğiyle sertçe dürttü. “Bu bölümde numarasını istemen gerekiyor.”

Brayden başını salladı. Aslında dirsek pek de hoşuna gitmemişti. “Doğru, doğru.” Cebinden telefonunu çıkardı. “Sydney y’yle mi yoksa i’yle mi yazılıyor?”

Trey gözlerini devirdi.

“Ne? Tahminime göre ilki. Ama isim verme adetleri o kadar değişiyor ki asla emin olamıyorsun. Sadece telefonuma doğru kaydetmek istiyorum.”

“Ben de aynı şeyi yapardım,” diye onayladım sözlerini. Ardından ona telefon numaramı söyledim.

Başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. “Harika. İple çekiyorum.”

“Ben de,” dedim ve gerçekten aklımdan geçen buydu.

Spencer’s’tan sersem bir halde çıktım. Biriyle çıkacaktım. Nasıl olabilirdi?

Trey birkaç dakika sonra hızla peşimden geldi. Arabamın kapısını açarken beni yakaladı. Üzerinde hala tezgahhtar önlüğü vardı. “Eee?” diye sordu. “Haklıymışım değil mi?”

“Neyle ilgili?” diye sordum ama ardından ne diyeceğini bildiğimi hissediyordum.

“Brayden’in ruh ikizin olmasıyla ilgili.”

“Sana söyledim...”

“Biliyorum, biliyorum. Ruh ikizlerine inanmıyorsun. Yine de,” diyerek sırtıttı, “eğer o çocuk tam sana göre değilse, kim olur bilmiyorum.”

“Eh, göreceğiz.” Bayan Terwilliger’in bardağını arabanın üstünde dengeledim, böylece kendiminkini içebiliyordum. “Elbette modern Shakespeare uyarlamalarını sevmemesi, tüm anlaşmayı bozabilecek bir şey.”

Trey inanmayan gözlerle bana baktı. “Sen ciddi misin?”

“Hayır,” dedim bir bakış atarak. “Şaka yapıyorum. Eh, aslında olabilir de.” Brayden’in yaptığı latte oldukça iyiydi, bu nedenle Shakespeare’le ilgili şüphelerimin doğru olduğunu kabul etmeye hazırdım. “Aşk hayatım seni neden bu kadar ilgilendiriyor?”

Trey omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu. Akşam güneşi daha şimdiden esmer teninde boncuk boncuk terler oluşturmuştu. “Bilmem. Sanırım şu dövme meselesiyle ilgili sana bir şeyler borçlu olduğumu hissediyorum. O ve ödevlerdeki yardımların için.”

“Pek de yardıma ihtiyacın yok aslında. Ve dövmelere gelince...” Kaşlarımı çattım, sanki Keith’in cama vuran imgesi zihnimde yanıp sönmüştü. Keith’in vampir kanı sahtekarlığı Amberwood’u kasıp kavuran, kafayı güzel yapan dövmelerle sonuçlanmıştı. Tabii ki Trey de bu konuya karşı kişisel ilgimin nedenini bilmiyordu. Yalnızca sporda haksız rekabet yaratmak için dövmeleri kullananlardan kurtulduğumu biliyordu. “Yaptım çünkü doğrusu buydu.”

Bunu duyunca gülümsedi. “Elbette. Yine de beni, babamla yaşayacağım büyük sıkıntılardan kurtardı.”

“Öyle olmasını umuyordum. Artık takımda rakipsizsin. Baban daha ne isteyebilirdi ki?”

“Ah, onun kafasında her zaman, en iyi olabileceğimi düşündüğü bir şeyler vardır. Sadece futbol değil.” Trey buna daha önceden de belirtmişti.

“Nasıl olduğunu biliyorum,” dedim kendi babamı düşünerek. Bir anlık bir sessizlik oldu.

“Böylesi, kusursuz kuzenimin şehre gelmesini engellemiyor,” dedi sonunda. “Yaptığım her şey kötü görünecek. Senin de böyle bir kuzenin var mı?”

“Ah, pek sayılmaz.” Kuzenlerimin çoğu anne tarafımdandı ve babam, onun ailesinden uzak durmaya çalışırdı.

“Muhtemelen kusursuz kuzen olan *sensindir*,” diye söylendi. “Her neyse, evet, ailede hep bu tür beklentiler vardır... bu tür sınavlar. Şu an için futbol bana saygınlık kazandırıyor.” Göz kırpı. “Ve muhteşem kimya notum.”

Son sözleri beni etkilemişti. “Güzel. Bu akşam döndüğümde sana mesaj atarım. Dediğini yaparız.”

“Teşekkürler. Ben de Brayden’la biraz konuşurum, böylece perşembe akşamı için bir şey denemeye kalkmaz.”

Zihnim hala Latince ve Shakespeare’le doluydu. “Neyi denemez?”

Trey başını salladı. “Dürüst olmak gerekirse Melbourne, şimdiye kadar bu dünyada nasıl bensiz hayatta kaldın bilmiyorum.”

“Ah,” dedim kızarak. “O şey.” Harika. İşte şimdi endişelenmem gereken bir şey vardı.

Trey dudak büktü. “Aramızda kalsın ama Brayden muhtemelen, dünyadaki endişelenmen gereken son erkektir. Bence senin kadar onun da hiçbir şeyden haberi yok. Eğer erdemlerine bu kadar aldırış etmeseydim, ona *nasıl* şeyler denemesi gerektiğini öğrettirdim.”

“Pekala, iyiliğimi bu kadar çok düşündüğün için teşekkür ederim,” dedim soğukça. “Her zaman beni koruyup kollayan bir ağabeyim olmasını istemiştım.”

Dikkatle beni inceledi. “Senin üç ağabeyin yok mu zaten?”

Ah olamaz.

“Ah, demek istediğim, mecazi anlamda...” Paniklememeye çalıştım. Hikayemizle ilgili ağzımdan çok nadiren bir şeyler

kaçırırdım. Eddie, Adrian ve Keith bir noktada ağabeylerim olarak kabul edilirdi. “Hiçbiri flört hayatımla bu kadar ilgilenmiyor. *Beni* asıl ilgilendiren, klimalı bir yere girmek.” Arabamın kapısını açtım ve bir buhar dalgası yükseldi. “Akşama konuşuruz, laboratuvarla ilgili sana yardım ederim.”

Trey başını salladı, sanki o da içeri girmek istiyor gibi görünüyordu. “Flörtle ilgili herhangi bir sorun olursa ben de *sana* yardım ederim.”

İğneli bakışlarımın ona fikrimi iletmesini umuyordum ancak yanımdan ayrılır ayrılmaz klimayı çalıştırdım ve bir anda o kibirli halimden eser kalmadı. Onun yerini kaygı alıverdi. Daha önce kendime sorduğum o soru tekrar aklıma geldi.

Bu buluşmadan nasıl olup da sağ çıkacaktım?

BÖLÜM 5

ÖNÜMÜZDEKİ GÜNLERDE, gideceğim buluşmanın haberi çok hızlı yayıldı.

Aklıma gelen tek şey, Trey'in Kristin'le Julia'ya söylediği ve onların da Jill, Eddie ve kim bilir kimlere anlattığıydı. Onun için de akşam yemeğinden hemen sonra Adrian'ın araması beni şaşırtmadı. Daha, "Merhaba," bile diyemeden konuşmaya başladı.

"Gerçekten mi Sage? Biriyle çıkıyorsun ha?"

Ofladım. "Evet Adrian. Biriyle çıkıyorum."

"Gerçek anlamda çıkıyorsun. Yani birlikte ödev yapmak gibi bir şey değil," diye ekledi. "Demek istediğim, hani bir filme ya da başka bir yere gitmek. Ve okul ödevinin bir parçası olmayan bir film. Ya da sıkıcı bir konusu olan."

"Gerçekten çıkıyoruz." Shakespeare oyununun ayrıntılarından bahsetmemeye karar verdim.

"Bu şanslı erkeğin adı neymiş bakalım?"

“Brayden.”

Bir sessizlik oldu. “Brayden mı? Gerçek ismi bu mu?”

“Neden her şey gerçek mi diye soruyorsun? Sence bunu ben mi uydurdum?”

“Hayır canım,” diye ikna etmeye çalıştı Adrian beni. “İnamadığım nokta da bu ya zaten. Hoş biri mi bari?”

Saate baktım. Çalışma grubumla buluşma zamanım gelmişti. “Hımm, belki de bakman için sana bir resim göndermeliyim?”

“Evet, lütfen. Ve sabıka kaydıyla hayat hikayesini de alayım.”

“Gitmem lazım. Ayrıca neden bu kadar umrunda ki?” diye sordum sonunda bıkkınlık içinde.

Cevap vermesi epey zaman aldı. Böylesi, pek onun tarzı değildi. Adrian genelde bir düzine iğneli lafla hazır olurdu. Belki de hangisini kullanacağına karar veremiyordu. Nihayet cevap verdiğinde her zamanki iğneli tavrıyla konuştu –yine de kabalığı biraz zorlama geldi. “Ömrüm boyunca görmeyi beklemediğim şeylerden biri de ondan,” dedi bana. “Kuyruklu yıldız gibi. Ya da dünya barışı. Sadece bekar olmana alışmıştım.”

Her nedense söylediği şey sinirimi bozdu. “Ne yani, hiçbir erkeğin benimle ilgilenmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Aslına bakarsan,” dedi Adrian dikkat çekecek derecede ciddi bir tavırla, “seninle ilgilenen pek çok erkek olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Benimle dalga geçtiğinden emindim ve şakalarına ayıracak zamanım yoktu. Ona hoşçakal dedim ve çalışma grubuma gitmek için yola koyuldum. Çok şükür, işlerine epey bağlı ki-

şilerdi ve yapacak çok şeyleri vardı. Ancak sonrasında Trey'le kütüphanede buluştuğum zaman, dikkati fena halde dağınıktı. Brayden'la beni biraraya getirmekle ne kadar zekice bir iş yaptığından bahsedip duruyordu.

"Daha buluşmadık bile ve şimdiden sıkıldım," dedim. Trey'in laboratuvar raporunu önümüzdeki masaya yaydım. Rakamlarla formüller oldukça iç açıcıydı, sosyal ilişkilerin gizemlerinden çok daha somut ve düzenliydi. Rapora kalemimle tıklattım. "Dikkatini topl. Çok zamanımız yok."

Söylediklerimle ilgilenmiyordu. "Sen bitirsen olmaz mı?"

"Hayır! Sen yapabilesin diye yeterince zaman ayırdım. Yardım ederim ama o kadar."

Trey pek çoğunu yapabilecek kadar zekiydi. Beni kullanmak, onun için yalnızca akıllı görünmekten kurtulmanın bir yoluydu. Çıkma lafını bıraktı ve işine odaklandı. Brayden sorgusundan kurtulduğumu düşünmüştüm ki Jill'le Micah el ele dolanarak yanımıza doğru geldi.

Bir grup başka insanla birlikteydiler. Böylesi de beni şaşırtmamıştı. Micah yumuşak başlı, popüler biriydi ve Jill de onunla birlikte dışarı çıkmakla büyük bir arkadaş çevresi edinmişti. Gruptan biri, hepsini güldüren komik bir hikaye anlatırken Jill'in gözleri mutluluktan parlıyordu. Gülümsemekten kendimi alamadım. Jill'in Amberwood'a ilk geldiği zaman, tuhaf görünüşü ve garip davranışları nedeniyle dışlandığı dönemlerle kıyaslarsak dağlar kadar fark vardı. Yeni toplumsal statüsüyle iyi gelişme gösteriyordu. Belki de böylesi, kraliyet geçmişiyle kucaklaşmasına yardımcı oluyordu. Jill, Micah'ı

gruptan çekip masamıza doğru hızla yürümeye başlayınca, gülümsemem soluverdi. Sabırsız hali beni endişelendirmişti.

“Doğru mu?” diye sordu. “Biriyle mi çıkıyorsun?”

“Tanrı aşkına –doğru olduğunu biliyorsun! Adrian’a da sen söyledin değil mi?” Jill’e imalı bir bakış attım. Psişik bağları her zaman aktif değildi ancak içimden bir ses, Adrian’ın daha önce bana telefon ettiğinden haberdar olduğunu söylüyordu. Bu bağ *açık* olduğu zaman, Adrian’ın zihnini okuyabiliyor, hem duygularını hem de davranışlarını görebiliyordu. Bununla birlikte, bağ sadece tek yönlü çalışıyordu. Adrian bu sezgi-den yoksundu. Jill karşımda süklüm püklüm oldu.

“Evet... Micah bana söylediği zaman kendime engel olmadım...”

“Eddie’den duydum,” diye ekledi Micah çabucak. Sanki böylesi, onu işin içinden sıyrabilirmiş gibi. Kızıl saçları ve her zaman neşeli, dost canlısı bakan mavi gözleri vardı. Sevmekten kendinizi alamayacağınız insanlardan biriydi. Böylece, Jill’in onunla çıkmaya başlamasından beri ördüğü kördüğümü çözmek daha da zorlaşıyordu.

“Hey, Eddie’ye söyleyen ben *değildim*,” dedi Trey savunmaya geçerek.

Bakışlarımı ona çevirdim. “Ama başkalarına söyledin. Onlar da Eddie’ye anlattı.”

Trey omuz silker gibi yaptı. “Birkaç kişiye bahsetmiş olabilirim.”

“İnanamıyorum,” dedim.

“Şu çocuk nasıl biri?” diye sordu Jill. “Hoş mu bari?”

Düşündüm. “Oldukça hoş.”

Neşesi yerine geldi. “Eh, bu umut verici işte. Seni nereye götürüyor? Güzel bir yer mi? Akşamı şehirde mi geçireceksiniz? Yoksa şık bir yemek mi? Micah’la Salton Sea’de harika zaman geçirdik. Orası çok güzel bir yer. Oraya gidip romantik bir piknik yapabilirsiniz.” Jill’in yanakları kızardı ve soluklanmak için durdu. Çok konuştuğunu fark etmiş olmalıydı. Boş boş konuşmak, Jill’in en sevimli özelliklerinden biriydi.

“Parkta Shakespeare oyunu izlemeye gideceğiz,” dedim.

Bir sessizlik oldu.

“*Antonius ve Kleopatra*. Güzel bir oyun.” Birdenbire kendimi savunma ihtiyacı hissettim. “Bir klasik. Brayden’la, Shakespeare’i çok beğeniyoruz.”

“İsmi *Brayden* mı?” diye sordu Micah şüpheyle. “O nasıl bir isim öyle?”

Jill kaşlarını çatı. “*Antonius ve Kleopatra*... romantik mi bari?”

“Sayılır,” dedim. “Bir süreliğine. Sonunda herkes ölüyor.”

Jill’in dehşete düşmüş yüz ifadesi, meseleyi pek de iyileştirmedigime işaretti.

“Eh,” dedi. “Umarım... ııh... eğlenirsiniz.” Birkaç dakikalık bir garipliğin ardından dudakları tekrar açıldı. “Ah! Bu akşam Lia aradı. İkinizin, tekrar modellik yapmamla ilgili konuştuğunuzu söyledi.”

“Ne dedi?” diye bağırdım. “Ben pek de öyle söylememiştim. Reklam için modellik yapıp yapmayacağını sordu. Ben de hayır dedim.”

“Ah.” Jill’in yüzü hafiften düştü. “Anlıyorum. Söylediklerini duyunca... düşündüm ki... eh. Belki de bir yolu vardır diye...”

Jill’e manidar bir bakış attım. “Üzgünüm Jill. Keşke bir yolu olsaydı. Ama neden yapamayacağını sen de biliyorsun.”

Mutsuzca başını salladı. “Anlıyorum. Sorun değil.”

“Bana güzel görünmek için modellik yapmana gerek yok,” dedi Micah nazikçe.

Bunun üzerine Jill yeniden gülümsedi. Fakat yakındaki bir saate bakınca, gülümsemesi solup gitti. Böyle dengesiz ruh halleriyle bana Adrian’ı hatırlatıyordu ve bunun bir ölçüde, bağın bir etkisi olup olmadığını merak ediyordum. “Uff. Yat zili yaklaşıyor. Çıksak iyi olur. Geliyor musun Sydney?”

Trey’in raporuna göz attım. Tamamlanmıştı ve eminim kursesizdu. “Birkaç dakikaya çıkarım.”

Micah’la yanımızdan ayrıldılar. Trey’e bakınca, uzaklaşmakta olan Jill’e dikkatle gözlerini diktiğini gördüm. Şaşırmıştım. Onu dürttüm.

“Hey. Üstüne ismini yazmayı unutma, yoksa tüm çabaların boşa gider.”

Gözlerini ayırması birkaç saniye sürdü. “O senin kardeşin, öyle değil mi?” Sesindeki kasvetli ton, bir sorudan çok bir açıklamaya işaret ediyordu. Sanki talihsiz bir gerçeği ifşa eder gibi.

“İh, evet. Onu yüzlerce kez gördün. Bir aydır bu okulda.”

Yüzünü buruşturdu. “Sadece pek düşünmemiştim... onu hiç bu kadar yakından görmemişim. Onunla ortak dersimiz yok.”

“Moda gösterisinde en ön sıradaydı.”

“Yüzünde maske vardı.” Kapkara gözleriyle beni inceledi. “Pek de birbirinize benzemiyorsunuz.”

“Bunu çok söylerler.”

Trey hala üzgün görünüyordu. Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “Ona modellik yaptırmaman zekice,” dedi sonunda. “Çok genç.”

“Bu dini bir mesele,” dedim. Trey’in *inancımızın* ayrıntılarıyla ilgili bana sorular sormayacağından emindim.

“Her neyse, onu insanların gözünden uzak tut.” Raporun üzerine ismini karaladı ve ders kitabını kapadı. “Magazin dergilerinde boy boy fotoğraflarının çıkmasını istemezsin. Etraf manyak kaynıyor.”

Şimdi gözlerini dikme sırası bendeydi. Onunla aynı fikirdeydim. Dışarıda çok görülmesi, Moroi karşıtlarının Jill’i bulması anlamına gelirdi. Fakat neden Trey de böyle hissediyordu ki? Çok genç olmasıyla ilgili sözleri mantıklıydı sanırım ancak bunu ifade etmesinde, insanı belli belirsiz tedirgin eden bir şeyler vardı. Jill’in uzaklaşmasını izleyişi çok tuhaftı. Fakat öte yandan, kaygılanmaktan başka ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Bunu izleyen birkaç günün normal geçmesinden memnundum —elbette normallikten kastım göreceliydi. Adrian bana e-posta göndermeye devam ediyor, kendisini kurtarmamı istiyordu aynı zamanda buluşmam için talebim dışında öneriler veriyordu. Bayan Terwilliger, bana büyü öğretmek üzerine,

pasif agresif girişimlerini sürdürüyordu. Eddie, Jill'e olan azı-lı bağlılığını koruyor, Angeline ise Eddie'ye karşı algılanması pek de zor olmayan yakınlaşma çabalarından vazgeçmiyordu.

Bir gün idman yaparken, Angeline'in *yanlışıklıkla* su şişesi-ni beyaz tişörtüne boca ettiğini gördükten sonra, Eddie kişi-sel hayatıyla ilgili ne demiş olursa olsun, bir şeyler yapılması gerektiğine karar verdim. Grubumuzdaki pek çok tuhaf ve nahoş görevler gibi, bunu yapması gerekenin yine ben oldu-ğumu hissettim. Bunun, birinin ilgisini çekmenin uygun yol-larıyla ilgili sert ve samimi bir konuşma olacağını tahmin edi-yordum. Fakat Brayden'la buluşacağımız akşam, flört etmekle ilgili öneri verebilecek en son kişinin de bizzat ben olduğum ortaya çıktı.

"Onu mu giyeceksin?" diye sordu Kristin suçlayıcı parmağı-nı yatağıma koyduğum kıyafete doğrultarak. Julia'yla birlikte, dışarı çıkmadan önce beni inceleme görevini üstlenmişti. Jill ve Angeline de davet edilmeksizin peşime takılmıştı. Herkesin benden daha heyecanlı olduğunu görmemek elde değildi. Ben daha çok sinir ve korkuyla karışık duygular içindeydim. Böy-lesi, çalışmadan bir sınava girmeye benziyordu. Benim için yeni bir deneyimdi.

"Bu bir okul üniforması değil," dedim. "Üstelik renkli. Yani sayılır."

Julia seçtiğim üstü kaldırdı –kısa kollu ve yüksek, düğmeli yakası olan, temiz, keten bir bluzdu. Rengi, limon sarısının yumuşak bir tonuydu ki bunun bana grup içinde puan kazan-dıracağını düşünmüştüm. Çünkü herkes beni renkli kıyafet

giymemekle suçluyordu. Ayrıca bunun altına bir kot bile seçmiştim. Başını salladı. “Bu, *asla oraya ulaşamayacaksın*, diyen türde bir gömlek.”

“Eh, neden bunu yapсын ki?” diye sordum.

Çalışma masamın önündeki sandalyede bacak bacak üstüne atmış oturan Kristin, düşünceli bir şekilde başını kaldırıp bluzu inceledi. “Bence bu daha çok, *bu buluşmayı erken bitirmem lazım çünkü gidip Power Point sunumu hazırlayacağım*, diyen bir gömlek.”

Hep birlikte gülme krizine girdiler. Tam itiraz etmek üzereydim ki Jill’le Angeline’in dolabımı karıştırdığını fark ettim. “Hey! Bunu yapmadan önce bana sorsaydınız hiç de fena olmazdı.”

“Elbiselerinin hepsi çok ağır,” dedi Jill. Yumuşak, gri kaşmir elbiselerimden birini çıkardı. “Yani en azından bunun kolu yok ama bu hava için hala çok fazla.”

“Gardırobumun yarısında,” dedim, “dört mevsime de uygun giysiler var. Buraya gelmeden önce yazlık giysileri alacak pek zamanım olmadı.”

“Gördün mü?” diye bağırdı Angeline zafer kazanmışçasına. “Şimdi sorununun ne olduğunu anlamışsındır. Eğer istersen şundan birkaç santim kesebilirim.”

“Hayır!” Neyse ki Jill elbiseyi yerine koydu. Birkaç dakika sonra yeni bir buluşla çıkageldi.

“Peki ya bu?” Yuvarlak yakalı, hafif, buruşuk bir kumaştan yapılmış olan beyaz, kolsuz, uzun bir üst olan bir askıyı havaya kaldırdı.

Kristin, Angeline'e baktı. "Sence yakasını biraz daha açabilir misin?"

"Yakası yeterince açık. Ayrıca bu tek başına giydiğin bir bluz değil," diye karşı çıktım. "Bir ceketin altına giyilmek için dikilmiş."

Julia sandalyeden kalktı. Saçını bir yana attı, bu ciddi bir meseleydi. "Hayır, hayır... bu olabilir." Bluzu Jill'in elinden alıp çıkardığım kotun üstüne koydu. Birkaç dakika inceledi ve ardından dolabıma döndü –görünüşe bakılırsa herkesin oyuncacı olmuştum bile. Hızlı bir aramanın ardından, tabaklanmış, yılan derisi desenli, ince, deri bir kemer çıkardı. "Bunu giydiğini gördüğümü hatırlıyorum." Kemer beyaz bluzun üstüne serdi ve geri çekildi. Biraz daha inceledikten sonra başını sallayarak onayladı. Diğerleri de bakmak için toplandı.

"İyi seçim," dedi Kristin.

"Hey, bluzu ben buldum," diye hatırlattı Jill ona.

"Bu bluzu tek başına giyemem," dedim. İtirazlarımın, kaygımı gizlemesini umuyordum. Sarı gömlekle o kadar kötü mü olmuştum? Bir buluşmaya uygun olacağına emindim. Doğru giyinmeyi bile beceremezsem, bu akşam nasıl sağ çıkacaktım?

"Eğer bu havada üstüne ceket giymek istiyorsan sen bilirsin," dedi Julia. "Ama bence, endişeleneceğin kadar açık falan değil. Öyle ki Bayan Weathers bile fark etmeyecektir."

"Sarı bluz da öyle," diye işaret ettim.

Kıyafet seçme işimin bittiğine karar verdiler ve saçla makyaj önerilerine geçtiler. Burada tavrımı koydum. Her gün makyaj yapıyordum –yüz hatlarımın çoğunu makyaj yapmamış gibi

göstermek için yapılan, çok güzel ve çok pahalı bir makyaj. Julia, pembe farın ne kadar “seksi” olacağı konusunda istediği kadar ısrar etsin, o doğal görüntüyü değiştirmeyecektim.

Hiçbirisi saçım ile ilgili kavgaya tutuşmadı. Zaten omuzlarımı geçecek boyda, katlı kesilmişti ve ancak tek bir tarzda kullanılabiliirdi. Bir saç kurutma makinesiyle dikkatlice düzenlenen katlar halinde. Başka herhangi bir tarz dağınık görünürdü. Halihazırda, bugün için en mükemmel görünümündeydi. İyi bir şeyi bozmanın anlamı yoktu. Ayrıca beyaz üstü giymeye ikna olmam karşısında fazlasıyla heyecanlanmışlardı –transparan olmadığını doğrulamak için önce denemiştim.

Takı olarak bir tek, küçük, altın haçımı seçtim. Onu boynuma geçirip bu işin üstesinden gelebilmek için sessizce dua ettim. Simyacılar haçları çok kullansa da bu, geleneksel Hristiyan inancı ya da uygulamalarının herhangi bir parçası sayılmazdı. Kendimize ait dini törenlerimiz vardı ve Tanrı’ya farklı şekilde inanıyorduk. O, evrenin her bir noktasına nüfuz eden en büyük iyilik ve ışıktı. Tüm bu sorumluluk altındayken, muhtemelen bir kızın biriyle buluşmaya gitmesine pek aldırış ettiği yoktu ama belki de *fazla* acılı olmaması için bir saniyesini ayırabilirdi.

Brayden’in beni alma zamanı geldiğinde, hepsi de benimle birlikte merdivenleri inmeye başladı. (Aslına bakılırsa kararlaştırdığımız zamandan biraz erkendi fakat geç kalmaktan nefret ederdim.) Kızlar, onunla tanışmak istemeleriyle ilgili nedenler öne sürdü. Jill için *ailevi nedenler*, Kristin için *bir piçi beş sa-*

niyede tanırımdı. Bir keresinde Keith'in iyi bir av olduğunu iddia ettiğinden, bu sonuncusundan pek emin değildim.

Hepsi de teklifsizce önerilerle doluydu.

"Akşam yemeğinin *ya da* oyunun masraflarını bölüşebilirsiniz," dedi Julia. "Ama ikisi birden olmaz. Birinin hesabını, tamamen onun ödemesi gerek."

"Hepsini ödemesi daha iyi olur tabii," dedi Kristin.

"Bir şey yemek istemiyorsan bile sipariş ver," diye ekledi Jill. "Eğer akşam yemeğini ısmarlıyorsa ucuza getirmesine izin verme. Seni elde etmek için uğraşsın."

"Tüm bunları neden anlatıyorsunuz?" diye sordum. "Ne olacak yani? Ah, haydi ama."

Lobiye vardığımızda, Eddie'yle Micah'ı birlikte bankta otururken bulduk. En azından utanmış görünecek kadar terbiyeleri vardı.

"Siz de mi çocuklar?" dedim.

"Ben sadece Jill'i görmeye geldim," dedi Micah hiç de ikna edici olmayan bir şekilde.

"Ben de... ııh..." Eddie kem küm etti. Susturmak için elimi kaldırdım.

"Boşuna uğraşma. Dürüst olmak gerekirse Trey'in kamera ya da başka bir şeyle gelmemesine şaşırdım. Bu felaketin her anını ölümsüzleştirmek istediğini... ah, hey buradayım." Brayden lobiye girince gülümsedim. Belli ki erken gelmeyi seven tek kişi ben değildim.

Brayden, arkadaşlarım olduğunu görünce biraz şaşırdı. Ben de bir o kadar şaşırdığım için onu suçlayamadım.

“Sizinle tanışmak çok güzel,” dedi Brayden dostça –biraz serseme dönmüş olsa da.

Angeline’in kendisine yaklaşmasından biraz rahatsız olan Eddie, daha az tuhaf sosyal durumlarda çok daha dışa dönük olabiliyordu. Kardeş rolünü oynayıp Brayden’in elini sıktı. “Bu akşam bir oyuna gideceğinizi duydum.”

“Evet,” dedi Brayden. “Tabii, aslında ben drama terimini tercih ederim. Aslında bu yapıyı önceden gördüm ama daha farklı dramatik analiz yapabilecek bir gözle izlemeyi çok istedim. Standart Freytag yöntemi, bir süre sonra klişeleşebiliyor.”

Kimse ne diyeceğini bilemedi. Ya da belki ne dediğini anlamaya çalışıyorlardı. Eddie önce bana, ardından Brayden’a baktı. “Pekala. İçimden bir ses çok iyi zaman geçireceğinizi söylüyor çocuklar.”

Bana iyi dilekte bulunanlardan kurtulur kurtulmaz Brayden, “Ailenle arkadaşların sana... çok düşkün,” dedi.

“Ah,” dedim. “Onlar... ııh... sadece bizimle aynı zamanda dışarı çıkacaktı. Çalışmak için.”

Brayden saatine baktı. “Sanırım bunun için geç değil. Ben elimden geldiğince ödevlerimi okuldan hemen sonra yaparım çünkü...”

“Ertelersen beklenmedik bir şeyin başına gelip gelmeyeceğini asla bilemezsin?” dedim.

“Aynen,” dedi.

Bana gülümsedi. Ben de ona.

Onu ziyaretçi otoparkından, parlak, gümüş rengi bir Ford Mustang’e doğru izledim. Neredeyse düşüp bayılacaktım.

Anında uzanıp elimi arabanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. “Çok güzel,” dedim. “Yepyeni, bir sonraki yılın modeli. Bu yenilerde, tam olarak klasiklerin karakteri yok ama yakıt tasarrufu ve güvenlik açısından bu eksikleri kapattıkları da kesin.”

Brayden oldukça şaşırmış görünüyordu. “Arabalardan anlıyorsun.”

“Bu benim hobim,” diye kabul ettim. “Annem onlarla çok ilgilenirdi.” Rose Hathaway’le ilk tanıştığımda, 1972 model bir Citroen sürmek gibi harika bir deneyim yaşamıştım. Şimdiyse Latte isminde bir Subaru arabam vardı. Ona bayılıyordum ama pek büyüleyici olduğu söylenemezdi. “Arabalar birer sanat ve mühendislik eseri.”

İşte o anda Brayden’in benimle yolcu koltuğuna yöneldiğini fark ettim. Yarım saniyeliğine de olsa, arabayı benim kullanmamı beklediğini sandım. Arabaları çok sevdiğimden olabilir miydi? Ancak sonra kapıyı açtı ve içeri girmemi beklediğini anladım. Ben de girdim. En son ne zaman bir erkeğin benim için araba kapısını açtığını hatırlamaya çalışıyordum. Sonuç: Hiçbir zaman.

Akşam yemeğini ayaküstü geçiştirmemekle birlikte, şık bir yerde de yemedik. Julia’yla Kristin’in bununla ilgili fikirlerinin ne olacağını merak ettim. California tipi, organik sandviçlerle salatalar servis eden bir kafede yedik. Görünüşe bakılırsa menüdeki her yemeğin içinde avokado vardı.

“Seni daha güzel bir yere götürmek isterdim,” dedi bana. “Ancak geç kalma riskini almak istemedim. Park birkaç blok ileride, böylece iyi bir yer bulabileceğiz. Umarım... umarım

sorun değildir?” Birdenbire gergin göründü. Shakespeare’le ilgili konuştuğu zamanki kendinden emin haliyle kıyaslanırsa oldukça şaşırtıcıydı. İtiraf etmeliyim ki bu tavrını güven tazeleyici buldum. Biraz olsun rahatladığımı hissettim. “Eğer öyleyse daha iyi bir yer bulabilirim...”

“Hayır, bence gayet iyi,” dedim ona, kafenin pırıl pırıl ışıklandırılmış yemek salonuna göz gezdirerek. Burası tezgahta sipariş verip masanıza bir numara aldığınız yerlerden biriydi. “Zaten erken gitmeyi tercih ederim.” Yemekleri o ısmarladı. Arkadaşlarımın laf yağmuruna tuttuğu çıkma kurallarını anlamaya çalışıyordum. “Bilet için ne kadar borcum var?” diye sordum tereddütle.

Brayden şaşırmışa benziyordu. “Hiç. Benden olsun.” O da tereddütle gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” dedim. Yani o ödüyordu. Böylesi Kristin’i mutlu ederdi, oysa beni biraz tedirgin etmişti –bunda onun bir suçu yoktu tabii. Simyacılarla birlikteyken, faturaları alıp evrak işlerini yapan hep ben olurdum. Bir başkasının bunu yapmasına alışkın değildim. Sanırım kimse doğrusunu yapamayacağı için her şeyin çaresine bakmam gerektiği fikrin-den bir türlü kurtulamıyordum.

Öğretim görevlileriyle zaman geçirmek benim için her zaman çocuk oyuncağı olmuştu. Bununla birlikte, Amberwood’da, kendi yaşıtım insanlarla normal bir şekilde takılmak çok daha zor bir işti. Zamanla bu konuda gelişme kaydetmiştim ancak hala, akranlarıma söyleyecek uygun şeylere karar vermekte bocalıyordum. Brayden’la birliktey-

ken böyle bir sorun söz konusu değildi. Sonsuz sayıda konu bulabiliyorduk. Her ikimiz de her şey üzerine bildiklerimizi öne sürmeye can atıyorduk. Yemeğin büyük kısmını organik belgeleme sürecinin karmaşıklığı üstüne konuşarak geçirdik. Muhteşemdi.

Sorun, tam yemeğimizi bitirmeden önce, Brayden gitmeden tatlı isteyip istemediğimi sorduğunda çıktı. Birdenbire ikileme düşüp donakaldım. Jill, ucuz bir flört gibi görünmek için, yeterince sipariş vermem gerektiğini söylemişti. Ben de düşünmeden pahalı olmayan bir salata istemiştim –sadece gözüme güzel geldiği için. Yoksa şimdi, Brayden’ı uğraştıracak biri gibi görünmek için daha fazla şey mi istemek zorunda kalıyordum? Böylesi, şeker ve tatlıya dair tüm kurallarımı bozmaya değer miydi? Açıkçası, flörtün görgü kurallarıyla ilgili *Jill* ne biliyordu? Son erkek arkadaşı intihar eğilimli biriydi ve şimdiki ise onun vampir olduğu gerçeğinden habersizdi.

“İı, hayır teşekkür ederim,” dedim sonunda. “Parka zamanında gitsek daha iyi olur.”

Masadan kalkarken başını salladı ve bir kez daha bana gülmüseddi. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum. İnsanların çoğu, dakikliğin o kadar önemli olduğunu düşünmez.”

“Önemli mi? Bu en temel şeydir,” dedim. “Ben her zaman en az on dakika erken giderim.”

Brayden daha da güldü. “Bense on beş. Doğrusunu söylemek gerekirse... canım pek de tatlı istemiyordu.” Dışarı çıkarken kapıyı açıp geçmem için tuttu. “Fazla şeker almamaya çalışıyorum.”

Şaşkınlıktan neredeyse durma noktasına geldim. “Kesinlikle katılıyorum ama arkadaşlarım bu konuda bana kök söktürüyor.”

Brayden başını salladı. “Pek çok nedeni var. Yine de insanlar anlamıyor.”

Afallamış bir halde parka yürüdüm. Şimdiye kadar hiç kimse beni bu kadar çabuk ve kolayca anlamamıştı. Sanki zihnimi okuyordu.

Palm Springs çorak bir şehirdi, kumlu manzaralar ve çıplak, kayalık dağ yüzeyleriyle doluydu. Bununla birlikte uzun zamandır insanlığın şekil verdiği de bir şehirdi ve pek çok yer -örneğin Amberwood- doğal iklime meydan okuyarak gür ve yeşil bir görünüme kavuşturulmuştu. Bu park da bir istisna değildi. Yeşil çimenler uzanıyor, normal palmyeler yerine kışın yapraklarını döken ağaçlarla çevreleniyordu. Bir uçta sahne kurulmuştu ve insanlar da en güzel yerleri arıyordu. Biz sahneyi çok iyi gören, gölge altındaki bir yeri seçtik. Brayden sırt çantasından, oturmamız için bir örtüyle *Antonius ve Kleopatra*’nın yıpranmış bir kopyasını çıkardı. Notlar ve etiketlerle işaretlenmişti.

“Kendi kitabını getirdin mi?” diye sordu bana.

“Hayır,” dedim. Etkilenmekten kendimi alamıyordum. “Evden buraya taşınırken çok kitap getirmedim.”

Duraksadı. Sanki düşündüğünü söylemekten çekiniyordu. “Benimkinden birlikte okumamızı ister misin?”

Doğrusu sadece oyunu izleyeceğimi düşünmüştüm. Fakat içimdeki öğrenci, orijinal metni getirmenin avantajını ke-

sinlikle anlamıştı. Ayrıca aldığı notları da merak ediyordum. Ancak evet dedikten sonra neden tedirgin olduğunu anladım. Kitabı onunla birlikte okumak, birbirimize çok ama çok yakın oturacağımız anlamına geliyordu.

“Seni ısırمام,” dedi yerimden hemen kımıldamadığımı görünce gülümseyerek.

İşte bu, aradaki gerilimi kırmayı başarmıştı. Böylece birbirimize *neredeyse* hiç dokunmadan, kitabı görmemizi sağlayacak şekilde konumlarımızı aldık. Dizlerimizin birbirine değmesine engel olmanın yolu yoktu. Ancak ikimiz de kot giymiştik ve kendimi erdemlerim tehlikeyeymiş gibi hissetmiyordum. Ayrıca kahve koktuğunu fark etmemek elde değildi –en sevdiğim zaafım. Hiç de kötü değildi. Hem de hiç.

Yine de birine bu kadar yakın olduğumun fazlasıyla bilincindeydim. Ondan romantik bir enerji aldığımı *düşünmüyordum*. Nabzım hızlanmamıştı, çarpıntım yoktu. Daha çok, belki de hayatımda birine en yakın oturduğum zamanın bu olduğunun farkındaydım. Kişisel alanımı paylaşmaya alışkın değildim.

Oyun başlayınca, bütün bunlar aklımdan uçup gitti. Brayden, Shakespeare’in modern kostümlerle oynanmasından hoşlanmayabilirdi ama ben, hayranlık uyandırıcı bir iş yaptıklarını düşünüyordum. Metinle birlikte takip ederken aktörlerin beceremediği birkaç satır yakaladık. Birbirimize gizli, zafer kazanmışçasına bakışlar attık. Kimsenin bilmediği bir şeyden haberdar olduğumuz için neşelenmiştik. Brayden’in notlarını da takip ediyor, bazılarını onaylıyor, bazılarına başımı sallıyor-

dum. Eve dönerken bunlar üzerine tartışmak için sabırsızlanıyordum.

Kleopatra'nın dramatik ölüm sahnesi sırasında ikimiz de dikkatle öne doğru eğilerek kadının son sözlerine odaklandık. Yanımda bir kağıt hışırtısı işittim. Aldırış etmeden daha da öne doğru eğildim. Kağıt tekrar hışırdadı, bu kez daha yüksek sesle. O tarafa bakınca, kolej yaşlarında duran bir grup çocuğun yakınımızda oturduğunu gördüm. Çoğu oyunu izliyordu. İçlerinden biri, kahverengi kağıt poşetine sarılı bir şey tutuyordu. Poşet, nesne için çok büyüktü ve birkaç kez sarılmıştı. Çocuk tedirgince etrafına bakınıyor, ihtiyatlı olmaya çalışıyor ve poşeti ufak partiler halinde açıyordu. Kuşkusuz poşeti bir anda açsa bundan daha az ses çıkardı.

Çocuğun yaptıkları bir dakika daha sürdü ve o zamana dek, yanındaki diğer insanlar ona bakıp duruyordu. Sonunda poşeti açmayı başardı, ardından ağır hareketlerle elini içine daldırdı. Bir kapağın *pat* diye açıldığını duydum. Çocuğun yüzü, büyük bir zafer kazanmışçasına parladı. Nesneyi hala içeride tutarak poşeti ağzına kaldırdı ve belli ki bir şişe bira ya da alkolü içti. Poşetin şeklinden rahatlıkla anlaşıyordu.

Kahkahamı bastırmak için bir elimi ağzıma götürdüm. Bana o kadar çok Adrian'ı hatırlatmıştı ki. Adrian'ın böyle bir etkinliğe gizlice alkol getirdiğini ve eğer her şeyi yavaşça yaparsa kimsenin kendisini yakalamayacağını düşünerek gizlemek için her türlü sıkıntıya katlandığını hayal edebiliyordum. Büyük ihtimalle Adrian da şişeyi oyunun en heyecanlı sahnesinin ortasında açma talihsizliğinde bulunurdu. Yüzünde, *kimse ne*

yaptığımı bilmiyor, diyen benzer bir memnuniyeti bile görmeyi hayal edebiliyordum. Neden bu kadar hoşuma gitti bilmiyorum ama güldüm.

Brayden bunu fark edemeyecek kadar oyuna odaklanmıştı. “Ah,” diye fısıldadı bana, “burası iyi bir sahne işte, cariyelerin kendini öldürdüğü yer.”

Amberwood’a dönüşte, ikimizin de tartışacak ve analiz edecek epey malzemesi vardı. Arabasını yurda çektiğinde hayalkırıklığına uğradığımı bile söyleyebilirdim. Orada otururken flörte dair önemli bir köşe taşına daha geldiğimizi fark ettim. Burada izlenecek doğru prosedür neydi? Beni öpmesi mi gerekiyordu? Yediğim salatanın gerçek bedeli bu muydu?

Brayden da en az benim kadar gergin görünüyordu. Ben de kendimi en kötüsüne hazırladım. Kucağımda duran ellerime baktığımda titrediklerini gördüm. *Bunu yapabilirsin*, dedim kendi kendime. *Bu bir ergenliğe geçiş töreni*. Gözlerimi kapamaya başladım ancak Brayden konuşunca hemen açtım.

Görünüşe bakılırsa Brayden’in cesaretini toplamasının nedeni bir öpücük değil, bir sorudan kaynaklanıyordu.

“Benimle bir daha... bir daha çıkmak ister misin?” diye sordu utangaç bir tavırla gülümseyerek.

Söylediği şeyin yarattığı karmaşık duygular beni şaşırtmıştı. Her şeyden önce, tabii ki rahatlamıştım. Artık öpüşmekle ilgili kitapları inceleyecek zamanım vardı. Aynı zamanda dramatik analizlerde gösterdiği fiyakası ve güveninin buraya

taşınmadığını görünce biraz hayalkırıklığına uğradım. Bir yanım, kurduğu cümlelerin, “Bu mükemmel akşamdan sonra, sanırım bir kez daha çıkmaktan başka şansımız yok,” olmasını tercih ederdi. O anda böyle düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettim. Burada ellerim titrerken ondan daha rahat olmasını beklemek bana düşmezdi.

“Elbette,” dedim pat diye.

Rahatlayarak oh çekti. “Harika,” dedi. “Sana mesaj atarım.”

“Çok iyi olur.” Gülümsedim. Tuhaf bir sessizlik daha oldu ve birdenbire öpücüğün geleceğinden şüphe duymaya başladım.

“Seninle kapıya kadar yürümemi ister misin?” diye sordu.

“Ne? Ah hayır. Zaten şurası. Bir şey olmaz. Teşekkür ederim.” Az kalsın Jill gibi konuşmaya başlayacaktım.

“Tamam o halde,” dedi Brayden. “Gerçekten çok güzel bir akşam geçirdim. Bir sonrakini iple çekeceğim.”

“Ben de.”

Elini uzattı. Sıktım. Sonra arabadan inip içeri girdim.

Elini mi sıktım? O anı bir kez daha kafamdan geçirdim, kendimi daha da budala hissediyordum. *Benim sorunum ne?*

Afallamış bir halde lobiden geçerken mesaj gelmiş mi diye bakmak için cep telefonumu çıkardım. Akşam telefonumu kapatmıştım. Biraz olsun huzuru hak ettiğim bir zaman varsa onun bu akşam olduğuna karar vermiştim. Ben yokken kimse-
nin yardımına ihtiyaç duymamasına şaşırdım. Bununla birlikte, Jill'den bir mesaj gelmişti. Yaklaşık on beş dakika önce göndermişti: *Brandon'la buluşman nasıldı? Nasıl biriymiş?*

Yurt kapımı açıp içeri girdim. *Onun adı Brayden*, diye mesaj yolladım. Sorusunun geri kalanı üstünde uzun uzun düşünüp nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalıştım.

Tıpkı benim gibi biri.

BÖLÜM 6

“ELİNİ Mİ sıktın?” diye sordu Adrian kuşku içinde.

Eddie’yle Angeline’e suçlarcasına bir bakış attım. “Burada hiçbir şey gizli kalmıyor mu?”

“Hayır,” dedi Angeline hiç olmadığı kadar dürüst bir tavırla. Eddie kıkırdadı. İkisinin arasında dostça geçen nadir anlardan biriydi bu.

“Gizli mi kalması gerekiyordu?” diye sordu. Jill’le Adrian’ın haftada iki kez kan almaları için geldiğimiz Clarence Donahue’nun evindeydik. Jill, Clarence’ın bir insan olan ev idarecisi Dorothy’le birlikteydi –Dorothy onun besleyici-siydi. Moroi’larla ilgili şeylerin çoğunu artık doğal karşılayabiliyordum ancak kan içmek -hem de *insan* kanı- her seferinde tüylerimi diken diken ediyordu. Bununla en iyi başa çıkma yöntemim, neden burada olduğumuzu unutmaya çalışmaktı.

“Hayır,” diye kabul ettim. Julia ve Kristin birkaç gün önce beni buluşmamızın ayrıntılarıyla ilgili sorguya çekmiş, ben de

onlara bir kısmını anlatmıştım. Sanırım onlara herhangi bir şey söyledikten sonra, bunun anında dünyanın geri kalanına ulaşacağını kabul etmeliydim. Kuşkusuz, Amberwood'daki ailemin de... ardından Adrian'a ileteceklerdi.

"Gerçekten mi?" Adrian hala buluşmamızın sonuna takılmıştı. "*Elini?*"

İç çekerek, kaygan, deri kanepeye gömüldüm. Clarence'ın evi dışarıdan bana her zaman bir perili köşkü andırırdı fakat içerisi, modern ve iyi döşenmişti. "Bakın, öyle oldu. Tamam, ne biliyor musunuz? Boşverin gitsin. Sizi ilgilendirmez. Beni rahat bırakın."

Adrian'ın yüzünde bunu yapmayacağını, hatta bunu asla yapmayacağını söyleyen bir ifade vardı. "Onca ateşli tutku içindeyken, birbirinizden nasıl uzak durmayı başardınız merak ediyorum," dedi Adrian ruhsuzca. "İkinci bir buluşma olacak mı?"

Eddie'yle Angeline beklenti içinde bana bakıyordu. Tereddüt ettim. Julia'yla Kristin'e vermediğim bir bilgiydi bu, en önemli nedeni de daha yeni ayarlanmış olmasıydı. "Evet," dedim sonunda. "Bu hafta... eee... bir yel değirmeni turuna gidiyoruz."

Böylece hepsinin çenesini kapamayı başarmıştım. Hepsi de afallamış görünüyordu.

İlk konuşan Adrian oldu. "Özel jetinde seni Amsterdam'a uçuracağını varsayıyorum. Eğer öyleyse ben de gelmek isterim. Ama yel değirmenleri için değil."

"Palm Springs'in kuzeyinde kocaman bir yel değirmeni çiftliği var," diye açıklama yaptım. "Toplu turlar yapan dünya-daki birkaç yerden biri."

Söylediğimi, daha da fazla boş bakışlar izledi.

“Rüzgar enerjisi, ülkenin geleceği üzerinde büyük bir etki yapabilecek güçlü bir yenilenebilir kaynaktır!” dedim bıkkınlıkla. “İnsanın içini ferahlatan bir şey.”

“Gerçekten,” dedi Adrian. “Rüzgar. Ne yaptığını görebiliyorum Sage. Çok zekice.”

“Bu bir şaka...”

Oturma odasının vitraylı Fransız kapıları açıldı ve Dimitri’yle Sonya, ev sahibimiz Clarence’la birlikte içeri girdi. Buraya geldiğimden beri onu görmemiştim. Nazıkçe gülümsedim, sözde aşk hayatımdan beni uzaklaştırdığı için memnundum.

“Merhaba Bay Donahue,” dedim. “Sizi görmek ne güzel.”

“Ya?” Yaşlı Moroi olduğum yöne doğru gözlerini kısarak baktı ve birkaç saniye sonra, yüzünde beni tanıdığına dair bir ifade oluştu. Saçları beyazdı ve her zaman, sanki elli yıl öncesine ait resmi bir akşam yemeği partisindeymiş gibi giyinirdi. “İşte buradasın. Uğramana sevindim canım. Seni buraya hangi rüzgar attı?”

“Jill’i beslenmeye getirdim efendim.” Beslenme işini haftada iki kez yapmamıza rağmen, Clarence’ın hafızası eskisi gibi değildi. İlk tanıştığımız zaman bile, oldukça dağılmış olmakla birlikte, oğlu Lee’nin ölümü, yaşlı adamı çıldırma noktasına getirmişti –özellikle de buna inanmadığı için. Ona yumuşak bir şekilde -pek çok kez- hikayenin Strigoi kısmını çıkararak Lee’nin öldüğünü anlattık. Ne zaman bunu yaptıysak, Clarence, Lee’nin *şimdilik uzakta* olduğunda ve döneceğinde ısrar

ediyordu. Ne kadar mahvolursa olsun, Clarence her zaman nazik ve görece zararsızdı –elbette bir vampir için.

“Ah, evet, tabii ki.” Devasa koltuğuna yerleşip Dimitri’yle Sonya’ya baktı. “Pencere kilitlerini tamir edebildiniz mi bari?” Yanımıza gelmeden önce başka bir tartışma konusu olduğu açıktı.

Dimitri kibarca cevap vermenin bir yolunu düşünüyordu. Tişörtü ve kotunun üstündeki uzun deri ceketle her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Palm Springs’te böyle bir ceket giyen bir insan nasıl hayatta kalır sorusu beni aşıyordu ancak bunu yapabilecek birisi varsa sanırım o da Dimitri’ydi. Genelde bu ceketi yalnızca içeride giyerdi. Fakat kimi zaman dışarıda giydiğini gördüğüm de olmuştu. Onun bu tuhaf kıyafet seçiminden birkaç hafta önce Adrian’a bahsetmiştim: “Sence Dimitri seksi değil mi?” Adrian’ın tepkisi, pek de beklediğim gibi olmamıştı: “Eh, evet, en azından çoğu kadın için.”

Clarence’ın sorunlarından bahsederken Dimitri’nin yüzü tam bir kibarlık örneğiydi. “Sizdeki pencerelerde bir sorun olduğunu düşünmüyorum,” dedi Dimitri. “Hepsi de sımsıkı kapanıyor.”

“Görünüşte öyle,” dedi Clarence kaygı verici bir şekilde. “Ama *onların* ne kadar uyanık olduğunu bilmiyorsun. Kullanılabilecek bir sürü yeni teknoloji olduğuna eminim. Biri içeri girirse haber verecek lazerler gibi.”

Dimitri bir kaşını kaldırdı. “Güvenlik sistemi mi demek istiyorsunuz?”

“Evet, aynen,” dedi Clarence. “Avcılara engel olacaktır.”

Sohbetteki bu değişim benim için pek de sürpriz sayılmazdı. Clarence’ın paranoyası son zamanlarda iyice artmıştı –ve bunun bir anlamı vardı. Sürekli vampir avcıları olduğunu düşündüğü kişilerden korkarak yaşıyordu... aslında vampirleri avlayan insanlardan. Uzun süre boyunca yeğeninin ölümünden onları sorumlu tutmuş, Strigoi’lar tarafından öldürüldüğünü söyleyen raporların yanlış olduğuna inanmıştı. Sonuçta kısmen haklı olduğu ortaya çıktı. Yeğeninin ölümü, bir Strigoi saldırısından kaynaklanmıyordu –bir Moroi’dan Strigoi’a dönmek için can atan Lee’nin hatasıydı bu. Oysa Clarence bunu reddediyor, avcılarla ilgili inancında ısrar ediyordu. Simyacıların Ortaçağ’dan beri böyle grupların var olmadığına dair kayıtlarını öne sürmem pek bir işe yaramamıştı. Sonuçta, Clarence herkese evinde “güvenlik kontrolleri” yaptırıyordu. Sonya’yla Dimitri bu deney süresince onunla birlikte kaldığından, bu zorlu görev genelde onlara düşüyordu.

“Güvenlik sistemi kuracak kadar bilgim yok,” dedi Dimitri.

“Gerçekten mi? Yapamadığın bir şey var demek?” Adrian’ın sesi o kadar hafifti ki yanımda oturmasına rağmen onu zar zor duyabildim. Olağanüstü işitme yeteneği sayesinde, diğerlerinin bile sözlerinden bir şey çıkardığından şüphe ediyordum. *Neden hala Dimitri’nin kendisini kızdırmasına izin veriyor,* diye düşündüm.

“Profesyonel birilerini aramalısınız,” diye konuşmasını sürdürdü Dimitri. “Tahminime göre, bir grup yabancıнын eve girip çıkmasını istemezsiniz.”

Clarence kaşlarını çattı. “Bu doğru. Avcıların aralarına sızmaları çok kolay olacaktır.”

Dimitri yine bir sabır örneği idi. “Buradayken her gün tüm kapılarla pencereleri kontrol ederim –emin olmak için.”

“Harika olur,” dedi Clarence. Tedirginliği bir nebze olsun geçmişti. “Herkesin kabul edeceği üzere, ben pek de avcılarının tipi değilim. Onlar için yeterince tehlike arz etmiyorum. Artık değil.” Kendi kendine kıkırdadı. “Yine de. Ne olacağını asla bilemezsiniz. En iyisi kendimizi güvenceye almak.”

Sonya ona şefkatle gülümsedi. “Her şeyin iyi olacağına eminim. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok.”

Clarence, Sonya’yla göz göze geldi. Birkaç saniye sonra, yavaş yavaş yüzüne bir gülümseme yayıldı. Katı duruşu yumuşadı. “Evet, evet. Haklısın. Endişelenecek bir şey yok.”

Tüylerim ürperdi. Olanların ne olduğunu anlayacak kadar Moroi’larla birlikteydim. Sonya az önce Clarence’ı sakinleştirmek için baskı kullanmıştı –sadece birazcık. Baskı, diğerlerine istediğini yaptırma becerisi, tüm Moroi’ların farklı derecelerde sahip olduğu bir yetenektir. Ruh kullanıcıları en güçlülerdi, Strigoï’ları geçiyorlardı. Başkaları üzerinde baskı kurmak Moroi’lar arasında bir tabuydu ve kötüye kullananlar için ciddi bedelleri vardı.

Moroi yetkililerinin, yaşlı bir adamı yatıştırmasını göz ardı edeceğini düşünüyordum ama bu ufak hareket beni tedirgin etmeye yetmişti. Özellikle baskı, Moroi güçlerinin en sinsilerinden birisi olarak beni şaşırtırdı. Üstelik Sonya’nın bunu kullanmaya *gerçekten* ihtiyacı var mıydı? Zaten yeterince

nazik ve rahatlatıcıydı. Clarence için bu kadarı yetmez miydi? Bazen, büyüü sadece büyü yapmış olmak için kullanıp kullanmadıklarını merak ediyordum. Bazen yanımdayken kullanıp kullanmadıklarını... ben farkında bile olmadan.

Clarence'ın vampir avcılarıyla ilgili sözleri mutlaka herkes üzerinde eğlenceyle huzursuzluk arası bir hissiyat yarattı. Sakinleştiğine göre -bunu yapma yolu hoşuma gitmese de-, hepimiz biraz olsun rahatlamıştık. Sonya ikili koltuğa arkasını yaslayıp böyle sıcak bir günde harika gidebilecek meyveli bir içecek içiyordu. Kirli kıyafetleriyle darmadağın saçlarına bakılırsa dışarıda olduğuna bahse girebilirdim – güzel görünmediğini kastetmiyorum tabii ki. Moroi'ların çoğu, bu derece yoğun bir güneşten kaçardı ama Sonya'nın bitkilere olan aşkı o kadar fazlaydı ki Clarence'ın bahçesindeki hastalıklı çiçeklerin bir kısmıyla uğraşmak için kendini riske atmıştı. Bol bol güneş kremi sürmek mucizeler yaratabilirdi.

“Daha fazla buralarda olacağımı sanmıyorum,” dedi bize. “En fazla birkaç hafta daha. Sonra geri dönüp Mikhail'le düğün planları üzerine çalışmam gerekiyor.”

“Büyük gün ne zamandı?” diye sordu Adrian.

Sonya gülümsedi. “Aralıkta.” Yanıtına şaşırmıştım ki konuşmasını sürdürdü: “Kilisenin yakınındaki kocaman, tropik bir kış bahçesini kullanacağız. Muhteşem bir yer, bunun pek bir önemi yok ya. Mikhail'le her yerde evlenebiliriz. Önemli olan tek şey birlikte olmamız. Elbette bir seçeneğimiz olacaksa neden hep beraber dışarı çıkmayalım?”

Son söylediğine ben bile gülümsedim. Pennsylvania kışının ortasında bir parça yeşil bulma işi ancak Sonya'ya bırakılabilirdi.

“Dimitri kalabilir,” diye sürdürdü sözlerini. “Yine de ben gitmeden biraz ilerleme kaydetmemiz harika olur. Aura testleri şimdiye kadar...”

“İşe yaramaz mı?” diye önerdi Adrian.

“Sonuçsuz kaldı diyecektim,” diye karşılık verdi Sonya.

Adrian başını salladı. “Yani harcanan bunca zaman boşa mı gitti?”

Sonya cevap vermek yerine içeceğinden bir yudum aldı. Alkolsüz olduğuna bahse girebilirdim -Adrian'ın aksine Sonya yabancı madde almıyordu- ve eğer istersem Dorothy bana bir tane yapabilirdi. Yine de bana kötü geleceğine de bahse girebilirdim. Mutfakta diyet kola var mı diye baksam daha iyi olurdu.

Sonya gözlerinde hevesli bir parıltıyla öne eğildi. “Dimitri'yle konuşuyorduk da gözden kaçırdığımız önemli bir nokta var. Aslına bakarsanız göz ardı ettiğimiz demeliyim. Ancak bunu takip etmemek bize zararlı olabilir.”

“Neymiş o?” diye sordu Adrian.

“Kan,” dedi Dimitri.

İrkildim. Kan konusunun açılması hoşuma gitmiyordu. Böylesi, bana nasıl kişilerle birlikte olduğumu tam olarak anımsatıyordu.

“Açıkcası, dönüşmüş Strigoi'larda onları -yani bizi- koruyan kanla ilgili bir şey var,” dedi. “Büyüye dair işaretler aradık ama

asıl cevap daha fiziksel olabilir. Ayrıca okuduğum rapora göre Strigoi'lar L'yi -*onun* kanını- içmekte zorlanıyormuş." Dimitri tam Lee diyecekti ki Clarence'a olan saygısından ötürü fikrini değiştirdi. Yaşlı adamın şaşkın, mutlu bakışları, bahsettiğimiz konuyu anlayıp anlamadığına karar vermeyi zorlaştırıyordu.

"Bundan şikayet ettiler," diye onayladım sözlerini. "Yine de içmelerine engel olmadı." Eğer bir Strigoi kurbanın kanını içmişse ve ona kendi kanını verirse, zorla bir Strigoi yaratılabilir. Lee bir Strigoi'dan bunu kendisine uygulamasını istemişti. Fakat kanının emilmesi, ölümüyle sonuçlanmıştı.

"Dimitri'nin kanından bir örnek almak ve seninkiyle kıyaslamak istiyoruz Eddie," dedi Sonya. "Kan, büyüyle ilgili pek çok değişik özellik barındırabilir, bu da bize Strigoi'larla nasıl savaşaçağımızı gösterebilir."

Olabilirdiğince ifadesiz görünmeye çalışıyor, kimsenin bunu fark etmemesi için dua ediyordum. *Kan, büyüyle ilgili pek çok değişik özellik barındırabilir.* Umarım, bunca konuşma içinde, kimse kanımın açıklanamaz bir şekilde Strigoi'lara başkaldırmasının gizemini hatırlamazdı. Gerçekten de neden hatırlayacaklardı ki? Daha önce hiç dönüşmemiştim. Bir dampir değildim. Yaptıkları deneylerde bana ihtiyaçları olmasının hiçbir nedeni yoktu. Yine de bu doğruysa, neden birdenbire ter dökmeye başlamıştım?

"Kimyasal kısım için laboratuvara gönderip içinde büyüyle ilgili özellikler var mı diye baktırabiliriz," diye sürdürdü konuşmasını Sonya. Sesi af dilermiş gibi gelmesine rağmen Eddie'nin pek aldırış ettiği yoktu.

“Sorun değil,” dedi Eddie. “Neye ihtiyacın varsa.” Üstelik bunu samimiyetle söylüyordu, biliyordum. Kan kaybetmek, hiçbir şey yapmamaktan milyonlarca kat daha kolaydı onun için. Ayrıca büyük ihtimalle gündelik pratiklerinde, bu deney için gerekenden daha çok kan kaybediyordu.

“Eğer başka bir dampire ihtiyacınız olursa,” dedi Angeline. “Beni de kullanabilirsiniz. Eddie’yle size yardımcı olabiliriz. Takım oluruz. Sydney gelmek zorunda değil, özellikle de artık bir erkek arkadaşı olduğu için.”

Bu sözlerde yanlış olan o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Eddie’nin kan vermek için gösterdiği cesaret, *takım oluruz* lafıyla kayboluverdi.

“Bakarız,” dedi Sonya. Gözlerinde bir ışıltı vardı. O anda, auralardan sevgiyi görebildiğini söylemesi geldi aklıma. Angeline’in Eddie’den hoşlandığını fark edebiliyor muydu? “Şimdilik seni okuldaki çalışmalarından uzaklaştırmamayı tercih ederim. Eddie için o kadar da önemli değil çünkü zaten mezun oldu. Ama senin devam etmen gerekiyor.” Angeline bunu duyduğuna mutsuz görünüyordu. Derslerinde birtakım sıkıntıları vardı. Açıkça yaşadığı utançlardan bahsetmiyorum bile –Orta Amerika’nın bir haritasını hazırlaması istenip de Nebraska ve Kansas olan bir haritayla çıkagelmesi gibi. Kibirli bir tutum takınmasına rağmen Amberwood’un bazen onu bunalttığının farkındaydım.

Jill yanımıza geldi, ıslıl ıslıl ve tazelenmiş görünüyordu. İdeal olarak, Moroi’ların her gün kan içmesi gerekiyordu. Haftalık iki günlük bu programa dayanabiliyorlardı ama Jill’in, bes-

lenme zamanı geçtikçe daha çok yorulduğunu ve kuvvetten düştüğünü fark ediyordum.

“Sıra sende Adrian,” dedi.

Adrian esniyordu ve kendisine seslenilince şaşırılmış göründü. Sonya’nın kan testleriyle ilgilendiğini hiç sanmıyordum. Ayağa kalkarken bana baktı. “Biraz benimle gelir misin Sage?” Ona itiraz bile etmeme kalmadan, “Endişelenme,” dedi, “seni beslenmeye götürmüyorum. Sadece kısa bir soru soracağım.”

Başımı sallayarak onunla birlikte odadan çıktım. Diğerlerinden ayrılır ayrılmaz, “Brayden’la ilgili *iğneleyici* bir yorum daha duymayı *hiç* istemiyorum,” dedim.

“Benim yorumlarım eğlencelidir, iğneleyici değil. Ama konuşmak istediğim konu bu değil.” Koridorda Dorothy’nin odası olduğunu tahmin ettiğim yerde duruverdi. “Şöyle ki... benim ihtiyar haftaya iş için San Diego’ya geliyor.”

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturdum. Şimdiden içimde kötü bir his vardı.

“Tabii ki neden burada olduğumu bilmiyor. Jill’le olduğumu da. Hangi şehirde yaşadığımdan bile haberi yok. Sadece California’da partilediğimi düşünüyor, her zamanki gibi hiçbir işe yaramadığımı.” Bay Ivashkov’un, Adrian’ın burada bulunmasının gerçek sebebini bilmediğine şaşırmamıştım. Jill’in “dirilişi” yaşadığı yer gibi çok gizliydi. Başka hiç kimsenin -ona zarar vermeyecek biri olsa bile- nerede olduğunu öğrenmesini göze alamazdık.

Beni asıl şaşırtan, Adrian’ın, babasının ne düşündüğüne hiç aldırmış etmiyor gibi davranmaya çalışmasıydı —oysa

önemsediği çok belliydi. Adrian'ın yüzü insanı ikna edebilse de sesinin tonunda kendisini ele veren bir burukluk vardı. "Her neyse," diye sürdürdü konuşmasını, "eğer istersem, benimle öğle yemeği için buluşabileceğini söylüyor. Normalde kaytarabilirdim... ama annemle aralarının nasıl olduğunu biraz merak ediyorum. Aradığımda ya da e-posta attığımda bana hiçbir şey söylemiyorlar." Yine ondan tuhaf birtakım hisler aldım. Adrian'ın annesi dolandırıcılık suçundan bir Moroi hapisanesindeydi. Adrian'ın kibirli tavırlarından ve mizah anlayışından ötürü hiçbir şey sezemezsiniz belki ama onun için epey zor olmalıydı.

"Dur bir tahmin edeyim," dedim. "Arabamı almak istiyorsun." Zor babalara karşı anlayışlıydım, söz konusu Adrian olsa bile. Bununla birlikte, şefkatim ancak buraya kadardı ve Latte'ye kadar gitmiyordu. Herhangi bir çizici riske atamazdım. Üstelik kaçacak bir aracım olmadan kalakalma fikri de beni korkutuyordu. Özellikle de söz konusu vampirler olunca.

"Asla," dedi. "O kadarını biliyorum."

Gerçekten mi? "Öyleyse ne istiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Beni götürmeni isteyecektim."

Homurdandım. "Adrian, oraya gitmek iki saat sürer."

"Otobandan gitmek çok kolay," dedi. "Ayrıca arabayı başkasına vermektense gidiş dönüş dört saatlik yol gitmeyi tercih edersin diye düşünmüştüm."

"Bu doğru."

Bir adım daha yaklaştı. Yüzüne kaygı verici derecede ağırbaşlı bir ifade hakimdi. “Lütfen Sage. Biliyorum, bunu istemek biraz fazla, bu yüzden senin işine gelecekmiş gibi yapmayacağım. Demek istediğim, gününü San Diego’da canın ne isterse yaparak geçirebilirsin. Brady’yle değirmen görmeye benzemiyor belki ama sana borcum olsun –gerçek ve mecazi anlamda. Benzin paranı öderim.”

“Onun adı *Brayden* ve benzin parasını nereden bulacaksın ki?” Adrian, babasının verdiği kıt miktarda bir harçlıkla geçiniyordu. Kolejde ders almasının bir nedeni de buydu. Böylece bir sonraki döneme finansal destek almayı ve gelirini arttırmayı düşünüyordu. Onu takdir ediyordum. Tabii, önümüzdeki ocak ayında hala Palm Springs’te olacaksak, bu Moroi’lar için ciddi siyasi sorunlar çıkacağı anlamına gelecekti.

“Fazladan... fazladan parayı biriktirmek için bazı şeylerden kesinti yapabilirim,” dedi birkaç saniyelik bir tereddütten sonra.

Şaşkınlığımı gizlemeye bile çalışmadım. Bu *şeyler* büyük ihtimalle alkol ve sigara demekti. Azıcık harçlığı, çoğunlukla bunlara gidiyordu. “Gerçekten mi?” diye sordum. “Babanı görmek için içki içmeyi bırakacak mısın?”

“Eh, sonsuza kadar değil,” dedi. “Bu çok saçma olur. Ama belki de bir süreliğine daha ucuz bir şeylere geçebilirim. Örneğin... smoothei gibi. Onları ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun? Özellikle de kirazlısını.”

“İlum, hayır,” dedim. “Saf şeker dolular.”

“Gerçekten leziz, demek istiyorsun. Yıllardır iyi bir tane içmedim.”

“Konu dışına çıkıyorsun,” diye işaret ettim.

“Ah! Haklısın. Eh, smoothei’ye dayanan diyet veya her neye girersem gireyim, paranı alacaksın. Ayrıca başka bir nedenden daha var... Bir de benim ihtiyarı harçlığını arttırmaya ikna etmeyi umuyorum. Muhtemelen inanmayacaksın ama sana borçlu kalmaktan *her zaman* nefret ettim. Babamın telefon konuşmalarında kaçması hep kolay oldu ama yüz yüze görüşmek? Bundan kurtulamaz işte. Artı, bir şeyi doğrudan sormanın daha *erkekçe* ve *saygın* olduğunu düşünüyor. Klasik Nathan Ivashkov onuru.”

Yine o karamsarlık. Belki bir parça da öfke. Bir sonraki tepkimin ne olacağını düşünerek Adrian’ı uzun uzun inceledim. Koridor loştu, ona avantaj sağlıyordu. Büyük ihtimalle o beni mükemmel bir şekilde görüyorken, benim bazı ayrıntıları yakalamam zordu. Kendime rağmen çok kez hayran olduğum o yemyeşil gözler şimdi karanlıktı. Yüzündeki acıya gelince, açıkça okunabiliyordu. Jill ve aralarındaki bağa karşı duygularını saklamayı henüz öğrenememiş olsa da dünyanın geri kalanına gösterdiği o tembel, pervasız tavrını takındığını biliyordum –eh, son zamanlarda benim dışımda herkese. Onu bu kadar savunmasız gördüğüm ilk an değildi. Ayrıca onca kişinin arasında hislerini bana açığa vurmaya devam etmesi tuhaf geliyordu. Yoksa tuhaf değil miydi? Belki de kafamı karıştıran sadece sosyal beceriksizliğimdi. Ne olursa olsun, yüreğim hafiften cız ediyordu.

“Gerçekten sorun bu mu? Para mı?” diye sordum diğer sorularımı bir kenara atarak. “Ondan hoşlanmıyorsun. Daha fazlası olmalı.”

“En büyük kısmı para. Ama daha önce söylediğim şeyde ciddiymdim... annemle ilgili olan. Nasıl olduğunu öğrenmem *gerekıyor* ve o bana anlatmayacak. Açıkçası hiçbir şey olmamış gibi davranmak istediğini düşünüyorum –ya itibarından ya da belki de... belki de bu ona acı veriyordur. Bilmiyorum ama dediğim gibi, karşısında olursam benden kaçamaz. Artı...” Adrian, bir kez daha gözlerime bakacak cesareti bulabilmek için bir süre başka yöne baktı. “Bilmiyorum. Çok aptalca. Ama düşündüm de... belki de bu kez koleje devam etmem onu etkiler. Gerçi hiç sanmıyorum ya.”

Adrian için kalbim sızlıyordu. Son söylediklerinden şüpheliydim –babasının onayını almak, Adrian’ın söylediklerinden daha büyük bir şeydi. Sürekli yargılayan, hiçbir şeyi beğenmeyen bir babaya sahip olmanın ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum. Çatışan duyguları da anlayabiliyordum... Bir gün umrunuzda olmadığını söylemenin, yine de sonrası için onay beklemenin ne demek olduğunu. Ve anneye bağlılığı da kesinlikle kavrayabiliyordum. Palm Springs’te olmanın en zor yanlarından biri, annem ve kız kardeşlerimle aramdaki mesafeydi.

“Neden ben?” deyiverdim birden. Daha önceki sorulara değinmek istememekle birlikte, bir anda kendime hakim olmadım. Çok fazla gerginlik vardı, çok fazla duygu. “Sonya’yla Dimitri’den seni götürmelerini isteyebilirdin. Büyük ihtimalle, kiralık arabalarını ödünç almana bile izin vereceklerdir.”

Adrian’ın yüzünde bir gülümseme yanıp söndü. “Bundan haberi yoktu. Üstelik Rus dostumuzla bir arabada tıklı kalma

riskini neden almak istemediğimi biliyorsun sanıyordum. Geri kalanıysa... bilmiyorum Sage. Sende bir şeyler var... Diğerleri gibi karşındakini yargılamıyorsun. Demek istediğim, aslında yargılıyorsun. Bazı yönlerden, diğerlerine göre çok daha fazla peşin hükümlüsün. Ama bunda bir dürüstlük var. Ben..." Kem küm ederken yüzündeki gülümseme solup gitti. "Seninle birlikteyken kendimi rahat hissediyorum sanırım."

Karşı çıkmamın hiçbir yolu yoktu. Yine de Moroi'lar bazen panik atağa girmeme neden olurken, yanımda rahat olduğunu söylemesi ironik geliyordu. *Yardım etmek zorunda değilsin,* diye uyardı beni içimdeki ses. *Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Kesinlikle gerekmediği takdirde, hiçbir Moroi'a hiçbir şey borçlu değilsin. Keith'i unuttun mu? Bu görevinin bir parçası değil.* Sığınak tekrar gözlerimin önünden canlandı ve bir vampirle anlaşmanın, Keith'i nasıl rehabilitasyona sürüklediğini hatırladım. Benim içinde bulunduğum durum ne kadar kötüydü? Sosyal iletişim bu görevin kaçınılmaz bir parçasıydı ama yine tüm sınırları belirsizleştiriyordum.

"Pekala," dedim. "Anlaştık. Gitmen gerektiği zaman bana e-posta at."

En komik kısım böyle geldi. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Gerçekten mi?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Bütün bu anlattıklarınla gözümü boyuyorsun ve kabul edeceğimi düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi. Hala şaşkın olduğu açıktı. "İş sana gelince anlayabiliyorum. Biliyorsun, genelde herkesi kandırırım. De-

mek istediğim, yüzleri okumakta ustayımdır, auralardan pek çok şeyi kapabiliyorum ve sezgilerim muhteşemmiş gibi davranıyorum. Yine de insanları tamamen anlamayı öğrenemedim. Sende de aynı renkler hakim ama hissettirdikleri farklı geliyor.”

Auralar vampir büyüğü kadar beni şaşırtmıyordu, bununla birlikte bunlara karşı pek de rahat olduğumu söyleyemezdim. “Benimki ne renk?”

“Sarı tabii ki.”

“Tabii ki mi?”

“Zeki, analitik düşünebilen tiplerinki genelde sarıdır. Gerçi sende tek tük morlar da var.” Bu loş ışıktaki gözlerindeki muzip parıltıyı görebiliyordum. “Seni ilginç yapan da bu.”

“Mor ne anlama geliyor?”

Adrian elini kapıya koydu. “Gitmem lazım Sage. Dorothy’yi bekletmek istemiyorum.”

“Haydi. Morun ne olduğunu söyle.” O kadar meraklanmışım ki neredeyse kolunu yakaladım.

Tokmağı çevirdi. “Eğer bize eşlik edersen söylerim.”

“Adrian...”

Kahkaha atarak odanın içinde kayboldu ve kapıyı kapattı. Başımı sallayarak diğerlerinin yanına dönmeye koyulacaktım ki diyet kolamı aramaya gittim. Mutfakta bir süre kolamla takıldım. Granit mutfak tezgahına yaslanarak tavandan sarkan parlak bakır kaplara dalgın dalgın baktım. Neden Adrian’ı götürmeye ikna olmuşum ki? Hayatımı şekillendirdiğim görgü kuralları ve mantığı kırabilmesini sağlayan nesi vardı?

Çoğunlukla, Jill'e karşı zayıf noktalarımın olmasını anlayabiliyordum. Bana kız kardeşim Zoe'yi anımsatıyordu. Peki ya Adrian? Tanıdığım kimseye benzemiyordu. Aslına bakılırsa, tüm dünyada, Adrian Ivashkov gibi *hiç kimsenin* olmadığından oldukça emindim.

O kadar çok geciktim ki oturma odasına geldiğim zaman Adrian da dönmek üzereydi. Kanepeye oturup yavaş yavaş diyet kolamın son yudumlarını içtim.

Sonya beni görünce neşelendi. "Sydney, aklımıza harika bir fikir geldi."

Belki de sosyal ipuçlarını yakalamakta pek hızlı sayılmayabilirdim ancak bu harika fikrin Adrian'la bana değil de sadece bana yönelik olduğunu hemen anladım.

"Az önce... olay gecesinin raporlarıyla ilgili konuşuyorduk." Clarence'a manidar bir bakış attı. Anladığımı belli etmek için başımı salladım. "Hem Moroi'lar hem de Simyacılar, Strigoi'ların kanınla bir sorun yaşadığını söyledi, doğru mu?"

Kaskatı kesildim. Söyledikleri hiç hoşuma gitmemişti. Sürekli olarak korkusunu duyduğum bir konuşmaydı bu. Lee'yi öldüren Strigoi'ların, sadece kanımla ilgili bir *sorunu* yoktu. Lee'ninki de onlara tuhaf gelmişti. Benimkisi iğrenç olmalıydı. Kanımı içmeye çalışan kişi katlanamamıştı. Öyle ki tükürmek zorunda kalmıştı.

"Evet..." dedim temkinli bir tavırla.

"Sen dönüşmüş bir Strigoi olmayabilirsin," dedi Sonya. "Yine de senin kanına da bakmak istiyoruz. Belki içinde işimize yarayacak bir şeyler vardır. Ufak bir örnek yeterli olacaktır."

Tüm gözler şimdi benim üzerimdeydi. Clarence'ınki bile. Tanıdık bir panik duygusu içimi sararken, oda üstüme üstüme gelmeye başladı. Strigoi'ların neden kanımı beğenmedikleri üzerine çok düşünmüştüm –aslında, bununla ilgili düşünmemeye çalışmıştım. Bende özel bir şeyler olduğuna inanmak istemiyordum. Mümkün değildi. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyordum. Deneylere yardım etmek başka bir şeydi, bir denek olmak başka. Eğer beni bir test için istiyorlarsa bambaşka bir şey için de isteyebilirlerdi. Ardından bir başkası için. Sonunda ite kaka beni parmaklıklar ardına koyarlardı.

Ayrıca kanımı vermeyi istemediğim de bir gerçektir. Sonya'yla Dimitri'yi sevmemin, bu noktada hiçbir önemi yoktu. Kanın, diş yerine bir şırıngayla çekilmesi de umrumda değildi. Temel olarak, Simyacılardan en ilkel inançlarından kaynaklanan tabu hala karşımda olacaktı: Vampirlerle kan vermek yanlıştır. Söz konusu olan *benim* kanımdı. Benimdi. Onunla hiç kimsenin -özellikle de vampirlerin- hiçbir işi olamazdı.

Yutkundum, kaçmak istediğimi görmemelerini umuyordum. “Bu yalnızca bir Strigoi'un düşüncesi. Üstelik insanlardan hoşlanmadıklarını biliyorsunuz... sizlerin aksine yani.” Moroi'ların böylesi bir korku içinde yaşamaları ve zamanla sayılarının azaldığını görmelerinin bir nedeni de buydu. Onlar, Strigoi mutfağının kaymak tabakasıydı. “Muhtemelen bu her şeyi açıklıyor.”

“Olabilir,” dedi Sonya. “Fakat bir bakmaktan zarar gelmez.” Yüzü, bu yeni fikrin heyecanı içinde parıltıyordu. Onu geri çevirmekten nefret ediyordum ancak bu konuyla

ilgili prensiplerim çok kuvvetliydi. Buna inanmak için yetiştirilmiştim. “Bence zaman kaybı olur,” dedim. “İşin içinde ruhun olması gerektiğini biliyoruz, oysa benim bununla hiçbir bağım yok.”

“Gerçekten çok faydalı olacağını düşünüyorum,” dedi Sonya. “Lütfen.”

Faydalı mı? Onun bakış açısından evet. Her türlü olasılığı bertaraf etmek istiyordu. Buna karşın, kanımın Strigoi dönüşümleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Olamazdı.

“Bunu... bunu yapmasam daha iyi olur.” İçimdeki duygusal çalkantılar göz önüne alındığında, uysal bir tepkiydi bu. Kalbim hızla çarpmaya, duvarlar üstüme üstüme gelmeye başladı. Eski bir hissiyatı anımsayınca, kaygım daha da arttı. Burada, Clarence’ın evinde herkes bana karşı sayıca çoktu. Ben ve bir oda dolusu vampirle dampirdik. Doğaüstü yaratıklar. Kanımı isteyen doğaüstü yaratıklar...

Dimitri merakla beni inceliyordu. “Eğer korktuğun buysa canın acımayacak. Herhangi bir doktorun alacağından daha fazlasına ihtiyacımız olmayacak.”

İnatla başımı salladım. “Hayır.”

“Sonya’yla ikimiz de bu konularda eğitimliyiz,” diye ekledi beni rahatlatmaya çalışarak. “Endişelenmemelisin...”

“Hayır dedi, tamam mı?”

Benim üzerimdeki bütün gözler bir anda Adrian’a çevrildi. Adrian öne eğildi, gözlerini Sonya’yla Dimitri’ye dikmişti. O gözlerde daha önce hiç görmediğim bir şeyi gördüm: Öfke. Zümrüt yeşili bir ateşi andırıyorlardı.

“Kaç kez hayır demesi gerekiyor?” diye sordu Adrian. “Eğer istemiyorsa yapılacak bir şey yok. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Bu *bizim* bilimsel projemiz. Jill’i korumak için burada ve yığınla işi var. Onu şimdiden bezdirmeyin!”

“*Bezditmek* biraz ağır bir kelime,” dedi Dimitri. Adrian’ın patlamasıyla kıyaslanınca sakindi.

“Kendi haline bırakılmak isteyen birini zorlayınca öyle olmuyor,” diye karşı çıktı Adrian. Bana endişeli bir bakış attıktan sonra, öfke içindeki gözlerini tekrar Sonya’yla Dimitri’ye dikti. “Ona saldırmaktan vazgeçin.”

Sonya kararsızca bir bana bir de Adrian’a baktı. Gerçekten üzölmüş görünüyordu. Keskin zekalı olsa da bunun ne kadar canımı sıktığını anladığını sanmıyordum. “Adrian... Sydney...” dedi ağır ağır. “Amacımız kimseyi rahatsız etmek değil. Sadece bu işin temeline inmeye çalışıyoruz. Sizin de böyle düşündüğünüzü sanıyordum. Sydney her zaman bize çok destek oldu.”

“Bunun bir önemi yok,” diye homurdandı Adrian. “Eddie’nin kanını alın. Belikov’unkini alın. İsterseniz kendi kanınızı alın. Ama eğer kendisininkini vermek istemiyorsa söylenecek başka bir şey yok. Hayır dedi. Konu kapanmıştır.” Adrian’ın Dimitri’ye karşı geldiğini ilk kez gördüğümü fark ettim. Genelde Adrian ona aldırış etmemeye çalışırdı –ve karşılığında da Dimitri’nin kendisine aldırış etmemesini umardı.

“Ama ...” diye konuşmaya başlayacak oldu Sonya.

“Boşver,” dedi Dimitri. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu ancak sesinde bir yumuşaklık vardı. “Adrian haklı.”

Doğal olarak, bu olaydan sonra odayı bir gerginlik kapladı.

Birkaç muhabbet açma girişimi kesilip durdu. Fakat bunun farkında bile değildim. Kalbim hala çarpıyor, hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Sakinleşmek için elimden geleni yaptım. Konunun kapandığını, Sonya'yla Dimitri'nin beni sorgulamayacağını ya da zorla kanımı almayacaklarını düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Cesaretimi toplayıp Adrian'a gizlice baktım. Artık sinirli görünmemekle birlikte hala sert duruyordu. Neredeyse... korumacıydı. Göğsüme tuhaf, ılık bir his yayıldı ve kısa bir anlığına da olsa ona baktığımda... kendimi güvende hissettiğimi anladım. Onunla birlikteyken aldığım ilk his genellikle bu değildi. Minnettar olduğunu umduğum bir bakış attım Adrian'a. Karşılığında hafiften başını salladı.

Biliyor, diye farkına vardım. *Vampirlerle ilgili hislerimi biliyor*. Elbette, herkes biliyordu. Simyacılar, pek çok vampirle dampirin insanlarla iletişim kurmayla işi olmayan karanlık yaratıklar olduğu inançlarını gizlemezdi. Bununla birlikte, onlarla çok zaman geçirdiğim için Palm Springs'teki ekibimin, bu inancın insanın ne kadar içine işlediğinin farkında olduğunu sanmıyordum. Teoride anlıyor olabilirlerdi ancak gerçek anlamda duyumsamıyorlardı. Bende buna dair bir kanıt görmediklerinden, aslında inanmak için bir nedenleri de yoktu.

Oysa Adrian anlıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama buna emindim. Palm Springs'e geldiğimden beri onların yanında birkaç kez çıldırdığım zamanları düşündüm. Bir tanesi

mini-golf kursunda Jill'in su büyüsunü kullandığı gündü. Diğeri, Strigoï'larla Lee'nin olduğı, Adrian'ın beni iyileştirmek için büyüsunü kullanmayı önerdiği zamandı. Bunlar kontrolümü kaybettiğim, hiç kimsenin farkına bile varmadığı nadir durumlardı. Oysa Adrian fark etmişti.

Hiçbir şeyi ciddiye almıyormuş gibi görünen Adrian Ivashkov, bu *sorumlu* kişilerin arasında ufak ayrıntılara dikkat eden tek kişi miydi? Hissettiklerimin ağırlığını anlayan nasıl bir tek o olabilirdi?

Gitme zamanı gelince, Amberwood öğrencileri olanlarla birlikte Adrian'ı eve bıraktım. Sessizlik arabada da sürdü. Adrian iner inmez Eddie rahatlayarak başını salladı.

“Şu işe bak. Adrian'ı hiç bu kadar sinirli gördüğümü hatırlamıyorum. Aslında, Adrian'ı hiç sinirli görmedim.”

“O kadar da sinirli değildi,” dedim kaçamaklı bir şekilde, gözlerimi yoldan ayırmadan.

“Bana bayağı sinirli geldi,” dedi Angeline. “Yerinden fırlayıp Dimitri'ye saldıracak sandım.”

Eddie dudak büktü. “Öyle bir noktaya geleceğini sanmıyorum.”

“Bilmem,” diye düşüncelere daldı. “Bence seninle uğraşan herkesle dövüşmeye hazırды Sydney.”

Önüme bakmaya devam ettim, hiçbiriyle göz göze gelmeyi istemiyordum. Bütün bu olanlar kafamı karıştırmıştı. Adrian beni neden korumuştı? “Gelecek hafta ona bir iyilik yapmayı önerdim,” dedim. “Sanırım bana borçlu olduğunu düşünüyor.”

Yolcu koltuğunda oturan Jill o ana dek sessizliğini korumuştı. Aralarındaki bağla cevabı bilebilirdi. “Hayır,” dedi şaşırılmış bir ses tonuyla. “Ne olursa olsun senin için bunu yapardı.”

BÖLÜM 7

ERTESİ GÜNÜN büyük bir kısmını, Sonya'nın talebini geri çevirme kararımı savaşıarak geçirdim. Bir dersten ötekine giderken bunu düşünüp durdum. Bir yanımda, deneylere kan vermeme fikriyle ilgili kötü hissetmemeneden oluyordu. Ne de olsa yaptıklarının faydalı olduğunu biliyordum. Moroi'ların Strigoi'a dönüşmelerini engellemenin bir yolu varsa, bu teorik olarak insanlara da uygulanabilir, böylece Simyacılara işleyişinde bir devrime yol açabilirdi. Sığınakta tutulan Liam gibi korkunç insanlar, bir tehdit oluşturmaktan çıkardı. Strigoi'ların yozluğunun tutsağı olma korkusu ortadan kalkar ve *sterilize edilip* dışarı salınabilirlerdi. Ayrıca Sonya'yla diğerlerinin, araştırmalarda çıkmaza girdiğinin de farkındaydım. Lee'nin Strigoi'a dönüşme karşısındaki dayanıklılığına dair hiçbir neden bulamıyorlardı.

Aynı zamanda, bu amaç ne kadar değerli olursa olsun, kendi kanımı vermemek konusunda hala kararlıydım. Böylesi bir

şeyin daha fazla deneylere girmemle sonuçlanacağından gerçekten çok korkuyordum. Bende özel olan bir şey yoktu. Ruh yoluyla büyük bir değişime girmemiştim. Lee'yle hiçbir ortak noktamız yoktu. Diğer insanlar, diğer Simyacılar neyse ben de oydu. Görünüşe bakılırsa sadece kanımın tadı kötüydü. Benim için hava hoştu.

“Bana cazibe büyüsünü anlat,” dedi Bayan Terwilliger bir öğleden sonra. Clarence’a gittiğimizin birkaç gün sonrasıydı ve hala bağımsız çalışmaları altında görünürde iş yaparken, o olaylara kafa yoruyordum.

Önümdeki kitaptan başımı kaldırıp baktım. “Hangi değişkende? Karizma mı yoksa meta olan mı?”

Masasında oturuyordu. Bana gülümsedi. “Bu işe bu kadar karşı olan biri için gerçekten iyi öğreniyorsun. Meta olan.”

Öğrenmem gereken yeni bir büyüydü bu. Zihnimde taze olmasına rağmen, derin bir of çekerek pasif-agresif bir tavırla bunun benim için ne kadar uygunsuz olduğunu hissettirmeye çalıştım. “Bu, büyücüye birinin üstünde kısa süreli kontrol sağlama yetisi veriyor. Büyücü, taktığı bir şeyle fiziksel bir muska yaratıyor...” Büyünün o kısmını düşününce kaşlarımı çattım. “Ardından kontrol edilen kişiye kısa bir büyü okuyor.”

Bayan Terwilliger, gözlüklerini burnunun üstüne itti. “Neden tereddüt ediyorsun?”

Her dil sürçmesini fark ediyordu. Bununla uğraşmak istemiyordum ama o benim öğretmenimdi ve bu acınası periyoda sıkışıp kaldığım sürece, görevlerimden biri de buydu. “Hiçbir anlamı yok. Eh, elbette hiçbirinin anlamı yok. Ancak mantık-

sal olarak bakıldığında, bence özne üzerinde kullanmak için somut bir şey gerekiyor. Belki de onların da bir muska takması gerekiyor. Ya da bir şey içmesi. Sadece büyücünün güçlenmeye ihtiyacı olduğu fikrine inanmam çok zor. Sanki özneyle temas kurmak için bir şeye ihtiyaçları olmalı.”

“Anahtar kelimeye değindin,” dedi. “Güçlenme. Tıpkı büyü gibi tılsım da büyücünün iradesini güçlendiriyor. Doğru yapıldığı takdirde -büyücü yeterince ileri düzeyde ve kuvvetliyse- özneye emretme gücü artacaktır. Somut gelmeyebilir ancak zihin çok güçlü bir araçtır.”

“Emretme gücü,” diye mırıldandım. Düşünmeksizin, kötülüğe karşı Simyacı işaretini yaptım. “Bu doğru gelmiyor.”

“Vampir arkadaşlarının sahip olduğu baskı yetisinden bir farkı var mı?”

Olduğum yerde donakaldım. Bayan Terwilliger uzun zaman önce Moroi’larla Strigoi’ların dünyasını bildiğini itiraf etmişti. Ancak bu, hala onunla konuşmaktan kaçındığım bir konuydu. Dövmemin büyü, vampir dünyasını bilenlerle konuyu konuşmaktan beni alıkoymuyordu ama yine de Jill’le ilgili özel görevimi yanlışlıkla ortaya dökmeyi de istemiyordum. Buna karşın, sözleri şaşırtıcıydı. Bu büyü baskıya çok benziyordu -Sonya’nın Clarence’ı rahatlatmak için yaptığını gördüğüm şeye. Vampirler bunu hiçbir yardım olmadan ustalıklarla kullanabilirdi. Büyünün fiziksel bir bileşene gereksinimi vardı ancak Bayan Terwilliger, bunun insanlar için normal olduğunu söylemişti. Büyü, Moroi’ların doğuştan sahip olduğu bir beceriydi, oysa bizim bunu dünyadan almamız gerekiyor-

du. Bana göre insanların böyle meselelere bulaşmaktan uzak durmalarının bir nedeni de buydu.

“Onların yaptığı da doğru değil,” dedim, onun karşısında Moroi’ları bildiğimi gösterdiğim nadir zamanlarda olduğu gibi. O kadar çarpık ve yanlış bulduğum yeteneklerinin sözde insanların erişiminde olması fikrinden hoşlanmıyordum. “Hiç kimsenin, bir başkası üzerinde böyle bir gücü olmamalı.”

Dudaklarını büzdü. “Hiçbir deneyimin olmadığı bir konuda fazla kibirli konuşuyorsun.”

“Her zaman deneyime ihtiyacınız yoktur. Ben hiç kimseyi öldürmedim ama cinayetin yanlış olduğunu biliyorum.”

“Bu büyüler yabana atma. Kullanışlı bir savunma olabilirler,” dedi omuz silkerek. “Belki de onu kimin kullandığına bağlıdır –tıpkı bir tabanca ya da başka bir silah gibi.”

Yüzümü buruşturdum. “Tabancalardan da hoşlanmam.”

“Öyleyse bir araç olarak büyüyü daha iyi bulabilirsin.” Elleriyi hafif, incelikli bir hareket yaptı ve pencere eşiğindeki kil kap birdenbire patladı. Yere keskin parçalar düştü. Masamdan fırlayarak birkaç adım geriledim. Bunca zamandır yapabildiği bir şey miydi bu? Görünüşe bakılırsa bunu yapmakta pek zorlanmamıştı. Eğer gerçekten büyük çaba harcasaydı, vereceği zarar ne kadar olurdu? Gülümsedi. “Gördün mü? Gayet etkili.”

Etkili ve basit –tıpkı bir vampirin düşünce gücüyle elementel büyü kullanması gibi. Kitaplarda gördüğüm onca özenli büyüden sonra, böylesi *kolay* bir büyü karşısında afallamıştım. Bayan Terwilliger’in olayı yepyeni -ve tehlikeli- bir boyuta ge-

tirdiğini kavradım. Dehşetli bir hareket yapmasını beklerken tüm bedenim gerildi. Buna karşın, yüzündeki dingin ifadeye bakınca aklındaki tek güç gösterisinin bu olduğunu anladım –en azından şimdilik. Verdiğim tepki yüzünden kendimi biraz sersem gibi hissederek yerime oturdum.

Derin bir nefes alıp sözlerimi dikkatle seçtim, sinirime -ve korkuma- hakim olmaya çalışıyordum. Bir öğretmenin önünde duygusal patlama yaşamak doğru değildi. “Hocam, neden bunu yapıp duruyorsunuz?”

Bayan Terwilliger bir kuş gibi başını havaya dikti. “Neyi yapıyorum canım?”

“Bunu.” Önümdeki kitabı dürttüm. “Neden isteğim dışında beni buna çalıştırmaya devam ediyorsunuz? Bundan nefret ediyorum ve siz de farkındasınız. Bununla bir ilgim olsun istemiyorum! Neden bunu öğrenmemi istiyorsunuz ki? Size ne kazandırıyor? Yeni birini aldığınızda aracılık komisyonu aldığınız bir çeşit cadılar kulübü falan mı var?”

Yine o acayip gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Biz cadılar meclisi terimini tercih ediyoruz, kulübü değil. Aslında diğeri de kulağa gayet hoş geliyor. Ama soruna cevap vermem gerekirse bundan bir kazancım yok –en azından senin düşündüğün biçimde. Benim meclisimin her zaman güçlü üyelere ihtiyacı vardır ve sende büyük bir potansiyel var. Yine de bundan da fazlası söz konusu. Sürekli olarak savunduğun fikir, insanların böyle bir güce sahip olmasının kötülüğü, öyle değil mi?”

“Doğru,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. Bu tezi milyonlarca kez savunmuştum.

“Eh, bu çok doğru –bazı insanlar için. Bu gücün kötüye kullanılmasından endişeleniyorsun değıl mi? Haklısın. Böylesi her zaman başımıza gelebilir. İşte tam da bu yüzden, büyüü bencil ve alçakça amaçları için kullananlara karşı çıkabilecek iyi, ahlaklı insanlara ihtiyacımız var.”

Zil çaldı. Artık özgürdüm. Ayağa kalkıp eşyalarımı topladım. “Üzgünüm Bayan Terwilliger. Beni dürüst bulmanızdan onur duydum ancak zaten iyilerle kötüler arasındaki destansı bir savaşın içindeyim. Bir başkasına ihtiyacım yok.”

Onun yanından hem sıkıntılı hem de sinirli bir şekilde çıktım. Bu dönemin önümüzdeki iki ayının hızlanmasını diliyordum. Eğer bu Simyacı görevi bir sonraki seneye devam ederse, yaratıcı yazma ya da bir başka seçmeli ders, programım için çok uygun bir seçim olacaktı. Çok yazık olmuştu çünkü Bayan Terwilliger’la ilk tanıştığım zamanlarda onu çok seviyordum. Çok zekiydi ve çalışma konusuna -büyü değıl, tarih- oldukça hakimdi ve beni de bununla ilgili cesaretlendirmişti. Eğer bana tarih öğretmekte büyüdekiyle aynı heyecanı göstermiş olsaydı, sonuçta böyle olmazdık.

Akşam yemeklerimi çoğunlukla Julia ve Kristin’le ya da *aileyle* geçiriyordum. Bugün aile akşamıydı. Doğu kampüsteki kafeteryaya girdiğimde, Eddie’yle Angeline’i çoktan oturmuş buldum. Her zamanki gibi beni görünce sevindiler.

“Eh, neden olmasın?” diyordu Angeline, tepsimle otururken. Bugün Çin yemeğı çıkıyordu ve Angeline’in elinde yemek çubukları vardı. Pek de iyi bir fikre benzemiyordu. Bir kere-sinde ona çubukları nasıl kullanacağını öğretmeye çalışmıştım

ama hiçbir işe yaramamıştı. Sinirlenmiş ve bir Çin böreğine o kadar sertçe daldırmıştı ki çubuklar kırılmıştı.

“Sadece... yani bu bana göre değil,” dedi Eddie, soru her neyse, kelimeleri zor bulduğu belliydi. “Gitmiyorum. Kimseyle.”

“Jill, Micah’la birlikte orada olacak,” diye işaret etti Angeline şakacı bir şekilde. “Okulda olmadığına göre gelip ona göz kulak olman gerekmez mi?”

Eddie cevap vermek yerine acı içerisinde baktı.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordum sonunda.

“Cadılar Bayramı Balosu,” dedi Angeline.

Benim için yeni bir haberdi. “Cadılar Bayramı Balosu mu varmış?”

Eddie üzüntüsünden sıyrılarak şaşkınca bana baktı. “Nasıl bilmiyorsun? Her yerde afişler asılı.”

Buharda haşlanmış sebzelerimi karıştırdım. “Benim gittiğim yerlerde yokmuş demek ki.”

Eddie çatalıyla arkamdaki bir şeye işaret etti. Arkamı dönüp az önce durduğum yemek sırasına doğru baktım. İşte orada, tam tezgahın üstünde, duvarda asılı bir afişte, CADILAR BAYRAMI BALOSU yazıyordu. Tarihle saat vermişlerdi ve kötü çizilmiş bal kabaklarıyla süslenmişti.

“Hmm,” dedim.

“Bütün kitapları ezberleyip nasıl böyle bir şeyi gözden çıkarıyorsun?” diye sordu Angeline.

“Çünkü Sydney’nin beyni sadece *gerekli* bilgileri kaydeder,” dedi Eddie bir gülümsemeyle. Aksini iddia etmedim.

“Sence Eddie’nin gitmesi gerekmiyor mu?” diye sordu Angeline. “Jill’e göz kulak olması lazım. Ve eğer o giderse belki biz de gidebiliriz.”

Eddie bana umutsuz bir bakış attı, ben de onu bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. “Eh, evet, tabii ki gider... özellikle de bölge dışındaysa.” Afişte hiç duymadığım bir mekan adı yazılıydı. Jill’in peşinde olan Moroi’ların izini bulamıyorduk ancak bilinmeyen bir yer, yeni tehlikeler barındırırdı. Bir anda ilham geldi. “Ama olay da bu zaten. O çalışacak. Bütün zamanını mekanı kontrol etmekle, bilinmeyen insanlara dikkat etmekle geçirecek. Seninle gitmesi onun için zaman kaybı olur. Muhtemelen sen de pek eğlenemeyeceksin. Bir başkasıyla gitmen daha iyi.”

“Ama *ben* de Jill’i koruyacağım,” diye karşı çıktı Angelina. “Bu yüzden burada değil miyim? Yapmam gerekeni öğrenmiyim.”

“Evet, doğru,” dedi Eddie, açıkça Angeline’in mantığı onu kapana kısırmıştı. “Ona bakmak için benimle gelmek zorundasın.”

Angeline’in yüzü parladı. “Gerçekten mi? Öyleyse birlikte gidelim!”

Eddie’nin yüzündeki acı geri döndü. “Hayır. Hep birlikte gideceğiz. İkimiz birlikte değil.”

Angeline’in cesareti bu ayrıntı karşısında kırılmışı benzeriyordu. “Daha önce hiç baloya gitmemiştim,” diye kabulendi. “Yani, demek istediğim, memleketteyken her zaman bir balo olurdu. Ama buradakilere benzeyeceğini sanmam.”

İşte bunu ben de doğrulayabilirdim. Bekçilerin düzenlediği sosyal etkinliklerin nasıl olduğunu görmüştüm. Gürültülü müzikler çalınır, şenlik ateşinin etrafında dans edilmesinin yanı sıra Adrian'ın bile dokunmayacağı türden ev yapımı toksik alkol olurdu. Bekçilere göre, aynı zamanda bir kavga olmadığı sürece, sosyal bir etkinlik başarılı sayılmazdı. Angeline'in Amberwood'da bunlardan birine katılmamış olması da gerçekten ilginçti. Kuralları sadece kıyafet yönetmeliğine uymamak ve öğretmenlere cevap vermek konularında çiğnediği için kendimi şanslı saymalıydım.

"Muhtemelen öyle," dedim tarafsızca. "Bilmiyorum. Ben de daha önce hiç baloya gitmemiştim."

"Buna gideceksin ama öyle değil mi?" diye sordu Eddie. "Brody'yle?"

"Brayden. Ve bilmiyorum. İkinci kez buluşmadık bile. Olayların çok hızlı ilerlemesini istemiyorum."

"Haklısın," dedi Eddie. "Cadılar Bayramı Balosu'ndan daha büyük bir bağlılık göstergesi yoktur çünkü."

Tam ona Angeline'le *birlikte* gitmelerini önererek sinirlen-direcektim ki Jill'le Micah yanıma geldi. İkisi de gülüyordu ve neyin bu kadar komik olduğunu açıklamakta epey zorlandılar.

"Janna Hall bu akşam birtakım elbise bitirmiş," dedi Jill kıkırdayarak. Bir kez daha onu böyle mutlu görmekten bir neşe seline kapıldım. "Bayan Yamani, beş yıldır burada gördüğü tek erkek kıyafeti olduğunu söylüyor. Tabii ki Janna'nın bir modele ihtiyacı vardı ve oradaki tek erkek..."

Micah işkence çekiyormuş gibi bir tavır takındı fakat ardından, hemen gülümsemeye başladı. “Tabii ya. Erkekçe olanı yapıp öne çıktım. O takım korkunçtu.”

“Ayy,” dedi Jill. “O kadar da korkunç değildi. Pekala, gerçekten korkunçtu. Janna herhangi bir ölçü ilkesine uymadığı için pantolonlar devasa oldu. Çadır gibi. Üstelik kemer yeri de yapmadığından bir kuşakla tutturmak zorunda kaldı.”

“Podyuma çıksaydım onlar bile tutamazdı,” dedi Micah başını sallayarak.

Jill onu şakacı bir tavırla dürttü. “Hiç yapılmamış olsaydı muhtemelen herkes daha çok sevinirdi.”

“Bir dahakine hatırlat da bir kız grubunun içine girmeyeyim,” dedi Micah. “Önümüzdeki dönem bir zanaat ya da karate dersi alacağım.”

“Bir daha yapmayacaksın değil mi? Benim için bile?” Jill aynı anda hem somurtkan hem de alımlı bir bakış attı. *Bu, diye düşündüm, herhangi bir cazibe büyüünden ya da baskıdan çok daha etkili.*

Micah homurdandı. “Başka çarem var mı?”

Özellikle duygusal biri olduğumu sanmıyordum -ve hala çıtkırıldım aşklarını onaylamıyordum- ama maskaralıkları karşısında gülümsemeden edemedim.

En azından, Eddie’nin yüzünü görene kadar. Doğrusunu söylemek gerekirse pek bir şey belli etmiyordu. Belki de Dimitri’yle birlikte takılması, ona gardiyanlara özgü, duygularını belli etmeyen bir ifade takınmakla ilgili ipuçları sağlamıştı. Bununla birlikte Eddie henüz bir Dimitri değildi

ve çok az miktarda da olsa acı ve özlem izlerini yüzünden okuyabiliyordum.

Neden bunu kendine yapıyordu ki? Jill'e ne hissettiğini söylemeyi reddetmişti. Onun koruyucusundan başka hiçbir şey değilmiş gibi asil bir duruş takınıyordu. Bir yanım bunu anlayabiliyordu. Anlayamadığım şey, onca insanın içinde oda arkadaşıyla çıkmasını kabullenerek kendine işkence yapıp durmasıydı. Micah ve Mason arasındaki benzerliğe rağmen, Eddie kendini sürekli olarak sevdiği kızın bir başkasıyla olmasını izlemeye zorluyordu. Bununla bağdaştırabilecek bir deneyimim olmasa da acı verdiğini tahmin edebiliyordum.

Eddie ona baktığımı fark edince hafiften başını salladı. *Boş-ver gitsin*, diyordu sanki. *Benim için endişelenme. İyi olacağım.*

Çok geçmeden Angeline baloyla ilgili daha fazla konuşmaya başlayarak, Jill'le Micah'ın gidip gitmeyeceklerini sordu. Aynı zamanda Eddie'yle *birlikte* gitme planlarından da bahsetti. Bunun üzerine Eddie melankolik ruh halinden çıkı-verdi. Angeline'nin onu sinir ettiğini bilsem de devamlı Jill'le Micah'ın ilişkisinin işkencesini çekmekten daha kötü müydü, karar veremiyordum.

Micah kaşlarını çatıp hepimizin unuttuğu şeye işaret edince, elbette konuşma, durma noktasına geldi –tıpkı Eddie'nin sorunu gibi. “Neden birlikte baloya gidiyorsunuz? Kuzen değil misiniz?”

Eddie ve Jill'le donakaldık. Göstermelik hikayemizi bir başka berbat edişimiz daha. Bundan iki kez kıl payı kurtulduğuma inanamıyordum. Angeline balo konusunu açmasaydı,

bundan bahsetmezdim. Okuldaki herkesin gözünde biz akra-
baydık.

“Yani?” diye sordu Angeline. Ne olduğunu anlamamıştı.

Eddie boğazını temizledi. “İım, üçüncü dereceden kuzeniz. Yine de birlikte gitmeyeceğiz. Daha çok bir şaka gibi düşün.”

Böylece etkin bir şekilde meseleyi sonlandırdı. Eddie zafer kazanmışçasına gülümsemekten kendini alamadı.

Brayden ertesi gün okuldan hemen sonra beni aldı, böylece yel değirmenleri turuna tam zamanında yetiştik. Bayan Terwilliger, Amberwood’a dönerken kapuçinosunu alacağıma söz verdikten sonra, beni birkaç dakika önce bırakmıştı. Brayden’ı turda görmek için can atıyordum. Buna karşın, arabada giderken kısa bir süreliğine şüpheyeye düştüm. Böyle eğlenceli, kişisel aktivitelere katılmama gerek var mıydı? Özellikle de göstermelik hikayemiz birkaç kez tehlikeye düştüğü için. Belki de görevimiz yerine, kendi keyfim için gereğinden fazla zaman harcıyordum.

Brayden’ın haftasonu katıldığı münazara yarışmasıyla ilgili bana anlatacak çok şeyi vardı. Karşılaştığı zor konulardan bazı-
larını analiz ettik ve rakip takımın tökezlediği kolay olanlarına güldük. Flört etmekten yıllar boyu korkmama karşın, onun-
la konuşmanın ne kadar kolay olduğunu görünce şaşırdım. Daha çok bir Shakespeare gezintisine benziyordu: Hakkında bir sürü bilgi sahibi olduğumuz sonsuz konu kaynağı. Beni hala huzursuz eden, bunun geri kalanıydı –çıkma meselesi. En son buluşmamızdan beri okuduğum flört kitaplarının çoğu,

seks yapmayı öneriyordu. El ele tutuşmayı bile çözemediğime göre, bunların işe yarar bir yanı yoktu.

Dev yel değirmenleri çok etkileyiciydi. Arabaların pürüzsüz güzelliklerine sahip olmasalar da yin de huşu içinde kaldım. Yel değirmenlerinin bazıları otuz metrenin üzerindeydi, kanatları bir futbol sahasının yarısı kadardı. Böyle anlarda insan zekasına hayran kalırdım. Böyle harikalar dururken kimin büyüye ihtiyacı olabilirdi ki?

Tur rehberimiz, yirmilerinin ortasında neşeli bir kızdı. Hem işini hem de rüzgar gücünün temsil ettiklerini sevdiği belliydi. Bu konuya dair her türlü ıvır zıvır şeyi biliyordu –ancak Brayden’i pek memnun ettiği söylenemezdi.

“Bu kadar dar bir mesafeye yayılan rüzgar gücüne ihtiyacı olan türbinlerden gelen enerjiyle ilgili ne diyorsunuz?”

Ardından: “Fosil yakıtların dönüşümünde basitçe filtreleri iletmeninin, enerji üretiminden daha az karbondioksitle sonuçlandığını gösteren çalışmalar hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Ve sonra: “Tüketiciler -yapım ve bakım masrafları göz önüne alınınca- elektrik üretiminin geleneksel yollarından daha fazla para ödeyecekken, rüzgar gücü gerçekten de uygulanabilir bir seçenek olabilir mi?”

Emin olmasam da rehberimizin turu erken bitirdiğini sanıyordum. Diğer turistleri istediklerinde bir daha gelmeleri için teşvik etmesine rağmen, Brayden’in yanından geçerken tek kelime etmedi.

“O kadının hiç bilgisi yoktu,” dedi bana Brayden bir kez daha otoyola çıkınca.

“Yel değirmenleri ve sağladıkları olanaklarla ilgili epey bilgisi vardı,” diye işaret ettim. “Sanırım en son tartışmalar bu turlara pek dahil edilmiyor o kadar. Ya da,” diye duraksadım gülümseyerek, “zorlu turistlerle nasıl baş edileceği.”

“Zorlu muydum?” diye sordu, gerçekten şaşırmış görünüyordu. Fikirlerine o kadar kendini kaptırmıştı ki farkında bile değildi. Çok sevimliydi.

Gülmemek için kendimi tuttum. “Sadece çok istekliydin o kadar. Senin gibi birisine hazırlıklı olduklarını sanmıyorum.”

“Olmalılar. Rüzgar gücü bir şeyler vaat edebilir, doğru ama şimdilik düşünülmesi gereken pek çok masraf ve etkinlik sorunları var. Aksi halde işe yaramaz.”

Birkaç dakika öylece oturdum, en iyi şekilde nasıl karşılık vereceğimi düşünüyordum. Kitaplardan ya da arkadaşlarımdan aldığım önerilerin hiçbirisi, alternatif enerji kaynaklarına dair tartışmalara beni gerçek anlamda hazırlamamıştı. Kitaplardan biri -bitirmeyi planladığım- tamamen erkek odaklı bir bakış açısına sahipti ve kadınların, buluşmalarda her zaman erkekleri mutlu etmeleri gerektiğini söylüyordu. O an için Kristin ve Julia’nın önerisinin, kahkahalarla saçımı atmak olup olmadığını düşündüm –ve tartışmanın ilerlemesine izin vermemek.

Ancak bunu yapamıyordum.

“Haksızsın,” dedim.

Brayden -güvenli araba sürmenin büyük bir savunucusu olarak- bana bakmak için birkaç saniye gözlerini yoldan ayırdı. “Ne dedin sen?”

Benim gibi pek çok konuda kapsamlı bilgi sahibi olduğunu öğrenmenin yanı sıra, Brayden'ın kişiliğiyle ilgili önemli bir noktayı daha yakalamıştım. Hatalı olmak hoşuna gitmiyordu. Şaşılacak bir şey yoktu. Ben de öyleydim ve bu açıdan pek çok ortak noktamız vardı. Okulla ilgili bir şeyi, hatta münazara yarışmasını tartışırken, insanların ona hatalı olduğunu söylemediğini de çıkardım –şans eseri öyle olsa da.

Belki de saç atma hareketini yapmak için hala geç değildi. Fakat konuşmaya devam ettim.

“Haksızsın. Belki rüzgar, olması gerektiği kadar etkili değildir ama gerçek şu ki sırf geliştirilmesi bile toplumumuzun dayalı olduğu çağdışı, eski enerji kaynaklarına kıyasla büyük bir ilerleme. Çok uzun süredir kullandığımız bir şey gibi düşük maliyetli olmasını beklemek fazlasıyla safça.”

“Ama ...”

“Maliyetin faydalarına değdiğini reddedemeyiz. İklim değişikliği giderek daha büyük bir sorun haline geliyor ve rüzgarın düşük karbondioksit yayılımı, önemli bir etki yaratabilir. Dahası ve en önemlisi rüzgar yenilenebilir bir enerji. Gelecekte diğer kaynaklar tükenecekse bunun bir önemi olmayacak.”

“Ama...”

“İlerici düşünmeli ve bizi ileride neyin kurtaracağına bakmalıyız. Şu anda düşük maliyetli olan şeylere takılıp kalmak ve bunun sonuçlarını göz ardı etmek dar görüşlü bir şey ve sonunda insan soyunun çöküşüne neden olacak. Aksini düşünenler, eğer başka bir çözüm düşünemiyorlarsa sadece sorunu

devam ettiriyorlar. Çoğu da bunu yapmıyor zaten. Sadece şikayet ediyorlar. İşte bu yüzden haksızsın.”

Soluklanmak için durdum ve ardından cesaretimi toplayıp Brayden’a baktım. Yolu izlemekle birlikte gözleri inanılmayacak derecede açılmıştı. Ona tokat atsaydım sanırım bu kadar afallamazdı. O anda söylediklerim için kendime kızdım. *Sydney, neden sadece kirpiklerini kırıştırmadın ki?*

“Brayden?” diye çekinerek sordum bir dakika boyunca hiçbir tepki alamayınca. Susmaya devam etti.

Birdenbire, ne olduğunu bile anlamadan, arabayı sertçe ot-yoldan şarampole çekti. Etrafımız toz toprak oldu. O anda dışarı çıkıp Palm Springs’e yürümemi söyleyeceğinden neredeyse emindim. Üstelik şehirden hala kilometrelerce uzaktaydık.

Fakat onun yerine, ellerimi tutup bana doğru yanaştı. “Sen,” dedi soluk soluğa. “Muhteşemsin. Kesinlikle, tam anlamıyla, çok muhteşemsin.” Ardından beni öptü.

O kadar şaşırmıştım ki yerimden bile kımıldayamadım. Kalbim güm güm atmasına rağmen, sanırım bu daha çok kaygıandı. Doğru yapıyor muydum? Öpüşürken rahatlamaya çalıştım, dudaklarımın hafifçe açılmasına izin verdim ama bedenim kaskatı duruyordu. Brayden fikrini değiştirip benden uzaklaşmadı, yani bu iyiye işaretti. Daha önce hiç kimseyi öpmemiştim ve bunun neye benzeyeceğine dair çok endişeleniyordum. İşin mekaniği, görünüşe bakılırsa o kadar zor değildi. Sonunda geri çekildiğinde gülümsüyordu. Sanırım bu iyi bir şeydi. Ürkekçe ben de ona gülümsedim çünkü beklenenin bu olduğunu biliyordum. Dürüst olmak gerekirse bir yanımda bi-

raz hayalkırıklığına uğramıştı. Bu kadar mıydı? Büyük olay bu muydu yani? Korkunç değildi ancak havalarda da uçmamıştım. Tıpkı görüldüğü gibiydi –dudak dudağa.

Büyük bir mutluluk içinde dönüp yeniden arabayı sürmeye koyuldu. Onu ancak şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde izleyebiliyor, hiçbir karşılık veremiyordum. Az önce ne olmuştu öyle? İlk öpücüğüm müydü bu?

“Spencer’s, değil mi?” diye sordu Brayden kısa bir süre sonra şehir merkezine çıkınca.

Öpücükten o kadar şaşkına dönmüştüm ki Bayan Terwilliger’a kapuçino alma sözü verdiğimi hatırlamam biraz zaman aldı. “Evet.”

Brayden, Spencer’s’ın bulunduğu caddeye çıkan köşeyi dönmeden beklenmedik bir şekilde bir çiçekçi dükkanının önünde durdu. “Hemen dönerim,” dedi.

Tek kelime etmeden başımı salladım. Beş dakika sonra döndü ve bana narin, pembe güllerle dolu kocaman bir buket uzattı. “Teşekkür ederim?” dedim, daha çok bir soruya benzemişti. Şimdi, öpücüğe ve *muhteşem* olduğumu ilan etmesine ek olarak, her nedense bir de çiçeği hak etmişim.

“Aslında pek uygun değiller,” diye itiraf etti. “Geleneksel çiçek sembolizmine göre, turuncu ya da kırmızı daha uygun olurdu. Ama sadece bunlarla lavanta renkleri vardı, üstelik sen de moru pek sevecek birine benzemiyorsun.”

“Teşekkür ederim,” dedim bu kez dümdüz. Güllerin tatlı kokusunu içime çekerken daha önce hiç kimsenin bana çiçek vermediğini fark ettim.

Kısa bir süre sonra kahve dükkanına vardık. Arabadan iner inmez kaşla göz arasında Brayden yanı başımda bitiverdi ve kapıyı benim için kapattı. İçeri girdiğimizde Trey'in çalıştığını görünce rahatladım. Hayatımın az önce deliler diyarına saptığını göz önüne alınca, bizimle dalga geçmesi, normallige doğru hoş bir adım olurdu.

Trey ilk başka bizi fark etmedi bile. Tezgahın öteki tarafında, bütün dikkatini toplamış bir şekilde yaşça bizden biraz büyük bir çocukla konuşuyordu. Çocuğun bronzlaşmış teni, siyah saçları ve benzer yüz hatlarından, Trey'le akraba olduklarını hemen anladım. Brayden'la mesafemizi koruyarak çocuğun arkasında bekledik. Sonunda Trey başını kaldırıp baktığı zaman, karakteriyle pek de bağdaşmayan gaddar bir bakış görünce afalladım. Bizi görünce ilk başta şaşırdı fakat sonra rahatlamayı başardı.

"Melbourne, Cartwright. Yel değirmeni sonrası kafein depolamak için mi buraya geldiniz?"

"Saat dörtten sonra asla kafein almadığımı bilirsin," dedi Brayden. "Ama Sydney'nin, öğretmeni için bir şey alması gerekiyor."

"Ah," dedi Trey. "Senle Bayan T için her zamankinden mi?"

"Evet ama bu kez benimki buzlu olsun."

Trey bana manidar bir bakış attı. "Biraz serinlemen gerekiyor galiba, ha?"

Gözlerimi devirdim.

Önümüzdeki çocuk hala orada dikiliyordu. Trey iki bardağı kaparken ona doğru başını salladı. "Bu kuzenim Chris. Chris, Sydney ve Brayden."

Trey'in *mükemmel* kuzeni olmalıydı. İlk bakışta Trey'den daha iyi görünmesini sağlayan pek bir şey göremedim –belki boyu dışında. Chris epey uzundu. Dimitri kadar değil belki ama uzun. Onun dışında, ikisi de yakışıklı ve atletik yapıydı. Trey'in çoğu kez gösteriş yaptığı aynı yaralarla çizikler Chris'te de vardı. Yoksa spor konusunda da bir aile bağı mı vardı? Her şeye rağmen Chris, Trey'in gözünü korkutacak birine benze-miyordu. Tabii arkadaşlığımız, ön yargılı düşünmeme sebep olabilirdi.

"Buraya nereden geldin?" diye sordum.

"San Francisco," dedi Chris.

"Ne zamandır şehirdesin?" diye sordu Brayden.

Chris, Brayden'a temkinli bir bakış attı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Brayden şaşırmışa benziyordu ve onu suçlamıyordum. Hoşbeş el kitabındaki bir sonraki adıma karar veremedem, Trey hızla bize doğru geldi. "Sakin ol C. Sadece sana iyi davranıyorlar. Bir ajanlık şirketi için çalışmıyorlar."

Yani, Brayden çalışmıyordu.

"Üzgünüm," dedi Chris, sesi hiç de üzgünmüş gibi gelmi-yordu. Kuzenler arasındaki bir farkın bu olduğunu anladım. Trey hatasına gülüp geçerd. Hatasını asla kasıtlı yapmazdı. Bu ailede kesinlikle farklı arkadaşlık düzeyleri vardı. "Birkaç hafta."

Brayden da ben de bundan sonra bir şey söylemeye cesaret edemedik. Chris, Trey'i arayacağına söz vererek gitmeyi tercih etti. Yanımızdan ayrıldığında, Trey özür dilercesine başını sallayarak hazırladığı kahveleri tezgaha koydu. Elimi cüzdanıma

attım ancak Brayden bir el hareketiyle savuşturup ödemeyi yaptı.

Trey, Brayden'a para üstünü uzattı. "Gelecek haftanın programı şimdiden doldu."

"Öyle mi?" Brayden bana baktı. "Bir saniyeliğine arka odaya gitmemin bir sakıncası var mı? Mecazi anlamda tabii ki."

"Tabii," dedim. O gider gitmez telaş içinde Trey'e döndüm. "Yardıma ihtiyacım var."

Trey'in kaşları havaya kalktı. "Senden duymayı hiç beklemediğim sözler."

Ona katılıyordum. Ancak ne yapacağımı bilemez haldeydim ve Trey şu andaki tek yardım kaynağımdı. "Brayden bana çiçek aldı," diye duyurdum. Öpücükten bahsetmeyecektim.

"Ve?"

"Bunu neden yaptı ki?"

"Çünkü senden hoşlanıyor Melbourne. Erkekler böyle yapar. Yemek ısmarlar, hediye alır ve karşılığında da senin... uum... kendilerinden hoşlanmanı beklerler."

"Ama onunla tartıştım," diye tısladım tedirgince Brayden'ın girdiği kapıya doğru bakarak. "Bana hediye almadan önce ona alternatif enerji kaynaklarıyla ilgili ne kadar yanlış düşündüğüne dair büyük bir ders verdim."

"Dur bir dakika," dedi Trey. "Sen... sen Brayden Cartwright'a hatalı olduğunu mu söyledin?"

Başımı salladım. "Öyleyse neden o şekilde davrandı?"

Trey öyle bir kahkaha attı ki Brayden'ın duyup geri geleceğinden emindim. "Kimse ona hatalı olduğunu söylemez."

“Evet, bunu tahmin etmiştim.”

“Özellikle de kızlar ona hatalı olduğunu söylemez. Muhtemelen bunu yapan tek kız sensin. Bunu yapabilecek kadar zeki olan tek kız sensin.”

Sabırsızlanmaya başlıyordum. “Anladım. Öyleyse çiçekler ne oluyor? İltifatlar?”

Trey başını salladı ve bir kez daha kahkaha atmaya başlayacakmış gibi göründü. “Melbourne, eğer bilmiyorsan bunu sana söylemeyeceğim.”

Brayden’in dönüp Trey’in işe yaramaz önerisiyle ilgili yorum yapmaya başlamasından çok korkuyordum. Onun yerine, “Chris bahsettiğin şu mükemmel kuzenin mi?” diye sordum.

Trey’in sırtışı sönüverdi. “Ta kendisi. Ben ne yapabiliyorsa daha iyisini beceriyor.”

Anında sorduğuma pişman oldum. Adrian gibi Trey de sıkıntılı görmekten hoşlanmadığım kişilerden biriydi. “Eh. Bana o kadar da mükemmel gelmedi. Muhtemelen sürekli seninle birlikte olduğum için ön yargılı davranıyorumdur. Mükemmellik standardını sen kurdun.”

Sözlerim Trey’in gülümsemesini geri getirdi. “Tavırları için özür dilerim. Hep böyle. Juarez aile ağacının en çekici dalı sayılmaz. O benim elbette.”

“Elbette,” diye onayladım.

Brayden döndüğünde hala gülümsüyordu. Kahve dükkanından ayrılırken arkamı dönüp baktığımda Trey’in ifadesi yine karamsar bir hale bürünmüştü. Düşünceleri içe dönmüştü. Keşke ona nasıl yardım edeceğimi bilseydim.

Amberwood'a dönüş yolunda Brayden utangaç bir tavırla, "Yani," dedi, "önümüzdeki iki haftalık programımı artık biliyorum."

"Bu... iyi," dedim.

Duraksadı. "Yani... bir daha ne zaman dışarı çıkabileceğimi biliyorum. Tabii bir daha dışarı çıkmak istersen."

Eğer o gün olan onca şey karşısında kafam allak bullak olmasaydı, normalde bu beni şaşırtırdı. Brayden benimle bir kez daha mı çıkmak istiyordu? Neden ki? Özellikle de kızlar ona hatalı olduğunu söylemez. Muhtemelen bunu yapan tek kız sensin. Bunu yapabilecek kadar zeki olan tek kız sensin. Daha da önemlisi, onunla bir kez daha çıkmayı ben istiyor muydum? Önce ona, ardından güllere baktım. Arabayı durdurduğu zaman, bana bakarken gözlerini düşündüm. O anda Shakespeare'le yel değirmeni çiftliklerinin eğlenceli olduğunu düşünen bir erkek bulma şansımın, ölçülemeyecek kadar az olduğunu fark ettim.

"Pekala," dedim.

Düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. "Okulunun balo gibi bir şeyi yok mu? Oraya gitmek ister misin? İnsanlar öyle şeylere giderler değil mi?"

"Ben de hep bunu duyuyorum. Sen nereden öğrendin?"

"Şuradaki afişten," dedi. Ardından, sanki sözleşmişçesine, yurdumun önündeki araba yoluna çekti. Ana kapıya, örümcek ağları ve yarasa larla süslenmiş bir afiş asılmıştı.

CADILAR BAYRAMI BALOSUNDA BİR GÜZEL KORKUN.

“Ah,” dedim. “Şu afiş.” Eddie haklıydı. Gerçekten seçmeli bir veri depolama tarzım vardı. “Sanırım gidebiliriz. Eğer istersen.”

“Tabii ki. Yani, sen istersen.”

Sessizlik. İkimiz de güldük.

“Peki öyleyse,” dedim. “Sanırım ayrılıyoruz.”

Brayden bana doğru eğildi. Bir anda panikledim –ta ki afişe daha iyi bakmaya çalıştığını görünceye dek. “Bir buçuk hafta sonra.”

“Kostüm almak için yeterli bir zaman sanırım.”

“Bence de. Tabii...”

Bir sonraki çılgınca şey işte o anda gerçekleşti. *Elimi tuttu.*

İtiraf etmeliyim ki pek bir beklentim yoktu. Özellikle de yol kenarındaki öpüşme karşısındaki karmaşık düşüncelerimden sonra. Yine de elini benimkinin üzerine koyduğunda, bunun da tıpkı... birinin eline dokunmak gibi olduğunu hissedince şaşırdım. En azından tüylerimin ürperceğini ya da kalbimin az da olsa pırpır edeceğini sanıyordum. En büyük duygusal tepkim, elimle ne yapacağımı bilemememdi. Parmakları birbirine dolamak? Yoksa elini sıkmak mı?

“Seninle yakın zamanda bir kez daha çıkmayı isterdim,” dedi. Yine tereddüt etti. “Eğer istersen.”

Ellerimize bakıp kendimi nasıl hissettiğime karar vermeye çalıştım. Güzel elleri vardı. Yumuşak, ılık. O elleri tutmaya alışabilirdim. Ve tabii ki kahve kokuyordu. Aşık olmak için bunlar yeterli miydi? Bir kez daha kararsızlıktan içim içimi kemirmeye başladı. Bütün bunlara ne hakkım vardı? Kendi

eğlencem için Palm Springs'te değildim. Simyacılar arasında *ben* diye bir şey söz konusu değildi. Tabii, teknik açıdan olabilirdi ama sorun bu değildi. Üstlerimin bunların hiçbirini onaylamayacağını biliyordum.

Yine de bu şansı bir daha ne zaman yakalayacaktım? Bir daha ne zaman çiçek alacaktım? Kim bana böylesi bir tutkuyla bakacaktı? Riski göze almaya karar verdim.

“Tabii ki,” dedim. “Bir daha çıkabiliriz.”

BÖLÜM 8

HAFTASONUNA KADAR bir kez daha dışarı çıkmadık. Brayden'la ikimiz de haftaiçi akşamları dışarı çıkmayı başarıp hala ödevlerimizi yetiştirebiliyorduk –ancak ikimiz de bundan kaçınabilirsek yapmamayı tercih ediyorduk. Ayrıca haftaiçi akşamları, çoğunlukla beslenme ya da deneyler konusunda grupta bir tartışma yaşırdık. Eddie kanını bu hafta vermişti ve Sonya beni bir kez daha ikna etmeye çalışmasın diye, bu zamanlarda yanlarında olmamakla ilgili kararımı belirtmiştim.

Brayden cumartesi çıkmak istemişti ama o gün Adrian'ı San Diego'ya götürme sözü verdiğim gündü. Brayden kahvaltı önerimde uzlaşarak, yola çıkmadan beni yakalamayı başardı. Palm Springs'in pek çok geniş golf sahasının yakınında bulunan bir restorana gittik. Çok önceden kendi payımı ödemeyi önersem de Brayden hesapları almaya ve arabayı kullanmaya devam etti. Sonrasında beni bırakmak için yurdumun önüne

arabayı çekerken, şaşırtıcı ve pek de hoş olmayan bir manzaranın beni beklediğini gördüm: Adrian, dışarıda bir bankta oturuyordu ve sıkılmışa benziyordu.

“Ooo,” dedim.

“Ne?” diye sordu Brayden.

“Oradaki ağabeyim.” Bunu önlemenin bir yolu olmadığını biliyordum. Kaçınılmaz olan başa gelmişti. Adrian onları tanıtırana dek Brayden’in arabasının tamponuna yaslanacaktı. “Gel, sizi tanıştırayım.”

Brayden arabayı açık bırakıp dışarı çıktı. PARK EDİLMEZ tabelasına kaygılı bir bakış attı. Adrian oturduğu yerden fırladı. Yüzünde büyük bir memnuniyet ifadesi vardı.

“Seni almayacak mıydım?” diye sordum.

“Sonya’nın biraz işi vardı ve dışarıda olacağı için beni buraya bırakmayı önerdi,” diye açıklama yaptı. “Biraz işlerini kolaylaştırmayı umuyorduk.” Adrian bu sabah ne yapacağını bildiği için gerekçelerinin söylediği kadar özverili olup olmadığına karar veremedim.

“Bu Brayden,” dedim ona. “Brayden, Adrian.”

Adrian başını salladı. “Seninle ilgili çok şey duydum.” Şüphesiz öyleydi ancak tam olarak kimden duyduğunu merak ediyordum.

Brayden dostça gülümsedi. “Aslında ben senin hakkında hiçbir şey duymadım. Sydney’nin bir ağabeyi daha olduğunu bilmiyordum.”

“Ona benden hiç bahsetmedin mi?” Adrian yapmacıktan kırılmış bir ifade takındı.

“Konusu hiç geçmemiştii,” dedim.

“Hala lisedesin değil mi?” diye sordu Adrian. Mustang’e doğru başını salladı. “Yine de bu arabanın ödemelerini yapmak için ek işin olması gerekiyor. Aksi halde ailelerinden para koparan şu haylazlardan biri olmalısın.”

Brayden içerlemiş görünüyordu. “Elbette hayır. Neredeyse her gün kahve dükkanında çalışıyorum.”

“Kahve dükkanı,” diye tekrarladı Adrian. Ses tonu, onaylamadığına dair milyonlarca rengi iletmeyi başarıyordu. “Anlıyorum.” Bana doğru baktı. “Sanırım daha kötüsü de olabilir.”

“Adrian!”

“Eh, sonsuza dek orada çalışacağım diye bir şey yok,” diye karşı çıktı Brayden. “Şimdiden USC, Stanford ve Darmouth’a kabul edildim.”

Adrian düşünceli düşünceli başını salladı. “Sanırım buna saygı duymalıyım. Yine de Darmouth’ı hep Yale’e kabul edilmeyen insanların gittiği bir okul olarak düşünürdüm ya da...”

“Gerçekten gitmeliyiz,” diye araya girdim Adrian’ı kolundan tutarak. Onu öğrenci otoparkına doğru çekmeye çalıştım ancak başarılı olamadım. “Trafığe kalmak istemeyiz.”

Brayden cep telefonuna baktı. “Yollar günün bu saatlerinde batıya giderken görece rahat olmalı. Ama haftasonu olduğunu düşünürsek, turistlerin işleri karıştırmadığından emin olamayız, özellikle de San Diego’da turistik yerlerin çok olduğunu hesaba katarsak. Trafik modellerine Kaos Teorisi’ni uygularsak...”

“Kesinlikle,” dedim. “Pişman olmaktansa tedbiri elden bırakmamak daha iyidir. Dönünce sana mesaj atarım tamam mı? Bu hafta ne yapacağımıza karar veririz.”

Bir kez olsun, el sıkma, öpüşme ya da onun gibi bir şey için strese girmedim. Ağzını açıp da tahrik edici bir şey söylemeden önce Adrian’ı oradan uzaklaştırmaya fazlasıyla odaklanmıştım.

Akademik konularda ve ona karşı çıkmama ile ilgili tutkulu olan Brayden, aksi durumlarda oldukça yumuşak huyluydu. O anda pek de bozulmamış olmakla birlikte, hiç görmediğim kadar heyecanlanmıştı. En uysal kişileri azdırmak mı istiyorsunuz, işi Adrian’a bırakın yeter.

“Gerçekten mi?” diye sordum sağ salım Latte’ye biner binmez. “Sadece tanıştığımıza memnun oldum deyip geçemiyorsun, öyle değil mi?”

Adrian yolcu koltuğunu geriye ittirerek emniyet kemeriyle olası en rahat pozisyonu almayı başardı. “Sadece seni kol-luyordum kardeşim. Bir avantacıya kalmanı istemem. İnan bana, bu konularda uzmanımdır.”

“Pekala, sen de erkek olduğuna göre bilgini takdir ediyorum ama bununla kendim baş edebilirim, yine de teşekkürler.”

“Yapma ama. Bir kahveci mi? Neden bir işletme stajyeri olmasın?”

“Onun bir kahveci olması hoşuma gidiyor. Hep kahve kokuyor.”

Adrian bir camı açarak esintinin saçlarını karıştırmasına izin verdi. “Arabayı kullanmasına izin vermene şaşırdım, özel-

likle de biri arabadaki düğmelere dokunduğu zaman çıldırdığını düşünürsek.”

“Pencere gibi mi?” diye sordum imalı. “Klima açıkken?” Adrian dediğimi anlayıp camı kapadı. “Arabayı kendisi kullanmak istiyor. Ben de izin veriyorum. Üstelik o araba hoşuma gidiyor.”

“*Sahiden* güzel bir araba,” diye onayladı Adrian. “Gerçi statü sembollerini önemseyen bir tip olduğunu sanmazdım ama...”

“Değilim zaten. Hoşuma gidiyor çünkü uzun bir tarihi olan ilginç bir araba.”

“Çeviri yapıyorum: Statü sembolü.”

“Adrian.” İç çektim. “Önümüzde uzun bir yol var.”

Aslında çok iyi zaman geçirdik. Brayden’in söylediklerine karşın trafik rahat akıyordu, öyle ki yolun yarısında bir kahve molasını hak ettiğime bile karar verdim. Adrian mocha aldı ve yolculuğun büyük bir kısmı boyunca her zamanki şen şakrak tavrını korudu. Ama yola çıkmamızdan yarım saat sonra daha içe dönük ve düşünceli olduğu gözümünden kaçmamıştı. Şakalaşmalarını bir yana bırakıp zamanının çoğunu pencereden dışarı bakarak geçirdi.

Aklıma gelen tek şey, babasını göreceği gerçeğinin üstüne çökmeye başlamış olmasıydı. Kesinlikle anlayabileceğim bir şeydi. Ben de kendi babamı görecek olsam bir o kadar gerilirdim. Yine de Adrian’ın ortak bir psikoterapi seansından hoşlanacağını gerçekten sanmıyordum, bu yüzden onu bu sıkıntılı ruh halinden çıkarabilmek adına daha güvenli bir konu bulmaya çalıştım.

“Eddie’yle Dimitri’nin kanından bir şeyler çıktı mı?” diye sordum.

Adrian şaşkınca bana baktı. “Bu konudan bahsetmeni beklemiyordum.”

“Hey, bu işin bilim kısmı ilgimi çekiyor. Sadece katılmak istemedim.”

Dediğimi kabul etti. “Yakın zamanda söylenebilecek pek bir şey yok. İkisi arasında fiziksel olarak farklı bir şeyler var mı diye görmek için örnekleri laboratuvara yolladılar –sanırım sizinkilerden birine. Sonya’yla bir... ııh, nasıl tarif edeceğimi kestiremiyorum. Belikov’un kanından bir tür ruh *uğultusu* aldık. Onda büyümlü kan olması tabii ki kimseyi şaşırtmaz. Pek çok kişi, her yaptığının büyü olduğunu düşünüyor.”

“Ah, yapma ama,” dedim. “Bu hiç adil değil.”

“Öyle mi? Castile’in ona nasıl taptığını görmüşsündür. Büyüdüğünde aynen Belikov gibi olmak istiyor. Ayrıca araştırmamızın sözcüsü genellikle Sonya olmasına rağmen, ona danışmadan adım bile atmaz. *Sen ne düşünüyorsun Dimitri? Sence bu iyi bir fikir mi Dimitri? Lütfen bizi kutsa da yere kapanıp sana tapınsın Dimitri.*”

Kızgınlıkla başımı salladım. “Yine adil değilsin. Onlar araştırmama partnerleri. Elbette ona danışacak.”

“Ona benden daha çok danışıyor.”

Muhtemelen bunun nedeni, Adrian’ın araştırmalar yapılırken sıkılmış görünmesiydi ancak bundan bahsetmenin bir işe yaramayacağına karar verdim. “İkisi de eskiden Strigoî’du. Bir şekilde bu konuyla ilgili farklı sezgileri var.”

Bir süre cevap vermedi. “Tamam. Sana bunun için bir puan veriyorum. Yine de iş Rose’a geldiğinde, ikimizin arasında hiç rekabet olmadığını iddia edemezsin. Onları birlikte gördün. Benim hiç şansım olmadı. Kıyas bile yapılmaz.”

“Eee, neden görmek zorundaymışsın ki?” Bir yanım Rose’un konuyla ne ilgisi olduğunu sormak istiyordu ancak Jill bana birçok kez Adrian için *her şeyin* dönüp dolaşıp Rose’a dayandığını söylemişti.

“Çünkü onu istiyordum,” dedi Adrian.

“Onu hala istiyor musun?”

Cevap vermedi. Rose tehlikeli bir konuydu –tuhaf bir şekilde, girmemeyi umduğum bir konu.

“Bak,” dedim. “Senle Dimitri iki farklı kişisiniz. Kendini onunla kıyaslamamalısın. Onun gibi olmaya çalışmamalısın. Demek istediğim, burada oturup ona ne sayıp söveceğim ne de buna benzer bir şey yapacağım. Dimitri’yi seviyorum. Zeki ve işine bağlı biri, deli cesareti var ve acımasız. Kavgada iyi. Ve iyi bir çocuk.”

Adrian dudak büktü. “Rüya gibi ve terbiyesizlik düzeyinde yakışıklılığı unuttun.”

“Hey, gözler konusunda fazla aceleci davranıyorsun,” diye dalga geçtim bir süre önce bana söylediği bir şeye değinerek. Gülmedi. “Ve kendini hafife alma. Sen de zekisin ve istediğin her şeyi elde edebiliyorsun. Büyülü bir karizmaya da ihtiyacın yok üstelik.”

“Şimdiye kadar kendimle karnaval fırıldakçısı arasında hiçbir fark göremedim.”

“Ah, sus ama,” dedim. En ciddi konularda bile beni güldürmeyi başarıyordu. “Demek istediğimi anladın. Ayrıca tanıdığım en sadık kişilerden birisin –aksi geçerliymiş gibi davransan da yardımseversin. Jill’e nasıl baktığını görüyorum. Ona yardım etmek için kalkıp ülkenin bir ucundan kimse gelmez. Ve neredeyse hiç kimse, onun hayatını kurtarmak için senin yaptıklarını yapmaz.”

Adrian’ın karşılık vermesi yine biraz zaman aldı. “Ama sadık ve yardımsever olmak gerçekten ne kadar değerli?”

“Benim için mi? Çok.”

Cevabımda hiçbir tereddüt yoktu. Hayatımda pek çok insanın arkadan vurduğunu ve çıkarlarını güttüğünü görmüştüm. Öz babam bile insanları kim olduklarına göre değil, kendisi için yaptıklarına göre değerlendiriyordu.

Adrian tüm o gösterişinin ve küstahlığının altında, herkesi büyük bir tutkuyla önemsiyordu. Öyle olduğunu kanıtlamak için hayatını bile riske attığını görmüştüm. Kız kardeşimin öcünü almak için birinin gözünü çıkardığım düşünülürse fedakarlık gerçekten anlayabileceğim bir şeydi. Adrian yolun geri kalanında hiçbir şey söylemedi. Fakat en azından kara kara düşünmekten vazgeçmişti. Çoğunlukla düşünceli görünüyordu ancak o kadar tedirgin edici değildi. Beni biraz huzursuz eden, yandan beni incelerken onu yakalamam oldu. Ona söylediklerimi kafamda tekrar edip durdum, böyle bir dikkate neden olacak herhangi bir şey var mı diye karar vermeye çalıştım.

Adrian’ın babası, Brayden’la kahvaltı ettiğimiz yere çok benzer, geniş bir San Diego otelinde kalıyordu. Takım

elbiseleri içindeki işadamları, tropik desenleri ve parmak arası terlikleriyle, keyif düşkünleriyle karışıyordu. Kahvaltı için neredeyse kot giyecektim, oysa şimdi gri etekle açık mavi ve gri tonlarında deseni olan kısa kollu bluzdan yana tercihim kullandığım için memnundum. Bluzun hafiften fırfırlı süsleri, eteğinse uçuk bir balıksırtı deseni vardı. Normalde birbiriyle uyumsuz desenleri birlikte giymezdim ancak bu görünüşün cesareti hoşuma gitmişti. Kahvaltı için yurttan çıkmadan önce Jill'e göstermişim. Uyumsuz dokuları bulması zamanını almış, bunu başarınca da gözlerini devirmişti. "Evet Sydney. Gerçek bir asisin."

Adrian'a gelince, tipik yaz kıyafetlerinden birini giymişti: Kot ve düğmeli gömlek. Tabii ki gömlek, kotun dışındaydı ve kolları kıvrılmış, üst düğmeleri de açık bırakılmıştı. Sürekli böyle giyinirdi. Gündelik görünümüne karşın, çoğunlukla gösterişli ve modaya uygun olmayı başarıyordu. Ama bugün değil. Üzerinde gördüğüm en eski kotu olmalıydı —dizleri delinmenin eşiğindeydi. Koyu yeşil gömleği, her ne kadar kaliteli ve gözleriyle uyumlu olsa da anlaşılmaz derecede kırıkmıştı. Bu duruma gelmesi için ya onunla uyumak ya da onu yere atmak gerekiyordu. Bu kadar kötü görünmesi için birinin onu top haline getirip bir süre üzerinde oturduğuna emindim. Eğer bunu Amberwood'dayken fark etseydim -ve Brayden'dan onu uzaklaştırmaya bu kadar odaklanmamış olsaydım-, gitmeden önce gömleği ütölemekte ısrar ederdim.

Tüm bunlara rağmen yine de iyi görünüyordu. Kıyafeti ya da saç ne halde olursa olsun *her zaman* iyi görünürdü. Bu

onun en sinir bozucu yanlarından biriydi. O anki darmadağın görünüşüyle dalgın bir Avrupalı modele benziyordu. Asansörle ikinci kattaki lobiye çıkarken onu inceledim ve Adrian'ın giydiğini gördüğüm en dağınık kıyafetin baba-oğul buluşmasına denk gelmesinin bir rastlantı olamayacağını düşündüm. Soru şuydu: Neden? Babasının onda hatalar bulup durmasından şikayet etmişti. Şimdi bu şekilde giyinmesi, babasına böyle davranması için bir neden daha verdiğini düşündürüyordu.

Asansör açıldı ve indiğim anda nefesim kesildi. Lobinin arka duvarı tamamen Pasifik'e ait, dramatik bir manzara sunan pencerelerle kaplıydı. Adrian bu tepkime güldü ve cep telefonunu çıkardı. "Ben ihtiyarı ararken iyice bak."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Camlı duvarlardan birine gidip engin, mavi-gri suların tadını çıkardım. Bulutlu günlerde gökyüzünün nerede bitip denizin nerede başladığını söylemek imkansız olmalıydı. Hava bugün muhteşemdi, güneş parlıyordu ve bulutsuz gökyüzü masmaviydi. Lobinin sağ tarafında bir dizi kapı Akdeniz tarzı bir balkona açılıyor, dışarıda insanlar öğle yemeğinin tadını çıkarıyordu. Zemin kata bakınca, gözüme pırıl pırıl bir havuz ilişti. Etrafı palmiye ağaçları ve güneşlenen insanlarla çevrilmişti. Jill gibi bir büyü kullanıcısının sahip olduğu su özlemi bende yoktu ancak yaklaşık iki aydır *gerçek* bir çölde yaşıyordum. Muhteşemdi.

Dışarıdaki güzelliklere o kadar kendimi kaptırmıştım ki Adrian'ın döndüğünü fark etmemiştim. Aslında, bir anne, kızına -onun da adı Sydney'ydi- seslenip de başımı çevirene dek, Adrian'ın yanı başımda durduğunu anlamadım. Adrian

orada, birkaç santimetre uzağımda dikilmiş, şaşkınlıkla beni izliyordu.

İrkilerek geri çekildim. “Bir dahaki sefere uyarsan nasıl olur?”

Gülümsedi. “Seni bölmek istemedim. Mutlu görünmen değişik geldi.”

“Değişik mi? Ben hep mutluyumdur.”

Adrian’dan rahatsız edici bir yorum geleceğini tahmin edecek kadar iyi tanıyordum onu. Son saniyede dümen kırdı, ifadesi ciddileşti. “O çocuk –şu Brendan...”

“Brayden.”

“Brayden denen şu çocuk seni mutlu ediyor mu?”

Şaşkınlık içinde Adrian’a baktım. Böyle sorular onun için hemen hemen hep bir şeylerin hazırlığıydı ama bu kez ifadesiz yüzü, amacını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu.

“Sanırım,” dedim sonunda. “Evet. Yani mutsuz etmiyor.”

Yanıtım, Adrian’ın keyfini yerine getirdi. “Ancak bu kadar tutkulu bir cevap verilebilirdi. Onda hoşuna giden ne? Arabası dışında? Ve kahve kokması?”

“Zeki olması hoşuma gidiyor,” dedim. “Onunla birlikteyken aptalmış rolü yapmamayı seviyorum.”

Şimdi Adrian kaşlarını çatmıştı. “Çoğu kez böyle mi yapıyorsun?”

Kahkahamdaki sertliği işitince şaşırdım. “Çoğu kez mi? Sürekli. Muhtemelen Amberwood’da öğrendiğim en önemli şey, insanların ne kadar bildiğinin farkında olmayı sevmemesi. Brayden’la birlikteyken ikimiz için de sansür yok. Yani bu

sabahı bir düşün. Bir an Cadılar Bayramı kostümlerinden konuşurken, sonrakinde demokrasinin Antik Yunan'daki kökenlerini tartışıyorduk.”

“Dahi olduğumu iddia etmek gibi bir niyetim yok ama bu konuya nasıl geldiniz?”

“Ah,” dedim. “Cadılar Bayramı kostümlerimiz. Yunanlılar gibi giyineceğiz. Atina döneminden.”

“Tabii ki,” dedi. Ve bu kez iğneleyici sözlerin geri geldiği belliydi. “Sana seksi kedi kostümleri uymaz. Sadece en ağırbaşlı, feminist kıyafetler olur.”

Başımı salladım. “Feminist mi? Ah, hayır. Atinalı kadınlar gibi değil. Sen ne kadar feminist sayılırsan onlar da o kadar feministti –her neyse, unut gitsin. Çok da önemli değil.”

Adrian bunu biraz geç kavradı. “Olay bu, değil mi?” Bana doğru eğildi. Neredeyse geri çekiliyordum ki... bir şey beni olduğum yerde tuttu, gözlerinin keskinliğindeki bir şeyler.

“Ne?” diye sordum.

Bana işaret etti. “Az önce kendini durdurdun. Benim için konuyu aşırı basitleştirdin.”

Sadece bir anlığına tereddüt ettim. “Evet, bir bakıma.”

“Neden?”

“Çünkü Brayden’ın kaos teorisinden bahsettiğini ne kadar duymak istiyorsan, Antik Yunanlıları da o kadar dinlemek istiyordun.”

“O başka,” dedi Adrian. Yerinden kımıldamamıştı ve bana öyle yakın duruyordu ki. Bundan rahatsız olmam gerekirmiş gibi gelmesine rağmen olmadım. “O sıkıcı biri. Eğlenmeyi

öğreneceksin. Çocuk kitaplarındaki gibi ya da okul sonrası programları gibi. İıum... şu Atinalı kadınlardan bahsetsene.”

Gülmek için kendimi tuttum. Niyeti çok hoşuma gitmekle birlikte, gerçekten bir tarih dersi istediğini düşünmüyordum. Yine nasıl bir oyun oynadığını merak ettim. Neden ilgileniyormuş gibi yapıyordu ki? Altmış saniyeden az sürecek bir yanıt vermeye çalıştım.

“Atinalı kadınların çoğu eğitilmiş değildi. Çoğunlukla evde oturuyorlardı ve çocuk yapıp ev işleriyle uğraşmaları bekleniyordu. En ilerici kadınlar Yunan hetaera’lar, yani Yunan cariyeleriydi. Onlar daha çok göstericilerle üst sınıf fahişeler gibiydi. Eğitilmiş ve daha gösterişliyidiler. Güçlü erkekler, çocuk büyüsünler diye karılarını evde tutar, sonra da eğlence için cariyelerle takılırdı.” Durdum, bunları anladığından emin değildim. “Dediğim gibi, pek bir önemi yok.”

“Bilmiyorum,” dedi Adrian düşünceli. “Bence fahişeler çok önemli.”

“Ne hoş. Bir şeylerin değişmediğini görmek çok rahatlatıcı,” diye bir başka ses girdi araya.

İkimiz de irkilerek yanımıza gelen çatık kaşlı adama baktık. Adrian’ın babası gelmişti.

BÖLÜM 9

NE ARAYACAĞINI bilenlerimiz, Moroi'ları soluk tenleriyle uzun, ince vücutlarından anında tanırdı. Pek çok insan gözü için bu özellikler öne çıkardı ama vampirlere dair bir işaret değillerdi. İnsanlar bu özellikleri yalnızca çarpıcı ve olağanüstü bulurdu –tıpkı Lia'nın Jill'i podyum için mükemmel ve tanrısal bir vücut olarak görmesi gibi. Stereotiplerle oynamak istemiyordum ancak Bay Ivashkov'un Moroi'lara özgü solgunluğu, uzun yüzü, aksi görünüşü ve gri saçlarını hızlıca bir değerlendirdikten sonra, o kadar sık vampirle karıştırılabileceğini sanmıyordum. *Hayır, vampir doğru bir terim değil,* diye düşündüm. Daha çok bir levazımatçıya benziyordu.

“Baba,” dedi Adrian kaskatı. “Benim için bir zevktir.”

“Bazılarımız için.” Babası beni inceledi. Gözlerinin yanaklarıma odaklandığını gördüm. Elini uzattı. Sıktım, Moroi'larla el sıkışmanın artık benim için büyük bir olay olmamasından gurur duydum. “Nathan Ivashkov.”

“Sydney Sage,” diye karşılık verdim. “Sizinle tanıştığımıza çok memnunum efendim.”

“Sage’le dışarılarda aylıklık ederken tanıştım,” diye açıkladı Adrian. “Arabam olmadığı için iyilik yaparak beni L.A.’den buraya kadar getirdi.”

Nathan şaşkınlıkla bana baktı. “Uzun bir yol.” Palm Springs’ten buraya olan yol kadar uzun değildi ancak Adrian’ın Los Angeles’ta olduğunu düşünmesinin daha emniyetli olduğuna karar vermiştik –ve daha inandırıcı.

“Benim için sorun değil efendim,” dedim. Adrian’a bir bakış attım. “Biraz işim var. Hazır olduğunda bana mesaj atmak ister misin?”

“İş mi?” diye sordu Adrian tiksintiyle. “Yapma Sage. Git bir bikini al ve hazır buradayken havuzun tadını çıkar.”

Nathan kuşkuyla bir oğluna bir bana baktı. “Onu buraya kadar getiriyorsun ve şimdi de sırf kendi zevkin için bekletecek misin?”

“Gerçekten,” dedim. “Benim için...”

“O bir Simyacı,” diye konuşmasını sürdürdü Nathan. “Şoför değil. Arada çok büyük fark var.” Aslına bakılırsa Amberwood’da bundan şüphe ettiğim zamanlar oluyordu. “Haydi Bayan Sage. Eğer gününüzü oğlumu buraya getirmekle harcadıysanız, bari izin verin de öğle yemeğinizi ısmarlayayım.”

Adrian’a panik içinde bir bakış attım. Bunun nedeni, Moroi’larla birlikte olmak değildi. Böyle durumlara alışalı uzun zaman olmuştu. Emin olmadığım şey, Adrian’ın bu aile bu-

luşmasında beni gerçekten isteyip istemediğiydi. Planımızın bir parçası değildi bu. Üstelik bahsi geçen buluşmada orada olmak isteyip istemediğimden de emin değildim.

“Baba...” diyecek oldu Adrian.

“Israr ediyorum,” dedi Nathan keskin bir şekilde. “Dikkat et, biraz görgü kuralı öğren.” Arkasını dönüp yürümeye başladı. Peşinden geleceğimizi varsayıyordu. Öyle yaptık.

“Gitmek için bir neden bulayım mı?” diye fısıldadım Adrian’a.

“*Israr ediyorum* sesini kullandığında olmaz,” dedi homurdanarak.

Bir an için, o muhteşem teras restoranıyla güneşli okyanus manzarasına gözüm ilişince, Ivashkov’larla başa çıkabileceğimi düşündüm. O sıcak havada ve güzelliğin içinde orada oturmak, bu dramı yaşamaya değebilirdi. Ardından, Nathan balkon kapılarından geçerek bizi asansöre götürdü. Uysalca onu izledik. Bizi otelin zemin katında, The Corkscrew isimli bir bara götürdü. Alçak ahşap kirişler ve siyah deri kabinler yüzünden mekan loştu ve camları yoktu. Meşe fiçılar duvarlara dizilmişti ve oradaki tüm ışık, kırmızı cam lambalardan geçiyordu. Tek başına duran barmen dışında bar bomboştu. Günün bu saatinde, buna hiç şaşırmamıştım.

Beni asıl şaşırtan, Nathan’ın bizi dışarıdaki lüks restorandan buraya getirmesiydi. Adam, Manhattan’da bir toplantı odasından fırlamış gibi görünen pahalı bir takım elbise giymişti. Öğle yemeği için neden son moda, elit bir restoran yerine basık, karanlık bir...

Karanlık.

Neredeyse inliyordum. Elbette söz konusu Moroi'lar olunca, teras bir seçenek sayılmazdı. Benim için büyüleyici manzaralar yaratan güneşli bir öğleden sonra, Ivashkov'lar için oldukça kötü bir öğle yemeği anlamına gelecekti –gerçi ikisinin de bundan keyif alacak bir hali varmış gibi görünmüyordu.

“Bay Ivashkov,” dedi Barmen. “Döndüğünüzü görmek ne güzel.”

“Yine buraya yemek getirebilir misiniz?” diye sordu Nathan.

“Elbette.”

Yine. Bu gizli in, muhtemelen Nathan'ın San Diego'ya vardığından beri yemeklerini yediği asıl yerdi. Terası son kez arzuyla düşündüm, ardından içeri giren Nathan ve Adrian'ı izledim. Nathan sekiz kişi için ayrılmış bir köşe masa seçti. Belki bu noktayı seviyordu. Belki de bir şirket toplantısına başkanlık edermiş gibi yapmaktan hoşlanıyordu. Barmen bize menüleri verip içki siparişlerimizi aldı. Ben kahve istedim. Adrian martini sipariş ederek benden ve babasından onaylamayan bakışlar aldı.

“Gün ortasında bile değiliz,” dedi Nathan.

“Farkındayım,” dedi Adrian. “Bu kadar fazla dayandığıma şaşırdım.”

Nathan oğluna aldırış etmeden bana döndü. “Çok gençsin. Simyacılarla çalışmaya yeni başlamış olmalısın.”

“Hepimizi çok gençken eğitmeye başlıyorlar,” diye onayladım. “Bir seneden biraz fazladır kendi başıma çalışıyorum.”

“Buna bayıldım. Büyük bir sorumluluk ve karar verme yetisine işaret ediyor.” Barmen maden sodasını masaya koyduğunda, teşekkür etmek için başını salladı. “Simyacılardan bizimle ilgili hisleri bir sır değil ama aynı zamanda, grubunuz bizim için epey iyilik de yapıyor. Özellikle, etkinliğiniz takdire şayan. Kendi ailemden kişilerin bunu örnek almaması çok kötü.”

“Moroi’lar nasıl?” diye sordum. “Kraliçe’yle?”

Nathan neredeyse gülümsüyordu. “Bilmediğini mi söylüyorsun?”

Biliyordum –en azından Simyacılardan bildiğini. “Her zaman içeriden birinin görüşlerini dinlemek ilginçtir efendim.”

Kıkırdadı. Sert bir sesi vardı. Sanki gülmek, Nathan Ivashkov’un pek yaptığı bir şey değilmiş gibi... “Durum eskisinden daha iyi. Yine de harika sayılmaz. O kız zeki, hakkını vereyim.” O kız’ın Vasilisa Dragomir olduğunu tahmin ediyordum –Moroi’ların ergen kraliçesi ve Rose’un en yakın arkadaşı. “Eminim daha çok dampir kanunlarıyla miras kanunlarını geçirmeyi tercih ederdi ancak bunun rakiplerini sadece kızdıracağını biliyor. Bu nedenle başka konular üzerine uzlaşmanın yollarını arıyor ve şimdiden birkaç düşman kazanmayı başardı.”

Miras kanunları. İlgi alanıma giriyordu. Moroi’lar arasında on iki kraliyet hanedanı vardı ve Vasilisa’yla Jill, onların hanedanında kalan son iki kişiydi. Mevcut Moroi kanunu, bir kralın en azından bir başka aile üyesi daha olmasını gerektiriyordu. İşte bu yüzden Jill, siyasi bir oyunun parçasıydı. En

azılı suikastçılar bile, iyi korunan bir kraliçeye eşlik etmekte zorlanırdı. Üvey kız kardeşini ortadan kaldırmak aynı sonuçları doğuracaktı ve Vasilisa'nın hükmünü geçersiz kılacaktı. İşte bu yüzden, Jill saklanmak zorunda kalmıştı.

Nathan'ın düşünceleri de benzer bir çizgideydi. "Ayrıca o piç kız kardeşini saklayacak kadar zeki." *Piç* derken gayrimeşru bir çocuğu kastettiğini, hakaret etmediğini bilmeme rağmen irkildim. "Söylentilere göre sizinkilerin bu konuda bildikleri varmış. Bana içeriden birinin bakış açısını vermezsin herhalde değil mi?"

Başımı sallayıp sesimi dost canlısı bir tonda tutmaya çalıştım. "Üzgünüm efendim. Sezgiler ancak buraya kadar gelebiliyor."

Nathan birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra boğazını temizledi. "Eee, Adrian. Benden ne istiyorsun?"

Adrian, martinisinden bir yudum aldı. "Ah, burada olduğumu mu fark ettin yoksa? Ben de Sydney'yi görmeye geldiğini sanıyordum."

Hafiften sandalyeme gömüldüm. O kadar kaçmaya çalıştığım durum başıma gelmişti işte.

"Neden her soruda aklına zor cevaplar gelmek zorunda?" diye sordu Nathan bıkkınlık içinde.

"Belki de sorduğun sorular yüzündendir baba."

İçinde bulunduğumuz bar, artan gerilimi kaldırmaya yetecek kadar büyük değildi. İçimdeki ses, bana görünmez olmamı söylüyordu ancak kendimi konuşurken buldum. "Adrian kolejde," dedim. "Sanat dersleri alıyor. Çok yetenekli."

Adrian bunun üzerine bana sorgulayan ama memnun bir bakış attı. Bazı işleri oldukça iyiydi. Diğerleri -özellikle de içtiği zamanlardaki- tuvalin üzerine yanlışlıkla boya dökmüş gibi duruyordu. Yardım etmek için ona birkaç kez bundan bahsetmiştim.

Nathan hiç de etkilenmişe benzemiyordu. “Evet. Onu daha önce de denemişti. Uzun sürmedi.”

“Farklı zaman, farklı mekan,” dedim. “Her şey değişebilir. İnsanlar değişebilir.”

“Ama çoğunlukla değişmezler,” diye ilan etti Nathan. Bar-men öğle yemeği siparişlerimizi almak için geri döndü. Ama hiçbirimiz henüz menülere bakmamıştık. “Hepimiz için ısmarlayayım mı?” Nathan menüyü açıp hızlıca göz gezdirdi. “Sarımsaklı ve tereyağlı mantar, keçi peyniri fondüsü, jambona sarılmış deniztaracı ve kızarmış istiridyeli Sezar salatası. Üç kişiye yetecek kadar tabii.”

Bar-men hızlıca notlar alıp tek kelime bile edemeden gitti.

“Biraz sert olmadı mı baba?” diye sordu Adrian. “Siparişleri senin vermeni isteyip istemediğimizi bile sormadın.”

Nathan umursamaz görünüyordu. “Burada daha önce de yedim. Neyin iyi olduğunu biliyorum. İnanın bana, beğeneceksiniz.”

“Sage bunların hiçbirini yemez.”

Eğer ben yokmuşum gibi davransalardı işim çok daha kolay olurdu, diye düşündüm.

“Nedenmiş o?” diye sordu Nathan merakla bana bakarak. “Deniz ürünlerine alerjin mi var?”

“Sadece sağlıklı şeyler yer,” dedi Adrian. “Az önce ısmarladığın her şey yağda yüzüyor.”

“Birazcık tereyağından zarar gelmez. İkiniz de haklı olduğumu göreceksiniz. Hepsi de çok güzel. Üstelik,” diye ekledi Nathan ve suyundan bir yudum almak için durdu. “Masa için bir salata *da* sipariş ettim. Marul faydalıdır.”

Hangi miktarda olursa olsun, marulun *kızarmış* istiridye-yi de Sezar sosunun acısını da çıkaramayacağını söylemeye kalkışmadım bile. Zaten konuşmaya imkanım da yoktu çünkü Adrian susmuyordu ve şaşkınlık içinde fark ettiğim kadarıyla martinisinin yarısını bitirmişti.

“Gördün mü?” dedi tiksinti içinde. “İşte sen böyle davranıyorsun. Herkes için en iyi olanı bildiğini sanıyorsun. Kimseye danışma gereği bile duymadan kararları istediğin gibi veriyorsun. Çünkü haklı olduğuna eminsin.”

“Onca deneyimimden sonra,” dedi Nathan soğuk bir tavırla. “Genelde *gerçekten de* haklıyımdır. Siz ikiniz o tür bir deneyime sahip olursanız, *herhangi bir şeyde* bir otorite olduğunuzu iddia edebildiğiniz zaman, önemli kararlar verirken güvenilir kişiler haline gelirsiniz.”

“Öğle yemeğinden bahsediyoruz,” diye karşı çıktı Adrian. “Ölüm kalım meselesi değil. Demek istediğim tek şey, en azından başkalarını işin içine dahil etmek için biraz çaba gösterebilirsin. Belli ki *onca deneyimin*, görgü kurallarını kapsamıyor.”

Nathan bana doğru baktı. “Size karşı terbiyeli davranmadım mı Bayan Sage?”

Korktuğum üzere sandalyem beni ne yuttu ne de saklayabildi.

Adrian martinisini bir dikişte bitirip barmen görsün diye bardağı havaya kaldırdı. “Onu bu işe karıştırma,” dedi Adrian, babasına. “Seni onaylasın diye zorlamaya çalışma.”

“Kimseyi beni onaylasın diye zorlamaya ihtiyacım yok,” dedi Nathan. “Zaten onaylarlar.”

“Yemek gayet güzel,” deyiverdim. Babayla oğul arasındaki atışmanın, beslenme alışkanlıklarımın hiçbir ilgisi olmadığını farkındaydım. “Zaten daha fazla şey yemeyi denemeliyim.”

“Ona boyun eğme Sydney,” diye uyardı Adrian. “Herkesi böyle altediyor, özellikle de kadınları. Anneme bunu yıllardır yapıyor.” Barmen sessizce yanaşarak boş martini bardağını yenisiyle değiştirdi.

“Lütfen,” dedi Nathan iç çekerek. “Annemi bu işe karıştırmayalım.”

“*Her zaman* böyle yaptığın düşünülürse,” dedi Adrian. Yüzünde gerginliğin çizgilerini görebiliyordum. Annesi hassas bir konuydu. “Bu kolay olmalı. Nasıl olduğuna dair haftalardır senden bir cevap almaya çalışıyorum! Kahretsin, nerede olduğunu bile bilmiyorum. Söylesen ne olur sanki? Maksimum güvenli bir cezaevinde de olamaz ya. En azından mektuplarını vermek zorundalar.”

“Hapiste olduğu süre boyunca onunla konuşmaman daha iyi,” dedi Nathan.

Karısından bu kadar soğuk bir şekilde bahsetmesi beni bile şaşırtmıştı.

Adrian dudak büküp martinisinden bir yudum aldı. “İşte yine başladık. Herkes için en iyi olanı sen biliyorsun. Biliyor musun, ona karşı gerçekten aldırış etmiyormuş gibi davran-
dığını düşünmek istiyorsun çünkü bu sana çok acı veriyor. Eğer *benim* sevdiğim kadın hapiste olsaydı, ona ulaşmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma eminim. Sana gelince? Belki de çok zor geliyor. Belki de onsuz yaşayabilmenin tek yolu onu aklından çıkarmak ve beni de uzak tutmak. Bunu gayet iyi anlayabiliyorum.”

“Adrian...” diye araya girmeye çalıştı Nathan.

“Ama bunu yapamıyorsun, öyle değil mi? Onunla bağlantıya geçmemi istemiyorsun çünkü utanıyorsun ve muhtemelen sen de bağlantı kurmuyorsun.” Adrian şimdi gerçekten öfkelenmişti. “Bizi birbirimizden uzak tutmak ve o yokmuş gibi davranmak istiyorsun. O yokmuş gibi davranmak istiyorsun. Çünkü ailenin namına leke sürdü.”

Nathan, oğluna keskin bir bakış attı. “Kendi namını göz önüne alırsan, onun yaptığını yapan biriyle ilişkili olmamanın mantığını anlayabilirsin.”

“Ne yani, her şeyi berbat etti mi demek istiyorsun?” diye sordu Adrian. “*Hepimiz* bir şeyleri berbat ediyoruz. Herkes hata yapar. Onun yaptığı da buydu. Sadece yanlış karar verdi, hepsi bu. Sevdiğin insanları hata yaptıkları için koparıp atmazsın.”

“Senin yüzünden yaptı,” dedi Nathan. Sesinin tonu, kararıyla ilgili hiçbir tereddüde yer bırakmıyordu. “Çünkü o dam-pir kızı bırakamadın gitti. Onunla ilişkinle gösteriş yaptın,

neredeyse teyzenin öldürölmesi gibi bir belaya sokuyordun başını. Annen işte bu yüzden yaptı, seni korumak için. Sorumsuzluğun yüzünden şu anda hapishanede. Bunların hepsi senin suçun.”

Adrian bembeyaz kesildi –her zamankinden daha da çok. Tepki veremeyecek kadar afallamış görünüyordu. Yeniden martinisini aldı ve ellerinin titrediğinden adım gibi emin dim. İşte o anda yukarı restorandan iki garson yemeklerimizle çıkageldi. Masayı düzenleyip büyük bir ustalıkla servis tabaklarını yerleştirirken sessizce onları izledik. Onca yemeğe bakmak bile midemi bulandırmıştı ve bunun yağ ya da tuz oranıyla ilgisi falan yoktu.

“Bay Ivashkov,” diye söze başladım kafamın içindeki tüm mantıklı sesler bas bas bağırarak çenemi kapamamı söylemesine rağmen. “Adrian’ı seçimleri için suçlamak haksızlık, özellikle de annesinin yaptığının farkında değilken. Annesi için her şeyi yapacağının farkındayım. Eğer elinden gelseydi buna engel olur ya da onun yerine geçerci.”

“Bundan emin misin, ha?” Nathan tabağını yemekle dolduruyor, bundan da heyecanlanmışa benziyordu. “Eh, Bayan Sage, hayallerinizi yıktığım için özür dilerim ama görünüşe bakılırsa oğlum pek çok genç bayan gibi sizi de kandırmayı başarmış. Emin olun, öncelikle kendi çıkarlarına uymayacak bir şeyi asla yapmaz. Karar verme, hırs yapma ya da bir işi sonuna kadar götürme gibi huyları yoktur. Çok küçük yaştan beri sürekli olarak kuralları çiğniyor, eğer istediğine uymazsa asla başkalarının dediğini dinlemiyor. Koleje gitme çabala-

rının başarısızlığa uğradığına hiç şaşırmadım ve size garanti veriyorum bu seferki de öyle olacak. Çünkü liseyi bile zar zor bitirdi. Bunun sadece içkiyle, kızlarla ya da çevirdiği işlerle de ilgisi yok sadece... umrunda değil. İşini boşluyor. Mezun olabilmesinin tek nedeni bizim etkimiz ve çek defterimiz. O zamandan beri de sürekli bir düşüş gösteriyor.”

Adrian tokat yemiş gibi görünüyordu. Elimi uzatıp onu teselli etmek istedim ancak Nathan'ın sözleri beni bile şoka uğratmıştı. Adrian'ı da öyle. Babanızın sizden nasıl hayalkırıklığına uğradığını anlatmak başka bir şeydi, bunu eziyet verici ayrıntılarla anlatması bambaşka. Bunu biliyordum çünkü her iki durumu da yaşamıştım.

“Dürüst olmak gerekirse yere yıkılıp çenesini kapadığı sürece, içki içmesi o kadar da umrumda değil,” diye konuşmasını sürdürdü Nathan ağız dolusu keçi peynirinin arasından. “Annesinin şu anda acı çektiğini mi sanıyorsun? Emin ol, şimdi çok daha iyi. Gecelerce gözüne uyku girmede, başını ne tür bir belaya soktu diye ağlayıp durdu. Onu annesinden uzak tutmam ne benimle ne de onunla ilgili. Bunu annesi için yapıyorum. En azından artık oğlunun en son soytarılıklarını duyup da endişelenmiyor. Cehalet mutluluktur. Artık ondan haber alamayacağı çok daha iyi bir yerde ve ben de bu şekilde devam etmesini istiyorum.” Daha az önce nefes bile almaksızın Adrian'ı azarlamamış gibi, deniztaraklarını bana uzattı. “Bunu gerçekten denemelisin. Bilirsin, protein sağlıklıdır.”

Başımı salladım, söyleyecek söz bulamıyordum.

Adrian derin bir nefes aldı. “Gerçekten mi baba? Seni görmek için onca yol geliyorum ve onunla bir şekilde konuşmamın yolunu soruyorum... ve sonuçta aldığım cevap bu mu? Benimle konuşmamasının daha iyi olduğu, öyle mi?” Adrian’a bakınca, sakın olmak ve mantıklı davranmak için çok çabalandığını hissettim. Her zaman yaptığı gibi rahatsız edici cevaplar yapıştırmak hiçbir işine yaramayacaktı ve kendisi de bunun farkındaydı.

Nathan şaşırmışa benziyordu. “Buraya gelmenin tek nedeni bu mu?” Sesinin tonundan, bunun saçma bir neden olduğunu düşündüğü belliydi.

Adrian dudağını ısırды, muhtemelen gerçek duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Bundan etkilenmiştim. “Ayrıca... belki nasıl olduğumu duymak istersin diye düşünmüştüm. Yararlı bir şeyler yaptığımı öğrenmekten memnun olacağını sanıyordum.”

Bir an için Adrian’ın babası afalladı. Ardından bu şaşkınlığını tuhaf kahkahaları izledi. “Ah. Şaka yapıyorsun herhalde. Bir an için beni gafil avladın.”

“Yeter artık,” dedi Adrian.

Kaşla göz arasında martinisini dikip yerinden kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Nathan hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam ediyordu. Buna karşın ben de ayağa kalkmıştım. Ancak Adrian’a yetişmek için mekanın ortasına geldiğim zaman, Nathan bir şey söylemeye tenezzül etti.

“Bayan Sage?” Her yanım Adrian’ın peşinden koşmak istemesine karşın babasına bakmak için durdum. Nathan cüz-

danını çıkarmış, banknotları karıştırıyordu. “İşte. Benzininizi ve zamanınızı aldığı için bu parayı kabul edin.”

Parayı çıkardı. Neredeyse sinirden gülecektim. Adrian pek çok açıdan buraya gelmek için kendini zorlamıştı ve para da bunlardan birisiydi. Şimdi istemesine fırsat kalmamasına rağmen, babası karşımda bu parayı bana sunuyordu. Kılımı bile kıpırdatmadım.

“Sizden hiçbir şey istemiyorum,” dedim. “Adrian’dan özür dilemeniz dışında.”

Nathan boş boş bana baktı. Gerçekten kafası karışmıştı. “Ne için özür dileyecektim ki?”

Yanımdan ayrıldım.

Adrian ya merdivenleri ya da asansörü kullanıp yukarı çıkmış olmalıydı çünkü görünürlerde yoktu. Lobiye geri dönüp endişeyle etrafa bakındım. Yanımdan bir otel görevlisi geçti. Elimi sallayarak onu durdurdum.

“Afedersiniz. Sigara içilen en yakın yer neresi?”

Ön kapıya doğru başını salladı. “Araba yolunun ilerisinde.”

Teşekkür ederek dışarı koştum. Tahmin ettiğim gibi Adrian, sigara içenlere ayrılmış alanda, bir portakal ağacının gölgesindeki süslü çitlere dayanmış, sigara içiyordu. Aceleyle yanına gittim.

“Adrian,” diye seslendim. “İyi misin?”

Sigarasından derin bir nefes aldı. “Gerçekten sormak istediğin soru bu mu Sage?”

“Sınırı aştı,” dedim sertçe. “Seninle ilgili öyle şeyler söylemeye hiç hakkı yok.”

Adrian yine sigarasından bir nefes aldı ve kaldırıma attı. Sigaraya ayakkabısının topuğuyla bastırdı. “Haydi, Palm Springs’e dönelim.”

Arkamı dönüp otele baktım. “Sana su falan alalım. O içkiyi çok hızlı içtin.”

Az kalsın gülümsüyordu. Az kalsın. “Midemin bulanması için çok daha fazlasını içmem lazım. Arabana kusmam. Söz veriyorum. Sadece burada kalıp onu bir daha görmek istemiyorum.”

Çok geçmeden tekrar yola koyulduk. Burada, San Diego’ya gelmek için harcadığımızdan çok daha az kalmıştık. Adrian sessiz duruyordu ve bu kez tatlı sözler ya da boş konuşmalarla dikkatini dağıtmaya çalışmadım. Söyleyeceğim hiçbir sözün bir faydası olmayacaktı. Sanırım kimse bu durumda yardımcı olacak sözleri bulamazdı. Adrian’ı içinde bulunduğu ruh halinden dolayı suçlamıyordum. Babam da beni herkesin içinde bu şekilde azarlasaydı, ben de aynen böyle hissederdim. Yine de Adrian’ın acısını dindirecek bir şeyler olmasını dilerdim. Bir anlık huzura kavuşması için onu rahatlatacak bir şeyler.

Escondido’da hemen dışında bir benzin istasyonunda, GÜNEY CALIFORNIA’NIN EN İYİ SMOOTHIE’LERİ JUMBO JIM’IN YERİNDE yazan bir tabela görünce şansım dönüverdi. Adrian’ın smoothie’ye dayanan bir beslenme düzeyine geçmekle ilgili yaptığı espri aklıma geldi. Bunun saçma olduğunu bildiğim halde otobandan çıktım. Ardımızda bıraktığımız felaketle kıyaslanınca smoothie neydi ki? Yine de

Adrian'ın moralini düzeltmek için bir şeyler yapmalıydım –ne olursa olsun. Arabadan çıkana dek, oraya geldiğimizi bile fark etmemişti.

“Ne oldu?” diye sordu kasvetli düşüncelerinden sıyrılmayı başarak. Yüzündeki ifade, içimi paramparça etti. “Depon yarıya kadar dolu.”

“Hemen dönerim,” dedim.

Beş dakika sonra, her iki elimde de birer bardakla dönüp camına vurdum. Büyük bir şaşkınlık içinde arabadan çıktı. “Neler oluyor?”

“Smoothie,” dedim. “Sana kirazlı aldım. Ama dışarıda içmek zorundasın. Arabayı riske atamam.”

Sanki güneş ışığından kaynaklanan bir serapmışım gibi, Adrian birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Bu da nesi? Bana acıma partisi mi? O kadar acınası bir halde miyim?”

“Seninle bir ilgisi yok,” diye çıkıştım. “Tabelayı gördüm ve canım smoothie çekti. Sen de istersin diye düşündüm. Eğer istemiyorsan seninkini atıp kendiminkini içerim.”

Tam bir adım uzaklaşmıştım ki beni durdurup açık kırmızı smoothie'yi elimden aldı. Birlikte arabaya yaslanıp bir süre hiç konuşmadan içeceklerimizi içtik.

“Dostum,” dedi sonunda, yarıya gelmişken. Gözlerinde heyecan vardı. “Bunların ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Seninki neli?”

“Böğürtlenli.”

Başını sallayıp içeceğini lıkır lıkır içti. Hala sıkıntılıydı ve çocukluktan kalma bir şeyin, yakın zamanda babasının ona

yaptıklarını sileceğini sanmıyordum. Umabileceğim en iyi şey, birkaç dakikalığına da olsa huzuru bulmasıydı.

Kısa bir sonra içeceklerimizi bitirdik ve bardakları çöpe attık. Latte'ye bindiğimizde Adrian iç çekip gözlerini ovuşturdu. "Tanrım, bunlar bir harika. Gerçekten ihtiyacım varmış. Martini beni sandığımdan daha fazla çarpmış olabilir. Değişiklik yapıp kahve yerine başka bir şey alman iyi oldu."

"Hey, eğer kahve aromalı olsaydı ondan alacağımı sen de biliyorsun."

"Çok iğrenç," dedi. "Ne kadar şeker koyarsan koy tadını düzeltemez bile." Sustu ve şaşkınlıkla bana baktı. Gerçekten de öylesine afallamıştı ki geri geri gitmekten vazgeçip arabayı parka sürdüm.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Smoothie. O şeyin yüzde 99'u şeker. Az önce bir tane içtin Sage." Sessizliğimi, anlamamama yordu. "Az önce sıvı şeker içtin."

"Belki sen sıvı şeker içmişsindir," dedim. "Benimki şeker-sizdi." İkna edici olmayı umuyordum.

"Ah." Rahatlamış mıydı yoksa hayalkırıklığına mı uğramıştı kestiremiyordum. "Bir an aklımı kaçıırıyordum."

"Senden daha iyisini beklerdim."

"Evet. Sanırım öyle." Yeniden kasvetli ruh haline gömüldü, smoothie yalnızca geçici bir avuntuydu. "En kötüsü neydi biliyor musun?"

Konunun babasına döndüğünü biliyordum, smoothie'lere değil.

“Canımı sıkan şeyin, ondan para almamam ya da hayatımı berbat etmesi ya da koleje devam edeceğime inanmaması olduğunu düşünebilirsin. Ama sorun bu değil. Buna zaten alışkırım. Asıl sıkıntım, annemin hayatını gerçekten mahvetmiş olmak.”

“Böyle bir şey yapmış olamazsın,” dedim sözlerine şaşırmış bir halde. “Söylediğin gibi, hata yapsa da insanları severiz. Seni sevdiğine eminim. Her neyse, bu annenle konuşman gereken bir şey, babanla değil.”

Başını salladı. “Beni üzen diğer şey de... senin önünde de söyledi zaten.”

Beni afallatmıştı. O düşünceyi savuşturdum, fikrimi bu kadar taktığı için biraz telaşa kapılmıştım. Neden önemseyecekti ki? “Beni düşünme. Ondan çok daha ömür törpüsü kişiler de gördüm.”

“Hayır, hayır... demek istediğim...” Adrian bana baktı, ardından hemen gözlerini kaçırdı. “Benimle ilgili söylediği onca şeyden sonra, hakkımda kötü düşündüğün fikrine dayanamıyorum.”

O kadar şaşırmıştım ki hemen tepki veremedim. Aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. “Tabii ki kötü düşünmüyorum.” Hala bana bakmıyordu, sözlerime inanmadığı açıktı. “Adrian.” Elini elinin üstüne koydum ve aramızda sıcak bir kıvılcımın tutuştuğunu hissettim. Afallayarak başını bana doğru çevirdi. “Söylediği hiçbir şey, seninle ilgili düşüncelerimi değiştiremez. Seninle ilgili kararımı uzun zaman önce verdim zaten... ve gayet olumlu.”

Adrian gözlerini benden ayırıp başka tarafa, elinin üstündeki elime çevirdi.

Kızarıp elimi çektim. “Üzgünüm.” Muhtemelen onu çok korkutmuştum.

Yeniden bana baktı. “Bütün gün başıma gelen en iyi şeydi bu. Haydi gidelim.”

Tekrar otobana çıktık. İki şey kafama takılmıştı. Birincisi elimdi. Onunkine dokunduğum yer hala karıncalanıyordu ve sıcak basıyordu. Komikti. İnsanlar, vampirlerin hep soğuk olduğunu düşünürdü ama öyle değildi. Hele Adrian hiç değildi. Yol aldıkça bu his giderek azalmasına rağmen ben kalsın istiyordum.

Aklıma takılan diğer şey, az önce tükettiğim onca şekerdi. Dilimi dişlerimde gezdirip duruyordum. Ağzımın içi tamamen mide bulandırıcı şekerli tatla dolmuştu. Dişlerimi fırçalayıp bir şişe gargara yapmak istiyordum. *Sıvı şeker*. Evet, kesinlikle içtiğim buydu. İçmek istememiştim ama sadece Adrian için almış olsaydım bunu bir acıma işareti olarak alacak ve kabul etmeyecekti. Kendim istemişim de sonradan o da aklıma gelmiş gibi yapmak zorundaydım. İçeceğin şeker miktarıyla ilgili yalanıma inanmış görünmesine rağmen, benzin istasyonuna hızlı bir yolculuk yapmak, Jumbo Jim’in kesinlikle şekersiz smoothie satmadığını görmek için yeterdi. Onlara şekersiz var mı diye sormuştum. Hepsi de gülmüştü.

Öğle yemeğini atlamak, *aldığım kalorilerin yerine geçmeyecek*, diye düşündüm somurtarak. Ve o şekerli tattan yakın zamanda kurtulamayacaktım. Adrian o kadar çabuk bunalıma

girmişti ki bu tezgahı kurduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. Bir bardak smoothie, babasının sözlerini değiştirmeyecekti ve yarın tartıya çıktığımda kilo almış olacaktım. Muhtemelen buna değmemişti.

Derken, arabanın yanında dikildiğimiz o kısa anı düşündüm. Adrian'ın çabucak uçup giden rahatlamış bakışını ve ardından söylediği sözleri: *Tanrım, bunlar bir harika. Gerçekten ihtiyacım varmış.*

Kasvet dolu kederin ortasında bir anlık bir huzur. İstedğim de buydu zaten ve amacıma da ulaşmıştım. Buna değmiş miydi? Parmak uçlarımı birbirine sürttüm. Hala sıcaklığı hissedebiliyordum.

Evet, diye düşündüm. Evet, buna değdi.

BÖLÜM 10

HER NE kadar aldırış etmemem gerektiğini bilsem de San Diego'ya yaptığımız yolculuk canımı sıkmaya devam ediyordu. Çoğu kez kendime hatırlattığım gibi, Jill'le diğerlerinden farklı olarak, Adrian benim derdim değildi. Yine de Nathan'la arasındaki o korkunç yüzleşme bir türlü aklımdan çıkmıyordu –ne de Adrian'ın sonrasındaki yüz ifadesi. Ertesi pazartesi kahvaltıda Eddie, endişe içinde Jill'le ilgili konuşmaya geldiği zaman, kendimi daha kötü hissettim.

“Onda bir terslik var,” dedi bana.

Anında kafeteryadaki sıraya doğru baktım. Jill elinde tepsiyle bekliyordu. Boş bakıyordu, sanki etrafında olup bitenden haberi yoktu. Auralara dair büyülü bir yeteneğim olmamasına rağmen çevresine saçtığı kederi rahatlıkla görebiliyordum.

“Micah da fark etmiş,” diye ekledi Eddie. “Ama onu bu kadar üzebilecek şeyin ne olduğunu bilmiyor. Lia yüzünden mi? Yoksa onu yine mi rahatsız ediyor?”

Bir anlığına hangisi için daha çok üzüldüğümü kestiremedim: Adrian mı yoksa Jill mi yoksa Eddie mi. Jill ne kadar üzgün duruyorsa Eddie de o kadar telaşlı görünüyordu. *Ah, Eddie*, diye düşündüm. *Neden bunu kendine yapmaktan vazgeçmiyorsun?* Onun için endişelendiği çok açıktı ancak ne yanına yaklaşılmaya ne de onu teselli etmeye cesaret edebiliyordu.

“Jill’in hiçbir şeyi yok. Asıl sorunu olan Adrian ve Jill de bağ yoluyla bunu hissediyor. Zor bir zaman geçiriyor.” Adrian’ın durumu hakkında daha fazla bilgi vermeyecektim. Hikaye benim değildi.

Eddie’nin yüzüne hafiften bir sıkıntı çöktü. “Onun ruh haline katlanmak zorunda olması hiç adil değil.”

“Bilmem,” dedim. “Hayatta olması için adil bir alışverişe benziyor.” Adrian’ın, ruhu kullanarak Jill’i ölümden döndürmesi, benim için hala sıkıntılı bir meseleydi. Aldığım Simyacı eğitimine göre, böyle bir büyü tamamen yanlıştı. Gördüğüm her türlü büyüden çok daha beterd. Adrian’ın başardığı şeyin, Strigoi’ların yaşayan ölümlere ait ölümsüzlüğünden sadece birkaç adım uzakta olduğu bile iddia edilebilirdi. Diğer yandan, Jill’i ne zaman neşeli ve canlı görsem, Adrian’ın iyi bir şey yaptığına karar veriyordum. San Diego’ya giderken bunları kendisine de söylediğimde, gerçekten kastettiğim buydu.

“Sanırım öyle,” dedi Eddie. “Keşke onu engellemesinin bir yolu olsaydı. Ya da en azından ruh halinin bu kadar inişli çıkışlı olmasını engellemenin.”

Başımı salladım. “Duyduğum kadarıyla Jill’e gölge öpücüğü vermeden önce de Adrian böyleymiş.”

Bütün gün kendime şu soruyu sorarak geçti: Adrian'ı daha mutlu etmek için ne yapabilirim? Yeni bir baba bulmanın imkanı yoktu. Eğer elimden gelseydi bunu yıllar önce kendim için denerdim. Smoothie de bir seçenek olmaktan çıkmıştı. Bunun bir nedeni, sadece on dakikalık bir rahatlama sağlamaları ve en son içtiğimin etkilerinden yeni yeni kurtulmamdı. Daha sonrasında aklıma bir fikir geldi fakat bu kolaylıkla gerçekleştirilebilecek bir şey değildi. Aslında, üstlerimin buna kalkışmamam gerektiğini söyleyeceklerinden emindim –işte bu yüzden, e-postada veya kağıtta iz bırakmayacak bir şekilde yapmaya karar verdim. Bununla birlikte, o gün yapamayacağım için daha sonra icabına bakmak üzere zihnimin bir köşesine yazdım. Üstelik kim bilebilirdi ki? Belki de Adrian babasıyla karşılaşmasının etkilerini kendi kendine üzerinden atabilecekti.

Ertesi gün Jill'i okul toplantısında gördüğümde umutlarım daha da pekişti. Buna benzer toplantılar benim için hala yeni bir kavramdı ve okul başladığından beri iki tane yapmıştık. Bir tanesi, ilk haftamızdaki hoşgeldin toplantısıydı. Diğeri Yıllık Mezun Toplantısı'ndan önce futbol takımını neşelendirmek için yapılan moral etkinlikleriydi. Bugünkünün adı ise "Sağlıklı Yaşam Tarzları"ydı. Neyle ilgili olduğunu ya da neden kimya dersimi bölecek kadar önemli olduğunu kestiremiyordum.

Okulun spor salonunda sınıflarımıza göre oturtulduk. O nedenle Jill'le tribünlerin farklı taraflarına düştük. Jill'e göz

atmak için boynumu uzattığımda, Angeline'le ve Micah'ın üzerinden, arkadaş olduğu birkaç kişiyle birlikte önde oturduğunu gördüm. Jill'i tanıdıktan sonra içtenlikle karşılamışlardı. Ne kadar tatlı biri olduğunu düşününce, bu şaşırtıcı bir durum değildi. Bir zamanlar Jill'e işkence eden Laurel bile artık ona dostça bakıyordu. Angeline, Jill'i güldürecek bir şey söyledi ve genel anlamda, tavırlarında kesinlikle bir gelişme söz konusuydu. Bu kadar çok kıkırdamasından, oldukça büyük bir gelişme olduğu da söylenebilirdi. Keyfim yerine geldi. Belki Adrian gerçekten kendini beklediğimden çabuk toparlamıştı.

"Birisi bana bunun neyle ilgili olduğunu söyleyebilir mi?" diye sordum. Bir yanımda Eddie'yle Micah, diğer yanımda Trey oturuyordu.

"Okullara gidip uyuşturucular ve güvenli seksle ilgili sunumlar yapan şu gruplardan birisi," diye açıklama yaptı Micah. Öğrenci birliğinde oldukça aktifti, bu nedenle gündemden haberdar olmasına şaşırmadım.

"Bunlar önemli meseleler," dedim. "Sadece bir saat sürmeyecek miydi? Bu konuları kapsamlı olarak ele alabileceklermiş gibi gelmiyor bana."

"Sanırım şöyle bir değinecekler," dedi Trey. "Seminer gibi bir şey yapacak halleri yok ya."

"Eh," diye görüşümü belirttim. "Öyle olmalı."

"Bir şey kaçırdık mı?" Julia'yla Kristin diğerlerinin arasından geçerek Trey'le aramıza sıkıştı. Trey rahatsız olmuş gibi durmuyordu.

“Sydney’ye bunun amacını açıklamaya çalışıyoruz,” dedi Trey onlara.

“Bence bunun amacı dersten çıkmaktı,” dedi Julia.

Kristin gözlerini devirdi. “Evde eğitim aldığı anda neleri kaçırdığını göreceksin Sydney.”

Bu gösteriye beni hiçbir şey hazırlayamazdı –bunun en önemli nedeni de en çılgın rüyalarım da bile ağır toplumsal meselelerin notalarla anlatıldığını hayal edemememdi. Bizim için çalan grup kendisine Koolin’ Around ismini takmıştı ve “K”nın yanlış kullanımı bile o anda oradan çıkıp gitmeme neden olabilirdi. Her şarkıdan önce, konuyla ilgili hızlı ve belirsiz bir tanıtım cümlesi, daha da beteri, esprili bir şeyler söylüyorlardı. Bu ufak dersler hep “Hey çocuklar!” sözüyle başlıyordu.

İlk şarkı, “Cinsel Yolla Bulaşan Hastalıklar Bana Göre Değil”di. İşte o anda matematik ödevimi çıkardım.

“Yapma ama,” dedi Eddie bana gülerek. “O kadar da kötü değil. Üstelik bunları herkes bilmeli.”

“Kesinlikle öyle,” dedim başımı ödevimden kaldırmaksızın. “*Modaya uymak* ve *anlaşılır* olmak adına, ciddiye alınması gereken konuları değersizleştiriyorlar.”

Tekrar başımı kaldırdığım tek an, Koolin’ Around’un alkolün kötülüklerine geçtiği zamandı. Berbat şarkılarındaki sözlerden birisi “Arkadaşlarınızı dinlemeyin / Burbon gününüzü mahveder,” oldu.

“İyy. Yeter artık,” diye homurdandım. Gözlerim yeniden Jill’i aradı. Şaşkınlık içinde izliyordu ancak önceki gibi, umutsuzlukla melankoliden eser yoktu. İçimden bir ses, neden ruh

halinin deðiřtiđini söylüyordu. Adrian sıkıntısından kurtulmamıştı. Büyük ihtimalle bunu unutmak için içiyordu. Jill de alkolün yarattığı tuhaf etkilerin bir kısmını almıştı –önceden gördüğüm kıkırdaması gibi. Bununla birlikte, sonunda alkol, ruhsal bağı uyuşturmuştu. Adrian’ın bu düşkünlüğünün iyi tarafı, Jill’i biraz olsun depresyonundan kurtarmasıydı. Kötü tarafı ise sonrasında içki sersemliğinin fiziksel etkilerini yaşamasıydı.

Koolin’ Around neyse ki son şarkısına geçmişti. Uzun bir müzik parçası, kendini iyi hissetmenin ve sağlıklı, mutlu bir hayat yaşamanın güzelliklerini kutluyordu. Öğrenci birliğinin üyelerini kendileriyle birlikte dans etmeleri için sahneye çekip çeşitli tepkiler aldılar. Bazı öğrenciler yüzlerinde bu bitene kadar saniyeleri saydıklarına dair bir ifadeyle orada kaskatı ve utangaç bir halde dikiliyordu. Diğerleri -özellikle de sınıfta dikkat çekmek isteyenler- ellerinden gelen en büyük ve acayip gösteriyi yapıyordu.

“Sydney.”

Eddie’nin sesindeki uyarıcı ton, tam ödevime dönmek üzereyken beni durdurdu. Böylesi bir endişeyi Jill için duyabilirdi. Anında ona baktım. Ancak mesele o değildi. Angeline’di. Koolin’ Around üyelerinden birisi onu tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyordu. Hatta bu da yetmemiş, elini bile tutmuştu. Angeline emin bir tavırla başını sallıyor ancak çocuk aldırış etmiyordu. Angeline, Batı Virginia’nın taşralarındaki vahşi danslara alışkın olabilirdi ama bu durumda kendini rahat hissetmiyordu.

Açık olmak gerekirse sonrasında olan şey tamamen onun hatası sayılmazdı. Hayır dediğinde çocuk onu bırakmalıydı. Buna karşın, sanırım *iyi hisset* kafasına kendini fazlasıyla kap-tırmıştı. Angeline’i çekiştirerek ayağa kaldırmaya çalıştı ve An-geline de istemediğini gayet net bir şekilde ifade etti.

Çocuğa yumruk attı.

Çocuğun ondan otuz santimetre daha uzun olduğu düşü-nülürse oldukça etkileyici bir hareketti. Sanırım bu, Eddie’nin uzun boylu Moroi’ları ortadan kaldırmakla ilgili verdiği dersin bir getirisiydi. Çocuk arkaya doğru tökezleyip düştü ve sertçe yere çarptı. Yakında oturan öğrenciler nefeslerini tuttu. Buna karşın durumu grup üyelerinden sadece biri -gitarist- fark et-mişti. Geri kalanlar, şarkı söyleyip dans etmeyi sürdürüyordu. Gitarist, yere yıkılan arkadaşına doğru hızla ilerledi. Muh-temelen Angeline’in kişisel alanını da tehdit etmişti. Çünkü Angeline, ona da bir yumruk attı.

“Eddie, bir şeyler yap!” dedim.

Şaşkınlık içinde bana döndü. “Ne gibi? Oraya zamanında yetişmem imkansız.”

Doğru söylüyordu. Tribünlerin neredeyse üçte ikisi ka-dar üstteydik ve etrafımızda bir sürü kişi vardı. Gösterinin geri kalanı olup biterken çaresizce izlemekten başka şansım yoktu. Çok geçmeden grubun diğer üyeleri bir şeylerin ters gittiğini anladı ve müzik durdu, sonunda ise ortalığa bir ses-sizlik çöktü. O sırada bir grup öğretmen aşağı doğru inerek Angeline’i, Koolin’ Around’un başçısından uzaklaştırmaya ça-ıştı. Angeline’in gözlerinde öfkeli bir bakış vardı, mantığını

kaybetmiş ve tek isteği kaçmak olan, kapana kısılmış bir hayvan gibiydi. Öğretmenler sonunda onu dizginlemeyi başardı ancak bu, soliste bir hoparlör fırlatmadan -iskalamıştı- ve okulun atölye öğretmenini yumruklamadan önce olmadı.

Trey ağzı açık bir şekilde öne eğildi. “O kuzenin mi? Vay canına.”

Cevap vermedim bile. Düşünebildiğim tek şey, bu hasarı nasıl kontrol altına almayı başaracağımıydı. Dövüşmek başlı başına bir ciddi bir suçtu. Motivasyonel bir müzik grubuna saldırmamanın nelere yol açacağını hayal bile edemiyordum.

“Neredeyse kendinin iki katı büyüklüğünde adamları yere serdi,” diye bağırdı Kristin. “Ve gerçekten *yere sermeyi* kastediyorum. Hepsini yere yapıştırdı.”

“Evet, biliyorum,” dedim sıkıntı içinde. “Tam yanımdayım. Her şeyi gördüm.”

“Bunu nasıl yapabilir ki?” diye sordu Julia.

“Ona birkaç hareket öğretmiştim,” dedi Eddie. Olanlara inanamıyordu.

Hiç de şaşılmayacak bir şekilde, bunu Bayan Weathers’a kimsenin bildirmesine gerek kalmadı. Angeline doğrudan okul müdürü ve müdür yardımcısına gönderildi. Bayan Weathers’ın önerisi ya da hayali ailemizin -ve “kuzen” Angeline’in ailesinin- telefonlarını düşüremedikleri gerçeği yüzünden idarenin karşısına çıkarılacağı zaman ona eşlik etmem istendi.

Angeline’e önceden yaptığımız konuşma kısa ve özdü. “Özür dileyecek ve nedametli olacaksın,” dedim ona müdür odasının dışındayken.

“Nedamet ne demek?”

“Özür dileyen.”

“Öyleyse neden öyle söyledin...”

“Ve,” diye sürdürdüm konuşmamı. “Eğer bir neden öne sürmen için seni sıkıştırırlarsa daraldığını ve paniklediğini söyleyeceksin. Bana neler olduğunu anlamadım diyeceksin.”

“Ama ben...”

“Ayrıca ne kadar salak olduklarından bahsetmeyecek ve buna benzer olumsuz şeyler söylemeyeceksin.”

“Ama onlar...”

“Aslında sana doğrudan bir soru sormazlarsa hiçbir şeyden bahsetme. Eğer bunu bana bırakırsan daha çabuk hallolur.”

Görünüşe bakılırsa Angeline tavsiyelerimi dikkate almıştı çünkü kollarını kavuşturup hiçbir şey söylemeksizin dik dik bana baktı.

Ofise alındığımız zaman, müdür ve müdür yardımcısı -sırasıyla Bayan Welch’le Bay Redding- bir masanın aynı tarafında oturuyordu. Yan yana, birleşik bir cephe gibi görünmeleri, bana ecel terleri döktüklerini düşündürdü.

“Bayan McCormick,” diye girdi söze Bayan Welch. “Umarım yaptığınız şeyin çok yakışıklı olduğunu farkındasınızdır.” McCormick, Angeline’in buralardaki takma soyadıydı.

“Bu tür bir şiddet ve kavgaya Amberwood’da hoşgörü gösterilmez,” dedi Bay Redding. “Yüksek standartlarımız var, burada standartlar, okuldaki herkesin güvenliğini sağlamak içindir ve öğrencilerimizden bunlara uymalarını bekleriz.

Okuldaki ihlallerinizden hiçbirisi, bugün yaptığınızın yanına bile yaklaşamaz.”

“Dosyanızda başka kural ihlalleri olmasaydı bile, bu konuda hiçbir soru işaretimiz olmazdı,” dedi Bayan Welch. “Amberwood’da yeriniz yok.”

Mideme bir sancı saplandı. Okuldan atılma. Bekçiler tamamen eğitimsiz olmasa bile, Angeline’in akademik geçmişi, modern dünyadaki ortalama bir lise öğrencisinininkine bile ulaşmıyordu. Pek çok dersi tekrar etmişti ve onu Amberwood’a sokmamız bile büyük bir başarıydı. Okuldan atılmak, onun gibi ufak tefek bir kızın nasıl bu kadar hasar yarattığını sorgulayan biri için o kadar kötü olmayabilirdi ancak sonuçta istediğim bu değildi. Üstlerimden birinin bana, *okulun onu bu kadar dengesizleştirdiğini neden fark etmedin*, diye sorduğunu ciddi ciddi hayal edebiliyordum. Ben de şöyle cevap veriyordum: Çünkü buluşmalara gidip beni ilgilendirmeyen vampirlere yardım etmekle çok meşguldüm.

“Ailene haber vermeden önce kendi adına söyleyeceğin bir şey var mı?” diye sordu Bayan Welch. Beklentili gözlerle Angeline’e baktılar.

Kendimi saçma sapan bir tirada hazırladım. Fakat onun yerine, Angeline birkaç damla gözyaşı akıtmayı başarmıştı. İtiraf etmeliyim ki gerçekten de özür diliyor gibi görünüyordu. “Ben... ben çok panikledim,” dedi. “Bana neler olduğunu bilmiyorum. Bir anda o kadar çok şey oldu ki ve o çocuk o kadar korkunçtu ki kendimi kaybettim. Kendimi tehdit altında hissettim. Herkesin benden uzaklaşmasını istedim...”

İkna olmaya yakındım çünkü bu sözlerde gerçek payı da vardı. Angeline ne kadar gösteriş delisi olursa olsun, Amberwood'da telaşlandığı zamanlar olmuştu. Okulda, içinde büyüdüğü dağ topluluğundan çok daha fazla sayıda insan vardı ve ilk haftasında o kadar bunalmıştı ki onu sırayla sınıfa götürmüştük. Gerçekten ona daha fazla dikkat etmeliydim.

Bay Redding az da olsa anlayışlı göründü –fakat fikrini değiştirecek kadar değil. “Zor olduğuna eminim ama o şekilde davranman için geçerli bir sebep sayılmaz. Üç kişiyi yaralamak ve pahalı bir ekipmana zarar vermek, hiçbir şekilde uygun tepkiler değil.”

Formalitelere sıkılmıştım ve iş daha da ilerlemeden bir şeyleri düzeltmeliydim. Sandalyemde öne doğru çıktım. “Uygunsuz olan bir başka şeyin ne olduğunu biliyor musunuz? Otuz yaşında bir adamın -çünkü ne kadar genç ve sıkı görünmeye çalışsa da adam bu yaşıydı- on beş yaşında bir kızı çekiştirmesi. Ona uymamak istemesi bu kadar açıkken, böyle davranması yeterince kötü. Asıl nokta, ilk başta ona dokunmaması gerektiği. O reşit değil. Eğer bir öğretmen bunu yapsaydı, işten atılırdı. İnsan Kaynakları departmanından size verilen kitabı okudum.” Bunu Bayan Terwilliger’in beni suistimal edip etmediğini öğrenmek için yapmıştım. “Öğretmenler öğrencilere sadece acil tıbbi durumlarla kavga çıktığında dokunabiliyor. Şimdi, o adamın öğretmen ya da okul görevlisi olmadığını iddia edebilirsiniz ancak bu grup buraya okul tarafından davet edildi –okul da öğrencilerin güvenliğini sağlamakla yükümlü. Burası özel bir okul ama eminim Califor-

nia Eğitim Bölümü'nün bugün burada olanlarla ilgili bir çift lafı olacaktır –avukat olan Angeline'in babası gibi.” Aslında babası bir grup dağ vampirinin lideriydi ve birkaç eşi vardı. Ancak bunun konuyla bir ilgisi yoktu. Bayan Welch'le Bay Redding'in yüzlerine baktım. “Yani. Kararınızı bir kez daha konuşalım mı?”

Ofisten çıkıp yurda giderken Angeline şaşkınlık içindeydi. “Uzaklaştırma cezası,” diye bağırdı. Sesindeki neşe benim için biraz fazlaydı. “Gerçekten derslere girmeyecek miyim? Bu daha çok ödül gibi.”

“Yine de ödevlerini yapmak zorundasın,” diye uyardım onu. “Ve yurttan çıkamazsın. Gizlice kaçmayı *aklından bile* geçirme, yoksa okuldan atılırsın ve bir daha seni kurtaramam.”

“Yine de,” dedi sekerek, “çok kolay oldu.”

Angeline'in önünde durdum ve yüzünü kendiminkine doğru çektim. “Hiç de kolay değildi. Sadece ince ayrıntılardan dolayı paçayı kurtardın. Buradaki kuralları uygulamaya sürekli karşı geliyorsun ve bugün bu sınırı aştın. Evinde değilsin. Buradayken bir daha kavga etmeyi düşüneneğin tek zaman, Jill'e saldırı olması ihtimali. Sen bu nedenle buradasın. İsteddiğini yapmak için değil. Onu korumak gibi bir mücadeleye hazır olduğunu söyledin. Eğer okuldan atılırsan -ve atılmaman bir mucize- her şey riske girer. Yani ya aklını başına alırsın ya da eve gitmek için bavulunu toplamaya başlarsın. Ve Tanrı aşkına, Eddie'yi rahat bırak artık.”

Ben konuşurken yüzü öfkeden kızarmıştı ama son sözüm onu hazırlıksız yakalamıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, sürekli üstüne atlıyorsun.”

Burnunu çekti. “Bir erkekten hoşlandığını böyle gösterirsin.”

“Barbarlar arasında öyle olabilir! Burada geri çekilip sorumlu bir insan -ah, dampir- gibi davranmaya başlaman gerekiyor. Her neyse. Onu üzüyorsun! Ayrıca kuzensiniz. Hikayemizi mahvediyorsun.”

Angeline’in ağzı açık kaldı. “Onu... onu üzüyor muyum?”

Neredeyse onun adına kendimi kötü hissediyordum. Yüzünde öyle şaşkın bir ifade vardı ki Eddie’ye yaptıklarının yanlış olduğunu gerçekten de bilmediği açıktı. Yine de o ana dek artan sinirim, anlayışlı olmama fırsat vermiyordu. Jill ilk geldiğimizde haylazlık yapmıştı ve bu da onun kadar sinir bozucuydu. Aramızdaki huzurun tadını çıkarmaya başlıyordum ve Angeline kalkıp bütün bunları tehlikeye atıyordu. Jill’in aksine bunun farkındaymış gibi görünmüyordu ve böylesi, işleri daha mı kolaylaştırıyordu yoksa zorlaştırıyor muydu emin değildim.

Angeline’i allak bullak ve sinirli bir halde yurt kapısının önüne bıraktım. Aynı zamanda, Adrian’ın içtiğini Jill doğrulamıştı. Öyle ki öfkem, sırf kaçmak uğruna bile kampüsten ayrılma isteğimi tetiklemişti. Brayden daha önce, dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sormuştu ama canım istemiyordu. Hızlı bir mesaj yazdım: *Bugün çıkamam. Ailevi meseleler.* Ardından Clarence’a gittim.

Dimitri’yle Sonya’nın orada olduğundan emin olmak için önden aradım çünkü yaşlı Moroi’u tek başına ziyaret etmek istemiyordum. Geldiğimde görünürde yoktu. Dimitri’yle

Sonya'yı kurumuş kan lekeleri olan bazı kartlara dalmış, nasıl devam edeceklerine dair fikir yürütürken buldum.

"Ruhu uyguladığım zaman bir şey oluyor mu diye görmek için Strigoi kanı almak ilginç olabilir," diyordu Sonya. "Sence bunu başarabilir misin?"

"Büyük bir memnuniyetle," dedi Dimitri.

Geldiğimi fark ettiler. Sonya bana bakar bakmaz, "Sorun ne?" diye sordu.

Nereden öğrendiğini sormaya yeltenmedim bile. Yüzüm muhtemelen auramdan çok daha fazlasını söylüyordu. "Angeline okulda bir motivasyon grubuyla kavga etti."

Dimitri'yle Sonya birbirlerine baktı. "Belki gidip akşam yemeği alsak iyi olur," dedi Dimitri. Masadan bir grup anahtar aldı. "Haydi, şehre inelim."

Bir Moroi ve bir dampirle dışarı çıkmaya bu kadar can atacağımı hayal bile edemezdim. Simyacı standartlarına göre ne kadar ilerlediğimin -ya da gerilediğimin- bir işaretiydi bu. Hayatımdaki çoğu kişiye kıyasla, Dimitri'yle Sonya sağlam ve dengeliydi. Böylesi, insanı biraz olsun ferahlatıyordu.

Onlara Angeline'in davranışının yanı sıra, üstü kapalı olsa da onu resmen tehdit ettiğimi kısaca anlattım. İkinci kısım Sonya'yı neşelendirmişe benziyordu.

"Zekice," dedi çatalına spagetti dolarken. "Belki de Simyacılarla çalışmak yerine hukuk okumalısın."

Dimitri bunu pek de eğlenceli bulmamıştı. "Angeline buraya bir iş için geldi. Bekçilerden bunu istedi ve her anını Jill'i korumaya adayacağına yemin etti."

“Biraz kültür şoku yaşıdı,” diye itiraf ettim. Neden Angeline’i koruduğumu bilmiyordum. “Ve bugünkü adamlar... demek istediğim, eğer kendileriyle şarkı söylemem için beni de zorlasalardı, muhtemelen ben de onları yumruklardım.”

“Bu kabul edilemez bir şey,” dedi Dimitri. Eskiden dövüş öğretmenliği yapıyordu ve nedeni belliydi. “Buraya bir görev için geldi. Yaptığı şey, dikkatsiz ve sorumsuzca.”

Sonya tilki gibi ona gülümsedi. “Ben de burada oturmuş, dikkatsiz kızlara zaafın var sanıyorum.”

“Rose asla böyle bir şey yapmazdı,” diye karşı çıktı Dimitri. Bir kez daha düşünmek için durdu ve yemin ederim, o gözlerde gülümseme vardı. “Yani, en azından böyle bir topluluk içinde.”

Angeline konusu unutulduktan hemen sonra, oraya gelme nedenimden bahsettim. “Eee... bugün deney yok mu?”

Sonya iyi huylu olmasına rağmen bocaladı. “Ah. Hayır, pek sayılmaz. Birlikte birkaç not üzerine çalıştık ama Adrian... bu hafta pek deneye katılacak durumda değildi. Ya da okula gidecek...”

Dimitri başını salladı. “Bugün ona gittim. Kapıya bile anca yanıt verdi. Ne içtiğine dair hiçbir fikrim yok ama her neyse epey içmişti.” Sallantılı ilişkilerini göz önüne aldığım da, Adrian’ın kötü huylarıyla ilgili konuşurken, onu hor görmesini beklerdim. Fakat bunun yerine, sanki ondan daha iyisini bekliyormuş gibi, Dimitri’nin sesine hayalkırıklığı hakimdi.

“Ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum,” dedim. Yemeğimin çok azını yemiştim ve gergince bir ekmeği parçalıyordum. “Adrian’ın şu andaki ruh hali sadece kendinden

kaynaklanmıyor. Demek istediğim, öyle ama bunu anlayabiliyorum. Bu haftasonu babasını gördüğümüzü biliyorsunuz değil mi? Eh... pek iyi geçmedi.”

Dimitri’nin siyah gözlerinde manidar bir pırıltı vardı. “Hiç şaşırmadım. Nathan Ivashkov’la anlaşmak pek kolay değildir.”

“Adrian’ın yapmaya çalıştığı her şeyi mahvetti. Adrian’ı savunmaya çalıştım ama Bay Ivashkov dinlemedi. İşte bu yüzden sizden yardım istemeye karar verdim.”

Sonya şaşkınlığını gizleyemedi. “Adrian’a memnuniyetle yardım ederim fakat içimden bir ses, bana Nathan’ın bizi pek önemsemeyeceğini söylüyor.”

“Düşündüğüm bu değildi.” Ekmeği bırakıp tüm parçaları tabağına attım. “İkiniz de Kraliçe’ye yakınsınız. Belki onunla Adrian’ın babasına... bilmiyorum. Ne kadar değerli biri olduğuna ikna etmesi için konuşabilirsiniz. Ne kadar yardımsever olduğuna. Tam olarak ne yaptığını açıklayamaz ama herhangi bir şey olabilir. Bay Ivashkov ne Adrian’ı ne de bir başkasını dinler. Ancak Kraliçe’nin övgüsünü ciddiye alacaktır. Kraliçe kabul ederse tabii.”

Dimitri düşünceli görünüyordu. “Ah, kabul edecektir. Ona karşı her zaman zaafı vardı. Görünüşe bakılırsa herkesin var.”

“Hayır,” dedim inatla. “Herkesin değil. Arada fark var. Yarısı onu suçlayıp tıpkı babası gibi işe yaramaz biri olduğunu düşünüyor. Diğer yarısı sadece omuz silkip boyun eğerek, *Eee, Adrian işte, diyor.*”

Sonya dikkatle beni inceledi, neşesinin bir kısmı yerine geliyordu. “Ya sen?”

“Bence ona ne çocuk muamelesi yapmalı ne de hiçe saymalıyız. Eğer ondan güzel şeyler yapmasını beklerseniz yapacaktır.”

Sonya hemen karşılık vermedi. Bakışlarının altında kendimi rahatsız hissederek kıpraştım. Bana böyle bakması hoşuma gitmiyordu. Auralardan daha fazlasıyla ilgiliydi bu. Sanki içimi okuyordu.

“Lissa’yla konuşurum,” dedi nihayet. “Dimitri’nin de konuşacağından eminim. Bu sırada da umuyorum, önerine uyup Adrian’ın yakın zamanda kendine gelmesini beklersek iyi olur.”

Tam hesabı ödemiştik ki Dimitri’nin cep telefonu çaldı. “Merhaba?” diye cevap verdi. Ve anında yüzü değişti. Onunla bu kadar ilişkilendirdiğim o sertlik gidiverdi ve yerine yanakları kızardı. “Hayır, hayır. İstedğin zaman arayabilirsin Roza.” Hattın diğer ucundaki her ne dediyse Dimitri’yi gülümsetti.

“Rose,” dedi Sonya bana. Ayağa kalktı. “Haydi onu yalnız bırakalım. Yürümek ister misin?”

“Tabii ki,” dedim ayağa kalkarak. Dışarıda hava kararıyordu. “Birkaç blok ilerde bir kostüm mağazası var, bir bakmak istiyorum –hala açıklarsa.”

Sonya, Dimitri’ye doğru bir bakış attı. “Burada buluşalım mı?” diye fısıldadı. Dimitri çabucak başını salladı. Dışarı çıktığımızda hava ılıktı. Sonya güldü. “Ah, şu ikisi yok mu. Kavgada ölümcüller. Birlikteyken eriyorlar.”

“Siz de Mikhail’le öyle misiniz?” diye sordum Brayden’la zaman geçirmekten ne kadar hoşlansam da aramızdakinin pek de erimekle ilgisi olmadığını düşünerek.

Yeniden gülerek, portakal rengi ve mavi tonlarına boyanmış gökyüzüne doğru baktı. “Pek sayılmaz. Her ilişki farklıdır. Herkes farklı sever.” Bir sonraki sözlerini seçmeye çalışırken uzun bir sessizlik oldu. “Adrian için yapmak istediğin şey çok güzel.”

“Başka şansım yoktu,” dedim. Daha kalabalık bir caddeye geçtik. Dükkanlar ışıklarla aydınlatılmış, sıcaktan bunalmış kişileri serinletmek için su püskürtücüleri koyulmuştu. Buharın saçıma yaptığı şeyi görünce irkildim. “Yardım etmem gerekiyordu. O şekilde davranılmayı hak etmiyor. Adrian hayatı boyunca buna nasıl katlandı, düşünmek bile istemiyorum. Üstelik Adrian’ı en çok üzen şeyin, kendisi hakkında olumsuz düşünmem olduğuna inanabiliyor musun?”

“Aslına bakarsan,” dedi tatlılıkla, “buna gerçekten inanabiliyorum.”

Cadılar Bayramı sayesinde kostüm mağazası hala açıktı. Ancak yalnızca on dakikalığına. Sonya içeride amaçsızca dolanırken, ben doğrudan tarihi bölüme gittim. Sadece bir tane Antik Yunan tarzı kıyafetleri kalmıştı –altın rengi plastik bir kemeri olan, düz, beyaz bir elbise. Daha iyi bakmak için diz çöktüm. Paketi açıp kumaşa dokundum. Ucuz bir şeydi, muhtemelen kolay tutuşan cinstendi. Ayrıca büyük bedendi. Acaba Jill terzilik kulübünde bunu üstüme uydurabilecek kadar şey öğrenmiş miydi, merak ettim. Baloya bir haftadan az kaldığına göre seçeneklerim sınırlıydı.

“Gerçekten mi?” dedi arkamdan bir ses. “Bu çöpe kalmadan da beni yeterince aşağılamadın mı?”

Tepemde duran Lia DiStefano'ydu. Kıvrıcık saçları parlak kırmızı bir eşarpla sarılmıştı ve hacimli bluzu ufak tefek bedenini sanki kanatları varmış gibi gösteriyordu. Sürmeli gözleriyle yukarıdan beni inceliyordu.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sordum ayağa kalkarak. "Ne zaman şehre insem karşıma çıkıyorsun."

"Eğer seni takip etseydim, her şeyden önce buraya adım bile attırmazdım." Kostüme işaret etti. "O da neyin nesi?"

"Cadılar Bayramı kıyafetim," dedim. "Yunan gibi gideceğim."

"Uygun beden bile değil."

"Üzerime göre oturttururum."

"O kadar dehşet içindeyim ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Antik Yunan kıyafeti mi istiyorsun? Ben sana yaparım. Hem de iyisini. Ama bu ucube olmaz. Tanrım. İnsanlar beni tanıdığını biliyorlar. Eğer seni bunun içinde görürlerse kariyerim mahvolur."

"Tabii çünkü lise balosunda giydiğim kıyafet seni ya batırır ya çıkarır."

"Balo ne zaman?" diye sordu.

"Cumartesi."

"O kolay," diye bağırdı. Beni şöyle bir süzerek memnuniyetle başını salladı. "Ölçülerin de kolay. Kardeşin de senin kadar kötü mü giyiniyor?"

"Emin değilim," diye kabullendim. "Terzilik kulübünde peri elbisesi yapmaktan bahsediyordu. Sanırım maviydi."

Lia sarardı. "Daha kötü. Ona da bir elbise yaparım. Zaten ölçüleri bende var."

İç çektim. “Lia, ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve işe yaramayacak. Jill kesinlikle senin için bir daha modellik yapamaz. İstedığın kadar rüşvet vermeye çalış.”

Lia masum bir tavır takınmaya çalışmasına rağmen hiç de inandırıcı değildi. “Kim rüşvet dedi ki? Bunu karşılıksız yapıyorum. En iyinin altında kıyafetlerle gitmenize izin vermek rezillik olur.”

“Lia...”

“Onu alma,” diye uyardı tekrar kostüme işaret ederek. “Para kaybı. Paranı yaksan daha iyi. Tabii, muhtemelen elbise kadar kolay alev almayacaktır. Kostümлерiniz hazır olduğunda haber veririm.” Der demez, yüksek, tahta topuklarının üstünde döndü ve yürümeye başladı. Arkasından bakakaldım.

“Kostüm aldın mı?” diye sordu Sonya dışarı çıktığımızda.

“Tuhaf ama evet,” dedim. “Ama buradan değil.”

Görünüşe bakılırsa Dimitri’nin konuşması bitmemişti çünkü hala yanımızda değildi. Acele etmeden restorana geri yürüdük, Rose’la biraz daha baş başa konuşmasını istiyorduk. Diğer dükkanlar da kapanıyordu ve turistler seyrelmeye başlıyordu. Lia’yla karşılaşmamızı anlattım. Sonya bu olayı benden çok daha eğlenceli buldu.

“Eh, geri çevirme,” dedi. “Eğer bir tasarımcı sana bir kıyafet yapmak istiyorsa ona karşılığında bir şey vermekle yükümlü değilsin. Belki bana da nedime elbiselerinde yardımcı olur.”

Daha az kalabalık bir sokağa çıkıp bir tarafında tuğladan yapılmış bir bina, diğerinde ağaçlarla dolu bir kilise bahçesi bulunan dar bir ara sokağa geçtik. Yolumuzun üstündeki ki-

liseye normalde bayılırdım. Oysa şimdi, kısa bir süre içinde, akşam karanlığında gölgelerle dolup kötü bir his vermeye başlamıştı. Oradan tek başıma yürümediğime memnundum. Bir vampirin yanında olmasının insana güven vermesi tuhaftı.

“Lia *gerçekten* harika şeyler yapıyor,” diye kabul ettim. “Yine de onu teşvik etmeli miyiz, emin değilim.”

“Haklısın,” dedi Sonya. “Belki günün birinde elbise bakarken sen bana yardım edersin. Gerçekten iyi bir...”

Birdenbire kararmış kilise bahçesinin etrafında döndü. Yüzünde korku ifadesi vardı ama endişelendirici bir şey görmedim –ilk başta. Birkaç saniye sonra siyahlar içinde dört gölge, ağaçların arkasından atladı. İçlerinden biri beni tuğla duvara fırlatırken, diğer üçü Sonya’yı yere yapıştırdı. Beni tutan kişiyi itmeye çalıştım ama kaslı bir kol beni sımsıkı tutuyordu. Loş ışığın altında, Palm Springs sokaklarında asla görmeyi beklemeyeceğim bir şeyin hafifçe parladığını gördüm: Bir kılıcın.

Karanlık gölge, kılıcı Sonya’nın boğazına doğru tuttu ve “Cehenneme dönme zamanın geldi,” dedi.

BÖLÜM 11

ATLETİK BİRİ değilim. Voleybolda fena sayılmam. Ayrıca Eddie bana bir keresinde yumruk atmayı öğretmişti. Bununla birlikte, gardiyanların aldığı türden bir eğitimi aldığımı da iddia edemem. Kesinlikle onların reflekslerine sahip değilim. Yani, bu durumda, adamın elinden kurtulamayınca elimden gelen tek şeyi yaptım.

Çığlık attım.

“Yardım edin! Birisi yardım etsin!”

Bu sayede umduğum şey, Sonya’yı esir alanların, onun başını kesmelerini ya da her ne planlıyorlarsa onu yapmalarını geciktirmekti. Aynı zamanda, yardım gelmesini bekliyordum. Şehir merkezinin anayollarından uzaklaşmış olmamıza karşın, hala birilerinin duyabileceği kadar yakında sayılırdık –özellikle de geç olmadığı için dışarıda makul sayıda insan varken.

Sonya’yı tutan saldırganlardan bir tanesi geri çekildi. Bunun üzerine, kısmen başarılı olduğumu düşündüm. Beni tu-

tan, elini ağzıma götürüp tuğla duvara daha da ittirdi. Ardından, tuhaf bir şey oldu. Beni tutan -yüzünü göremesem de vücut yapısından erkek olduğu belliydi- donakaldı. Hala beni tutuyordu fakat bedeni kaskatı kesilmişti. Sanki şoka girmiş ya da şaşırmış gibiydi. Nedeninden emin değildim. Kuşkusuz, saldırıya uğrayan birinin çılgık atıp yardım istemesi o kadar da tuhaf değildi. Onun hakkından geleceğimi sanmıyordum ama hala afallamış halini lehime çevirmeyi umuyordum. Elinden kurtulmak için tekrar onu ittirdim. Beni yerime mıhlayana kadar ancak birkaç santimetre kımuldayabilmiştim.

“Gitmemiz lazım!” diye bağırdı Sonya’yı tutanlardan birisi. Bir başka adamdı. Anlayabildiğim kadarıyla hepsi erkekti. “Biri geliyor.”

“Yalnızca bir saniye sürecek,” diye hırıldadı kılıcı tutan. “Dünyayı bu şeytandan kurtarmamız gerek.”

Kalbim göğsümde güm güm atarak, dehşet içinde izliyordum. Kendim için korkmakla birlikte öncelikle Sonya için korkuyordum. Daha önce hiç kimsenin başının kesildiğini görmemiştim. Şimdi bunu yaşamak istemiyordum.

Yarım saniye sonra, birdenbire kendimi özgür buldum. Savaşımıza yeni birisi, beni esir alanı üstümden çekip alan ve kolayca kaldırıma fırlatan birisi katılmıştı. Acı verici görünüyordu. Adam domuz gibi homurdanarak yere düştü. Bu kötü ışıktaki bile, boyuyla ceketini, kurtarıcımı ele veriyordu. Dimitri’ydi.

Onu daha önce de dövüşürken görmüştüm ama hiç eskimiyordu. Büyüleyiciydi. Sürekli hareket halindeydi. Her manevra-

sı ağırbaşlı ve ölümcüldü. O bir ölüm dansçısıydı. Az önce yere fırlattığı adamı bırakan Dimitri, diğerlerine doğru atıldı. Doğrudan, elinde kılıç olan adama gitti. Dimitri'den gelen sert bir tekme, saldırganı havaya uçurdu. Kılıç elinden düştü ve kilise bahçesindeki ağaçlardan birinin altında kayboldu.

O esnada, Sonya'yı tutan adam sıvışarak şehir merkezine doğru koşturmaya başladı. Dimitri peşinden gitmedi. Şimdi dikkatini hala budalaca dövüşmeye çalışan son adama vermişti. Böylece Sonya kurtulmuş oldu. Hiç zaman kaybetmeden ayağa kalkıp olduğum yere doğru koşturdu. Hiç kimseye dokunmayı sevmem -hele bir Moroi kesinlikle olmaz- ama hiç düşünmeden ona sarıldım. Sonya da aynısını yaptı. Titrediğini hissedebiliyordum. Bir zamanlar Strigoi olarak, dikkate alınması gereken bir güçtü. Az önce boğazına kılıç tutulan bir Moroi olarak ise durumun farklı olması anlaşılabilirdi.

Dimitri'nin karşısına çıkan adam, aslına bakılırsa birkaç iyi kaçış hamlesi yapabildi. Hatası, Dimitri'ye vurmaya kalkışması oldu. Bu şekilde gardı açıldı ve kılıçla göz arasında Dimitri, adamın suratına sert bir yumruk attı. Daha önce ağaca çarpan uzun boylu adam, bir saldırı girişiminde bulundu. Ancak Dimitri'nin şaşırmış olduğunu düşünmekle büyük bir aptallık yapmıştı. Dimitri onu kolaylıkla dağıttı ve az önce yumruk attığı adamın yanına fırlattı. Uzun boylu olan ayağa kalkmaya çalıştı, sanki bir kez daha saldıracaktı gibi görünüyordu. Arkadaşı onu tutup tüm gücüyle çekti. Bir süre aralarında cebelleştikten sonra, ikisi de koş-

maya başladı. Dimitri peşlerinden gitmedi. Tüm dikkatini Sonya'yla bana vermişti.

“İyi misiniz?” diye sordu, fişek gibi yanımıza gelerek.

KontROLSÜZCE titrediğim halde zayıfça başımı sallayabildim.

“Haydi buradan gidelim,” dedi Dimitri. Ellerini omuzlarımızı koyup bizi oradan uzaklaştırmaya başladı.

“Bekle,” dedim kilise bahçesine doğru yönelerek. “Kılıcı almalıyız.”

Önüme göz gezdirdim ancak öncekinden daha karanlıktı. Dimitri muhteşem görme gücüyle anında kılıcı buldu. Uzun ceketinin altına sıkıştırdı ve hep birlikte çabucak oradan çıktık. Adrian'ın dairesine yürüdük çünkü Clarence'ın şehir dışındaki malikanesinden çok daha yakındı. Öyle olmasına rağmen, kısa bir yolculuk sonsuza dek sürmüş gibi geldi. Her an tekrar saldırıya uğrayacakmışız gibi hissediyordum fakat Dimitri hızlı yürümemiz için bizi iteklerken bir yandan da güven vermeyi sürdürüyordu.

Adrian kapısında bizi görünce şaşırdı. Ayrıca çok sarhoş görünüyordu. Fakat umrumda değildi. Tek istediğim, evinin dört duvarının vereceği güven hissiydi.

“Ne... neler oluyor?” diye sordu Dimitri'yle Sonya beni içeri sokmaya çalışırken. Adrian gözlerini ikimize dikti, en uzun süre benim üzerimde kaldı. “İyi misiniz? Ne oldu?”

Dimitri, Sonya'yı tepeden turnağa süzdü, karşı çıkmamıza rağmen, yarası var mı diye iki kez kontrol etti. Elini uzatıp nazikçe çenemi tuttu, dövmesiz yanağımı kendine doğru çevirdi. “Biraz sıyrık var,” dedi. “Ciddi bir şey değil ama temizleme-

liyiz.” Söylediği yere dokununca parmaklarımda kan görmek beni şaşırttı. Canımın acıdığını bile hatırlamıyordum ama sanırım tuğla duvardan olmuştu.

Sonya’da görünürde bir iz olmamasına karşın yere çarpmaktan başı ağrıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Adrian bir kez daha.

Dimitri olay yerinden aldığı kılıcı kaldırdı. “Bir saldırıdan daha ciddi bir şey sanırım.”

“Bence de öyle,” dedi Sonya kanepeye otururken. Kısa bir süre önce yaşadıkları düşünülürse şaşılacak derecede sakin davranıyordu. Başının arkasına dokunup irkildi. “Özellikle de sen gelmeden önce bana şeytanın evladı dedikleri için.”

Dimitri’nin bir kaşı havaya kalktı. “Öyle mi dediler?”

Oturma odasına girdiğimizden beri yerimden kımıldamamıştım. Orada uyumuş bir şekilde, kollarımı etrafıma dolayıp öylece durmuştum. Hareket etmek çok zor geliyordu. Düşünmek de öyle. Bununla birlikte, Dimitri kılıcı incelerken gözüme bir şey takıldı ve uyuşuk beynim yavaş yavaş çalışmaya başladı.

Dikkatimi çektiğini görünce kılıcı bana doğru tuttu. Keskin yerine dikkat ederek aldım ve kabzasını inceledim. İşlemlerle kaplıydı.

“Bu sana bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu.

Zihnim, korku ve adrenalinden hala dumanlı olmasına rağmen, aldırış etmeyerek birkaç bilgiyi eşelemeye çabaladım. “Bunlar eski Simyacılık sembolleri,” dedim. “Grubumuzun, kurşunu altına çevirmeye çalışan bir avuç bilimci olduğu Ortaçağ’dan kalma.”

Tarih kitaplarının, topluluğuma dair bildiği tek şey buydu. Fakat sonunda altından vazgeçmiştik. Örgüt sonradan vampir kanı da dahil olmak üzere daha karmaşık alaşımlar bulmuştu. Eski Simyacılar, vampirlerin korkunç ve karanlık dürtülerinin farkına varınca, vampirlerle iletişime geçmek, neticede şimdiki görevimize evrilmiş, amacımız kutsal bir hale gelmişti. Bir zamanlar kişisel çıkar için topluluğumun kullandığı kimya ve formüller, vampirlerin varlığını gizlemek için gerekli araçlar olmuştu. Bugün bu araçları teknolojiyle geliştiriyorduk.

En büyük sembolü tıklattım –ortada bir noktası olan çemberi. “Bu altın sembolü. Diğeri de gümüş. Şuradaki dört üçgen temel elementler, toprak, hava, su ve ateş. Şunlar da... Mars ve Jüpiter, demir ve kalayla ilişkilidir. Belki de kılıcın bileşenleri olabilir?” Kaşlarımı çatıp metalin geri kalanını inceledim. “Ama içinde altın ya da gümüş yok. Onların sembolleri aynı zamanda güneş ve aya işaret de edebilir. Belki de bunlar fiziksel bile değildir. Bilmiyorum.”

Kılıcı Dimitri’ye geri verdim. Sonya onun elinden alıp gösterdiğim şeyleri inceledi. “Yani bunun bir Simyacı silahı mı olduğunu söylemek istiyorsun?”

Başımı salladım. “Simyacılar asla böyle bir şey kullanmaz. Silah onlara göre daha kolaydır. Üstelik semboller çok eskiden kalma. Artık periyodik cetveli kullanıyoruz. *Au* yazmak, güneş sembolünü çizmekten daha kolay.”

“Bunların bir silahta olmasının nedeni var mı? Daha büyük bir sembolizm ya da anlam gibi?” diye sordu Dimitri.

“Eh, yine geriye dönersek, güneş ve altın, eski Simyacılar için en önemli sembollerdi. Işık ve aydınlık fikrinin etrafında dönüyorlardı.” Yanağıma dokundum. “O şeyler hala bir anlamda önemli, işte bu yüzden altınlı mürekkebi kullanıyorlar. Faydalarının dışında, altın bizi... saf kılıyor. Kutsanmış. Kutsal amacın bir parçası olarak. Ama bir kılıcın üstünde... bilmiyorum. Bunu yapan her kimse, aynı sembolizmden yararlanıyorsa belki de kılıç da kutsanmıştır.” Saldırganların cehenneme gitmekle ilgili sözlerini aklıma getirdim. “Ya da belki sahipleri, bir çeşit kutsal amaca hizmet ettiklerini düşünüyor.”

“O adamlar kimdi ki?” diye sordu Adrian. “Sizce Jill risk altında mı?”

“Vampirlerden haberleri var. Ama insanlardı,” dedi Dimitri.

“Bunu ben bile anladım,” diye onayladım. “Birisi çok uzun boyluydu ama Moroi değildi.” Bize saldıranların insan olduğunu kabullenmek benim için zordu ve şaşırtıcı. Her zaman Strigoi’ların şeytan olduğuna inanmıştım. Bu kolaydı. Moroi’lara bile her daim güvenilmezdi. İşte bu yüzden Jill’in peşine düşen Moroi suikastçıları o kadar inanılmaz gelmiyordu. Oysa insanlar... koruduğumu sandığım kişiler? Kendi cinsimin, sözde iyi adamların saldırısına uğramıştım, bana korkmayı öğrettikleri dişli zebanilerin değil. Böylesi, dünya görüşüme aldığım bir darbeydi.

Dimitri’nin yüzü daha da acımasızlaştı. “Hayatımda hiç böylesini duymamıştım –en temelde, insanların çoğu Moroi’ları bilmediği için. Simyacılar dışında tabii.”

Ona keskin bir bakış attım. “Bunun bizimle bir ilgisi yok. Sana söyledim, kılıç bizim tarzımız değil. Saldırmak da.”

Sonya kılıcı sehpayaya koydu. “Kimse kimseyi suçlamıyor. Sanıyorum, ikinizin de grubunuza açmanız gereken bir konu bu.” Dimitri’yle başımızı salladık. “Tabii, burada işin püf noktasını göz ardı ediyoruz. Bana Strigoi’muşum gibi davrandılar. Kılıç birini öldürmek için çok da basit bir yol değil. Bunu yapmalarının bir nedeni olmalı.”

“Ayrıca bu, bir insanın Strigoi’u öldürebilmesinin tek yolu,” diye mırıldandım. “İnsanlar gümüş kazıkla büyü yapamaz. Sanırım seni ateşe verebilirlerdi ama bu, dar bir sokakta pek de pratik olmazdı.”

Hepimiz bunun üstüne kafa yorarken bir sessizlik çöktü. Sonunda Sonya iç çekti. “Bu akşam bir yere varacağımızı düşünmüyorum, diğerleriyle konuşmadan bu mümkün değil. Şunun çaresine bakmamı ister misin?”

Sonya’nın benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı. Yanağıma dokundum. “Hayır, kendi kendine daha çabuk iyileşir.” Zambak dövmelerimizde kullanılan vampir kanının bir yan etkisi de buydu. “Gitmeden temizleyeyim.”

Olabildiğince güvenli bir şekilde banyoya doğru yürüdüm. Oraya varıp da aynada yansımamı gördüğüm zaman kontrolümü kaybettim. Sıyrık kötü değildi, hem de hiç. Beni daha çok altüst eden, temsil ettiği şeydi. Sonya’nın boğazına bıçak dayanmıştı ancak benim hayatım da tehlikeye girmişti. Saldırıya uğramış, çaresiz kalmıştım. Bir havluyu ıslatıp yüzüme tutmaya çalıştım fakat ellerim fena halde titriyordu.

“Sage?”

Adrian kapı eşiğinden belirdi. Gözlerimi doldurmakta olan yaşları çabucak savuşturdum. “Evet?”

“İyi misin?”

“Auramdan anlamıyor musun?”

Cevap vermek yerine elimdeki havluyu düşürmek üzereyken elimden aldı. “Bana dön,” dedi. Dediğini yaptım. Havluyu hafif hafif sıyrığa dokundurdu. Bana bu kadar yakın dururken gözlerinin kan çanağı olduğunu görebiliyordum. Ayrıca alkol kokusunu da alabiliyordum. Yine de eli, benimkinden daha kararlı bir şekilde hareket ediyordu. “İyi misin?” diye sordu bir kez daha.

“Boğazına kılıç dayanan ben değildim.”

“Sorduğum soru bu değil. Başka bir yerine darbe aldın mı?”

“Hayır,” dedim aşağı bakarak. “Belki... belki gururum.”

“Gururun mu?” Havluyu durulamak için durdu. “Bunun olanlarla ne ilgisi var?”

Başımı biraz kaldırmıştım ama hala gözlerine bakmıyordum. “Pek çok şey elimden geliyor Adrian. Ve -bencil görüne riskini alarak- demek istediğim, bir sürü insanın yapamadığı muhteşem şeyleri yapabiliyorum.”

Sesinden eğlendiği anlaşıyordu. “Sanki bilmiyormuşum gibi. On dakika içinde bir lastiği değiştirebilir, aynı zamanda Yunanca konuşabilirsin.”

“Beş dakika,” dedim. “Ama hayatım tehlikede olduğunda -başkalarının hayatı tehlikede olduğunda- ne işe yarıyorum ki? Dövüşemiyorum. Orada elim kolum bağlı kalakaldım. Tıpkı

Strigoi'ların Lee'yle bize saldırdığı zamanki gibi. Elimden gelen tek şey, durup izlemek ve Rose'la Dimitri gibilerinin beni kurtarmasını beklemek... Bir öykü kitabında tehlikede olan küçük hanımdan farkım yok.”

Yüzümü silmeyi bitirip havluyu bıraktı ve ellerinin arasına aldı. “Az önce söylediklerinde doğru olan tek şey, öykü kitabındaki küçük hanım kısmı, bunun nedeni de öyle biri olmak için yeterince güzel olman. Tehlike kısmı değil. Bunun dışında söylediğin her şey saçmaydı. Çaresiz falan değilsin.”

Sonunda ona baktım. Konuşmalarımızda saçmalamakla suçlayan kişi, genelde Adrian olmazdı. “Ah? Yani Rose'la Dimitri gibiyim?”

“Hayır. Benden daha çaresiz değilsin. Ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa yakın zamanda *birisi*, bana başka insanlar gibi olmaya çalışmanın boş olduğunu söylemişti. Kişi sadece kendisi olmalı demişti.”

Kendi sözlerimin bana döndüğünü duyunca somurttum. “Bu durumun onunla bir ilgisi yok. Başımın çaresine bakmaktan bahsediyorum, birini etkilemekten değil.”

“Eh, bu da bir başka sorunun Sage. *Başımın çaresine bakmak*. Yaşadığın şu olaylar... Strigoi, kılıçlı manyak adamlar. Pek de normal şeyler değil. O tür saldırılara karşı koyamadığın için şevkini kırmaman gerektiğini düşünüyorum. Pek çok insan bunu başaramaz.”

“Ama *benim* başarmam lazım,” diye mırıldandım.

Bana anlayışla bakıyordu. “Öyleyse öğren. Bana önerilerde bulunmaya bayılan o kişi, bir keresinde kurban olmamamı

söylemişti. Sen de olma. Milyonlarca şeyi yapmayı öğrendin. Bunu da öğren. Savunma dersi al. Silah bul. Bir gardiyan olamazsın belki ama kendini korumanın tek yolu bu değil.”

İçimde farklı duygular kaynıyordu. Öfke. Utanç. Güven. “Sarhoş birine göre söyleyecek çok şeyin var.”

“Ah, Sage. Sarhoş ya da ayık, söyleyecek çok şeyim var.” Beni bırakıp geri çekildi. Yakınımda olmayınca kendimi tuhaf bir şekilde savunmasız hissettim. “Pek çok kişi anlamıyor ama bu şekilde daha dengeliyim. Ruhun beni delirtme ihtimali daha az.” Başının bir yanına vurup gözlerini devirdi.

“Hazır lafı açılmışken... sana ders verecek değilim,” dedim konunun benden çıkmasına memnun bir halde. “Babanla öğle yemeği berbattı. Anlıyorum. Eğer bunu bastırmak istiyorsan benim için sakıncası yok. Ama lütfen, Jill’i aklından çıkarma. Bunun onu ne hale getirdiğini sen de biliyorsun... şimdi olmayabilir ama sonrasında.”

Dudaklarında bir gülümseme belirip kayboldu. “Her zaman mantığın sesisin. Bir kez olsun kendini dinlemeyi denesen.”

Söylediği şeyler tanıdıktı. Dimitri de buna benzer bir şeyler söylemişti. Öncelikle, kendimi gözetmeden başkalarını gözetmezdim. Adrian’la Dimitri gibi aralarında dağlar kadar fark olan iki kişi aynı fikirdeyse o zaman *belki de* bunun içinde bir doğruluk payı vardı. Sonrasında Amberwood’a giderken bunun üzerine epey kafa yordum.

Adrian’ın alkol almasının iyi yanlarından biri de Jill’in konuşmamıza şahit olamamasıydı. Onun için, ertesi gün Jill, Eddie ve Angeline’e olanları kısaca anlatırken hikayeyi kur-

gulayıp yaşadığım çöküntüyü dışarıda bırakabildim. Jill'le Angeline'in tepkileri tam beklediğim gibiydi. Jill endişelendi ve Sonya'yla iyi olup olmadığımızı sorup durdu. Angeline saldırganlara yapacağı her şeye dair krallara layık masallar anlatıp Dimitri'nin aksine onları sokaklarda kovalayacağını söyledi. Eddie sessiz kaldı ve ikisi gidene dek pek bir şey söylemedi. Angeline odasına döndü, Jill ise derse hazırlanmaya gitti.

"Bence bugün sende bir şeyler var," dedi. "Özellikle de kahvaltıda. Angeline domatese sebze dedi ve sen onu düzeltmedin."

Şakasına hafiften gülümsedim. "Tabii. Eh, bu insanın üstüne yapışan bir şey. Demek istediğim, belki sizin için değil. Kılıçlı saldırı ve karanlık sokaklar sizin için normal değil mi?"

Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Hiçbir saldırıyı doğal karşılamazsın. Bunu yapanlar ihmalkar olur. Kendini kötü hissetmene gerek yok."

Yarım yamalak gördüğüm patates püresini karıştırmaktan vazgeçtim. "Hazırlıksız yakalanmak hoşuma gitmiyor. Hiçbir şey için. Beni yanlış anlama, Rose'la Strigoi'lara karşı savaştığınızda ben de oradaydım. O zaman da çaresiz kalmıştım... ama bu farklıydı. Gerçeküstüydü... insanın hayalinin ötesindeydiler. Önceki olayda kendimden dövüşebilmek gibi bir şey beklemiyordum. Ancak dün akşam olanlar -kılıçla bile- saldırının bir adım uzağındaydı. Dünyevi. Ve onlar da insandı, tıpkı benim gibi. O kadar zayıf olmamalıydım."

"Sana birkaç numara öğretmemi ister misin?" diye sordu nazikçe.

Bunun üzerine keyfim yerine geldi. “Senin yaptığın da biraz gerçeküstü. Belki kendi seviyeme daha uygun bir şeyler bulsam daha iyi olur. Adrian bir silah edinmemi ya da savunma dersi almamı söyledi.”

“Bu iyi bir fikir.”

“Biliyorum. Korkunç değil mi? Simyacılar silah eğitimi veriyor ama silahları sevmiyorum. Yine de derslerde ve teoride oldukça iyiyim.”

Kıkırdadı. “Çok doğru. Eh, fikrini değiştirecek olursan bana haber ver. Angeline’le çalıştıktan sonra her şeye hazırım. Tabii... adil olmak gerekirse biraz gevşedi.”

Ageline’le en son yaptığım konuşmayı anımsadım. Daha dün kavga edip uzaklaştırma cezası almış olmasına rağmen, sanki aradan yıllar geçmiş gibiydi. “Ah. Onunla konuştum sayılır.”

“Nasıl bir konuşma?” diye sordu şaşkınlık içinde. “Sana kişisel hayatımı takma demiştim. Bu benim sorunum.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama oluverdi işte. Ona davranışlarının çizmeyi aştığını ve durması gerektiğini söyledim. Gerçi bana çok kızdı. Ben de doğru anladığından emin olamadım.”

“Hıh. Öyle olmuştur.” Sonraki sözleri açıkça büyük bir tavizdi. “Belki de düşündüğüm kadar kötü değildir.”

“Belki de,” diye onayladım. “Bir de şu tarafından bak. En azından uzaklaştırma cezası, baloda onunla ilgili endişelenmemen demek.”

Neşelenmesinden, o ana dek bunun farkına varmadığı beliydi. Birkaç saniye sonra, yeniden sertleşti. “Eğer bu tür sal-

dırılar devam ederse Jill'e daha çok dikkat edeceğim –özellikle de baloda.” Eddie'nin daha fazla nasıl dikkatli olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ancak muhtemelen, beni haksız çıkarırdı. “Aslında bir yandan Angeline'in gelmesini isterdim.”

Derslerimin çoğu, geçen akşam olanları düşünmemi engelleyecek kadar dikkatimi dağıtıyordu. Buna karşın, Bayan Terwilliger'in bağımsız çalışması farklıydı. Çok sessiz, fazlasıyla sönüktü. Kendime dönmem için çok zamanım oluyor, bu da kaçınmaya çalıştığım korkuyla şüphemi geri getiriyordu. İlk kez büyüleri ezberlemeden kopyalayıp işaretledim. Genelde elimde olmadan ezberlerdim. Bugün aklım başka yerdeydi.

Dersin yarısına gelmiştik ki sonunda, üzerinde çalıştığım şeyi algılayacak kadar dikkatimi verebilmişim. Geç Antik Çağ'dan bir büyüydü bu, iddialara göre kurbanın, üstünde örümcekler dolaşıyormuş gibi düşünmesini sağlıyordu. Bayan Terwilliger'in pek çok büyü kitabı gibi, formül karmaşık ve zaman alıcıydı.

“Bayan Terwilliger?” Ondan bir şey istemekten nefret ediyordum fakat son olaylar bana fazla gelmişti.

Evrak işinden başını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. Girdiğimiz soğuk savaştan sonra, bana seslenmediği sürece konuşmamama çok alışmıştı. “Evet?”

Kitaba vurdum. “Bu hücum büyüleri ne işe yarıyor? Günlerce hazırlanan karışımlar gerektirirken, onu bir kavgada nasıl kullanabilirsiniz? Bir saldırıya uğradığınızda böyle bir şeye zamanınız olmaz. Düşünecek zaman bile olmaz.”

“Hangisine bakıyorsun?” diye sordu.

“Akreppli olana.”

Başını salladı. “Ah, evet. Eh, o daha önceden tasarlanan bir şey. Eğer sevmediğin biri varsa, bunun üstüne çalışıp büyüüyü öyle yapıyorsun. Eski erkek arkadaşlar için oldukça etkili olduğunu da eklemeliyim.” Şaşırmış gibi görünüyordu, ardından tekrar bana odaklandı. “Anlattığına benzer bir durumda daha kullanışlı olan büyüler de var tabii. Eğer hatırlarsan, ateş büyüsü epey ön çalışmayı gerektirmekle birlikte, oldukça hızlı bir şekilde kullanılıyordu. Çok az birleşenle daha da kısa bir süre içinde yapılabilecek başka büyüler de var –ama önceden de dediğim gibi, o türler büyük bir beceri gerektirir. Ne kadar ilerlemişsen, o kadar az malzemeye ihtiyacın olur. Böyle bir şeyi öğrenecek düzeye gelmeden önce çok deneyimin olmalı.”

“Böyle bir şeyi öğrenmek istediğimi söylemedim,” diye atıldım. “Sadece... bir soru sordum.”

“Ah! Benim hatam. Konuşmana bakınca ilgini çekti sandım.”

“Hayır!” Dövmemdeki iyileştirici büyünün, geçen akşamdan kalma sıyrıkların büyük bir kısmını yok etmesinden hoşnuttum. Korunmak için ciddi bir motivasyonum olduğundan şüphelenmesini istemiyordum. “Burada pek bir şey konuşmamamın nedeni anladınız mı şimdi? Gereksiz anlamlar çıkarıp bana işkence etme planınız için kullanıyorsunuz.”

“İşkence mi? Burada kitap okuyup kahve içiyorsun. Burada olmadığın zaman yapacağın şeyin aynısını yapıyorsun.”

“Mutsuz olmak dışında,” dedim ona. “Bunun her dakikasından nefret ediyorum. Neredeyse gelmekten vazgeçip akade-

mik başarısızlığı göze alacaktım. Bunların hepsi de hastalıklı ve çarpık...”

Günün son zili, sonrasında pişman olacağım bir şeyi söyle-meme engel oldu. Neredeyse anında Trey kapıda belirdi. Bayan Terwilliger eşyalarını toplamaya başladı ve gülümseyerek ona baktı, sanki buradaki her şey normalmiş gibi.

“Bakın kimler gelmiş? Bay Juarez. Bugünkü dersime gel-mediyini düşününce, buraya geldiğini görmek ne güzel.”

Geriye dönüp baktığımda haklı olduğunu anladım. Trey ne tarih ne de kimya dersine gelmişti. “Üzgünüm,” dedi. “İca-bına bakmam gereken ailevi meseleler vardı.”

Ailevi meseleler sürekli kullandığım bir bahaneydi. Buna karşılık, Trey’in mazeretinin, vampirlerin kanla beslenme se-anslarını içerdiğini sanmıyordum.

“Bana ne kaçırdığımı söyleyebilir misiniz?” diye sordu Trey.

Bayan Terwilliger çantasını omzuna geçirdi. “Bir rande-vum var. Bayan Melbourne’e sor. Muhtemelen benden daha kapsamlı anlatacaktır. İkiniz çıktığınız zaman kapı arkanızdan kilitlenecek.”

Trey yakındaki bir masaya oturup benimkine çevirir-ken ben de tarih ve kimya ödevlerini çıkarıyordum çünkü kanımca ona da ihtiyacı vardı. Yerde bıraktığı spor çantasına doğru başımı salladım.

“Antrenmana mı gidiyorsun?”

Ödevleri kopyalamak için eğilince, siyah saçları yüzüne doğru düştü. “Asla kaçırmam,” dedi yazarken başını bile kal-dırmaksızın.

“Doğru. Sadece dersleri kaçırsın.”

“Beni yargılama,” dedi. “Elimde olsaydı gelirdim.”

Sustum. Tuhaf kişisel sorunlardan nasibimi almıştım. O yazarken ben de cep telefonumu açtım. Brayden’den mesaj gelmişti. Yalnızca bir kelimeydi, kendi rekorunu kırmıştı: *Yemek?*

Tereddüt ettim. Hala dün akşamın etkisini üzerimde hissediyordum ve Brayden eğlenceli biri olsa da o anda bana teselli veremezdi. Ona cevap yazdım: *Emin değilim. Bu akşam yapmam gereken işler var.* Kendimi savunmak için birkaç şey düşünmeliydim. İhtiyacım olan güven buydu. Gerçekler. Seçenekler. Brayden hemen karşılık verdi: *Geç saatte yemeğe ne dersin? 8’de Stone Grill’de?* Bir kez daha düşünüp orada olacağımı yazdım.

Tam telefonumu bırakmıştım ki bir başka mesajın gelmesiyle titreşti. Beklenmedik bir şekilde, mesaj Adrian’dandı.

Dün olanlardan sonra kendini nsl hissediyorsun? Snn için endişeleniyorum.

Adrian’ın ifade gücü e-postalarda iyi olmasına karşın mesajlarda kısaltmalara başvuruyordu, kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım asla yapamayacağım bir şeydi bu. Bunları okuması bile kara tahtayı çizen tırnakları dinlemekle eşti benim için. Yine de ilgisinden, iyiliğim için endişelenmesinden etkilenmiştim. Huzur vericiydi.

Ona cevap yazdım: *Daha iyiyim. Kendime bir savunma dersi bulacağım.* Karşılık vermesi neredeyse Brayden kadar kısa sürdü: *Bulunca haber et. Belki bn de alırım.* Şaşkınlıkla

gözlerimi kırıştırdım. Bunun geleceğini beklemiyordum. Yazabileceğim tek bir şey vardı: *Neden ki?*

“Vay canına,” dedi Trey defterini kapatırken. “Bayan Popüler.”

“Ailevi meseleler,” dedim.

Dudak büküp defterini sırt çantasına yerleştirdi. “Bunlar için teşekkür ederim. Ve ailevi meselelere gelince... kuzenin. Okuldan atıldığı doğru mu?”

“İki hafta uzaklaştırma cezası aldı.”

“Gerçekten mi?” Ayağa kalktı. “O kadar mı? Daha kötüsünü bekliyordum.”

“Evet. Neredeyse öyle oluyordu zaten. Kıyak geçmeleri için yönetimi ikna ettim.”

Trey buna kahkahayla güldü. “Tahmin edebiliyorum. Eh, sanırım iki hafta daha bekleyebilirim.”

Kaşlarımı çattım. “Ne için?”

“Ona çıkma teklif etmek için.”

Birkaç saniyeliğine dilim tutuldu. “Angeline’e mi?” diye sordum, başka bir kuzenim olduğunu düşünme ihtimaline karşı. “Angeline’e mi... çıkma teklif etmek istiyorsun?”

“Tabii,” dedi. “Çok tatlı. Üstelik üç erkekle bir hoparlörü yere sermek? Eh... yalan söylemeyeceğim. Çok seksiydi.”

“Onun yaptığını tarif edecek pek çok kelime aklıma geliyor. Ama aralarında *seksi* yok.”

Omuz silkip kapıya doğru yöneldi. “Hey, sen başka şeylerden tahrik olursun, ben başka. Senin için yel değirmenleri, benim içinse kavgalar.”

“İnanamıyorum,” dedim. Bununla birlikte, gerçekten böyle olup olmadığını merak ediyordum. Sanırım hepimizin *tahrik olduğu* şeyler başkaydı. Trey’in hayat tarzı kesinlikle benimkinden farklıydı. Kendini sporuna vermişti ve sürekli idmandan kalma yaraları olurdu –hatta şimdi bile vardı. Normalden daha ciddi yaralardı. Ben nasıl onun tutkularına bir anlam veremiyorsam, o da benim bilgiye olan sevgimi anlayamazdı. Yeniden telefonum titredi.

“Seni fan kulübünle yalnız bıraksam daha iyi,” dedi Trey. Yanımdan ayrıldı ve tuhaf bir düşünce aklımı çeldi. Trey’in son yaraları gerçekten spordan mı olmuştu? Sürekli olarak ailesinden bahsediyordu ve birdenbire, derslerden uzak kalmasına neden olan daha sinsi bir durum olup olmadığını merak ettim. Çok iyi bildiğim, can sıkıcı bir düşünceydi bu. Telefonun bir kez daha titreşmesiyle endişelerimden sıyrıldım.

Telefona bakınca Adrian’dan bir mesaj daha geldiğini gördüm –iki mesajlık yer kaplayan uzun bir mesaj. Savunma dersini sorduğum mesaja bir cevaptı.

Bu bana S&D’den uzak durma bahanesi yaratır. Ayrıca, korumaya ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin. O adamlar insandı ve S’nin vampir olduğunu biliyorlardı. Belki vampir avcılarını grçktr. Clarence’in doğruyu söylemiş olabileceğini hiç düşündün mü?”

İnanmaz gözlerle telefona bakakaldım. Adrian’ın sözlerini ve geçen akşamki saldırının çağrıştırdıklarını sindirmeye çalışıyordum.

Clarence’in doğruyu söylemiş olabileceğini hiç düşündün mü?
Hayır. O ana dek düşünmemiştim.

BÖLÜM 12

AKŞAM YEMEĞİ buluşmamıza geldiğimde, Brayden laptopuyla bir masada oturuyordu. “Erken geldim,” diye açıklama yaptı. “Biraz iş yapayım dedim. Sen işlerini hallettin mi?”

“Aslına bakarsan hallettim. Savunma dersleri için araştırma yapıyordum. Ne bulduğuma inanamayacaksın.”

Bilgisayarını kullanabileyim diye onun olduğu tarafa oturdum. Her zamanki gibi kahve kokuyordu. *Bundan asla sıkılmayacağım*, diye düşündüm. Oraya gelmeden önce bulduğum internet sitesine girdim. Site on yıl önce yapılmışa benziyordu ve içinde bir yığın abartılı animasyon vardı. *Wolfe Savunma Okulu –eğitmen Malachi Wolfe*.

“Bu gerçek mi?” diye sordu Brayden. “Malachi Wolfe?”

“Adını kendi koyamaz ya,” dedim. “Baksana, birkaç ödülle takdir bile almış.” Ödüllerin kimisi yeniydi. Çoğu, en az birkaç yıl önceydi. “İşte en güzel yerine geldik.” *Gelecek Dersler*, yazan linke tıkladım. Malachi Wolfe’nin oldukça yoğun bir

programı olmasına karşın, umut vaat edici bir yanı da vardı. Dört haftalık bir ders veriyordu. Dersler haftada bir gündü.

“Aslında aklımdaki böyle bir eğitmen değildi,” diye itiraf ettim, “ama hemen başlıyor.”

“Uzun bir kurs değil,” diye ekledi Brayden. “Ama senin için iyi bir giriş olur. Bu ilginin sebebi ne?”

Sokağın görüntüsü zihnimde yanıp söndü. Karanlıktaki gölgelerle duvara sürüklendiğim zamanki çaresizlik hissi. Nefesim kesildi. Kendime artık sokakta olmadığımı hatırlatmak zorunda kaldım. İyi aydınlatılmış restorandaydım ve yanımda benden hoşlanan bir çocuk vardı. Güvendeydim.

“Sadece... bir kadın için önemli bir şey olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Tabii hem kadınlar hem erkeklere açık.”

“Beni de mi kaydettirmeye çalışıyorsun?”

İlk başta ciddi olduğunu sandım fakat ona baktığımda gülümsediğini gördüm. Sırıttım. “Eğer istersen. Aklımdaki ağabeyimdi. O da istiyor.”

“O halde ben gelmesem daha iyi olur. Aslında kolejde seçmeli ders olarak savaş sanatları alacaktım.” Brayden bilgisayarı kapattı. Ben de masanın diğer tarafına geçtim. “Her neyse, aile bağlarınız oldukça kuvvetli. Buna girmek istediğimden emin değilim.”

“Akıllıca bir fikir,” diye onayladım hikayenin diğer yarısını bilmediğini düşünerek.

Akşam yemeği güzel geçti. Bir sonraki konumuz termodinamik üzerineydi. Konu ilgi çekici olmasına rağmen, kendimi sürekli dalıp giderken buluyordum. Kendimi Brayden’in

söylediklerine yoğunlaşmak için zorlayıp duruyordum. Saldırı ve Adrian'ın vampir avcılarıyla ilgili yorumu beni hazırlıksız yakalamıştı, sürekli zihnimi kurcalıyordu.

Yine de uzun süre restoranda kaldık. O kadar çok kaldık ki oradan ayrıldığımızda hava kapkaranlık olmuştu. Uzağa park etmemiştim -üstelik üçra bir köşe de değildi- ama karanlıkta tek başıma yürüyeceğimi düşününce buz kestim. Brayden beni baloda görmekle ilgili bir şeyler söylerken tedirginliğimi fark etti.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Ben...” Sokaktan aşağı baktım. İki blok vardı. İşte arabam bu kadar yakındaydı. İnsanlar dışarıdaydı. Yine de heyecandan konuşamıyordum. “Benimle arabaya kadar yürür müsün?”

“Tabii ki,” dedi hiç düşünmeden. Buna karşın yol boyunca utandım. Böyle bir şeyin ihtiyacını duymak özellikle onur kırıcıydı. *Rose'un bir refakatçiye ihtiyacı olmazdı, diye düşündüm. Hatta Angeline'in bile. Büyük ihtimalle sırf formda kalmak için yolda birkaç yayayı da döverdi.*

“İşte geldik,” dedi Brayden, Latte'ye varır varmaz. Bir refakatçi istediğim için benim hakkımda olumsuz düşünüyor mu diye merak ettim.

“Teşekkürler. Öyleyse cumartesi görüşürüz?”

Başını salladı. “Orada buluşmak istediğine emin misin? Seni alabilirim.”

“Biliyorum. Ayrıca senin arabanda gitmeyi sorun etmem. Üstüne alınma Latte.” Arabanın yanına teselli edici bir şekil-

de vurdum. “Ama ağabeyimle kız kardeşimi götürmem lazım. Böylesi daha kolay.”

“Pekala,” dedi. Biraz önce konuştuğumuz akademik konulardaki güvenine kıyasla neredeyse utangaç bir tavrıyla gülümsedi. “Kostümünü görmek için sabırsızlanıyorum. Ben kendiminkini bir tiyatro grubundan aldım. Elbette, Antik Yunan’da giyilen bir kıyafetin ideal reproduksiyonu değil ama bulabildiğimin en iyisi oydu.”

Neredeyse kostüm işimi Lia’ya bıraktığımı unuttuyordum. Brayden giyeceğim kıyafeti görmekle ilgilenen tek kişi değildi. “Merakla bekliyorum,” dedim.

Birkaç saniye sonra neden gitmediğini merak ettim. Hala utangaç ve kararsız tavrı üstündeydi, sanki bir şey söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Sonunda, istediğinin konuşmak olmadığı anlaşıldı. Büyük bir cesaret gösterisinde bulunarak öne çıkıp beni öptü. Etkileyici değildi belki ama hoştu.

Buna karşılık, Brayden’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa sanki havalara uçmuştu. Neden ben de aynı şeyi yaşamıyordum? Belki de neticede bir şeyleri yanlış yapıyordum. Yoksa bir sorunum mu vardı?

“Cumartesi görüşürüz,” dedi.

Araştırma konularına öpüşmeyi eklemeyi aklımın bir kenarına yazdım.

Amberwood’a geri döndüğümde yurda doğru yürürken Adrian’a mesaj yazdım. *Yarın akşam başlayan bir savunma dersi var. 75 dolar.* Geçen akşamı merak etmesine karşın, böyle bir

şeye hazır olacak kadar depresyondan çıktı mı emin olamıyordum. Bir daha sanat derslerine gidip gitmeyeceğini bile kestiremiyordum. Bir dakika sonra cevabı geldi: *Orada olacağım.* Bunu bir başka mesaj izledi: *Paramı sen öder msn?*

Benim gibi Jill de yurda yürüyordu. İkimiz de yat zilinden hemen önce içeri girdik. Beni fark etmedi bile. Daha çok endişeli ve dalgın görünüyordu. “Hey,” diye seslendim. “Jill?”

Lobinin yarı yolunda durdu ve beni görünce gözlerini kırpıştırdı. “Ah, hey. Erkek arkadaşınla mı çıkmıştın?”

İrkildim. “Ona henüz bu şekilde hitap ettiğimden emin değilim.”

“Kaç kez birlikte çıktınız?”

“Dört.”

“Seni baloya götürüyor mu?”

“Orada buluşacağız.”

Omuz silkti. “Bana erkek arkadaş gibi geldi.”

“Bana da Kristin’le Julia’nın flört kitabından alıntı yapıyor-muşsun gibi geldi.”

Bir anlığına gülümsemesi yerine geldi fakat uzun sürmedi. “Bence ortak akıl böyle der.”

Jill’in yüzünü inceledim, hala ruh halinin nasıl olduğuna dair bir his yakalamaya çalışıyordum. “Sen iyi misin? Canın bir şeye sıkkın gibi görünüyorsun. Yoksa... yoksa Adrian mı? Hala üzgün mü?” Bir an, Adrian için ondan daha çok endişelendim.

“Hayır,” dedi. “Yani, eh, evet. Ama şimdi daha iyi. Seninle savunma öğrenmeye can atıyor.” Aralarındaki bağ

beni şaşırtmayı sürdürecekti. Adrian'la daha bir dakika önce konuşmuştum.

"Can mı atıyor?" diye sordum. Şaşırtıcı derecede güçlü bir tepkiydi bu.

"Bir avuntu olarak. Ve bu avuntu, kendi böyle hissettiği zamanlarda ona en iyi gelen şey," diye açıklama yaptı. "Yine de hala üzgün. Babasıyla olanlara canı çok sıkkın."

"Onu San Diego'ya götürmemeliydim," diye homurdandım, Jill'den çok kendime. "Eğer kabul etmeseydim oraya asla gidemeyecekti."

Jill şüpheli görünüyordu. "Bilmiyorum. Bence sen olsan da olmasan da bir yolunu bulurdu. Aralarında olan şey eninde sonunda yaşanacaktı." Böylesine mantıklı konuşması dikkatimden kaçmamıştı.

"Adrian'ı öyle gördüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum," dedim.

"Bu ruh halleri gelip geçer. Her zaman öyle oldu." Jill'in gözlerinde dalgın bir bakış vardı. "İçkiyi biraz olsun kesti –benim iyiliğim için. Ancak alkol onu... açıyor... açıklaması zor. Ruhun insanları nasıl çılgına çevirdiğini biliyor musun? Böyle kötü olduğu zamanlarda ayıksa böylesi onu daha savunmasız bırakıyor."

"Adrian'ın delirdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Hazır olduğum bir sorun değildi bu.

"Hayır, tam olarak değil." Düşünürken dudaklarını büzdü. "Yalnızca biraz dağılıyor... tuhaflaşıyor. Gördüğünde anlar-sın. Bir açıdan mantıklı oluyor, bir açıdan mantıksız. Hayal

“Imm, sadece tahminde bulundum.” Birden kendimi budala gibi hissetmiştim. Neden *ben* öyle hissediyordum?

“Aslında harikaydı.” Yine dalgın dalgın baktı. “Yani, sayılır. İstedığım kadar kendimi bırakamadım çünkü dışlerimden korktum. Konuşurken ya da gülümserken onları saklamak kolay. Ama öpüşürken değil. Tek düşündüğüm, *fark ederse ne diyeceğim*, oldu. Ardından senin ve diğerlerinin söylediklerini düşündüm. Micah’la ilişkimin iyi olmadığını ve bir şeyleri sonsuza dek dokunmadan sürdüremeyeceğimi. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok hoşlanıyorum. Ama Moroi’ları ifşa edecek kadar değil ya da Lissa’yı tehlikeye atacak...”

“Bu asil bir tutum.”

“Sanırım öyle. Yine de şimdiden bir şeyleri bitirmek istemiyorum. Micah öyle tatlı ki... Üstelik onun sayesinde tanıştığım arkadaşlarımı da çok seviyorum. Sanırım bekleyip göreceğim... ama çok zor. Uyandırma servisi gibi.” Odasına giderken çok mutsuz görünüyordu.

Odama doğru yürürken kendimi Jill için kötü hissettim... fakat aynı zamanda da rahatlamıştım. Micah’la çok buluşması beni strese sokuyordu. Aşklarının çok büyük olduğu ve ırklarını aştığını söyleyerek onu bırakmaktan vazgeçeceği, dramatik, romantik bir durum beni endişelendiriyordu. Fakat ona daha fazla inanmalıydım. Bazen düşündüğüm kadar toy değildi. Jill gerçeği anlayacak ve bunu kendi başına halledecekti.

Adrian’la ilgili söylediği sözler de aklıma takılmıştı, özellikle de ilk savunma dersimiz için ertesi akşam onu aldığım da. Neşeli bir tavırla arabama bindi. Ne morali bozuk ne de delir-

miş gibi görünüyordu. Babasıyla buluşması için iyi bir seçim olabilecek kıyafetler içinde, çok şık giyinmişti. Benim üstümdekileri de fark etti.

“Vay canına. Seni hiç bu kadar... gündelik bir kıyafetin içinde göreceğimi tahmin etmezdim.” Zeytin yeşili yoga eşofmanı ile Amberwood tişörtü giymiştim.

“Ders tanıtımında rahat spor giysileri giyin diyordu –sana mesajda yazdığım gibi.” Ham ipekten gömleğine manidar bir bakış attım.

“Bu çok rahat,” diye temin etti beni. “Ayrıca spor giysim yok.”

Arabayı çalıştırırken, Adrian’ın sol eli gözümüne takıldı. İlk başta kanıyor sandım. Ardından, kırmızı boya olduğunu fark ettim.

“Resme başlamışsın,” dedim sevinçle. “Bıraktın sanıyordum.”

“Eh, evet. Resim dersi alıp resim yapmayabilirsin Sage.”

“Dersleri de bıraktın sanıyordum.”

Bana yandan bir bakış attı. “Neredeyse bırakıyordum. Ama sonra bana şans veren ve bu derslere katılmamı sağlayan bir kızı, işin sonunu getireceğime ikna ettiğimi hatırladım. Bu bana yetti de arttı.”

Gülümseyip yola çıktım.

Adrian’la kaydımızı tamamlamak için biraz erken çıkmıştım. Wolfe Savunma Okulu’nu bugün aradığımda, telaşlı bir adam bana son dakikada geldiğimiz için parayı getirmemi söylemişti. Adres şehrin dışında, ne çevreyi koruma ne de ısıyı engelleme girişiminde bulunan geniş bir yerde kurulmuş bir

binaydı. Çöl burada hükmünü sürüyor, binaya sıkıntılı ve terk edilmiş bir hava veriyordu. Eğer posta kutusunda WOLFE yazmasaydı, yanlış yere geldiğimizi sanabilirdim. Çakıllı araba yoluna girip bakındık –başka hiçbir araba yoktu.

“Böyle bir yeri ancak filmlerde görebilirsin,” dedi Adrian. “Kaygısız insanların seri katillere rastladığı filmlerde.”

“En azından dışarıyı aydınlık,” dedim. Ağaçlı yoldan sonra, karanlık benim için yeni bir tehdit haline gelmişti. “O kadar kötü olamaz.”

Adrian arabanın kapısını açtı. “Şimdi anlarız.”

Kapı zilini çalar çalmaz köpek ve koşuşturma sesleriyle karşılaştık. Tedirgin bir şekilde geri çekildim. “İyi eğitilmemiş köpeklerden nefret ediyorum,” diye mırıldandım Adrian’a. “Köpek dediğin, terbiyeli olup uslu durmalı.”

“Tıpkı hayatındakiler gibi, ha?” diye sordu Adrian.

Kapı açılınca, ağarmış sarı sakallı, elli yaşlarında bir adam karşımıza çıktı. Bermuda şortla, Lynyrd Skynyrd tişörtü giyiyordu. Ayrıca bir göz bandı takmıştı.

“Bu olağanüstü,” diye mırıldandığını işittim Adrian’ın. “Rüyalarımdaya bile göremeyeceğim türden.”

Kafam karışmıştı. Göz bandı, aklıma Keith’in takma gözü-nü getirince, bu duruma sebep olmaktaki rolümü düşündüm. Anımsamaktan hoşlandığım bir olay değildi ve bir başka tek gözlü adamla karşılaşmamıza şaşırdım. Adam, köpek sürüsünü bir kenara itip -Şivava kırmasına benziyorlardı- kapıyı kapatmadan peşlerinden gelmesini engellemeyi ancak başarıp dışarı çıktı.

“Evet?” diye sordu.

“Biz ders için geldik. Savunma dersi.” Aklına köpek yetiştirme ya da açık denizlerde yelken kullanma gelmesin diye açıklama yapma gereği hissettim. “Ben Sydney, bu da Adrian. Bu sabah aramıştım.”

“Ah, doğru, doğru.” Sakalını sıvazladı. “Parayı getirdin mi? Sadece nakit kabul ediyoruz.”

Yüz elli dolar çıkarıp uzattım. Alışkanlıktan, neredeyse makbuz isteyecek oldum fakat sonra fikrimi değiştirdim. Parayı şortunun cebine tıktırdı.

“Tamam,” dedi. “Kabul edildiniz. Diğerleri gelene kadar gidip garajda bekleyin. Yan kapı açık.” Arazinin uzak tarafındaki büyük, endüstriyel görünümlü bir binaya işaret etti –bu binanın iki katıydı. Dediğine razı olup olmadığımızı görmek için beklemeden, içerideki havlayan köpeklerin yanına sıvıştı.

Garajın içi beni rahatlatmıştı. Yerde temiz matlar, bazı duvarlarda aynalar vardı. Bir yük arabasının üstünde, televizyonla VHS oynatıcının yanı sıra, toz kaplamış savunmayla ilgili kasetler duruyordu. Dekorun bir kısmı kaygı veriyordu –duvara asılmış bir çift nunçakuya benzer bir şeyler vardı.

“Sakin dokunma!” diye uyardım Adrian’ı onlara doğru gitmesini görünce. “Eşyalarına bulaşmak isteyeceğin türden bir adam değil o.”

Adrian elini sürmedi. “Sence bunları kullanmayı öğrenir miyiz?”

“Ders içeriğinde silahlar yoktu. Temel savunmayla ilgili. Yumruk yumruğa.”

“Neden geldik ki o zaman?” Adrian birkaç çeşit pirinç menteşe bulunan vitrine doğru yürüdü. “Öylesi Castile’in her gün yaptığı şey. Bize gösterebilirdi.”

“Biraz daha ulaşılabilir birini istedim,” diye açıkladım.

“Ne yani oradaki Kaptan McTropikŞort gibi mi? Bu adamı nereden buldun Tanrı aşkına?”

“Sadece internet araştırması yaptım.” Araştırmamı savunma ihtiyacıyla ekledim: “Epey tavsiye edilen biriymiş.”

“Kim tarafından? Long John Silver mı?” Kendime hakim olamayıp güldüm.

Bir sonraki yarım saat içinde, sınıfın geri kalanı damlamaya başladı. Bir tanesi, yetmiş yaşlarında görünen bir kadındı. Bir diğeri, dördüncü çocuğunu yeni doğurmuş bir anneydi ve *onları korumayı öğrenmesi* gerektiğine karar vermişti. Sınıftaki son kadın, yirmili yaşlarının ortasındaydı ve öfkeli kız-güçlü sloganları olan bir tişört giymişti. Adrian’la ben grubun en gençleriydik. Ayrıca Adrian, kendisine yalnızca Wolfe dememizi isteyen eğitmeni saymazsak, tek erkekti.

Bu iş canımı sıkmaya başlamıştı, özellikle de ders başlayınca. Altı kişi olarak yere otururken, Wolfe de aynalardan birine doğru eğilip bize yukarıdan baktı. “Eğer buraya geldiyseniz,” diye söze girdi. “Muhtemelen bunları hemen kullanmak istiyorsunuzdur.” Parmağıyla nunçakuları gösterdi.

Aynada Adrian’ın yüzüne işaret etti. Yüzündeki ifade, *evet, öğrenmek istediğim tam olarak bu*, diyordu.

“Eh, çok fena,” dedi Wolfe. “Onları hiç kullanmayacaksınız. En azından bu derste değil. Ah, onların da kullanım yeri

var elbette, hiç şüphemiz olmasın. Birkaç sene önce Alaska'da okçu avına çıktığımda birden fazla kez kıcımlı kurtardılar. Ancak size anlatacaklarıma kulak verirsiniz, onları almaya bile ihtiyacınız olmaz, Palm Springs'te kuduz Amerikan geyikleri sorunu yaşamadığımıza göre..."

Çiçeği burnunda anne elini kaldırdı. "Amerikan geyiği üzerinde nançuka mı kullandınız?"

Wolfe'nin gözlerinde tekinsiz bir bakış vardı. "O piçin üstünde her türlü şeyi denedim. Ama bunun konumuzla ilgisi yok. Çünkü olay şu. Birazcık sağduyuyla, silaha ihtiyacınız kalmaz. Ne de yumruklara. Sen."

Wolfe'nin tek gözüyle keskin bakışlarını doğrultması beni şok etti.

"Geldiğinde sana ne söyledim?"

Yutkundum. "Nakit vermemi."

"Ya ondan sonra?"

"Gelip sizi burada beklememizi söylediniz."

Memnuniyetle başını salladı. Yani belli ki açık olan cevabı vermem iyi olmuştu. "Herhangi bir evden üç kilometre, otoyoldan bir buçuk kilometre uzaktayız. Beni tanımıyorsun ve kabul edelim, bu yer bir seri katil filminden çıkmışa benziyor." Gözucuyla Adrian'ın bana zafer kazanmışçasına bir bakış attığını gördüm. "Sizi pencereleri bile olmayan ıssız bir binaya yolladım. İçeri girdin. Buraya yürürken etrafına hiç baktın mı? İçeri gelirken, onca yol boyunca etrafını inceledin mi? Çıkışları kontrol ettin mi?"

"Ben..."

“Hayır, elbette etmedin,” diye lafımı kesti. “Kimse bunu yapmaz. Ve *bu* savunmanın ilk kuralıdır. Hiçbir şey varsaymayın. Hayatınızı korku içinde yaşamak zorunda değilsiniz ama etrafınızda ne olduğuna bakın. Zeki olun. Karanlık yollarla otoparklara körü körüne girmeyin.”

Ve işte böyle bağlandım.

Wolfe şaşılacak derecede iyi hazırlanmıştı. Saldırılarla ilgili pek çok hikayesi ve örneği vardı. Bunlar bana şunu hatırlatıyordu: *Dışarıdaki en zalim yaratıklar insanlar, vampirler değil.* Bize çeşitli güvensiz yerlerle ilgili resimlerle şekiller gösterip hassas noktalara işaret etti ve pek çok kişi için gün gibi ortada olması gereken -ama olmayan- pratik önerilerde bulundu. Konuştukça Sonya’yla başımıza gelenlerle ilgili kendimi daha da aptal gibi hissettim. O adamlar Sonya’ya yeterince kötü saldırmak isteseydi bir yolunu bulurlardı. Ama daha dikkatli olabilmek için yapabileceğim milyonlarca şey vardı ve büyük ihtimalle o akşam yaşanan çatışmaya engel olabilirdim. Bu fikir, Wolfe’nin felsefesinin en önemli kısmını oluşturuyordu: Her şeyden önce tehlileden kaçınmak.

En sonunda çok temel manevralardan bahsetmeye başladığı zaman bile, vurgusu bunları kurtulmak için kullanmaktı –orada kalıp size saldıran birini yere sermek için değil. Dersin son yarım saatinde bu manevraları uygulamamıza izin vererek sınıf arkadaşlarıyla ve bir kuklayla çalışmamız için bizi ikili gruplara böldü çünkü birbirimize zarar vermek istemezdik.

“Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi Adrian alıştırmalara geçtiğimizde. Onunla eş olduk. “Dövüşmemeyi öğrenmek için bir dövüş dersine geldiğimi düşünüyordum.”

“Ama haklı,” dedim. “Kavgadan kaçınmak en iyisi.”

“Peki ya kaçamazsan?” diye sordu Adrian. “Kılıç kullanan dostlarınla olduğu gibi? Başın belaya girdiğinde ne yapacaksın?”

Yüzü olmayan, içi doldurulmuş kuklamıza vurdum. “Bu o işe yarıyor işte.”

Wolfe’nin o günkü temel manevrası, bize arkadan saldıran birinin elinden nasıl kurtulabileceğimiz üzerineydi. Kafa atma ya da ayağa basmaktan pek de karmaşık sayılmayacak birkaç tekniği vardı. Adrian’la sırayla saldırgan olurken, kurban da manevraları uyguluyordu –ağır çekimde ve neredeyse eşimize hiç dokunmadan. Kuklalar bunun içindi. Adrian’dan yaklaşık on üç santimetre kısaydım ve saldırgan olarak epey mantıksızdım. Böylesi de ne zaman manevra yapsam gülmemize yol açıyordu. Wolfe bizi yeterince ciddi olmamakla azarlamakla birlikte, tekniği öğrendiğimiz için yüksek puanlar verdi.

Böylesi, kendimi biraz kibirli hissetmeme neden oldu. Öyle ki Adrian bir şişe su almak için arkasını döndüğü zaman, arkadan gizlice yaklaşıp kollarımı etrafına doladım ve kolunu tuttum. Wolfe bu şekilde birinin elinden nasıl kurtulacağımızı göstermişti ve gerçekten de Adrian’ın, ona dokunmama fırsat kalmadan sıyrılacak şekilde beni gördüğünü düşündüm. Belli ki fark etmemişti. Olduğu yerde donakaldı. Bir an için kilitlenip kalakaldık. Hala gömleğinin tenime değişini ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Sürdüğü pahalı par-

fümünün üstümde kalan kokusu etrafımda yükseliyordu. Bu kez sigara kokmuyordu. Ona her zaman parfümün, fiyatının hakkını veremeyeceğini söyledim ancak birdenbire bu fikrimi bir kez daha gözden geçirdim. Muhteşemdi.

Duyusal dalgalarla o kadar yüklenmiştim ki beni itmeyi *başardığında* farkına bile varmadım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı. Sinsi saldırımdan etkilenmediğini düşünmeme karşın, yüzünde ne bir onay ne de mizah ifadesi vardı. Gülümsemem soluverdi.

“Sürpriz bir saldırıyla başa çıkabiliyor musun diye test ediyordum.” Sesim tereddütlü çıkmıştı. Yanlış olan ne yaptığımı bilmiyordum. Rahatsız görünüyordu. Adeta allak bullak olmuştu. “Sorun ne?”

“Hiç,” dedi kısık sesle. Bir an için gözleri benimkilere kilitlendi. Öyle şiddetli bakıyordu ki nefesim kesildi. Ardından bakışlarını çevirdi, sanki bana bakmak, üstesinden gelemeyeceği bir şeydi. Kafam her zamankinden daha çok karışmıştı. “Asla kollarını bir vampi... yani benim gibi birinin etrafına doladığın günü görebileceğimi sanmazdım.”

Herkesin önündeki dil sürçmesini anca fark edebildim. Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Haklıydı. Düşünmeksizin ona dokunmuştum –üstelik bu, her zamanki gibi, resmi bir şekilde Moroi’la el sıkışmaya benzemiyordu. Kuşkusuz, ders bağlamındaydı. Yine de birkaç ay öncesine kadar, böyle bir şeyi yapabileceğim aklımın ucundan geçmezdi. Ona dokunmak, artık tamamen doğal geliyordu. Onun için mi tedirgin olmuştu? Simyacılarla benden mi endişeleniyordu?

Wolfe dolanarak yanımıza geldi. “İyi işti kızım.” Adrian’ın sırtına da zangır zangır titreten bir şaplak vurdu. “Seni tamamen hazırlıksız yakaladı.”

Wolfe’nin sözleri Adrian’ın canını daha da sıktı. “Orası kesin, kahretsin,” diye homurdandığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Eve dönerken arabada Adrian bir nebze de olsa yine caka satmaya başladı. Fakat hala sessiz ve düşünceliydi. Bir kez daha ruh halindeki bu değişikliğin nedenini tahmin etmeye çalıştım. “Kan içmek için Clarence’a uğramamızı ister misin?” Belki de ders onu bunaltmıştı.

“Yok,” dedi. “Geç kalmanı istemem. Ama belki... belki bu haftasonu gelirsin ve oraya bir grup yolculuğu yaparız?”

“Cumartesi günü dans var,” dedim özür dilercesine. “Ayrıca sanırım Sonya, Jill’i yarın okuldan sonra Clarence’a götürecektir. Büyük ihtimalle seni de alabilir.”

“Sanırım öyle,” dedi. Hayalkırıklığına uğramış gibiydi. Yine de bir gün, kan beklemek için çok da uzun sayılmazdı. Belki de Sonya’nın onu yeniden deneylere alacağından korkuyordu, *ki bu hiç de fena olmaz*, diye düşündüm. Birdenbire kambur duruşunu dikleştirdi. “Sonya’dan bahsetmişken... az önce bir şey düşünüyordum. Wolfe’nin dediği bir şeyi.”

“Vay canına Adrian. Demek ki dinliyormuşsun, ha?”

“Yine başlama Sage,” diye uyardı. “Wolfe kaçığın teki ve bunu sen de biliyorsun. Ama bilgece konuştuğu sırada, yabancılar kişisel bilgi vermemek ve kurbanların nasıl önceden belirlendiğiyle ilgili bir şeylerden bahsetti. Hatırlıyor musun?”

“Evet, ben de oradaydım,” dedim. “Yaklaşık bir saat önce.”

“Aynen öyle. Senle Sonya’ya saldıran o adamlar, görünüşe bakılırsa onun vampir olduğunu biliyordu, yanlış türden ama olsun. Kılıçla karşınıza çıkmaları, biraz araştırma yaptıklarını gösteriyor. Demek istediğim, bir gün onu sokakta görüp *Ah, vampir*, demiş olabilirler. Ama belki de bir süredir onu izliyorlardı.”

Onu sokakta görmek... Zihnimde bir anda milyonlarca taş yerine otururken nefesimi tuttum. “Adrian, sen bir dahisin.”

Şaşkınlıkla irkildi. “Dur. Ne dedin sen?”

“Saldırıdan bir hafta önce Sonya’yla yemek almaya gittik ve yolda bir çocuk bizi durdurup onu Kentucky’den tanıdığını iddia etti. Sonya epey korktu çünkü orada bulunduğu süre boyunca Strigoî’du ve açıkçası o zamanlarda insanlarla pek karşılaşmıyordu.”

Adrian birkaç saniye bunu zihninde tarttı. “Yani... bir süredir onunla ilgili araştırma yapıyorlardı demek istiyorsun.”

“Aslında bunu söyleyen sensin.”

“Doğru. Çünkü ben bir dahiyim.” Sonya’nın durumunun saklı anlamlarını düşünürken bir süre daha sessizlik oldu. Adrian tekrar konuşmaya başladığında, ses tonu pek de yumuşak sayılmazdı. “Sage... dün akşam. Vampir avcılarıyla ilgili yorumumu onaylamadın.”

“Simyacılardan çağdaş vampir avcılarına dair hiçbir kaydı yok,” dedim doğrudan. “Bir keresinde babam ara sıra, birinin gerçeği keşfettiğini söylemişti. Sanırım ona saldırmaları böyle bir şeydi. Yani büyük, organize bir grup ya da bir komplo teorisi değildi.”

“Bir şekilde, bir yerde Simyacıların bir şeyi gözden kaçırması, az da olsa olasılık dışı mı? Ayrıca çağdaştan tam olarak kastın ne?”

Simyacı tarihi, davranışlarımızı belirleyen felsefe kadar içime işlemiştir. “Uzun zaman önce -Ortaçağ’da- Simyacılar oluşurken, farklı hiziplerin, vampirlerle başa çıkmakla ilgili değişik görüşleri vardı. Kimse, insanların onlarla ilişkilendirildiğini düşünmüyordu. Sonunda benim grubumu oluşturanlar, en iyi yolun, insanlardan ayrı tutmaya yetecek kadar Moroi’larla çalışmak olduğuna karar verdiler. Ancak bu yaklaşımı kabul etmeyenler de oldu. Onlar, insanları özgür kılmanın en iyi yolunun, vampirleri ortadan kaldırmak olduğunu düşünüyordu, ne şekilde olursa olsun.” Yine emektar zırhıma, belgelere dayanıyordum. Eğer bu tezi mantıksız bulursam, aktif olarak Moroi avlayan insanlar varsa, bunun anlamını kabul etmek zorunda kalmayacaktım.

“Kulağa vampir avcıları gibi geliyor,” dedi Adrian.

“Evet ama başarılı olamadılar. Böyle bir grubun altedemeyeceği kadar çok vampir, Moroi ve Strigoi vardı. Onlara dair elimizdeki en son kayıtlar Rönesans’tan kalma. O avcılar neticede yok oldu.” Ben bile sesimdeki hafif kararsızlığı işitmiştim.

“O kılıcın üstünde simya sembolleri olduğunu söyledin.”

“Eskilerinden.”

“Ayrılıkçı grubun dağıldığı zamandan kalmış olacak kadar eski mi?”

İç çektim. “Evet. O kadar eski.”

Gözlerimi kapatıp koltuğuma gömülmek istiyordum. Zırhımda çatlaklar oluşmuştu. Vampir avcılarını fikrini kabul edip edemeyeceğimden hala emin değildim. Fakat artık bu olasılığı da kafamdan atamıyordum.

Gözücüyla Adrian'ın beni incelediğini görebiliyordum. "Neden ofluyorsun?"

"Çünkü bu, yakında toparlamam gerekecek bir mesele."

Adrian, kabullenişim karşısında epey hoşnut olmuşa benziyordu. "Eh, vampir avcılarını inanmıyorsun. Belgeler ve veriler dünyasında çalıştığın için onları gerçek bir tehdit olarak görmeyen gerçekten zorlaşıyor, öyle değil mi? Ama öyleyse... nasıl bu kadar uzun süre radarından kaçabildiler?"

Adrian tohumlarını attığına göre, aklım çoktan bu fikir üzerinde çalışmaya koyulmuştu bile. "Çünkü sadece Strigoi öldürüyorlar –tabii eğer bu avcılar varsa. Eğer bir grup Moroi'u haklasaydı, sizinkiler fark ederdi. Strigoi'lar aynı şekilde örgütlenmiyor ve fark etseler bile, bize ölümlerden bahsedecek halleri yok. Artı, Strigoi'lar her seferinde Moroi'larla dampirler tarafından öldürülüyor. Çok az olan ölümler, az önce sizin elinize düşmüş oluyor, tabii eğer onları bulan olursa. Bir Strigoi'u güneşin altına at, orada olduklarından haberin bile olmaz." Vardığım sonuç karşısında rahatlamıştım. Böyle bir grup *gerçekten* mevcutsa Moroi'ları öldürüyor olamazlardı. Bununla birlikte, Strigoi avı hala tehlikeliydi. Simyacılara yalnızca o zebanileri öldürmekle baş etmek ve bunu normal insanlardan gizli tutmak konusunda güvenilebilirdi.

“Diğer Simyacılar avcılarını sorabilir misin?” diye sordu Adrian.

“Hayır, şimdi olmaz. Bazı kayıtları inceleyebilirim ama bunu resmi bir şekilde ortaya koyamam. Babamın teorisine bağlı kalacaklardır –sadece rastgele, tuhaf bir grup insan olduğunu düşüneceklerdir. Bana gülüp geçeceklerdir.”

“Sana kimin gülüp geçmeyeceğini biliyor musun?”

“Clarence,” dedik hep bir ağızdan.

“İple çektiğim bir konuşma değil,” dedim bıkkınlık içinde. “Yine de her şeye rağmen bir şeyler biliyor olabilir. Tüm paranoyasının acısını çıkarabilir. Onca güvenlik önlemi. Eğer bu grup gerçekten Sonya’nın peşine takılmayı kafaya koymuşsa, o zaman zannettiğimizden çok daha büyük bir tehlike içinde olabilir.”

“Belikov’a söylemeliyiz. Koruma olayında gayet başarılı. Eğer onu başının belada olduğuna ikna edersek uyumaz bile –kılıç saldırısından sonra bu gayet olası görünüyor.” Adrian’ın ilk kez, Dimitri hakkında hoşnutsuzluk içinde konuşmadığını fark ettim. Aslında, Adrian’ın sözleri ve övgüsü kulağa gayet mantıklı geliyordu. Dimitri’nin becerilerine inanıyordu. Buna karşın, bu gözlemimle ilgili tek kelime etmedim. Eğer Adrian, Dimitri’ye olan nefretini aşacaksa, bu yavaş yavaş ve benim *yardımlım* olmaksızın gerçekleşmeliydi.

Adrian’ı daha sonra üzerinde konuşacağımız planlarımızla birlikte evine bıraktım. Amberwood’a geri döndüğümde Bayan Weathers el sallayarak anında beni durdurdu. *Yine ne var?* Angeline’in bir şeyleri ateşe verdiğini duymaya hazırladım

kendimi. Fakat Bayan Weathers'ın yüzü sakın görünüyordu -hatta sevimli-, ben de en iyisini umut etme cesaretinde bulundum.

"Sana bir şeyler geldi tatlım," dedi. Masasının arkasındaki bürodan fermuarlı elbise çantası olan iki askılık çıkardı. "Kısa boylu, enerjik bir kadın bunları bıraktı."

"Lia." İçindekileri merak ederek askılıkları aldım. "Teşekkür ederim."

Tam arkamı dönüyordum ki Bayan Weathers yine konuştu. "Bir şey daha var. Bayan Terwilliger sana bir şey bıraktı."

Hiçbir şey belli etmemeye çalıştım. Daha şimdiden boğazıma kadar Bayan Terwilliger'in son ödevlerine batmıştım. Yine ne vardı? Bayan Weathers, içinde bir kitap varmış gibi görünen ağır bir zarf uzattı. Dışına şunlar karalanmıştı:

Ödev değil. Belki bundan nefret etmezsin.

Bayan Weathers'a tekrar teşekkür edip yükümü odama çıkardım. Kostümleri açılmamış bir halde yatağıma bıraktıktan sonra, derhal zarfı yırttım. Notundaki bir şeyler beni rahatsız etmişti.

Bir başka büyü kitabı olduğunu gördüğüm zaman pek de şaşırmadım. Beni asıl şaşırtan, incelediklerimden farklı olmasıydı, bu yeniydi. Çağdaştı. Üstünde yayınevi yazmıyordu, bu nedenle muhtemelen birinin ev projesiydi. Fakat temizce basılmış ve birkaç sene öncesinde ciltlenmişti. Böylesi şaşırtıcıydı işte. Bayan Terwilliger'a büyü yapan arkadaşları ve yaşam tarzlarıyla ilgili kasten hiçbir şey sormamıştım. Ancak her zaman bana çevirtip kopyalattığı eski, tozlu ciltleri okuduklarını

varsaymıştım. Kendi, yeni ve güncel kitapları üstüne çalışabilecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti –tabii öyle olmalıydı.

Kendimi paralamaya zamanım olmamasına karşın, kitabın başlığına şöyle bir baktım. *Görünmez Hançer: Saldırı ve Savunma Üzerine Pratik Büyüler*. Sayfaları karıştırırken, büyülerin kitabın başlığının düşündürdüğüyle aynı olduğunu ama alıştığımından daha modern bir dille yazıldığını gördüm. Büyülerin kökenleri, zamanları ve yerlerinden söz ediliyordu. Bunlar epey farklılık göstermesine karşın, farklılık göstermeyen, büyülerin etkinliği idi. Hepsi de ya çok kısa bir süre içinde yapılabilecek ya da anında yıkıcı etkiler için anında yapılabilecek büyülerdi –ateş tılsımı gibi.

Bunlar tam da Bayan Terwilliger’a sorduğum büyülerdi.

Öfkeyle kitabı zarfın içine koydum. Hangi cesaretle beni buna çekmeye çalışıyordu ki? Bunun, bana çektiirdiği onca eziyeti affettireceğini mi düşünüyordu? Bayan Weathers aşağıda olmalıydı ve kitabı indirip yanlışlıkla gönderildiğini söyleyesim geliyordu. Ya da yarın sabah ilk iş, Bayan Terwilliger’ın masasına bırakmak. Şu anda o kitabı hiç açmamış olmayı diliyordum. Açılmamış bir halde *Göndericiye geri geldi* ibaresi, ilgimi çeken bir konu bularak beni sihirli yüzüğüyle kandırmayacağına dair net bir açıklama yapacaktı.

Bayan Weathers, Bayan Terwilliger’la olan bağlantımı biliyordu ve eğer bu akşam geri vermeyi denersem, basitçe yarın kendim götürmemi söylerdi. Onun için sabaha kadar bununla birlikte kalmak zorundaydım. Biraz bant çıkararak kendimi

avuttum. Zarfı açtığım gerçeğini değiştiremezdim ancak onu yeniden bantlamakta rahatlatıcı bir yan vardı.

Bununla birlikte, bandı açmaya başladığımda, aklım Adrian ve Wolfe'yle geçirdiğim akşama döndü. Wolfe çoğu saldırıların rastgele olduğu ve kurbanın dikkatsizliğinden kaynaklandığına dair sürekli hatırlatmalarıyla beni biraz olsun sakinleştirmişti. Öyle ki neye bakacağımı bilince, biraz olsun güçlendiğimi hissediyordum. Düşünmeden daha önceden planlanmış ve kişisel bir amacı olan saldırılardan bahsetmişti, oysa bunlar, açıkçası odak noktası değildi. Yine de bu bana Adrian'la yaptığımız tartışmayı hatırlattı. Ya Clarence'ın hikayelerinde doğruluk payı varsa? Ya vampir avcılar gerçekse? Hepimiz Sonya'ya yapılan saldırının rastgele olmadığını biliyorduk ama ya durum Ortaçağ'dan beri süregelen bir hiziyle ilgiliyse... Adrian'la korkularımız doğru olabilirdi. Muhtemelen onun için tekrar geleceklerdi. Issız park ya da yürüme alanlarından kaçınmanın, onları durduracağından asla emin olamazdık.

Zarfa baktım ve şimdilik bantlamamaya karar verdim.

BÖLÜM 13

BALO GÜNÜ kostüm mağazasına gidip kolay tutuşan beyaz elbiseyi almayı ciddi ciddi düşündüm.

Lia'nın elbisesi beklediğimden biraz... fazlaydı.

Antik Yunan döneminde giyilen yün tunik tarzı kopyalamakta iyi bir iş yapmıştı, hakkını vermeliydim. Elbise kolsuzdu, omuzlardan tutturulmuş, pek de rahat edemeyeceğim alçak bir yakada katlanıyordu. Yere kadar uzundu ve her nasılsa, beni ölçmeden boyumu tutturmuştu. İşte tarihi benzerlik burada sona eriyordu. Malzemesi dökümlü, bir cins ipek kumaştı ve etrafımı sararak, böyle bir elbiseden beklenenden çok daha fazla vücudumu ortaya çıkarıyordu. Malzemesi her neyse, Yunanlılardan çıkabilecek bir şey olamazdı ve rengi... kırmızıydı.

En son ne zaman kırmızı bir kıyafet giydiğimi hatırlamıyordum. Belki de çocukken. Kuşkusuz, Amberwood üniformasının çeşitli varyasyonlarının arasında şarap rengi mevcuttu ancak bu hafif bir ton olarak kalıyordu. Elbise parlak, yanar-

döner bir lal rengiydi. Asla çarpıcı renkler kullanmazdım. Dikkat çekmek hoşuma gitmezdi. Bunu elbisede kullandığı yaldız miktarı daha da güçlendiriyordu. Sırma iplikler kırmızı kumaşın kenarlarında dans ediyor, ışıktaki parlıyordu. Kemer de yaldızlıydı –üstelik öteki kostümdeki gibi ucuz plastikten değildi. Elbiseyi tutan iğneler de altın rengiydi ya da en azından altın gibi görünen yüksek kalite bir metaldendi. Tıpkı yaptığı aksesuarlar gibi: Küçük paralardan yapılmış bir kolyeyle küpeler. Üstünde küçük kırmızı kristaller olan yaldızlı bir tarak bile koymuştu.

Elbiseyi yurt odamda denedim ve parlayan, kırmızılar içindeki görünüşüme baktım.

“Olamaz,” dedim yüksek sesle.

Kapım çalınca yüzümü ekşittim. Pek çok ayrıntısı olan bu elbiseyi çıkarmak sonsuza dek sürerdi, bu nedenle kostümle kapıyı açmaktan başka çarem kalmıyordu. Şansıma, gelen Jill’di. Tam konuşmak için ağzını açtı ki beni görünce sus pus kalakaldı.

“Biliyorum,” dedim. “Çok saçma.”

Birkaç saniye sonra kendini topladı. “Hayır... hayır! Muhteşem olmuşsun. Aman Tanrım!”

Sınıf arkadaşlarımız görmeden onu aceleyle odaya aldım. Jill de balo için giyinmişti. Açık mavi tiril tiril bir malzemeden yapılmış, peri elbiselerine benzeyen bir kıyafetti. Moroi’lara özgü incecik bedenine mükemmel bir şekilde oturuyordu. “Kırmızı,” dedim ona. Yeterince açık edememişimdir diye ekledim: “Hayatta kırmızı giymem.”

“Biliyorum,” dedi gözleri kocaman açık. “Ama giymelisin. Sana çok yakışıyor. Bütün gri ve kahverengi kıyafetlerini yakmalısın.”

Başımı salladım. “Bunu giyemem. Eğer hemen çıkarırsam kostüm mağazasına gidip başka bir şey almaya zamanım olur.”

Jill şaşkın halinden sıyrılıp katı, sert bir tavır takındı. “Hayır. Kesinlikle gitmiyorsun. Bunu giyeceksin. Erkek arkadaşının aklı başından gidecek. Ayrıca biraz daha makyaj yapmalısın –biliyorum, biliyorum. Çılgın bir şey istemiyorsun ama sadece göz kalemini biraz koyulaştır ve ruj sür. Azıcık. Makyajını elbisenin yoğun rengine uydurmalısın.”

“Görüyorsun değil mi? Bu renk daha şimdiden sorun çıkarmaya başladı bile.”

Caymadı. “Bir dakikanı alır. Zaten zamanımız da yok. Eğer en kısa zamanda çıkmazsak geç kalırız. Erkek arkadaşın hep erkencidir değil mi?”

Hemen cevap vermedim. Beni gafil avlamıştı. Brayden *gerçekten de* hep erkenciydi. Kostüm bana ne kadar acı verirse versin, onu bekletme fikrine bile dayanmıyordum –özellikle de Amberwood öğrencisi olmadan baloya giremeyeceği için.

“Pekala,” dedim iç çekerek. “Haydi gidelim.”

Jill zafer kazanmışçasına sırıttı. “Ama önce makyaj.”

O anda makyaja razı oldum ve son dakikada da haç kol-yemi taktım. Temayla uyum sağlamıyordu ve hemen gösterişli altın aksesuarlar tarafından yutuluyordu. Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Normalliğe dair çok küçük bir şeydi.

Sonunda çıktığımızda, Eddie'yi bizi lobide beklerken bulduk. Normal giysiler giymişti. Cadılar Bayramı'nı hatırlatan üstündeki tek şey, Operadaki Hayalet'e benzeyen düz beyaz, yarım bir maskeydi. Hızlıca gidip üstümü değiştirerek maskeli gidebilmek için bir saniyesi var mı diye sormak istiyordu bir yanım.

Eddie sandalyesinden fırladı. Jill'i mavi, tanrısal güzelliği içinde görünce rüyalara dalar gibi oldu. Gerçekten onun için deli olduğunu görmemek nasıl mümkün olabiliyordu? Acı verici derecede açıktı. Kızı gözleriyle içiyor, o anda oracıkta kendinden geçecekmiş gibi duruyordu. Ardından bakışlarını bana çevirdi ve ancak kavrayabildi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa vurulmuş olmaktan çok, küçük dilini yutmuşa benziyordu.

"Biliyorum, biliyorum." Bu akşamın görüntüsünün şekillendiğini görebiliyordum. "Kırmızı. Asla kırmızı giymem."

"Giymelisin," dedi Jill gibi. Bir bana bir Jill'e bakıp başını salladı. "*Akraba* olmamız çok kötü. Öyle olmasa size dans teklif ederdim. Tabii kuzenimin şimdiden benimle çıkmak istediğini görünce, daha fazla dedikoduya mahal vermemeliyiz."

"Zavallı Angeline," dedi Jill arabama doğru yürürken. "Gerçekten çok gitmek istiyordu."

"Orada hoparlör olduğunu düşünürsek, gitmemesi çok daha iyi," dedim.

Latte'ye vardığımızda Eddie durdu. "Arabayı ben kullanabilir miyim? Bu akşam şoförlük yapmam gerektiğini his-

sediyorum. Çok asil görünüyorsunuz.” Jill’e sırtıttı. “Eh, sen *her zaman* asilsin.” Arka kapılardan birini açıp ona gerçek bir reverans yaptı. “Lütfen önden buyurun hanımefendi. Size hizmet etmek için buradayım.”

Gerçekçi, sabırlı Eddie bu tür dramatik gösterilere pek az düşküncü ve Jill’in buna hazırlıksız yakalandığı belliydi. “T-reşekkür ederim,” dedi arka koltuğa otururken. Eddie, eteğini içeri sokmasına yardım etti. Jill sanki onu daha önce gerçek anlamda hiç fark etmemiş gibi merakla baktı. Artık önerisini reddedemezdin, ben de ona anahtarları verdim.

Cadılar Bayramı Balosu, botanik bahçelerin yakınında çok güzel bir salonda yapılıyordu. Eddie’yle güvenli olup olmadığına karar vermek için o hafta orayı kontrol etmiştik. Micah, Jill’le orada buluşacaktı. Tabii Brayden’la da bu şekilde buluşmamızdan çok farklı nedenlerle. Denetimli otobüsler, öğrencilerin birçoğunu okuldan baloya götürüyordu. Eddie gibi son sınıf öğrencilerinin Jill gibi aileden kişilerle birlikte kendi araçlarıyla gelmelerine izin vardı. Micah sonradan onu eve bıraksa kimsenin haberi olmazdı ama şimdilik kampüsten ancak aile arabasıyla çıkabiliyordu.

“Umarım buna hazırım,” diye mırıldandım otoparka girerken. Elbise o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki diğer endişem üzerine kafa yormaya zamanım olmamıştı: Baloya gitmek. Tüm o bildik sosyal kaygılarım geri geldi. Ben ne yaptım? Burada normal olan neydi? Arkadaşlarıma soracak cesaretim yoktu.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi Eddie. “Erkek arkadaşın ve Micah’ın dili tutulacak.”

Emniyet kemerini çözdüm. “*Erkek arkadaşın* sözünü üçüncü kez duyuyorum. Neler oluyor? Neden kimse Brayden’a ismiyle hitap etmiyor?”

İkisi de hemen cevap vermedi. Sonunda Jill süklüm püklüm, “Çünkü hiçbirimiz ismini hatırlayamıyoruz,” dedi.

“Ah, yapmayın ama! Bunu Adrian’dan beklerdim ama sizden değil. O kadar da tuhaf bir isim değil.”

“Evet,” diye kabul etti Eddie. “Ama onda öyle bir şey var ki... bilmiyorum. Hatırlanmaya değmeyen bir şeyler. Seni mutlu etmesine seviniyorum ama ne zaman konuşsa duymazdan geliyorum.”

“Buna inanamıyorum,” dedim.

Brayden tam önümüzde bekliyordu. En azından on dakika önce burada olduğuna hiç şüphe yoktu. Beni tepeden tırnağa süzerken midem düğümlendi. Hiçbir yorumda bulunmamasına rağmen gözleri açıldı. İyi miydi yoksa kötü mü? Kapıdan geçmesi için öğrenci kimliğimi çıkardım ve Jill de çabucak Micah’ın yanına gitti. Eddie’nin kısa süren aşk ateşi, iş ciddiyetini takındığında sönuverdi. Yüzünden acı içinde bir bakış geçip görüldüğü gibi kayboldu.

Koluna dokundum. “Eddie, iyisin değil mi?” diye sordum usulca.

Gülümsedi. “Ben iyiyim. Sen eğlenmene bak.” Yanımızdan ayrılarak, çok geçmeden öğrenci kalabalığının arasında eriyip gitti. Böylece Brayden’la baş başa kaldık. İkimiz de sessizliğe gömüldük –ki bu pek de olağan dışı sayılmazdı. Bazen ısınıp sohbe başlamamız birkaç dakikamızı alıyordu.

“Eee,” dedi daha da içeri yürürken. “Bir DJ varmış. Sadece o mu olacak yoksa canlı grup da gelecek mi merak ediyorum.”

“Okulumuzun yakın zamanda canlı grupla kötü bir deneyimi oldu,” dedim Angeline’i düşünerek.

Brayden ayrıntı istemeden dekoru inceledi. Yapma örümcek ağları ve parıltıyan ışıklar tavana doğru yayılmıştı. Kağıttan iskeletlerle cadılar duvarlara asılmıştı. Uzaktaki bir masada öğrenciler, devasa bir plastik kazandan panç alıyordu.

“Harika değil mi?” dedi Brayden. “Pagan Kelt bir tatil, nasıl da böyle ticari bir etkinlik haline geliyor.”

Başımı salladım. “Üstelik seküler de. Eh, tabii, Kasım Yortusu’yla birleştirme çabaları dışında.”

Gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Güvenli bir biçimde akademik topraklara girmiştik.

“Pançın tadına bakmak ister misin?” diye sordum. Hızlı, bol başlı bir şarkı çalıyor, pek çok insanı dans pistine çekiyordu. Hızlı danslar pek tarzım değildi. Brayden’in neden hoşlandığını bilmiyordum ve onlara katılmak isteyeceğinden korkuyordum.

“Tabii ki,” dedi bir amacımız olduğu için rahatlamış görünerek. İçimden bir ses, onun da benim kadar baloya gittiğini söylüyordu: Hiç.

Panç sayesinde, şekere karşı yapay tatlandırıcıları tartışmaya başladık fakat aklım orada değil, bir başka yerdeydi. Brayden elbisemle ilgili tek kelime etmemişti. Böylesi de beni kaygılandırıyordu. O da benim kadar şok mu olmuştu? Kibarlık yaparak gerçek düşüncelerini saklamaya mı çalışıyordu? Eğer

ben iltifat etmezsem, kimse de bana iltifat etmezdi, bu nedenle tehlikeyi göze aldım.

“Kostümün harika,” dedim. “Tiyatro grubundan almıştın değil mi?”

“Evet.” Aşağı bakıp tuniğinin kıvrımlarını düzeltti. “Tam olarak doğru değil elbette ama idare eder.” Tunik diz boyundaydı. Bir omuzdan tutturulmuş ve çok uçuk kemik rengi yünden yapılmıştı. Üstüne, döneme uygun koyu kahverengi yün bir pelerin giymişti. Pelerinle bile, ince yapılı, atletik kollarıyla göğsünün büyük bir kısmı görünüyordu. Onu hep hoş bulmuştum ancak o ana dek gerçekten *seksi* olduğunu düşünmemiştim. Bunun içimde daha güçlü bir his uyandırmasını beklememe karşın öyle olmadı.

Bir şey dememi bekliyordu. “Benim ki de... ııı... pek doğru sayılmaz.”

Brayden kırmızı elbiseyi tarafsız bir gözle inceledi. “Evet,” diye onayladı. “Hem de hiç. Eh, sanırım kesimi *o kadar da* uzak değil.” Birkaç saniye daha düşündü. “Yine de sana çok yakışmış.”

Biraz olsun rahatladım. Bu sözlerin ondan geldiği göz önüne alınırsa iltifat sayılırdı. Diğer konularla ilgili söyleyecek epey sözü olmasına rağmen, duygulara gelince fazla tasarrufluydu. Gerçeklere dair basit bir ifadenin ötesinde ondan bir beklentim yoktu. Yani söyledikleri önemli sayılırdı.

“Vay Melbourne. Nerelerde saklanıyordun?” Trey bize doğru geldi ve bir bardağı iştahla flüoresan yeşili pançla doldurdu. “Tam bir baş belasına benziyorsun. Ve seksi.” Brayden’a özür

dilercesine bir bakış attı. “Sakın yanlış anlama. Sadece açık konuşuyordum.”

“Anlaşıldı,” dedi Brayden. Gülümsemekten kendimi alamadım. Trey geçen günden beri yanımda tuhaf davrandığı için normal haline döndüğünü görmek güzeldi.

Trey bir kez daha hayranlıkla baktı bana. Ardından Brayden’a döndü. “Hey, şuna bakın. Hepimiz toga giymişiz. Romalılar kazandı!” Beşlik çaksın diye Brayden’a doğru elini havaya kaldırdı ancak karşılık alamadı.

“Bu bir Yunan tuniği,” diye açıklama yaptı Brayden sabırsızca. Trey’in yatak çarşafından yapılmış izlenimi uyandıran ev yapımı togasını inceledi. “O, uum, değil.”

“Ha Yunan ha Romalı.” Trey omuz silkti. “Ne fark eder ki?”

Brayden ağzını açınca aradaki farkın *tam anlamıyla* ne olduğunu açıklayacağını anladım. Çabucak araya girdim. “Sana yakışmış,” dedim Trey’e. “Görünüşe bakılırsa ağırlık çalıştığın onca saate değmiş –ve sonunda dövmeni de görebildim.”

Brayden’inki gibi Trey’in tuniği de bir omzuna tutturulmuştu ve hafiften, sırtının arkasını gösteriyordu. Okuldaki insanların yarısı gibi Trey’in de bir dövmesi vardı. Ancak diğerlerinin aksine, herkesin bedenini çevreleyen kafa yapıcı, şeytani vampir kanının bir parçası değildi. Trey’in dövmesi oldukça stilize ışınları olan bir güneşti. Normal, lacivert dövme boyasıyla yapılmıştı. Eddie bundan bana bahsetmesine rağmen, Trey etrafımda üstsüz dolaşmadığı için daha önce hiç görme fırsatım olmamıştı.

Trey'in heyecanı bir parça soldu ve sırtını görmeyelim diye hafifçe döndü. "Eh, seninkine kıyasla epey hafif kalıyor. Bu arada seninkini tekrar görmek güzel."

Dalınca yanağıma dokundum. Altın zambağı genellikle okuldayken makyajla kapatırdım. Fakat baloda, öğretmenlerden birisi beni kıyafet yönetmeliğiyle ilgili haşlarsa kostümün bir parçası olduğunu iddia edebilirdim.

Bir başka hızlı parça daha başladı. Trey yeniden neşelendi. "Hareketlerimi gösterme zamanı geldi. Siz geliyor musunuz çocuklar? Yoksa tüm gece pançı mı denetleyeceksiniz?"

"Hızlı danslara pek gelemem," dedi Brayden. Rahatlıktan neredeyse çöküyordum.

"Ben de," dedim.

Trey gitmeden önce bize acıklı bir şekilde gülümsedi. "Beni çok şaşırttınız."

Brayden'la akşamın büyük bir kısmını pançın yanında geçirdik ve gerçekten de Cadılar Bayramı'nın kökenleriyle pagan bayramları üzerine tartışmamıza devam ettik. Arada sırada arkadaşlarım yanıma geliyordu. Özellikle Kristin'le Julia elbiseme ne kadar hayran kaldıklarını anlata anlata bitiremedi. Bazen sessiz ve gizlice kalabalıkta devriye gezen Eddie'ye gözüm ilişiyordu. Bir hayalet olabilirdi. Neredeyse her zaman Jill'le Micah'ın görüş alanında oluyor, buna karşın koruma havasına girmesi, kıza fazla gözlerini dikmesine engel oluyor gibi görünüyordu.

Brayden'la ikimiz de sonunda yavaş bir şarkı çalmaya başladığında sustuk. Gerilerek birbirimize baktık, neyin geleceğini

biliyorduk. “Pekala,” dedi. “Bu şarkıdan ancak buraya kadar kaçabilirdik.”

Neredeyse kahkahayı patlayacaktım. Karşılığında bana gü-lümsedi. Sosyal tutukluğumuzun tam anlamıyla farkındaydı. Her nedense bu rahatlatıcıydı. “Ya şimdi ya hiç,” diyerek razı geldim.

Dans pistine doğru yürüyerek sarmaş dolaş çiftlerin arasına katıldık. Yaptıkları şeyi *dans etmek* olarak isimlendirmek biraz zorlamaydı. Çoğu, kaskatı sallanıp kendi etraflarında dönüyordu. Birkaçı sadece birbirlerine yapışıp öpüşme fırsatını kullanıyordu fakat görevliler derhal onları ayırıyordu.

Brayden’in bir elini tuttum. O da diğer elini kalçamın üstüne koydu. Öpüşmenin dışında, muhtemelen şimdiye dek aramızdaki en yakın temastı bu. Hala aramızda birkaç santimetre mesafe olmasına karşın, normal kişisel alan sınırlarımdaki bu değişim beni bunaltmıştı. Kendime Brayden’i sevdiğimi ve güvendiğimi, bunda tuhaf bir şey olmadığını hatırlattım. Her zamanki gibi, etrafım kalpler ya da gökkuşaklarıyla çevrilmedi ama kendimi tehdit altında da hissetmedim. Düşüncelerimi yakınlığımızdan uzaklaştırmaya çalışarak şarkıyı dinledim ve anında ritmini duyumsamaya başladım. Şarkının bir dakikası geçmişti ki Brayden ne yaptığımı anladı.

“Sen... sen dans edebiliyorsun,” dedi hayretle.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Elbette.” Büyük bir vals salonunda uçuyor sayılmazdım ancak tüm hareketlerim şarkının ritmine uygundu. Başka türlü nasıl dans edilir hayal edemiyor-

dum. O sırada Brayden da diğer çiftlerin sert hareketlerinden yalnızca bir adım uzaktaydı. “Zor değil,” diye ekledim. “Sadece matematiksel düşün.”

Böyle ifade eder etmez Brayden havaya girdi. Çabuk öğreniyordu ve ritimleri benimle birlikte sayıyordu. Çok geçmeden, sanki uzun zamandan beri dans dersi alıyormuşuz gibi görünüyorduk. Daha da şaşırtıcı bir şey oldu. Bir keresinde onu konsantre bir şekilde ritimleri sayarken bulma beklentisi içinde başımı kaldırıp baktım. Fakat bunun yerine, yumuşak bir ifadeyle beni izlediğini gördüm... hatta sevgi dolu sayılırdı. Kızarak bakışlarımı çevirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, o gün çalışmamış olmasına rağmen, üstünde hala kahve kokusu vardı. Belki de ne kadar banyo yaparsa yapsın bu kokuyu üstünden atamazdı. Yine de *eau de coffee*'sini ne kadar seversem seveyim, kendimi Wolfe'nin evindeki gün Adrian'ın parfümünün nasıl koktuğunu düşünürken buldum.

Bir sonraki hızlı parça çalmaya başladığında, Brayden'la ara verdik. Brayden benden izin isteyip DJ'le konuşmaya gitti. Döndüğünde, gizemli işini açıklamayı reddetti ancak kendinden son derece memnun görünüyordu. Bir başka yavaş şarkı başladı ve dans pistine gittik.

Aramızdaki sohbet bitti. Bir süreliğine yalnızca dans etmek yeterliydi. *Basit bir hayat yaşamak böyle bir şey olmalı,* diye düşündüm. *Yaşıttım insanların yaptığı bu. İyi ve kötü arasındaki büyük entrikalarla dövüşler.*

“Sydney?”

Jill yüzünde endişeli bir ifadeyle yanımda dikiliyordu. Telaşa kapıldım. Önceki mutlu, gamsız tutumundan bu hale nasıl geldiğini merak ediyordum. “Sorun ne?” diye sordum. İlk korkum Adrian içindi, Jill’in bağ yoluyla bir şeyler hissettiğini düşündüm. Hemen bu düşünceyi savuşturdum. Moroi suikastleri için endişelenmeliydim, onun iyiliği için değil.

Jill tek kelime etmeksizin az önce Brayden’la durduğumuz yere, panç masasına doğru başıyla işaret etti. Trey dönmüştü. Venedik maskeli bir kızla neşeli bir tavırla konuşuyordu. Maske çok güzeldi –buz mavisiydi, gümüş yapraklar ve çiçeklerle süslenmişti. Maske aynı zamanda çok tanıdıktı. Jill bunu Lia’nın defilesinde giymişti ve kadın da bunu almasına izin vermişti. Aynı ölçüde tanıdık olan bir başka şey, maskeli kızın kıyafetiydi –iplik iplik olmuş bir tişörtle yırtık pırtık kot şort.

“Olamaz,” dedim uzun, kızıl-sarı saçları tanıyınca. “Angelina. Buraya nasıl gelmiş?” Buraya pek çok insanla sıvışmış olabilir. Görevliler, muhtemelen onu serviste tanımamıştı. “Onu buradan çıkarmalıyız. Eğer yakalanırsa bu kez kesinlikle atılır.”

“Maske *gerçekten* yüzünü gizliyor,” diye işaret etti Jill. “Belki de kimse fark etmez.”

“Bayan Weathers fark eder,” dedim iç çekerek. “O kadının altıncı hissi var. Ah. Çok geç.”

Bayan Weathers salonun öteki tarafındaydı fakat kartal gibi keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Kalabalık dans pistine dikkatle bakınca, pançın olduğu tarafa ilerlediğini gör-

düm. Bana kalırsa henüz Angeline'in kimliğini tam olarak belirleyememişti ama kesinlikle şüphelenmişti.

"Sorun ne?" dedi Brayden, bir Jill'e bir bana bakarak. Kuşkusuz, ikimizin yüzü de korku içindeydi.

"Kuzenimiz, başını ciddi bir belaya sokmak üzere," dedim.

"Bir şeyler yapmalıyız." Jill'in gözleri faltaşı gibi açılmış ve kaygılıydı. "Onu buradan çıkarmalıyız."

"Nasıl?" diye bağırdım.

Bayan Weathers yiyecek masasına vardığında, Trey'le Angeline dans pistine doğru ilerlemeye koyuldu. Bayan Weathers'ın onların peşine düşmeye başladığını gördüm. Ama fazla ileri gidemedi –çünkü panç kasesi birdenbire patlayıverdi.

Eh, kasenin kendisi değil elbette. İçindeki panç patlayarak olağanüstü, parlak yeşil bir duş halinde etrafa saçıldı. Yakındaki birkaç kişi ıslanırken çığlıklar koptu. Ama saldırının en şiddetli kısmına maruz kalan Bayan Weathers olmuştu.

Brayden'in aniden nefesini tuttuğunu işittim. "Bu nasıl oldu Tanrı aşkına? Bu ancak... Sydney?"

Çığlık atarak birkaç adım geri kaçtım. Kasenin patlamasına neyin sebep olduğunu adım gibi biliyordum. Brayden bu tepkimi, yara almaktan korkmam olarak algıladı. "Sorun yok," dedi. "Biz uzaktayız, burada cam parçaları olamaz."

Anında Jill'e baktım. Bana, *elimden başka ne gelirdi ki*, diyen hafif çaresiz bir tavırla omuz silkti. Moroi büyüüne karşı her zamanki tepkim, tiksinti ve korku olurdu. Şimdi işin içine şok ve dehşet de eklenmişti. Dikkatleri üzerimize toplamaya ihtiyacımız yoktu. Doğru, kimse Jill'in panç şamatasını

yaratmak için vampirlere özgü su gücünü kullandığını bilemez, hatta tahmin bile edemezdi. Ancak bunun bir önemi yoktu. Amberwood'dan tuhaf, açıklanamaz olaylarla ilgili laf sızmasını istemiyordum. Radardan uzakta olmalıydık.

"İyi misiniz?" Eddie birdenbire yanımızda belirdi, daha doğrusu Jill'in yanında. "Ne oldu?" Pança bile bakmıyordu. Jill'e odaklanmıştı ve tıpkı önceki gibi, Jill bunu gerçekten fark etmişe benziyordu. Cevap veren kişi Brayden oldu. Öğretmenlerin koşturarak etrafı temizlemelerini izlerken, gözleri entelektüel merakla parlıyordu.

"Bana kalırsa bir tür kimyasal tepkime. Sodyum bikarbonat kullanmak kadar kolay olabilir. Belki de bir tür mekanik aygıttır, ha?"

Eddie'ye manidar bir bakış attım. "Eşek şakasıydı," dedim. "Bunu herkes yapabilir."

Eddie bana baktı ve yeniden Jill'e döndü. Hafifçe başını salladı. "Anlıyorum. Seni buradan çıkarmalısınız," dedi ona. "Neler olacağını hiç..."

"Hayır, hayır," dedim. "Buradan çıkaracağın biri varsa o da *Angeline*."

"Angeline mi?" Eddie inanmayan bir tavırla baktı. "Ama nasıl?"

Eddie'yi, Angeline'in Trey'le dans pistinde durduğu yere yönelttim. Pek çoğu gibi onlar da merak içinde panç patlamasının sonrasında olanlara bakıyordu. "Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum," dedim. "Çok saçma. Gitmesi gerekiyor. Bayan Weathers neredeyse onu yakalıyordu."

Eddie'nin gözleri manidar bir biçimde parıldadı. "Ama panç ona engel oldu?"

"Evet."

Dikkatini tekrar Jill'e çevirip gülümsedi. "İyi zamanlama."

Jill de ona gülümsedi. "Sanırım bu kez şanslıydık." Gözlerini birbirlerine dikmişlerdi. Araya girmek utanç vericiydi. "Haydi," dedim Eddie'ye. "Angeline'i getir."

Jill'e son bir kez daha bakıp eyleme geçti. Angeline ve Trey'le konuşmalarını duyamıyordum ama yüzündeki ifade hiçbir iddiayı kabul etmeyecek cinstendi. Trey'in aile otoritesini kabullendi ve biraz daha tartıştıktan sonra Angeline de pes etti. Eddie çabucak kızı dışarı çıkardı. Ne Bayan Weathers ne de bir başkasının onu fark etmesi beni rahatlatmıştı.

"Jill," dedim. "Micah'la erken gitmeniz daha iyi olabilir. Şu anda gitmek zorunda değilsiniz ama... yakında gitseniz iyi olur."

Jill üzgün üzgün başını salladı. "Anlıyorum."

Kimse bu olayı onunla ilişkilendirmese bile, etrafta olmaması en iyisiydi. Daha şimdiden, insanların masanın etrafında toplandığını görebiliyor, tıpkı Brayden gibi, böyle bir olaya neyin sebep olabileceğini çözmeye çalıştıklarını duyabiliyordum. Jill kalabalığın arasında kayboldu. Brayden sonunda gözlerini bu manzaradan ayırdı. Tam bir şey diyecekti ki birden başını DJ'e doğru çevirdi.

"Ah, olamaz," dedi mahzun bir ifadeyle.

"Ne?" diye sordum, bir yandan ya DJ masasının düşmesini ya da bir hoparlörün yanmasını bekliyordum.

“Bu şarkı. Senin için istemiştim... ama bitti sayılır.”

Şarkıyı dinlemek için başımı havaya diktim. Şarkıyı bilmiyordum. Yavaş ve romantik bir şarkıydı ve kendimi... biraz suçlu hissetmeme neden oldu. İşte Brayden duygusal bir harekette bulunuyordu ve *ailemin* üşütük şamatası bunu berbat ediyordu. Elini tuttum.

“Aslında bitmiş sayılmaz. Haydi, gel.”

Şarkının son dakikasında dans edebildik. Buna karşılık, Brayden’in hayalkırıklığına uğradığı belliydi. Bir şekilde gön-lünü almak, tüm olanlara rağmen, normal bir lise balosu deneyimini yaşamak istiyordum.

“Gece daha bitmedi,” diye takıldım ona. “Senin için bir istekte bulunurum, sen de sırası geldiğinde tahmin etmeye çalışabilirsin.” Radyo dinlemediğim göz önüne alınırsa tahmin etmesi o kadar zor olamayacaktı. İsteği yapıp bir yavaş şarkı için daha Brayden’a katıldım. Az önce olanlar için hala biraz kaygılıydım ama kendi kendime, her şeyin artık iyi olduğunu söyledim. Jill gitmişti. Eddie, Angeline’in icabına bakmıştı. Tek yapmam gereken rahatlamak ve...

Dans ederken bir titreşim beni irkiltti. Omzumda minik, kırmızı kumaştan bir çanta vardı. Elbisemin kıvrımlarında kaybolmuştu ama cep telefonumun vızıltısı belirgindi. Brayden’dan özür dileyerek mesaja bakmak üzere dansı bıraktım. Adrian’dan geliyordu: *Konuşmamız lzm.*

Harika, diye düşündüm yüreğim ezilirken. *Bu akşam daha fazla felaketle karşılaşabilir miydim?*

Cevap yazdım: *İşim var.*

Cevap: *Çabuk olacağım. Çok yakındayım.*

İçimi bir korku sardı: *Ne kadar yakında?*

Cevabı, beklediğim kadar kötüydü: *Otoparkta.*

BÖLÜM 14

“AMAN TANRIM,” dedim.

“Sorun ne?” diye sordu Brayden. “Her şey yolunda mı?”

“Pek sayılmaz.” Telefonu çantama geri koydum. “Bundan nefret ediyorum ama dışarıda bir işin icabına bakmam gerekiyor. Elimden geldiğince çabuk dönerim.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

Tereddüt ettim. “Hayır, ben giderim.” Dışarıda beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Brayden’in bu işe karışmaması en iyisiydi. “Çabuk dönerim.”

“Sydney, bekle.” Brayden kolumu tuttu. “Bu... bu senin istediğin şarkıydı değil mi?” Az önce dans ettiğimiz parça bitmiş, yenisi çalmaya başlamıştı ya da eskisi diyelim. Yaklaşık otuz senelikti.

İç çektim. “Evet, öyle. Acele edeceğim, söz veriyorum.”

Dışarıda hava hoştu, sıcak olmakla birlikte o kadar ağır değildi. İddia edildiğine göre, bizi hafif yağmur bekliyordu.

Otoparka doğru yürürken Wolfe'nin derslerinin bazıları aklıma geldi. Etrafınızı kontrol edin. Arabaların yanında pusukuranlara dikkat edin. Işıktaki kalın.

"Adrian!"

Kafamdaki tüm mantıklı düşünceler yok oluverdi. *Adrian arabamın üstüne uzanmıştı.*

Elbisenin izin verdiği ölçüde hızla Latte'ye doğru koştum. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. "İn oradan hemen!" Düşünmeksizin, çöküntü ya da çizik var mı diye baktım.

Üstüne üstlük Adrian kaportada uzanırken sigara içerek gökyüzüne bakıyordu. Hava bulutlu olmakla birlikte arada bir yarım ay görülebiliyordu. "Sakin ol Sage. Merak etme iz bırakmam. Gerçekten, bu bir aile arabasına göre şaşırtıcı derecede rahatmış. Oysa ben..."

Başını bana çevirdiği anda donakaldı. Onu hiç bu kadar durgun görmemiştim ya da sessiz. O kadar büyük ve yoğun bir şoka girmişti ki sigarasını düşürdü.

"Ahhh," diye bağırdım, yanan sigara arabaya zarar vermesin diye öne doğru atılarak. Sigara masum bir şekilde asfalta düştü ve ben de hemen ezdim. "Son kez söylüyorum, şuradan iner misin?"

Adrian yavaş yavaş doğruldu. Gözleri faltaşı gibiydi. Kaportadan kayarak yere indi. Görünüşe bakılırsa hiçbir iz bırakmamıştı. Tabii sonradan kontrol etmem gerekecekti. "Sage," dedi. "Ne giymişsin öyle?"

Oflayarak kıyafete baktım. "Biliyorum. Kırmızı. Sen de başlama. Bunu duymaktan sıkıldım artık."

“Çok komik,” dedi. “Buna bakmaktan sıkılacağımı hiç sanmam.”

Söyledikleri karşısında şaşırdım ve birden sıcak bastı. Ne demek istiyordu? Gözlerini bu çılgın görüntüden ayıramayacağı kadar acayip mi görünüyordum yoksa? Kuşkusuz... kuşkusuz güzel olduğumu kastediyor olamazdı...

Derhal kendime gelerek, bunu değil içerideki adamı düşünmem gerektiğini kendime hatırlattım. “Adrian, bir randevum var. Neden buradasın? Arabamın üstünde ne işin var?”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim Sage. Eğer beni içeri alsalardı arabanın üstünde olmazdım,” dedi. Daha önceki o huşu içindeki hali bir nebze olsun gitmiş, rahatlayarak tipik Adrian pozunu almış, Latte’ye yaslanıyordu. En azından ayakta idi ve bu şekilde arabaya zarar verme ihtimali daha düşüktü.

“Evet. Lise etkinliklerine gelen yirmili yaşlarda erkeklere genelde kaşlarını çatarak karşılık verirler. Ne istiyordun?”

“Seninle konuşmak.”

Açıklama yapmasını bekledim ancak ondan aldığım tek karşılık, tepede kısa süreli çakan şimşekti. Cumartesiydi, bütün gündür kampüsteydim ve bu sırada beni araması çok kolaydı. Balonun bugün olduğunu biliyordu. Ardından, etrafından yükselen alkol kokusunu içime çekince, bu akşam yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmayacaktı.

“Neden yarını beklemedin ki?” diye sordum. “Gerçekten bu akşam buraya gelip de...” Kaşlarımı çatıp etrafıma bakındım. “Buraya girmeyi nasıl başardın?”

“Otobüse bindim,” dedi neredeyse gururla. “Carlton’a gitmektense buraya gelmek daha kolaydı.” Carlton Koleji sanat dersleri aldığı yerdı ve kendi arabası olmadığı için toplu taşımayı kullanmaya alışmıştı. Bu, hayatında hiç yapmadığı bir şeydi.

Sonya veya Dimitri’nin onu bırakmış olmalarını umuyordum çünkü bu, onu tekrar alacakları anlamına gelirdi. Fakat elbette böyle bir şeye imkan yoktu. İkisi de Adrian’ı sarhoş bir halde buraya getirmiş olamazdı. “Öyleyse seni eve bırakmak zorundayım,” dedim.

“Hey, buraya kendim geldim. Kendim dönebilirim.” Bir sigara çıkarıyordu ki sertçe başımı salladım.

“Sakin,” dedim kesin bir tavırla. Omuz silkerek paketi yerine koydu. “Ve seni eve götürmek zorundayım. Yakında fırtına başlayacak. Yağmurda yürümene izin veremem.” Bir kez daha çakan şimşek sözlerimin altını çizdi ve hafif bir esinti elbise-min kumaşını kırıştırdı.

“Hey,” dedi, “Sana zorluk çıkarmak ist...”

“Sydney?” Brayden uzun adımlarla otoparkın karşısından geldi. “Her şey yolunda mı?”

Hayır, pek sayılmaz. “Az sonra gitmem gerekecek,” dedim. “Ağabeyimi eve götürmem lazım. Beklemen sorun olur mu? O kadar uzun sürmez.” Bunu teklif etmekten bile kendimi kötü hissetmişim. Brayden okulumdaki kimseyi tanıımıyordu. “Belki Trey’i bulabilirsin.”

“Tabii,” dedi Brayden kararsızca. “Seninle de gelebilirim.”

“Hayır,” dedim çabucak, sarhoş Adrian’la aynı arabada bulunmasını istemiyordum. “Sen geri dön ve eğlenmene bak.”

“Güzel toga,” dedi Adrian, Brayden’a.

“Bu yünden yapılmış,” dedi Brayden. “Yunan.”

“Doğru. Gecenin temasının bu olduğunu unutmuşum.” Adrian, Brayden’a bir bakış atarak bana döndü, ardından tekrar ona baktı. “Peki. Kızımızın bu akşamki kostümüyle ilgili ne düşünüyorsun? Oldukça şaşırtıcı, ne dersin? Sindrella gibi. Yunanlı bir Sindrella da olabilir.”

“Kostümün Yunanlı bir tarafı yok,” dedi Brayden. İrkildim. Duygusuz olmak gibi bir amacı yoktu ama sözleri hafiften içimi acıtmıştı. “Elbise tarihsel anlamda yanlış. Yani çok güzel bir elbise olabilir fakat aksesuarlar tarihsel olarak yanlış ve kumaşın antik Yunanlı kadınların giydiğiyle hiçbir ilgisi yok. Tabii, o renk de öyle.”

“Ya diğer Yunanlı kadınlar?” diye sordu Adrian. “Göz alıcı ve zeki olanlar.” Alnı kırıştı, sanki istediği kelimeyi bulmak için beyninin her kısmını kullanıyordu. Ve sonunda bularak beni şaşırttı. “Hetaerae.”

San Diego’daki sohbetimizden herhangi bir şeyi aklında tutacağına gerçekten inanmıyordum. Gülmemek için kendimi tuttum.

“Hetareae mi?” Brayden benden daha çok afallamıştı. Beni şöyle bir süzdü. “Evet... evet. Sanırım eğer o tür malzemeler o dönemde varsayımlı olarak olasıysa ortalama bir Yunan kadını yerine, bir Hetaera’nın üstünde görebileceğin türden bir şey bu.”

“Ve onlar fahişeydi değil mi?” diye sordu Adrian. “Şu Hetaera’lar?”

“Bazıları,” diye onayladı Brayden. “Hepsi değil. Sanırım çoğunlukla kullanılan terim cariye.”

Adrian buz gibi soğuktu. “Yani. Kız kardeşimin bir fahişe gibi giyindiğini mi söylüyorsun?”

Brayden elbisemi inceledi. “Eh, evet, eğer hala varsayımlı olarak konuşuyorsak...”

“Biliyor musun?” diye araya girdim. “Aslında bizim hemen gitmemiz gerekiyor. Her an yağmur başlayabilir. Adrian’ı eve götürüp seninle burada buluşacağım, tamam mı?” Adrian’ın, Brayden’a ve dolaylı olarak bana işkence etmek için oyun oynamasına izin vermeyecektim. “Dönerken sana mesaj atarım.”

“Olur,” dedi Brayden hiç de emin görünmeyerek.

Yanımızdan ayrıldı. Arabaya binecekken Adrian’ın yolcu kapısını açmaya çalıştığını ve başaramadığını fark ettim. Of-laya poflaya yanına gittim ve onun için kapıyı açtım. “Sandığımdan daha da sarhoşsun,” dedim. “Üstelik çok sarhoş olduğunu düşünüyordum.”

Koltuğa oturmayı başarabildi. Kendi yerime dönmemle aynı anda ön cama yağmur damlaları düşmeye başladı. “Reşit olmayan bir kızın anlayamayacağı kadar sarhoşum,” dedi. “Bağ uyuştur. Jill, Adrian’sız bir gece geçirebilir.”

“Ne kadar da düşüncelisin,” dedim. “Yine de şişenin dibini görmenin gerçek nedeninin bu olmadığını tahmin ediyorum. Ya da buraya gelmenin. Anladığım kadarıyla elde ettiğin tek şey Brayden’la dalaşmaktı.”

“Sana fahişe dedi.”

“Hiç de değil! Ona sen yem attın.”

Adrian bir elini saçına götürüp cama yaslandı. Dışarıda hızla artan fırtınayı izliyordu. “Ne fark eder ki. Kararımı verdim. Onu sevmiyorum.”

“Fazla zeki olduğu için mi?” dedim. Jill’le Eddie’nin daha önceki yorumlarını hatırladım. “Ve hatırlanmaya değmez?”

“Ah! Sadece daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum.”

“Nasıl?”

Adrian cevap vermedi. Ben de dikkatimi yola verdiğim için onu biraz olsun kulak ardı etmek zorunda kaldım. Nadir de olsa fırtınalar Palm Springs’te hızlı ve şiddetli bir biçimde görülebiliyordu. Seller olağan dışı değildi ve yağmur şimdi bardaktan boşanırcasına yağıyor, görüşü oldukça zorlaştırıyordu. Neyse ki Adrian o kadar uzakta yaşamıyordu. Bu iki kez iyiydi çünkü dairesine sadece birkaç blok kalmışken şöyle dedi: “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Olamaz,” diye inledim. “Lütfen arabamda kusma. Az kaldı.” Birkaç dakika sonra, binasının dışındaki kaldırım kenarına çektim arabayı. “Çık dışarı. Hemen.”

Dediğimi yaptı. Bir şemsiye alarak onu izledim. Binaya doğru yürürken bana bakarak, “Çölün ortasında yaşıyoruz ve sen arabanda şemsiye mi taşıyorsun?” diye sordu.

“Elbette. Neden taşımayacakmışım ki?”

Anahtarlarını yere düşürünce, kapıyı daha kolay açacağıma karar vererek aldım. Eve girince en yakındaki elektrik düğmesine bastım –hiçbir şey olmadı. Bir süre orada, karanlıkta, yerimizden kıınıldamadan dikildik.

“Mutfakta mum var,” dedi Adrian sonunda o yöne doğru tökezleyerek birkaç adım attıktan sonra. “Ben birkaç tane yakayım.”

“Hayır,” diye buyurdum, tüm binanın yanacağı hayalleri kafamda canlanınca. “Sen kanepeye yat. Ya da git banyoda kus. Mumları ben hallederim.”

Kanepeyi tercih etti. Görünüşe bakılırsa midesi korktuğum kadar bulanmıyordu. O sırada ben de mumları buldum –yapay çam ağacı gibi kokan, o iğrenç hava temizleyicilerindendi. Yine de ışık saçıyorlardı. Bir bardak suyla birlikte birini yakıp başucuna koydum.

“İşte. Bunu iç.”

Bardağı alıp birkaç yudum içebilecek kadar doğruldu. Ardından bardağı geri verdi ve kanepeye yığılarak bir koluyla gözlerini kapadı. Yakındaki bir sandalyeyi çekip oturdum. Çam ağacı mumları, aramızda ince, titrek bir ışık saçıyordu. “Teşekkürler Sage.”

“Ben gidersem iyi olur musun?” diye sordum. “Sabaha elektrikler gelmiş olur, eminim.”

Soruma cevap vermedi.

Bunun yerine, “Biliyor musun,” dedi, “sadece sarhoş olmak için içtim. Demek istediğim, işin bir kısmı buydu, evet. Büyük bir kısmı. Ama bazen, akıllı kalmamı sağlayan tek şey alkol oluyor.”

“Bunun hiçbir mantığı yok. İşte,” diyerek suyu ona geri verdim. Cep telefonumun saatine hızlıca göz attım. Brayden için endişeleniyordum. “Biraz daha iç.”

Adrian dediğimi yaptı ve ardından kolu gözlerinin üstünde, konuşmasını sürdürdü. “Bir şeyin zihnini kemirmesi nasıl bir şey biliyor musun?”

Ona gitmem gerektiğini söylemek üzereydim ki bu sözler karşısında donakaldım. Jill’in bana onunla ruhtan bahsederken benzer bir şeyler söylediğini hatırladım. “Hayır,” dedim dürüstçe. “Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum... ama bana göre, hayal edebileceğim en korkunç şeylerden birisidir. Zihnim... ben oyum. Sanırım zihnimin karışmasındansa başka bir kusurum olmasını tercih ederdim.”

Adrian’ı o halde bırakıp gidemezdim. Brayden’a mesaj yazdım: *Tahmin ettiğimden biraz daha gecikeceğim.*

“Bu korkunç bir şey,” dedi Adrian. “Ve nasıl desem, çok garip. Ve bir yanın... bir yanın bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor. Düşünme biçiminin doğru olmadığını. Ama bunun için ne yapıyorsun? Yapmayı sürdüreceğimiz tek şey düşünmemiz, dünyaya bakışımız. Eğer kendi zihnine güvenemiyorsan başka neye güvenilebilirsin ki? Başkalarının sana söylediklerine mi?”

“Bilmem,” dedim daha iyi bir cevap bulamadığım için. Hayatımın diğerlerinin emirlerine göre yönlendiğini düşününce, sözleri beni çarpmıştı.

“Rose bir keresinde bana okuduğu bir şiiri söylemişti. Şöyle bir satırı vardı: *Eğer gözlerin açık değilse, uyumakla uyanmak arasındaki farkı anlamazsın.* Neden korkuyorum biliyor musun? Bir gün gözlerim açıkken bile bundan emin olmamaktan.”

“Ah Adrian, yapma.” Kalbimin ezildiğini hissettim ve kanepenin yanında yere oturdum. “Böyle bir şey olmayacak.”

İç çekti. “En azından alkol... ruhu susturuyor. Ben de bir şeyler tuhaf mı değil mi anlıyorum. Bunun nedeni, muhtemelen sarhoş olmam. Biliyor musun, harika bir gerekçe olmayabilir ama yine de bir gerekçe işte. En azından kendine güvenmemektense gerçek bir nedenin oluyor.”

Brayden cevap yazdı: *Ne kadar uzun?* Rahatsız bir şekilde cevap attım: *On beş dakika.*

Başımı kaldırıp tekrar Adrian’a baktım. Yüzü hala kapalıydı, buna karşın mum ışığı, profilinin pürüzsüz hatlarını gayet iyi aydınlatıyordu. “Bu... bu akşam içmenin nedeni bu mu? Ruh seni rahatsız mı ediyor? Demek istediğim... geçen gün gayet iyi görünüyordun...”

Derin bir nefes aldı. “Hayır. Ruh gayet iyi... her zaman olduğu kadar. Aslında bugün sarhoş olmamın nedeni... seninle konuşmaya ancak bu şekilde cesaret edebilirdim.”

“Her zaman konuşuyoruz zaten.”

“Bir şeyi bilmem lazım Sage.” Bana bakmak için yüzünü açtı ve birdenbire ona ne kadar yakın oturduğumu fark ettim. Bir an için sözlerine dikkat bile etmeyecektim. Işık ve gölgenin titrek dansı, kusursuz görünüşüne, akıllardan çıkmayan bir güzellik katıyordu. “Lissa’ya babamla konuşmasını sen mi söyledin?”

“Ne? Ah. Bir dakika bekle.” Cep telefonumu alıp Brayden’a tekrar mesaj yazdım: *Yarım saat desek daha iyi olur.*

“Bunu ona birinin yaptırdığını biliyorum,” diye konuşmasını sürdürdü Adrian. “Yani Lissa beni sever ama çok işi var. Bir gün kalkıp da *Ah, hey. Nathan Ivashkov’u arayıp oğlunun ne*

kadar harika biri olduğunu söylemeliyim, diye düşünmez. Bunu sen yaptırдын.”

“Aslına bakarsan onunla hiç konuşmadım,” dedim. Davranışlarımdan zerre kadar pişmanlık duymuyordum ancak bu yüzden azarlanmak tuhaf geliyordu. “Ama Sonya ve Dimitri’den senin adına onunla konuşmasını istemiş olabilirim.”

“Lissa da benim ihtiyarla konuştu.”

“Onun gibi bir şey.”

“Biliyordum,” dedi. Sesinden üzgün mü yoksa rahatlamış mı olduğu anlaşılmıyordu. “Birinin onu teşvik ettiğini ve bir şekilde bu kişinin sen olduğunu biliyordum. Hiç kimse bunu benim için yapmazdı. Lissa babama ne dedi emin değilim. Ancak dostum, onu gerçekten ikna etmiş olmalı. Çok etkilendi. Araba almam için bana para yolluyor. Ve harçlığımı mantıksal bir seviyeye getiriyor.”

“Bu iyi bir şey,” dedim. “Öyle değil mi?”

Telefonum Brayden’dan gelen bir başka mesajla yandı: *O zamana kadar balo neredeyse bitmiş olur.*

“Ama neden?” diye sordu Adrian. Yerde yanıma oturdu. Çılgına dönmüş gibi görünüyordu. Bana doğru eğildi ve ardından ne yaptığını fark edince şaşırdı. Biraz geriye çekildi –sadece biraz. “Neden böyle bir şey yaptın? Neden benim için böyle bir şey yaptın?”

Cevap vermeme kalmadan bir mesaj daha geldi. *Zamanında döneceğine emin misin? Daha anlayışlı olamadığı için elimde olmadan Brayden’a sinirlendim. Düşünmeksizin cevap yazdım: Belki şimdi çıksan iyi olur. Yarın ararım. Kusura bak-*

ma. Daha fazla mesaj görmemek için telefonu ters çevirdim. Adrian'a döndüm. Büyük bir dikkatle beni izliyordu.

"Sana adil davranmadığı için yaptım. Yaptığın şeylerle her türlü övgüyü hak ettiğin için. Olduğunu düşündüğü kişi olmadığını anlaması gerektiği için. Seni gerçekten olduğun gibi görmesi lazım, sana dair kafasında kurduğu fikirler ve ön yargılarla değil." Adrian'ın bakışları o kadar güçlüydü ki konuşmaktan kendimi alamamıştım. O bakışları sessizlikle karşılasaydım çok gerilirdim. Ayrıca bir yanımda, kendi sözlerimi fazla ölçüp biçersen, bunların Adrian'la babasıyla ilişkisi kadar, benim kendi babamla ilişkiyi anlattığını keşfetmekten korkuyordu. "Ona kim olduğunu söylemen, kim olduğunu göstermen yeterli olmalıydı ama seni dinlemedi. Kendi başımıza yapacağımız şeyler için başkalarını kullanma fikrinden hoşlanmıyorum fakat bu tek seçenek gibi duruyordu."

"Eh," dedi Adrian sonunda. "Sanırım işe yaradı. Teşekkür ederim."

"Annenle bağlantıya geçmeni söyledi mi?"

"Hayır. Benimle ancak bu kadar gurur duyuyor."

"Büyük ihtimalle annenin nerede olduğunu bulabilirim," dedim. "Ya da... ya da Dimitri bulabilir. Bundan eminim. Önceden söylediğin gibi, mektup kabul ediyorlardır."

Gülümsemesine ramak kalmıştı. "İşte yine başladın. Neden? Neden bana yardım edip duruyorsun?"

Dilimin ucunda milyonlarca cevap vardı. *Yapılacak doğru şey buydu*, ya da *bilmiyorum* gibi. Fakat onun yerine, "Çünkü öyle istiyorum," dedim.

O an gerçek bir gülümsemeyle karşılaştım. Yine de bu gülüşte, karanlık ve içe dönük bir şeyler vardı. Yeniden bana yaklaştı. “Bu deli adama üzüldüğün için mi?”

“Delirecek falan değilsin,” dedim sertçe. “Zannettiğinden daha güçlüsün. Bir daha böyle hissedersen odaklanacak bir şeyler bul, sana kim olduğunu hatırlatacak bir şeyler.”

“Ne gibi? Aklıma bir büyü nesnesi falan mı getireyim?”

“Büyü olmak zorunda değil,” dedim. Biraz düşündüm. “İşte.” Altın haç kolyeyi çıkardım. “Bu bana hep uğur getirdi. Belki sana da yardımcı olur.” Kolyeyi ellerine bıraktım fakat elimi çekmeme izin vermeden yakaladı.

“O ne?” diye sordu. Daha yakından baktı. “Bekle... bunu daha önce görmüştüm. Bunu hep takıyorsun.”

“Çok uzun zaman önce Almanya’dan almıştım.”

Haçı incelerken elimi tutmayı sürdürdü. “Gösteriş yok. Sallantılı değil. İşlenmiş, gizli semboller yok.”

“O nedenle seviyorum zaten,” dedim. “Süse ihtiyacı yok. Eski Simyacı inanışlarının çoğu, saflık ve sadeliğe odaklıdır. İşte bu da öyle bir şey. Belki zihninin açılmasına yardım eder.”

O ana kadar gözlerini haça dikmişti, oysa şimdi gözlerimin içine bakıyordu.

Yüzünde pek anlayamadığım bir his belirdi. Sanki bir şeyi, sıkıntı veren bir şeyi az önce keşfetmiş gibiydi. Derin bir nefes aldı ve hala elimi tutar halde beni kendine çekti. Yeşil gözleri mum ışığında karanlık fakat aynı anda da büyüleyici görünüyordu. Parmakları benimkileri sıktı ve içimin sımsıcak olduğunu hissettim.

"Sage..."

Birdenbire elektrikler geldi ve oda ışık doldu. Görünüşe bakılırsa elektrik faturalarına aldırış etmediği için çıkmadan tüm ışıkları açık bırakmıştı. Büyü bozulmuştu.  kimiz de birdenbire gelen aydınlık karşısında irkildik. Adrian geri çekildi. Haç elimde kalmıştı.

"Balon, yat zilin ya da başka bir şeylerin yok mu?" diye sordu ansızın bana bakmadan. "Seni tutmak istemem. Kahretsin, seni başından rahatsız etmemeliydim.  zg n m. Sanırım Aiden sana mesaj atıyordu."

"Brayden," dedim ayağa kalkarak. "Sorun değil. O gitti. Ben de şimdi Amberwood'a döneceğim."

" zg n m," dedi tekrar, benimle birlikte kapıya yönelecek. "Geceni berbat ettiğim için  zg n m."

"Bunun için mi?" Hayatımda mücadele ettiğim tüm çılgınca şeyleri düşününce, neredeyse kahkahayı basacaktım. "Hayır. Gecemi berbat etmen için bundan çok daha fazlası gerekirdi." Birkaç adım atmıştım ki durdum. "Adrian?"

Sonunda gözlerimin içine baktı. Bir kez daha bakışlarıyla beni yere serdi. "Evet?"

"Bir daha... Bir daha benimle konuşmak istersen, herhangi bir şeyle ilgili, cesaretimi toplayacağım diye içmek zorunda değilsin. Sadece söyle yeter."

"Senin için söylemesi kolay."

"Pek sayılmaz." Yeniden kapıya yöneldim ve bu kez elini omzuma koyarak beni durduran o oldu.

"Sage?"

“Evet?” Arkamı döndüm.

“Ondan neden hoşlanmadım biliyor musun? Brayden’dan?”

İsmi doğru söylemesine o kadar şaşırmıştım ki aklıma gelse de herhangi bir cevap veremedim.

“Söylediği şey yüzünden.”

“Hangisi?” Brayden’in epey ayrıntıyla pek çok şey söylediğini düşününce, Adrian’ın tam olarak neden bahsettiği belli değildi.

“Tarihsel olarak yanlış.” Adrian omzumda olmayan, diğer eliyle bana işaret etti. “Sana bakan hangi ahmağın aklına, *tarihsel olarak yanlış* lafı gelir ki?”

“Eh,” dedim. “Teknik olarak doğru.”

“Öyle dememeliydi.”

Uzaklaşmam gerektiğini bilerek kımıldadım... ancak uzaklaşmadım. “Bak, onun tarzı bu.”

“Öyle dememeliydi,” diye tekrarladı Adrian anlaşılmaz derecede ciddi bir tavırla. Yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Kimse seni bu elbisenin içinde, tüm bu kırmızının ve yaldızın arasında görüp de tarih hatalarından bahsedemez. Onun yerinde olsaydım şöyle derdim: *Bu dünya üzerine gelmiş, hayatımda gördüğüm en güzel varlıksın sen.*”

Hem sözleri hem de bunları söyleme biçimi karşısında nefesim kesilmişti. İçim bir tuhaf oldu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yalnızca buradan çıkmam, Adrian’dan, anlamadığımı bu şeyden uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Elinden kurtuldum. Ve titrediğimi anlayınca şaşırdım.

“Hala sarhoşsun,” dedim elimi kapı tokmağına koyarken.

Başını bir yana eğip beni aynı, rahatsız edici biçimde izlemeye devam etti. “Bazı şeyler sarhoş ya da ayık olsan da doğrudur. Bunu biliyor olmalısın. Sürekli gerçeklerle uğraşıyorsun.”

“Evet ama bu...” Bana bu şekilde bakarken onunla tartışamazdım. “Gitmeliyim. Bekle... haçı almadın.” Ona uzattım.

Başını salladı. “Sende kalsın. Sanırım hayatımı odaklayacağım başka bir şeye sahibim.”

BÖLÜM 15

BRAYDEN'LA İLGİLİ kendimi o kadar kötü hissediyordum ki ertesi gün onu aradım. Normalde mesajlaşır ya da birbirimize e-posta atardık.

“Çok özür dilerim,” dedim. “Öyle çıkıp gitmek... hiç tarzım değildir. Hem de hiç. Eğer ailevi bir kriz söz konusu olmasaydı gitmezdim.” Belki biraz abartıyordum. Belki değil.

“Sorun değil,” dedi. Yüzünü görmeden, gerçekten sorun edip etmediğini anlamıyordum. “Sanırım bir şeyler zaten çözülüyor.”

Bir şeylerin ne olduğunu merak ediyordum. Baloyu mu kastediyordu? Yoksa bizden mi bahsediyordu?

“Bunu telafi etmek için seni dışarı çıkarmak istiyorum,” dedim. “Her şeyi sen yapıyorsun. Bu kez de ben yapayım, değişiklik olsun. Akşam yemeği benden olacak, hatta seni arabayla bile alırım.”

“Subaru’yla mı?”

Sesindeki yargılayıcı tona aldırış etmedim. “Evet mi hayır mı?”

Kabul etti. Gerekli ayarlamaları yaptık ve telefonu kapattığım zaman kendimi her açıdan rahatlamış hissettim. Brayden o kadar da sinirlenmemişti. Adrian’ın gelişi, yeni filizlenen ilişkimi mahvetmemişti. Şimdiyse her şey normale dönmüştü –en azından benim için.

Balodan sonraki gün herkesten uzak durdum, işime yetişmek ve sosyal konulara kafamı takmamak istiyordum. Pazartesi sabahı yine okul haftası başladı. Her zamanki gibi işe döndüm. Eddie doğu kampüsün kafeteryasına benimle aynı anda girdi ve yemek sırasında birlikte bekledik. Adrian’ın baloya ziyaretinde neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Ben de o gece olanlardan şöyle bir bahsederek, sadece Adrian’ın sarhoş olduğunu ve birinin onu eve götürmesini istediğini söyledim. Onun iyiliği için Kraliçe’yi harekete geçirmekteki rolümden söz etmedim. Ne de *dünya üzerine gelmiş en güzel varlık* olmamdan. Adrian bana dokunduğu zaman kendimi nasıl hissettiğimi kesinlikle anlatmadım.

Eddie’yle bir masaya yürüdük ve Angeline’i, Jill’i neşelendirmeye çalışırken bulduk. Olağan dışı bir görüntüyüdü. Normalde olsa, Angeline’i baloda yaptıklarından dolayı azarlardım ancak bir zararı olmamıştı... Tabii, bu kez. Artı, Jill aklımı başımdan almıştı. Onu böyle morali bozuk görünce Adrian’ın da iyi olmadığını düşünmeden edemiyordum.

Eddie benden önce konuştu. Gözümden kaçan şeyi fark etmişti.

“Micah yok mu?” diye sordu. “Benden önce çıktı. Beni oracıkta döveceğini sandım.”

“İlla soracaksın değil mi?” diyerek suratını ekşitti Angeline. “Kavga ettiler.”

Yemin ederim, Eddie bundan dolayı Jill'den daha üzgün göründü. “Ne? Bana hiçbir şey söylemedi. Ne oldu? Cumar-tesi günü o kadar güzel zaman geçiriyormuş gibi görünüyorsunuz ki.”

Jill suratsızca başını salladı fakat yemediği yemeğinden başını kaldırıp bakmadı. Gözlerindeki yaşları zar zor görebiliyordum. “Öyleydi. Hatta o kadar güzel geçti ki dün benimle konuşup Şükran Günü'nü ailesiyle kutlamaya çağırdı. Pasadena'dalarmış. Ya okuldan izin almayı ya da sizinle konuşmayı düşünüyor.”

“Bunda kötü bir şey yok ki,” dedi Eddie.

“Ailesiyle Şükran Günü yemeği gayet ciddi bir şey! Burada takılmamız bir şey ama eğer bunu büyütür de tamamen okulun dışına taşırsak...” dedikten sonra sıkıntıyla iç çekti, “çok hızlı gitmek olur. Ne olduğumu daha ne kadar gizleyebileceğim? Ve bu bir sorun olmasa bile güvenli değil. Burada olmamın tek nedeni, burasının güvenli, temkinli bir çevre olması. Yabancı birileriyle tanışmaya gidemem ki.”

Micah'la *normal* bir ilişkinin zorluklarını kabullendiği bir başka adımdı bu. Tarafsız bir yorumda bulundum. “Bunun üzerine epey düşünmüş gibisin.”

Jill sertçe başını kaldırıp bana baktı. Sanki o ana dek, orada olduğumun farkında değildi. “Evet. Sanırım öyle.” Birkaç

saniyeliğine dikkatle beni inceledi ve tuhaf bir şekilde, çılgına dönmüş yüz ifadesi yumuşadı. “Bugün çok güzel görünüyorsunuz Sydney. Işığın sana vuruşu... olağanüstü.”

“İııı, teşekkürler,” dedim, bu yoruma neyin sebep olduğundan emin değildim. O gün hiç de dikkate değer bir yanımın olmadığından emindim. Saçımla makyajım her zamanki gibiydi ve üniforma olarak, beyaz bir gömlekle ekoseli etek seçmiştim. Haftasonunun renk patlamasını telafi etmeliydim.

“Ve eteğindeki şarap rengi çizgiler gerçekten de gözlerindeki kehribar rengini ortaya çıkarıyor,” diye konuşmasını sürdürdü Jill. “Açık kırmızı kadar iyi değil ama yine de çok yakışıyor. Elbette her renk üstünde güzel görünüyor. En cansız olanları bile.”

Eddie’nin aklı hala Micah’daydı. “Kavga nasıl oldu?”

Jill gözlerini benden ayırınca rahatladım. “Ah. Ona Şükran Günü’ne gelip gelmeyeceğimden emin olmadığımı söyledim. Büyük ihtimalle, ona tek bir neden söyleseydim her şey yolunda giderdi. Oysa ben tüm sorunları düşünerek çıldırmaya başlayıp abuk sabuk konuştum. Güney Dakota’ya dönebileceğimizi ya da belki ailesinin buraya gelebileceğini, yoksa bana izin vermeyeceğinizi... bir sürü şeyi bahane ettim işte. Sanırım, bütün bunları uydurduğum çok belliydi. O da bana artık kendisiyle birlikte olmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de istediğimi ama işlerin biraz karıştığını söyledim. Ne demek istediğimi sordu ama tabii ki her şeyi açıklayamadım ve ondan sonra...” diyerek ellerini havaya savurdu. “O noktada patlayıverdi işte.”

Şükran Günü'nün ya da birinin ailesiyle tanışmanın, çıkma olayında bir ergenlik ayını olduğunu hiç düşünmemiştim. Brayden'in ailesi de California'nın güneyinde yaşıyordu... bir gün onlarla tanışmamı bekleyecek miydi acaba?

"Micah pek kin güdecek bir tipe benzemiyor," dedi Eddie. "Üstelik oldukça mantıklı biri. Ona gerçeği söyle gitsin."

"Ne yani, vampir krallığının son hanedanından biri olduğumu ve kız kardeşimin tahtının saklanıp hayatta kalmama bağlı olduğunu mu söyleyeceğim?" diye sordu Jill kuşku içinde.

Eddie'nin gözleri zevkle parladı. Yine de Jill'in iyiliği için ciddi durmaya çalıştığı belliydi. "Sanırım o bir yol. Ama hayır... demek istediğim, ona sadece basit olanı anlat. İşin ciddileşmesini istemediğini söyle. Ondan hoşlanıyorsun ama olayın bu kadar hızlı ilerlemesini istemiyorsun. Bu hiç de mantıksız değil. Daha on beş yaşındasın ve onunla *çıkma*ya başlayalı bir ay bile olmadı."

Jill, Eddie'nin sözlerini düşündü. "Kızacağın sanmıyorsun değil mi?"

"Gerçekten seni önemsiyorsa hayır," dedi Eddie hararetle. "Eğer gerçekten seni önemsiyorsa isteklerini anlayıp saygı duyacak ve yalnızca seninle zaman geçirme fırsatından bile mutluluk duyacaktır."

Eddie, Micah'tan mı yoksa kendisinden mi bahsediyordu merak ediyordum. Yine de dile getirilmemesi gereken bir düşünceydi bu. Jill'in neşesi yerine geldi.

"Teşekkürler," dedi Eddie'ye. "Hiç böyle düşünmemiştim. Çok haklısın. Eğer duygularımı kabullenemiyorsa hiçbir şeyin

anlamı da yok.” Bir duvar saatine bakıp ayağa fırladı. “Hazır yakınlardayken onu bulmaya çalışsam iyi olur,” der demez yarımızdan ayrıldı.

İyi iş Eddie, diye düşündüm. *Az önce hayallerinin kızına erkek arkadaşıyla barışması için yardım ettin.* Eddie bakışlarımı fark edince, yüzünün ifadesinden, benimle aynı şeyi düşündüğünü anlaşıyordu.

Angeline, Jill’in kafeteryadan çıkışını izledi, mavi gözleri düşünceli bir halde kısılmıştı. “Barışsalar bile süreceğini sanmam. Onların durumunda... işe yaramaz.”

“Vampir ve insan ilişkilerinden hoşlandığını sanıyordum,” dedim.

“Ah, elbette. Evdeyken sorun değildi. Sizin dünyanız dışında bile sorun yok. Fakat Jill’in durumu farklı. Ailesine yardım etmek istiyorsa gözden uzak durması ve tehlikeden kaçınması gerekiyor. Onunla çıkması buna engel olacak ve kendisi de bunun farkında –her ne kadar gerçek olmamasını dilesede. Sonunda doğru olanı yapacak. Görev bu. Kişisel isteklerden daha önemli. Jill de bunu biliyor.” Bunun sonrasında Angeline, ev ödevlerini yetiştirmek için odasına gitmesi gerektiğini ilan etti.

Eddie’yle arkasından bakakaldık. Şaşkınlıkla başını salladı. “Angeline’in hiç bu kadar...”

“Boyun eğmiş mi diyecektin?”

“Aklımdan geçen... mantıklıydı.”

Güldüm. “Yapma ama. Aslında çoğu zaman oldukça mantıklı zaten.”

“Ne demek istediğimi sen de biliyorsun,” diye karşılık verdi. “Az önce ne demişti? Tamamen doğrudu. Bence... akıllıcaydı. Jill’i de bu durumu anlıyor.”

“Bana kalırsa, zannettiğimizden daha fazlasını anlıyor,” dedim, kuruldan beri nasıl daha iyi davrandığını düşünerek –kaçıp baloya gelmesini bir kenara atıyordum tabii. “Ayak uydurması biraz zamanını aldı. Ama onun için ne kadar büyük bir değişim olduğunu göz önüne alırsak bu da anlaşılır bir şey. Nereden geldiğini görmüş olsaydın anlardın.”

“Onunla ilgili yanlış karar vermiş olabilirim,” diye kabul etti Eddie. Kendi sözlerine şaşırır mısa benziyordu.

Bir yanımda, Brayden’ı baloda bırakıp sıvıştığım için bugün Trey tarafından azarlanmayı bekliyordum. Oysa Trey yine sabah derslerine gelmemişti. Az kalsın endişeye kapılıyordum ki kendi kendime kuzenin hala şehirde olduğunu, muhtemelen ailevi meselelerle Trey’in başının etini yediğini hatırlattım. Trey becerikli biriydi. Her ne oluyorsa bununla baş edebilirdi. *Peki o yaralar neyin nesiydi öyle*, diye sordum kendime.

Bayan Terwilliger’in bağımsız çalışmasına geldiğimde, kadını sabırsızlıkla beni bekliyor halde buldum. *Kötüye işaret*, diye düşündüm. Genelde kendi masasında çoktan çalışmaya başlamış olur ve kitaplarını alırken, onayladığına dair başını sallardı. Bugünse masasının önünde dikilmiş, kollarını kavuşturmuş kapıyı gözlüyordu.

“Bayan Melbourne. Umarım haftasonunuz iyi geçmiştir. Hiç şüphesiz Cadılar Bayramı balosundaki en güzel kız sizsiniz.”

“Beni gördünüz mü?” diye sordum. Bir an için tüm dansı kristal bir küre ya da başka bir şeyden izlediğini söylemesini bekledim.

“Eh, şüphesiz evet. Gözetmenlik yapıyordum. Yerim DJ’e yakındı, bu nedenle beni görmemiş olmanıza şaşırmadım. Ayrıca sizin kadar göze çarpmıyordum. Üstünüzdekinin enfes bir neo-Yunan uyarlaması olduğunu söylemeden edemeyeceğim.”

“Teşekkürler.” Bugün sağdan soldan iltifatlar alıp duruyordum ama onunki, Jill’inkinden çok daha az korkutucuydu.

“Öyleyse,” dedi Bayan Terwilliger yeniden işe dönerek. “Projem için araştırdığın birkaç büyüyi konuşmamızın iyi olacağını düşündüm. Onları yazıya dökmek bir şey, anlamak başka bir şey.”

Mideme bir ağrı saplanıverdi. Aldırış etmeden büyüleri tekrar tekrar, neredeyse düşüncesizce not edip çevirmeye çok alışmıştım. Onları didiklemediğimiz sürece, büyüyle gerçek anlamda bir şey yapmayacağımdan emindim. Aklındaki her neyse korkuyordum ancak bütün bunlar çalışma adı altında yapıldığı ve kendimle başkalarına zarar vermediği sürece, karşı çıkmak için yapabileceğim çok az şey vardı.

“Lütfen kapıyı kapatır mısın?” diye sordu. Dediğini yaparken huzursuzluğum daha da arttı. “Şimdi. Sana verdiğim kitabı incelemek istiyorum –koruyucu büyülerle ilgili olanı.”

“Yanımda değil hocam,” dedim rahatlayarak. “Ama eğer isterseniz, yurt odamdan alıp gelebilirim.” Servisin zamanlamasını doğru yaparsam zamanımızın büyük bir kısmını yolda geçirirdim.

“Sorun değil. O kopyayı sizin için almıştım.” Masasından bir kitap kaldırdı. “Benimki burada. Şöyle bir bakalım mı?”

Korkumu saklayamadım. Yan yana öğrenci sıralarına oturduk ve benimle birlikte içindekiler kısmından başladı. Kitap üç bölüme ayrılmıştı: Savunma, Planlı Saldırı ve Ani Saldırı. Tüm bu alt bölümler, zorluk derecelerine göre ayrılmıştı.

“Savunma, pek çok koruma tılsımıyla kaçma büyüsünü içerir,” dedi bana. “Sence neden kitapta bunlar ilk sırada yer alıyor?”

“Çünkü bir kavgayı kazanmanın en iyi yolu ondan kaçınmaktır,” dedim anında. “Gerisini geçersiz kılar.”

Cevabıma şaşırılmış görünüyordu. “Evet... kesinlikle öyle.”

“Bunu Wolfe söylemişti,” diye açıklamada bulundum. “Aldığım savunma dersindeki eğitmenimiz.”

“Eh, gerçekten son derece haklı. Bu bölümdeki büyülerin çoğu, dediğini yapar. Bu,” diyerek kitabın birkaç sayfasını çevirdi. “Çok basit ama kullanışlıdır. Bir saklanma büyüsüdür. Bununla birlikte, pek çok fiziksel bileşeni -başlangıç seviyesindeki bir büyüden bekleyebileceğin gibi- zahmete değerdir. Bir muska yaparsın ve ayrı bir malzemeyi elinde tutarsın -ufalanmış alçı taşı. Etkinleştirmeye hazır olduğunda alçı taşını eklersin ve muska canlanır. Birinin seni görmesi neredeyse imkansızdır. Güvenli bir biçimde odandan ya da bir alandan çıkabilirsin ve büyü bozulana kadar kimse seni görmez.”

İfade tarzı dikkatimden kaçmamıştı ve içimdeki dirence karşın sormadan edemedim. “Neredeyse imkansız mı?”

“Orada olduğunu bilirlerse işe yaramaz,” diye açıkladı. “Büyüyü yapıp görünmez olamazsın. Tabii bunun için daha ileri seviyede büyüler de var. Ama birisi seni görmeyi beklemiyorsa... göremez işte.”

Bana çoğu basit olan ve muskaya dayanan, benzer biçimlerde etkinleştirilen başka büyüler de gösterdi. Orta seviyede olduğunu söylediği bir büyünün, tersine bir etkinleşme süreci vardı. Büyüyü yapan kişi o sırada kendisini koruyan bir muska takıyordu –belli bir alandaki kişileri geçici olarak kör eden bir büyüdü bu. Sadece büyüyü yapan, görüşünü koruyordu. Onu dinlerken, büyüyü doğrudan birini etkilemek için kullanma düşüncesiyle hala içim içimi yiyordu. Gizlenmek bir şeydi. Ama birisini kör etmek? Sersemletmek? Onları uyuma zorlamak? İnsanların hiçbir işi olmayan şeyleri yapmak için yanlış ve doğal olmayan yollar kullanmak, çizgiyi aşıyordu işte.

Yine de... bir yanım, bu işin faydalarını da görebiliyordu. Yaşadığımız saldırı, her türlü şeyi düşünmemi sağlamıştı. İtiraf etmesi ne kadar acı verse de Sonya’ya kan vermenin bile o kadar kötü olmayabileceğini anlayabiliyordum. *Olmayabileceğini*. Fakat her ne şekilde olursa olsun, bunu yapmaya daha hazır değildim.

Sayfaların üstünden geçerken sabırla dinliyor, tüm bu süre boyunca buradaki amacının ne olabileceğini sorguluyordum. Sonunda dersin bitmesine beş dakika kala, bana şöyle söyledi: “Haftaya pazartesiye bunlardan birini yeniden yapmanı istiyorum, tıpkı yangın büyüsünde yaptığın ve üstüne makale yazdığın gibi.”

“Bayan Terwilliger...” diye söze başladım.

“Evet, evet,” dedi kitabı kapatıp ayağa kalkarak. “İddialarınız ve itirazlarınızın gayet farkındayım. İnsanların nasıl böyle bir gücü kullanmaması gerektiğiyle ilgili tüm o zırvalar. Bu şekilde hissetme hakkınıza saygı duyuyorum. Kimse bunu kötüye kullanmıyor. Sadece bunu yapmanın nasıl bir şey olduğunu daha iyi anlamanızı istiyorum.”

“Yapamam,” dedim inatla. “Yapmayacağım.”

“Biyoloji dersinde bir kurbağayı kesmekten farkı yok,” diye öne sürdü. “Malzemeyi anlamak için ellerinin işe girmesi gerekiyor.”

“Sanırım...” diye yumuşadım somurtkan bir ifadeyle. “Hangisini yapmamı istiyorsunuz efendim?”

“Hangisini istersen.”

Söylediği şey canımı daha fazla sıkımişti. “Sizin seçmenizi tercih ederim.”

“Saçmalama,” dedi. “Dönem ödevinde olduğu gibi bunda da özgürsün. İşin tam olduğu sürece ne yaptığın umrumda değil. Hangisi ilgini çekiyorsa onu seç.”

Sorun da buydu ya. Seçimi bana yaptırarak büyüye bağlanmamı istiyordu. Bunda hiçbir rolüm olmadığını, onun için yaptığım her şeyin baskı altında olduğunu iddia etmem kolaydı. Ödevi teknik anlamda o vermiş olsa bile, o küçük seçim beni zorla etkinleştiriyordu.

Ben de kararımı ertelemeyi seçtim –iş ev ödevine geldiğinde, böyle bir şey yaptığım hiç görülmemişti. Bir yanım ödevi aldırış etmezsem bunun geçeceğini ya da fikrini değiştireceği-

ni söylüyordu. Üstelik bir haftam vardı. Şimdiden strese girmenin anlamı yoktu.

Bize kostümleri verdiği için Lia'ya karşı hiçbir zorunluluğumuz olmadığını bilmeme rağmen, yapılacak en uygun şeyin elbiseleri ona geri götürmek olduğunu hissediyordum –yalnızca niyetimden şüphe duymasın diye. Bayan Terwilliger beni bırakır bırakmaz Jill'le kostümlerimizi elbise çantalarına koyup şehre doğru yola koyuldum. Jill kendi elbisesini verirken üzölmüş olsa da yapılacak doğru şeyin bu olduğunu kabul etmişti.

Oysa Lia başka türlü düşünüyordu.

“Bunları ne yapacağım ben?” diye sordu dükkanına gittiğimde. Büyük yapay elmaştan halka küpeleriyle baş döndürücü görünüyordu. “Onlar sizin için özel dikildi.”

“Onları değiştirebileceğine eminim. Ayrıca örnek ölçülerinden çok da farklı olamazlar.” Askıları ona doğru uzatınca inatla kollarını kavuşturdu. “Bak, çok güzellerdi. Gerçekten yaptığın işi takdir ediyoruz. Ama onlar bizde kalamaz.”

“Onlar sizde *kalacak*,” dedi ısrarla.

“Eğer elbiseleri almazsan tezgahına bırakıp gideceğim,” diye uyardım onu.

“Ben de onları yurduna geri göndereceğim.”

Sızlandım. “Neden senin için bu kadar önemli? Neden hayırı bir cevap olarak kabul etmiyorsun? Palm Springs'te yığınla güzel kız var. Jill'e ihtiyacın yok.”

“Tam üstüne bastın,” dedi Lia. “Hepsi de birbirine benzeyen bir sürü kızdan bahsediyorsun. Jill özel biri. Çok doğal ve farkında bile değil. Bir gün muhteşem olabilir.”

“Bir gün,” diye tekrarladım. “Ama şimdi değil.”

Lia şansını bir daha denedi. “Bu reklam, çarplarla şapkalar için. Bir daha maske yapamam ama ona güneş gözlüğü takabilirim –özellikle de dışarıda çekim yaparsak. Eğer bu planı kabul ediyorsan...”

“Lia, lütfen. Boşuna uğraşma.”

“Bir dinle,” diye ısrar etti. “Fotoğraf çekimi yaparız. Sonrasında tüm resimlere bakıp tuhaf dini kurallarınıza uymayanların hepsini atarsın.”

“Kabul etmiyorum,” diye üsteledim. “Ve elbiseleri de bırakıyorum.” Onları bir tezgaha koyup Lia’nın, Jill için yapabileceği harika şeylerle ilgili konuşmalarına aldırış etmeksizin dışarı çıktım. *Belki bir gün*, diye düşündüm. *Günün birinde Jill’in sorunları sona erdiğinde*. Fakat içimden bir ses, o günün çok uzak olduğunu söylüyordu.

Spencer’s’a olan bağlılığım sarsılmaz olsa da arabama doğru yürürken küçük bir Fransız kafesi dikkatimi çekti. Ya da dikkatimi çeken, kahve kokusuydu. Okulda hiçbir işim yoktu, ben de bir fincan kahve içmek için kafeye girdim. Yanımda İngilizce dersinin kitabı olduğundan, kafenin küçük masalarından birinde okuma yapmaya karar verdim. Zamanımın yarısı Brayden’la mesajlaşarak geçti. Ne okuduğumu merak ediyordu ve en sevdiğim Tennessee Williams alıntısıyla konuşuyorduk.

Orada oturalı on dakika bile olmamıştı ki üstüme gölgeler düşerek erken akşam güneşini kapattı. Hiç tanımadığım iki adam orada duruyordu. Benden biraz büyüklerdi, birisi

sarı saçlı, mavi gözlü, diğeri siyah saçlı ve esmerdi. Yüzlerindeki ifade düşmanca değildi ama dostça da sayılmazdı. İkisi de düzenli spor yapan insanlar gibi yapıydı. Ardından, ikinci bir bakıştan sonra, içlerinden birini tanıdığımı fark ettim. Siyah saçlı adam, bir süre önce yanımıza yaklaşıp Sonya'yı Kentucky'den tanıdığını iddia eden kişiydi.

Anında, geçen haftadan beri bastırmaya çalıştığım panik duygusu geri geldi. Kendimi kapana kısılmış ve çaresiz hissediyordum. Yalnızca kamusal bir alanda, insanların arasında olduğumu kavramam sayesinde, bu iki kişiye şaşırtıcı derecede sakin bakabiliyordum.

“Evet?” diye sordum.

“Seninle konuşmamız lazım Simyacı,” dedi sarışın adam.

Yüzümde tek bir kas bile oynamadı. “Sanırım beni biriyle karıştırdınız.”

“Burada başka kimsenin zambak dövmesi yok,” dedi diğerk adam. Adının Jeff olduğunu söylemişti ama bunun doğru olduğundan emin değildim. “Bizimle yürürseniz çok iyi olur.” Bugün dövmemi kapatmıştım. Ancak içimden bir ses, bu adamların beni bir süredir izlediği ve zambağı bilmek için görmelerinin gerekmediğini söylüyordu.

“Kesinlikle olmaz,” dedim. Bunun berbat bir fikir olduğunu anlamak için Wolfe'nin notlarına bile ihtiyacım yoktu. Burada, kalabalığın sağladığı güvenlik sınırlarında kalacaktım. “Eğer konuşmak istiyorsanız en iyisi oturun. Aksi halde gidin.”

Hiç umrumda değilmiş gibi kitabıma geri döndüm. Bu sırada kalbim çarpıyordu ve ellerimin titrememesi için tüm

kontrol gücümü kullanıyordum. Birkaç saniye sonra, betona sürten metal sesleri işittim. İki adam karşıma oturdu. Tekrar, kayıtsız şekilde yüzlerine baktım.

“Kahve istiyorsanız içeri girmeniz gerekiyor,” diye belirttim. “Dışarıya servisleri yok.”

“Kahve içmek için burada değiliz,” dedi Jeff. “Vampirlerle ilgili konuşmak için buradayız.”

“Neden? Film falan mı çekiyorsunuz?” diye sordum.

“Onlarla takıldığını biliyoruz,” dedi sarı saçlı. “O Strigoi Sonya Karp da dahil.”

Dövmemin büyüünün bir parçası, Simyacılardan dış dünyaya vampirlerle ilgili bilgi vermemesini sağlamaktı. Kelimenin gerçek anlamıyla bunu yapamazdık. Böyle bir şeyi denemeye kalktığımızda büyü etkisini gösterir ve bunu önlerdi. Adamlar, vampirleri zaten biliyor gibi görüldüğü için dövme de sözlerimi sansürlemeyecekti. Onun yerine, ben kendi irademle kendimi sansürlemeyi seçtim. Bir şey bana burada, cahilliğin en iyi taktik olduğunu söylüyordu.

“Vampirler gerçek değildir,” dedim. “Bak, eğer bu bir şakaysa...”

“Ne yaptığı biliyoruz,” diye konuşmasını sürdürdü sarı saçlı. “Sen de bizim kadar onlardan hoşlanmıyorsun. Öyleyse neden onlara yardım ediyorsun? Grubunuz nasıl böyle sersemleşip asıl vizyonunu kaybetti? Yüzyıllar önce tek bir grup olarak, aydınlanma adına dünya üzerindeki tüm vampirlerin kökünü kazımaya kararlıydık. Tarikat üyeleriniz bu amaca ihanet etti.”

Bir itiraz daha hazırlamıştım ki Jeff'in kulağında altın bir şeyin ışıldadığını fark ettim. Minik bir küpe takmıştı –ortasında siyah bir noktayla küçük, altın bir çember vardı. Kendime hakim olamadım.

“Küpeniz,” dedim. “Güneşin sembolü –yani altının sembolü.” Ve sokaktan aldığımız kılıca oyulan sembolün tıpkısı olduğunu fark ettim.

Küpesine dokunup başını salladı. “Biz misyonumuzu unutmadık –ya da asıl amacımızı. İşğa hizmet ediyoruz. Vampirleri gizleyen karanlığa değil.”

Vampirlerle ilgili söyledikleri herhangi bir şeyi hala kabul lenmiyordum. “Geçen hafta yolda arkadaşımın bana saldıranlar sizlersiniz.” İkisi de bunu reddetmedi.

“Arkadaşın karanlığa ait bir yaratık,” dedi sarı saçlı. “Şu anda herkesi nasıl kandırıyor bilmiyorum, kendini öteki vampirlerden birisiymiş gibi göstermeyi yani. Ama ona kanmamalısın. O bir şeytan. Seni ve sayısız başka insanı öldürecek.”

“Siz kafayı yemişsiniz,” dedim. “Bunların hiçbir anlamı yok.”

“Sadece kaldığı ini söyle yeter,” dedi Jeff. “Şehrin diğer tarafındaki apartman olmadığını biliyoruz. Orayı bir süredir izliyoruz ve onu en son öldürme girişimimizden beri geri dönmedi. Eğer bize yardımcı olmazsan, bu bilgi, dünyayı onun kötülüğünden kurtarmak için ihtiyacımız olan tek şey olacak.”

Orayı bir süredir izliyoruz. Adrian'ın apartmanı. Tüylerim diken diken oldu. Ne zamandır evini gözetliyorlardı? Ve ne

derecede? Polis gözetimi tarzında, dışarıda öylece bir arabada mı oturuyorlardı? Yüksek teknoloji ürünü denetleme ekipmanları var mıydı? Wolfe otoparklarda takip edilmekten bahsetmişti, evlerde değil. Burada rahatlamamı sağlayan tek nokta, Clarence'ın evini bilmemeleri idi. Eğer henüz takip etmedilerse, gözetimleri o kadar kapsamlı olamazdı. Fakat beni takip etmişler miydi? Okula gittiğimi, nerede kaldığımı biliyorlar mıydı?

Kendi sözleriyle sorgulamaya cesaret edemediğim korkunç gerçeği onaylıyorlardı. Simyacıların sözde her şeyi bilen görüşünün altında, amaçlarımıza karşı çalışan güçlerin var olduğu anlamına gelen bir gerçektir bu.

Vampir avcılarının gerçektir.

Gerçeği kavrayınca, yüzlerce dehşet verici soru uyandı zihnimde. Böyle bir durum, Moroi'lar için ne anlama geliyordu? Jill tehlikede miydi?

Ya Adrian?

“Yapacağım tek şey polisi aramak,” dedim. “Ne kim olduğunuzu biliyorum ne de arkadaşşıma kafanızı takmanızın sebebini. Ama sizinle hiçbir ilgimiz yok. Onun peşine düşün diye size nerede olduğunu söyleyeceğimi düşündüğünüze göre, ilk başta sandığımdan çok daha deliymişsiniz.”

Ardından, şans eseri, sokakta devriye gezen bir polis memuru gördüm. Masamdaki iki adam baktığım yeri izledi ve kuşkusuz ne düşündüğümü tahmin ettiler. Polisi çağırmak çok kolay olacaktı. Sokaktaki saldırıyla ilgili rapor tutturamıştık fakat bu adamları yakın zamandaki bir saldırıyla suç-

lamak, kesinlikle alıkoyulmalarını sağlardı. Aynı anda ikisi de ayağa kalktı.

“Korkunç bir hata yapıyorsunuz,” dedi Jeff. “Gruplarımız birlikte hareket etseydi bu sorunu yüzyıllar önce hallederdik. Önce Strigoi’lar, sonra Moroi’lar. Yanlış yola saparak yozluklarına düşmeniz, neredeyse her şeyi mahvediyordu. Neyse ki biz hala doğru yolda yürüyoruz.” İki gruptan bahsetmesi özellikle tedirgin ediciydi. Karşımdaki adamlar kesinlikle korkutucuydu ancak vampirlerden, karanlık, belirsiz terimlerle bahsetselerdi, bu daha az geçerli olurdu. “Moroi” ve “Strigoi” kelimelerini kullanmaları, kapsamlı bir bilgi sahibi olduklarını gösteriyordu.

Sarı saçlı, masaya küçük, ev yapımı bir broşür attı. “Bunu oku, belki ışığı görürsün. Temasta olacağız.”

“Yerinizde olsam bunu yapmazdım,” dedim. “Bir daha başıma bela olursanız, hoş sohbet etmekten daha fazlasını yaparım.” Sözlerim, beklediğimden daha sert çıkmıştı. Belki de Dimitri’yle Wolfe içime işlemişti.

Uzaklaşmaya başladıkları zaman Jeff güldü. “Kitaplara gömülmen çok yazık,” dedi. “Sende tam bir avcı ruhu var.”

BÖLÜM 16

GRUBU TOPLAMAK için hiç beklemedim. Büyük bir olaydı bu işte. Hala karşımızdaki tehlikenin düzeyini bilmiyordum ancak işi şansa bırakmak istemiyordum. Avcılar henüz öğrenmediği için buluşma yeri olarak Clarence'ın evini seçtim. Bundan dolayı hala tedirgindim. Bir Simyacı sığınağında buluşsak bile endişelenirdim.

Görünüşe bakılırsa *avcılar* doğru terim bile sayılmazdı. Düşük kalite broşürlerine göre, kendilerine *Işık Savaşçıları* diyorlardı. Bu kadar şık bir ismi hak ettiklerini sanmıyordum, özellikle de misyonlarını açıklarken, *uçurum* yerine *uçrum* yazdıkları için. Broşür gerçekten çok kıtıtı, basitçe, insanlığın içinde yaşayan bir şeytan olduğunu ve bunu yok edebilecek tek gücün savaşçılar olduğunu iddia ediyordu. Dostlarını hazır olmaya ve özlerini korumaya teşvik ediyorlardı. Vampirlerin hiçbirine isimleriyle hitap etmiyorlardı. Bundan memnundum. Broşür aynı zaman-

da Simyacılarla paylaştıklarını öne sürdükleri tarihten pek bahsetmiyordu.

Clarence'a gitmeden önce Eddie, herhangi bir takip aygıtı var mı diye Latte'yi aradı. Sırf bu düşünce bile tıpkı Adrian'da izlenmiş olmak gibi, beni çılgına çevirmeye yetmişti. Bütün bunlar bir tür saldırı hissi veriyordu. Kendimi biraz olsun iyi hissetmemi sağlayan şey, teknolojik güçlerine güvenmememdi.

"O kadar ileri seviyede olma ihtimalleri çok düşük," dedim arabanın altında kıpırdanan Eddie'ye. "Demek istediğim, o broşür 1980'lerin fotokopi makinesinde yapılmış gibi görünüyor. Bunun nedeni broşürün uzun zaman önce yapılmış olması mı yoksa hala o makineyi mi kullanmaları bilmiyorum... ama ne olursa olsun, yüksek teknoloji diye bağıştıkları söylenemez."

"Olabilir," diye onayladı Eddie, sesi az geliyordu. "Ama işimizi şansa bırakamayız. Ne yapabileceklerini bilmiyoruz. Ve bildiğimiz kadarıyla teknolojiye ulaşmak için Simyacıları kancaya takmaya çalışıyorlar."

Tüylerim diken diken oldu. Korkunç bir düşünceydi bu: Simyacılarla bu şiddet yanlısı uç grubun ilişkili olabilecekleri. Adrian'la bu konu üzerine düşündüğümüz zaman da çılgınca gelmişti ve artan kanıtlara rağmen kabullenmesi zordu. En azından şimdi, elimde üstlerime götürebileceğim bilgi vardı ve benimle dalga geçemezlerdi. Böyle avcılar daha önce hiç duymamış olmakla birlikte, bir yerde, bir noktada örgütümle bağlantıya geçmeye çalışmaları akla yatkın görünüyordu. Simyacıların içinden birinin bana yardım edeceğini umuyordum

Eddie, Latte'nin altından çıktı. "Bir şey yok. Haydi yola çıkalım."

Jill'le Angeline yakında bekliyordu. İkisi de gergin ve endişeliydi. Jill, Eddie'ye hayranlıkla dolu bir şekilde gülümsedi. "Bunları yapabileceğini bilmiyordum. Aklımın ucundan bile geçmemişti."

Eddie alnının terini sildi. "Gardiyanlık eğitiminin yumruk ve tekmeden ibaret olduğunu mu düşündün?"

Kızardı. "Aslında evet."

"Bir ara bana bunları anlatabilir misin?" diye sordu Angeline. "Bilmem gerekiyormuş gibi görünüyor."

"Tabii ki," dedi Eddie. Bunu içten söylemişti. Angeline'in gözleri parladı.

Angeline'in tavırları ciddileşip ölçülü bir hal aldığından beri, Eddie ona karşı çok daha rahat davranıyordu. Bence iyi davranışında bu akşam bize katılması için izin almam da rol oynamıştı. Teknik olarak hala uzaklaştırma cezası altındaydı ama ailemizin sözde dinine dayanarak özel bir muafiyet izni kapabilmiştim. Geçen ay Jill de uzaklaştırma cezası aldığından, onu beslenmeye götürmek için benzer bir bahane öne sürmüştüm. Yine de bu akşam Angeline'le ilgili çok sıkı emirler gelmişti. İki saatten fazla dışarıda kalması yasaktı ve bunun karşılığında, uzaklaştırma cezasına bir gün daha eklenecekti.

Clarence'in evine normalden farklı bir yoldan gittik. Eddie takip edildiğimize dair bir işaret var mı diye arkamızdan dikkatli bir şekilde bizi izledi. Tek başıma olduğum zamanlarda dikkat etmem gereken şeyleri açıklamaya çalıştı. O kadar en-

dişeliydim ki onu pek dinleyemedim. Gergin bir yolculuğun ardından sağ salim Clarence'a vardık. Orada Adrian'ı bizi beklerken bulduk. Görünüşe bakılırsa Dimitri daha önce şehre gidip Adrian'ı getirmişti –kuşkusuz Eddie'nin yola çıkmadan aldığı önlemlerin aynısını o da almıştı.

Eddie'yle Dimitri'ye avcılar hakkında biraz bilgi verdim. Buna karşın herkes daha ayrıntılı bir açıklama istedi. Her zamanki yerimizde, resmi oturma odasında toplandık. Dimitri her an bir saldırıya hazır bir halde, odada dolanıp duruyordu. Clarence koltuğundan, her zamanki dalgın bakışlarıyla bakıyordu. Bununla birlikte, broşürü havaya kaldırdığımda kendine geldi.

“İşte onlar!” diye bağırdı. Gerçekten koltuğundan fırlayıp broşürü elimden kapacağını sandım. “Bu onların sembolleri!” Kılıcın üstündeki Simyacı sembollerinin çoğu broşürün kapağındaydı. “O çember. O çemberi hatırlıyorum.”

“Altın sembolü,” diye onayladım. “Ya da sanırım, aydınlık ve karanlığa kafayı taktıkları için onların durumunda güneş sembolü.”

Clarence çılgına dönmüş gibi etrafına bakındı. “Geri döndüler! Buradan çıkmalıyız. Bu şehre onlardan kaçmak için geldim ama beni buldular. Zamanımız yok. Dorothy nerede? Peki ya Lee? Toplanmam lazım!”

“Bay Donahue,” dedim elimden geldiğince nazik bir ses tonuyla, “burada olduğunuzu bilmiyorlar. Güvendesiniz.” Söylediklerime inanıyor muydum bilmiyordum ama ikna edici olmayı umuyordum.

“Kız haklı,” dedi Dimitri. “Üstelik bilseler bile size zarar vermelerine izin vermeyeceğimi biliyorsunuz.” Dimitri’nin konuşma biçimi o kadar kendine güvenli ve güçlüydü ki söz konusu bir grup Strigoi saldırırsa bile, içimden bir ses, yine de ona inanacağımızı söylüyordu. “Burası iyi, emniyettesiniz,” dedi.

“Eğer söylediklerin doğruysa,” dedi Sonya. “Tehlikede olan kişi *benim*.” Böyle bir durumda, benim olacağımdan çok daha sakın görünüyordu.

“Sana da zarar vermeyecekler,” dedi Dimitri sertçe. “Özelikle de bu evden çıkmazsan.”

“Araştırma...” diyecek oldu Sonya.

“Güvenliğinle kıyaslandığında hiçbir şey ifade etmiyor,” diye sonlandırdı lafı Dimitri. Gözlerinde hiçbir tartışmaya izin vermeyeceğini söyleyen bir bakış vardı. “Saraya geri dönmelisin. Zaten bunu planlıyordun. Sadece biraz daha erken yola çıkmalısın.”

Sonya bundan pek memnun olmuşa benzemiyordu. “Yani sizleri tehlike altında bırakayım, öyle mi?”

“Belki de tehlike altında değilizdir,” dedi Eddie. Ama vücudunun gergin duruşu, tam tersini söylüyordu. “Sydney’nin anlattıklarından ve mini-manifestolarından, odak noktaları Strigoi’lar gibi görünüyor, Moroi’lar değil.” Jill’e baktı. “Tedbiri elden bırakamayız tabii. Eğer Sonya’yı Strigoi zannediyorlarsa başka ne tür delilikler yapabileceklerini kim bilebilir ki? Endişelenme. Yanına bile yaklaşmalarına izin vermeyeceğim.” Jill bayılacak gibi görünüyordu.

“Bu iyi bir fikir,” dedim. “Moroi’ların da bir tehdit oluşturduğunu düşünüyorlar ama Strigoi’lar kadar değil.”

“Bir bakıma Simyacılar gibi,” dedi Adrian. Köşedeki bir koltukta oturuyordu ve bunca zamandır sessizliğini korumuştur. Onu balo gecesinden beri ne görmüş ne de onunla konuşmuştum. Tuhaftı. Bana deneyler hakkında dokunaklı e-postalar göndermediği zamanlarda bile neredeyse hep söyleyeceği nükteli bir söz olurdu.

“Doğru,” diye kabul ettim yüzümde bir gülümsemeyle. “Ancak hiçbirinizi öldürmeye çalışmıyoruz. Strigoi’ları bile.”

“Sorun da burada ya,” dedi Dimitri. “O savaşçılar, Sonya’nın bir Strigoi olduğuna ve gizlenmek için numara yaptığına inanıyor.”

“Belki de bir tür takip ya da envanter sistemleri vardır,” dedi Sonya derin düşüncelere dalmış bir halde. “Ülkedeki çeşitli Strigoi’ların isimlerini tutup onları avlamaya çalışıyorlardır.”

“Ve buna rağmen seni bilmiyorlar,” diye işaret ettim Dimitri’ye. Yüzünün ifadesi tarafsızlığını korusa da, Strigoi olduğu zamanları hatırlamasının zor olduğunun farkındaydım. “Ve bildiğim kadarıyla... sen Sonya’dan çok daha ünlü bir karaktersin.” Dimitri ilk başlarda bir Strigoi gangsteriydi. “Yani eğer radarlarından kaçmışsan büyük ihtimalle uluslararası bir varlıkları yok –ya da en azından Rus değil.”

Angeline ellerini kavuşturmuş bir şekilde öne eğilip Clarence’a, isminin hakkını verecek kadar tatlı bir şekilde gülümsedi. “Onları nereden tanıyorsunuz? İlk ne zaman karşılaştınız?”

Adam önce cevap veremeyecek kadar korkmuş göründü. Ancak Angeline'in hoş tavırları onu yumuşattı. "Yeğenimi öldürdüler."

Hepimiz Clarence'in yeğenini öldüren kişinin Lee olduğunu biliyorduk. Buna karşın, yaşlı adam, Lee'nin öldüğüne inanmadığı gibi buna da inanmıyordu. "Onu öldürdüklerini gördünüz mü?" diye sordu Angeline. "Onları hiç gördünüz mü?"

"Tamara öldüğünde değil, hayır," diye itiraf etti. Gözlerinde dalgın bir bakış vardı, sanki doğrudan geçmişe bakıyordu. "Ama hangi işaretlere bakacağımı biliyordum. Senin anlayacağın, onlarla daha önceden karşılaştım. Santa Cruz'da yaşarken. California'dan hoşlanıyorlar. Southwest'ten de. Güneşe olan düşkünlüklerine dayanıyor."

"Santa Cruz'da ne oldu?" diye sordu Dimitri.

"Gençlerden oluşan bir grup beni takip etmeye başladı. Beni öldürmeye çalışıyorlardı."

Geri kalanımız birbirimizle bakiştık. "Öyleyse gerçekten Moroi'ların peşine düşüyorlar," dedi Eddie. Jill'e yaklaşmıştı.

Clarence başını salladı. "Pek sayılmaz. Marcus'un bana dediğine göre, Strigoi'ları tercih ediyorlar. Bahsettiklerim, tarikatın içindeki kendi başına buyruk, disiplinsiz ve üstlerine dair bilgisi olmayan genç üyelerdi. Tamara'yı öldürenlerin de aynı kişiler olduklarını sanıyorum."

"Marcus kim?" diye sordum.

"Marcus Finch. Birkaç sene önce beni onlardan kurtarmıştı. Bir saldırı sırasında onları defetti ve sonrasında o zorbala-

rı benden uzak tutmaları için tarikatlarıyla bağlantıya geçti.” Clarence bu anının karşısında titredti. “Ondan sonra etrafta dolanmadım gerçi. Lee’yi alıp oradan ayrıldım. İşte o zaman, bir süreliğine Los Angeles’a taşındık.”

“Şu Marcus,” dedim. “Gardiyan mıydı?”

“Bir insandı. O zamanlar senin yaşındaydı. Avcıları iyi biliyordu.”

“Sanırım onlarla bağlantıya geçtiğine göre bilmesi lazım,” diye fikir yürüttü Dimitri. “Yine de sana yardım ettiğine göre Moroi’larla dosttu, öyle değil mi?”

“Ah, evet,” dedi Clarence. “Hem de nasıl.”

Dimitri bana baktı. “Sence...”

“Evet,” dedim ne soracağını tahmin ederek. “Şu Marcus denen adamı bulabilir miyiz bakarım. Şu deli savaşıçılardan olmayan birilerinden bir bilgi almak iyi olur. Ayrıca bunlarla ilgili bir rapor da hazırlamayı düşünüyorum.”

“Ben de,” dedi Dimitri.

Clarence, şu gizemli Marcus kadar avcı uzmanı olmasa bile, yaşlı Moroi’un paylaşacağı epey bilgi vardı –hiçbirimizin duymak istemeyeceği türden bilgiler. Önceden çıkardığımız şeyi, avcıların ışığa düşkünlüğünü doğruladı. Grubun odak noktası Strigoï’lardı -şimdilik- ve tüm avlarını dikkatle planlayıp organize ediyorlardı. Ritüel haline gelmiş davranışları vardı, özellikle de daha genç üyelerini göz önüne alırsak –Clarence’ı rahatsız eden düzenbaz grubun durdurulması gerekiyordu. Clarence’ın topladığı bilgilere göre, grup yeni üyeleri konusunda oldukça sertti ve disiplinle mükemmeliyeti vurguluyorlardı.

Saatler Angeline'in izninin aleyhine ilerlediği için kısa süre içinde konuyu toparlamamız gerekiyordu. Ayrıca Adrian'ı eve götürme sorumluluğu üzerimdeydi çünkü Dimitri'nin Clarence'a dönerken takip edilme olasılığını ortadan kaldırmanın en iyisi olacağına karar vermiştik. Ayrıca belli şeyleri harekete geçirmeye başlamak konusunda Dimitri'nin tedirgin olduğunu görebiliyordum. Sonya'nın buradan gitme durumunu netleştirmekle beraber, gardiyanlara da danışmak istiyordu –Jill'in başka yere gönderilmesi ihtimaline karşı. Jill'in yüzü böyle bir şeyin olası sonuçlarıyla ilgili hislerime tercüman oldu. İkimiz de Amberwood'a bağlanmıştık.

Dimitri, Eddie'ye son dakika komutlarını verirken, özel konuşalım diye Sonya'yı bir kenara çektim. "Bir... bir şey düşünüyordum," dedim ona.

Beni dikkatle inceledi. Muhtemelen auramı ve vücut dilimle ilgili diğer şeyleri okuyordu. "Neymiş o?" diye sordu.

"Eğer... eğer gerçekten istiyorsan kanımın birazını alabilirsin."

Çok büyük bir teslimiyetti bu. İstediğim bir şey miydi? Hayır. Kesinlikle değildi. Bilimsel amaçlar için olsa bile, kanımı Moroi'lara vermekle ilgili içgüdüsel korkularımı hala taşıyordum. Buna karşın, dünkü olaylar -hatta sokaktaki saldırı bile- dünya görüşümü yeniden analiz etmeme yol açmıştı. Vampirler, dışarıdaki tek canavarlar değildi. Özellikle de şu vampir avcılarının yanında, canavar bile sayılmazlardı. Düşmanın kim olduğuna, ırkına göre nasıl karar verebilirdim? İnsanların, vampirler kadar kötülük yapabileceği bana hatırlatıyor.

latılıp duruyordu –ve vampirlerin iyilik yapabileceği. Önemli olan davranışlardı. Ve Sonya’yla Dimitri’nin davranışları yüceydi. Hepsinin içindeki en büyük kötülüğü yok etmek için savaşıyorlardı. Kanımı vermekle ilgili ne kadar hassas olsam da doğru şeyin onlara yardım etmek olduğunu biliyordum.

Sonya bunun benim için nasıl bir fedakarlık olduğunun farkındaydı. Yüzü sakın görünüyordu. Sevinç çığlıklarından eser yoktu. Ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. “Burada kan toplama setim var. Eğer eminsen, gitmeden önce bir örnek alabilirim.”

O kadar çabuk muydu? Pekala, neden olmasın? Bir an önce kurtulmak en iyisiydi –özellikle de Sonya bugün yarın şehirden ayrılacaksa. İşlemi oturma odasından biraz daha sağlıklı olan mutfakta yaptık. Sonya doktor değildi ama her ne eğitimi aldıysa, fizikselleri alırken gözlemlediğimle tamı tamına uyumluydu. Antiseptikler, eldivenler, yeni şırınga. Tüm doğru prosedürleri izledi. İğneyi hızlıca saplayıp kanımı aldı.

“Teşekkür ederim Sydney,” dedi bandajı bana uzatırken. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. İnan bana, bize çok yardımcı olabilir.”

“Zaten yardım etmek istiyorum,” dedim ona. “Gerçekten.”

Gülümsedi. “Biliyorum. Ve her türlü yardıma ihtiyacım var. Onlardan birisi olarak...” Gülümsemesi soldu. “Kötülüklerinin durdurulması gerektiğine her zamandan çok inanıyorum. Bunun anahtarı sen olabilirsin.”

Bir saniyeliğine sözlerinden etkilendim. Bir şekilde, kötülüğe karşı savaşta *bizzat* büyük bir rol oynayacağımı, hatta

bu savaşı durdurabileceğimi düşündüm. Ama bu düşüncenin yerini, anında her zamanki panik hissim aldı. Hayır. *Hayır*. Ben özel değildim. Öyle olmak istemiyordum. Yardımcı olmak için iyi niyetli olmaya çalışabilirdim belki ama kesinlikle bundan bir sonuç çıkmayacaktı.

Diğerlerini almaya gittim. Adrian’la Jill bir köşede ciddi bir konuşma yapıyordu. Eddie ve Angeline de konuşuyordu ve “Ne olur ne olmaz, Jill’le daha fazla okulda kalacağım,” dediğini duydum Angeline’in. “Bir kazanın ya da yanlış bir kimlik tespitinin parçası olmasına izin veremeyiz.”

Eddie başını salladı. Angeline’in bu önerisinden etkilenmiş benziyordu. “Anlaştık.” *Muhteşem*, diye düşündüm.

Çok geçmeden arabayla bırakacaklarımı alıp oradan ayrılarak eve bırakmak için Adrian’a uğramam gerekiyordu. Arabayı binasının önüne çekerken gördüğüm şey karşısında ağızım açık kaldı. İçimi korkuyla karışık bir şüphe sardı. Muhtemelen hayatımda ilk kez arabayı bu kadar hantalca park ettim. Latte’yi anında stop ederek, anahtarı kontakta çıkarır çıkarmaz dışarı fırladım. Diğerleri birkaç saniye sonra beni izledi.

“O,” dedim nefes nefese. “O da nesi?”

“Ah,” dedi Adrian hiçbir şey yokmuş gibi. “Yeni arabam.”

Birkaç adım atıp durdum. Bir insan, kralın karşısında nasıl tereddüt ederse aynı şekilde yaklaşmaya korkuyordum. “1967 Ford Mustang, üstü açılır bir araba bu,” dedim gözlerimin büyük ihtimalle yuvalarından fırladığının farkında olarak. “Önemli bir revizyon yapıp diğer rakip markalarla başa çıkmak için büyüklüğünü arttırdıkları sene. Görüyor musun?

Çukur arka lambası olan ilk model ama 1974'e kadar Ford yazısının kalın bir şekilde öne yazıldığı son sene."

"Rengi ne Tanrı aşkına?" diye sordu Eddie. Hiç de etkilenmiş benzemiyordu.

"Bahar Sarısı," dedik, Adrian'la bir ağızdan.

"Ben Limon Sarısı derdim," dedi Eddie. "Belki boyatabilirsin."

"Hayır!" diye bağırdım. Çantamı çimlere atıp dikkatli bir şekilde arabanın yanına dokundum. Brayden'in o güzelim Mustang'i birdenbire çok sıradan gelmişti. "Belli ki rötuşlar yapılmış ama bu klasik bir renk. Motor kodu ne? C, değil mi?"

"İıı... emin değilim," dedi Adrian. "V-8 motoru olduğunu biliyorum."

"Elbette var," dedim. Gözlerimi devirmeden edemedim. "289. Beygir gücünün kaç olduğunu merak ettim."

"Büyük ihtimalle belgelerde yazılıdır," dedi Adrian.

İşte o anda Adrian'ın daha önce söylediği sözleri gerçek anlamda algıladım. Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzümün kuşkuyla dolduğunun farkındaydım. "Bu gerçekten senin araban mı?"

"Evet," dedi. "Söyledim ya. Benim ihtiyar, araba alabilmem için para verdi."

"Sen de bunu aldın, öyle mi?" Camdan içeri baktım. "Güzel. Siyah koltuklar, düz vites."

"Evet," dedi Adrian, sesinde bir huzursuzluk vardı. "Sorun da bu ya."

Ona geri döndüm. “Neymiş o? Siyah harikadır. Üstelik derinin durumu çok iyi. Arabanın geri kalanı da öyle.”

“Hayır, içi değil. Vites. Düz vites kullanamıyorum.”

Olduğum yerde donakaldım. “Düz vites kullanamıyormusun?”

“Ben de kullanamam,” dedi Jill.

“Senin ehliyetin yok,” diye hatırlattım ona. Bununla birlikte, ehliyet almadan önce annem bana araba kullanmayı öğretmişti –hem otomatik *hem de* düz vites. “Düz vites kullanamıyorsan neden kalkıp da böyle bir araba aldın ki? Otomatik vitesi olan düzinelerce araba var –yeni arabalar. Senin için çok çok daha kolay olurdu.”

Adrian omuz silkti. “Rengini sevdim. Oturma odamınkiyle uyuyor.”

Eddie homurdandı.

“Ama onu kullanamıyorsun,” diye işaret ettim.

“O kadar zor olmayacağını düşündüm.” Benim dine küfürle eş tuttuğum şey karşısında, Adrian şaşırtıcı derecede aldırılmaz bir tavır sergiliyordu. “Birkaç kez bloğun etrafında turlayıp alıştırmaya yapmam lazım. O zaman bakarım.”

Kulaklarıma inanamadım. “*Ne?* Aklını mı kaçırdın sen? Ne yaptığını bilmezsen arabayı mahvedersin!”

“Ne yapmamı bekliyorsun?” diye sordu. “Bana *sen* mi öğreteceksin?”

Güzelim Mustang’e döndüm. “Evet,” dedim katı bir şekilde. “Eğer senin elinden onu kurtarmak için gereken buysa yaparım.”

“Ben de gösterebilirim,” dedi Eddie.

Adrian, Eddie’ye aldırış etmeden bana odaklandı. “Ne zaman başlarız?”

Okul programımı gözden geçirdim, Simyacılarla Işık Savaşçılarını konuşma meselesine öncelik vermem gerektiğini biliyordum. Ardından, gün gibi ortada olan şey kafama dank etti. “Ah. Bu hafta Wolfe’ye gittiğimizde. Bunu oraya götürürüz.”

“Sadece bana yardım etmek için mi?” diye sordu Adrian. “Yoksa sadece arabayı mı kullanmak istiyorsun?”

“İkisi de,” dedim. İtiraf etmekten çekinmemiştim.

Angeline’in okula gitme zamanı yaklaşıyordu, bu nedenle gitmeliydik. Üç blok ilerlemiştim ki çantamı çimlerde bıraktığımı hatırladım. Oflayarak bir dönüş yapıp Adrian’ın apartmanına döndüm. Çantam oradaydı fakat Mustang gitmişti.

“Araba nerede?” diye sordum panik içinde. “Kimse onu bu kadar hızlı çalmış olamaz.”

“Ah,” dedi Jill arka koltuktan. Sesi hafiften tedirgin geliyordu. “Bağ yoluyla gördüm. Onu... başka yere aldı.”

Bir bilgi kaynağı olarak bağa sahip olmak kullanışlıydı fakat sözleri paniğimi daha da arttırdı. “Ne yaptı dedin?”

“Uzakta değil,” dedi çabucak. “Binanın hemen arkasında. Bu sokağın gece için tuhaf park kuralları var.”

Suratımı ekşittim. “Eh, çekilmediğine memnunum ama yerini değiştirmek için *bana* haber vermeliydi! Uzakta olmasa bile vitesi mahvetmiş olabilir.”

“Ben sorun olmadığına eminim,” dedi Jill. Sesi tuhaf geliyordu.

Cevap vermedim. Jill arabalardan anlamazdı. Hiçbiri anlamazdı. “Bu, bir çocuğu porselen dolu bir odaya salmaya benziyor,” diye mırıldandım. “Ne düşünüyordu acaba? Bütün bunlar hakkında?”

Hiçbirinin buna verecek cevabı yoktu. Angeline’in yat zili için Amberwood’a dönerek, kendimi odamın makul ve huzur dolu ortamına bıraktım. Arkadaşlarımın bu gece için güvende olduğuna kanaat getirir getirmez, Donna Stanton’a avcılar ve öğrendiklerimizle ilgili bir e-posta attım –nedenini kestiremediğim bir şekilde iyi ilişki kurduğum, üst düzey bir Simyacıydı. Hatta broşürün fotoğraflarını çekip onları da yolladım. İşim biter bitmez arkama yaslanıp *yardımcı olacak başka bir bilgi verebilir miyim*, diye düşündüm.

Ancak tüm seçenekleri tükettiğimde ve cevap verip vermediğini görmek için gelen kutumu birkaç kez yeniledikten sonra- ev ödevime geçtim. Her zamanki gibi, tüm ödevleri bitirmiş sayılırdım –birisi hariç.

Bayan Terwilliger’inki.

O aptal kitap masamda durmuş bana bakıyor, açmam için bana meydan okuyordu. Verdiği büyü ödevini yapmak için hala birkaç günüm, ertelemeye devam etmek için zamanım vardı. Yine de bu ödevden kurtulamayacağımı kabullenmeye başlıyordum. Bunlarla ilgili hazırlık çalışmalarının ne kadar uzun sürdüğünü göz önüne alarak, dişimi sıkıp bunu bir kenara bırakmanın daha iyi olabileceğini düşündüm.

Kararımı vermiş bir şekilde kitabı yatağıma götürüp içindekiler kısmını açtum. Birlikte baktığımız büyüleri gözden

geçirdim. Çoğu karşısında midem hopluyordu. İçgüdülerim, bunu yapma cüretinde bulunmanın bile ne kadar yanlış olduğunu söylüyordu. *Büyü vampirler içindir, insanlar için değil.*

Hala bunun doğru olduğuna inanıyordum. Yine de zihnimin analitik tarafı, savunma büyülerinin çeşitli durumlarda uygulanabileceğini düşünmeden edemiyordu. Kan verme kararım gibi, son zamanlarda yaşadığım olaylar dünyaya bakışımı değiştirmişti. Büyü yanlış bir şey miydi? Evet. Ancak o körlük büyüsü, gerçekten de sokaktaki olayda kullanışlı olabilirdi. İnsanları geçici olarak hareketsiz kılan başka bir büyü, kafedeki avcılardan kaçmak istediğimde işe yarayabilirdi. Elbette sadece otuz saniye sürecekti fakat kaçmama yeter de artardı bile.

Durup dinlenmeksizin listeye bakıyordum. Bütün büyüler çok güçlü olmakla birlikte çok da kullanışlıydı. Eğer bir Strigoi'yu tutuşturan ateş tılsımını yaptığımı görmemiş olsaydım, bunların hiçbirisine ihtimal vermezdim. Ancak herkesin dediğine göre öylelerdi.

Onca güç... kendimi koruma becerisi...

Böyle bir düşünceye kapıldığım için kendime kızdım. Güce ihtiyacım yoktu. Liam gibi bir delinin Strigoi olmak istemesini sağlayan, bu tür bir düşünce biçimiydi. Yine de... gerçekten aynı mıydı? Aradığım ölümsüzlük değildi. Başkalarına zarar vermek istemiyordum. Sadece kendimi ve sevdiğilerimi korumak istiyordum. Wolfe'nin bana öğreteceği çok şey olmasına karşın, bu önleyici teknikler, azimli vampirler, tekrardan Sonya'yla beni sıkıştırdığı zaman işe yaramayacaktı.

Zaman ilerledikçe, avcıların çok azimli olduğu daha da netlik kazanıyordu.

İçindekiler kısmına geri dönerek, kullanışlı ve becerilerime uygun birkaç büyü buldum. Bayan Terwilliger'a göre, benim gibi biri doğuştan büyü yapma yetisine -buna pek inandığım söylenemezdi ya- ve ölçümle ayrıntılara karşı büyük bir dikkat göstereceği sıkı bir Simyacı eğitimine sahipti. Buradaki olası adaylardan herhangi birini uygulamamın ne kadar zaman alacağına karar vermek zor olmadı.

Soru, hangi büyüü yapacağımı. Hangisini yapmaya zamanım olduğuydu.

Cevap, tüyler ürpertici bir biçimde basitti.

Hepsini yapmak için zamanım vardı.

BÖLÜM 17

ADRIAN'IN ARABASI bir rüya gibi gidiyordu.

Direksiyon başına geçtiğimde, takip ediliyor muyuz diye kontrol etmeyi bile unuttum. Gerçekten de Wolfe'ye gideceğimiz ve Adrian'a vitesi kullanmayı öğreteceğim bile aklımdan çıkıverdi. Onun yerine, motorun vızıldamasıyla birlikte, deri kokusuna kaptırdım kendimi. Yaşadığı yerden çıkınca, Palm Springs'in kalabalık sokaklarına dalmamayı hatırlattım kendime. Açık yolda özgürce çığlık atması gereken bir arabaydı bu. Brayden'in Mustang'ine bayılıyordum fakat buna tapmıştım.

"Birinin buluşmasını engellemişim gibi hissediyorum," diye dikkat çekti Adrian otobana çıkar çıkmaz. Kimse şehir merkezinde peşimize takılmamıştı. Onun için kendimi daha güvende hissediyordum. "Sanki ikinizin arasına girmişim gibi. Eğer beni bir yerde bırakmak istiyorsan bunu anlarım."

"Hım?"

Hem ses hem de verdiği histen yola çıkarak, yüksek hızda arabanın gidişine çok dikkat ediyordum. Mustang çarpıcı bir biçime sahipti. İnsanlar genelde klasik arabaların pahalı olduğunu düşünürdü. Gerçi doğruydı –eğer iyi durumdaysalar. Çoğu öyle olmazdı. Bir şey yıllarca bakımsız bir halde, olduğu yerde durursa sonunda bozulurdu. İşte bu yüzden eski arabaların çoğu onarım gerektirirdi. Oysa Adrian'ınki farklıydı. Araba yıllar boyunca korunmuş, onarılmıştı ve muhtemelen California eyaletinden dışarı çıkarılmamıştı –yani sert kışlarla karşılaşmamıştı. Bütün bunlar yüksek fiyatını açıklıyor, Adrian'ın kullanamayacağı bir araba almasını daha da gülünç hale getiriyordu.

Sızlandım. “Özür dilerim... ne düşündüğümü bilmiyordum.” Eh, aslına bakılırsa bir ölçüde biliyordum. Arabanın ne kadar hızlı gidebileceğini görmek için hız sınırını aşarsam, ceza ödeme ihtimalimi merak ediyordum. “Arabayı çalıştırır çalıştırmaz seni şöyle bir inceleyeceğim. Wolfe'nin dersinden ayrılınca tüm adımlara bakacağız, söz veriyorum. Şimdilik temel şeylerin üzerinden şöyle bir geçebiliriz. Şu gördüğün debriyaj...”

Adrian, kayıtsızlığıma alınmışa benzemiyordu. Aksine memnun bir halde, yüzünde hafif bir gülümsemeyle açıklamalarımı dinliyordu.

Wolfe, göz bandı ve geçen günkü Bermuda şortu olduğunu sandığım şeyle, son gördüğümüzde olduğu gibi kötü ününü koruyor gibi duruyordu. O zamandan beri çamaşır yıkamış olmasını umuyordum. Görünüşüne tezat bir şekilde, sınıf

toplandığında hazırды ve konusuna gayet hakimdi. Bize bir kez daha çatışmadan kaçınmanın ve kişinin etrafının farkında olmasının önemini hatırlatmakla birlikte, bu noktaları çabucak geçerek, savunmayı daha fiziksel uygulamaya odaklandı.

Adrian'ın, geçen seferki *sıkıcı* güvenlik konuşmasından ne kadar şikayet ettiği göz önüne alındığında, hemen harekete geçmemiz karşısında çok daha heyecanlı olacağını düşündüm. Buna karşın, arabadaki o memnun bakışları kayboldu ve Wolfe, ikili uygulama seanslarımızda bizden yapmamızı istediği şeyleri açıklarken, Adrian da giderek gerildi.

Uygulama zamanı geldiğinde Adrian'ın mutsuzluğu yüzünden okunuyordu.

“Sorun nedir?” diye sordum. Birdenbire aklıma Adrian'ın yaptığım *saldırı* karşısında çığına döndüğü son dersimiz geldi. Belki de burada çalışmayı hiç beklemiyordu. “Yapma ama. Bunlar çok basit. İncilerin dökülmez ya.”

Wolfe, daha dövüşken hareketleri gösterirken bile olayları hızlı ve basit tutma taraftarıydı. Birini dövmeyi öğrenmeye çalışmıyorduk. Yaptığımız manevralar kaçmak için saldırmanın dikkatini dağıtma yollarıydı. Çoğu kuklalar üzerinde yapılıyordu çünkü birbirimizin gözüne parmak sokmayı deneyecek halimiz yoktu. Adrian bu hareketleri sessizce değilse de özenle yaptı. Görünüşe bakılırsa sorun doğrudan benimle birlikte çalışmasıydı.

Wolfe de etrafta dolanırken bunu fark etti. “Haydi oğlum! Eğer onu tutmazsan kaçmaya çalışmaz. Ne o sana zarar verecek ne de sen ona.”

Sözü geçen manevra, o akşam sokakta yakalandığım zaman epey kullanışlı olabilecek bir şeydi. Onun için çalışmaya can atıyordum ve Adrian gönülsüzce yardım ettiği için sinirlendim. Bir kolunu gövdeme dolayıp ağzımı kapatması gerekiyordu. Ne yazık ki çabaları o kadar güçsüzdü ve beni o kadar gevşekçe tutuyordu ki kaçmak için özel tekniklere bile ihtiyacım yoktu. Kollarının arasından geçip gidebilirdim.

Wolfe yanımıza geldiğinde, Adrian bir saldırgan olarak, biraz olsun daha iyi bir gösteride bulundu. Fakat yalnız kalır kalmaz, önceki haline geri döndü. “Yer değiştirelim,” dedim sonunda. Neredeyse sinirden saçımı başımı yolacaktım. “Sen benden kaçmaya çalış. Geçen seferkinin öcünü al.”

Buradaki sorunun, Adrian’ın durgun tavrı olduğuna inanmıyordum. Bir vampire dokunmak istemeyen benim mesele yaratacağımı bekleme karşı, bundan zerre kadar rahatsızlık duymuyordum. Onu bir vampir olarak düşünmüyordum. O Adrian’dı ve sınıftaki partnerimdi. Hareketi öğrenmesine ihtiyacım vardı. Her şey oldukça pragmatikti. Doğrusunu bilmesem, Adrian’ın *bana* dokunmaya korktuğunu söyledim –ki bu çok mantıksızdı. Moroi’ların bu tür dertleri yoktu. Sorun bende miydi acaba? Neden Adrian bana dokunmak istemiyordu?

“Neler oluyor?” diye sordum şehre dönmek için arabaya biner binmez. “Bir sporcu olmadığının farkındayım ama orada ne oldu öyle?”

Adrian gözlerimin içine bakmadı ve bakışlarını pencereden dışarı yöneltti. “Bunun pek bana göre olduğunu sanmıyorum. Öncesinde bir film kahramanını oynamaya benziyordu ama

şimdi... bilmiyorum. Bu kötü bir fikir. Düşündüğümden daha çok çaba gerektiriyor." Sesine, bir süredir duymadığım türden, ciddiyetten uzak, ilgisiz bir ton hakimdi.

"Başladığın şeyleri bitirecektin hani?" diye sordum. "Bana değiştiğini söylemiştin."

"O sanat için geçerliydi," dedi Adrian çabucak. "Hala o dersleri alıyorum, öyle değil mi? Onları bırakmadım. Sadece bunu daha fazla yapmak istemiyorum. Endişelenme. Artık daha çok param olduğuna göre sana ders ücretini öderim. Paran yanmaz."

"Onun bir önemi yok," diye karşı çıktım. "Yine de zarar olacak! Özellikle de Wolfe'nin bize gösterdiği şeyler çok zor olmadığı için. Kendimizi Eddie'yle Angeline'i gibi yırtmıyoruz. Orada kalıp öğrenmek neden sana bu kadar zor geliyor?" Önceki kuşkularım geri gelmişti. "Yoksa benimle çalışmak mı istemiyorsun? Bende... bende bir sorun mu var?"

"Hayır! Elbette yok." dedi Adrian. Gözucuyla sonunda bana baktığını gördüm. "Belki de bir seferde öğrenemeyeceğim kadar çok şey vardır. Demek istediğim, vites kullanmayı da öğrenmem gerekiyor. Pek öyle olduğunu görmüyorum ya."

Alnıma bir şaplak atasım geldi. Derste olanlara sinirlendiğim için Adrian'a nasıl araba kullanacağını öğretmeyi tamamen unutmuştum. Wolfe'nin dersini bırakmak istemesine hala sinirli olmakla birlikte, kendimi budala gibi hissediyordum. Saate baktım. Bu akşam Amberwood'da yapmam gereken işler vardı ama verdiğim baştan savma eğitimi telafi etmem gerektiğini düşünüyordum.

“Mahallene döner dönmez çalışacağız,” diye söz verdim ona. “Yavaştan başlayacağız ve ihtiyacın olan her şeyi göstereceğim. Eğer derse dikkatini yeterince verdiğini hissedersen, bu akşam apartmanın etrafında arabayı sürmene bile izin verebilirim.”

Adrian’daki değişim olağanüstüydü. Somurtkan ve rahatsız hali kayboldu. Neşeli ve enerjik birine dönüştü. Karar vermiyordum. Şüphesiz arabaları, onları kullanmayı büyüleyici buluyordum. Yine de teknik açıdan konuşmak gerekirse, Wolfe’nin kaçamak tekniklerine kıyasla düz vitese dair öğrenecek çok daha fazlası vardı. Neden onun için bunlar zordu da debriyaj kolay geliyordu?

Geri döndüğümüzde yaklaşık bir saat onunla kaldım. Adrian, övgüyü hak eder bir şekilde her dediğimi dinlemesine rağmen, ne zaman ona bir soru sorsam ya da bir şey denemesine izin versem, sonuçlar bununla tutarlı değildi. Bazen bir profesyonel gibi cevap veriyor, bazense kaptığına emin olduğum şeylerin hiçbirini hatırlamıyordu.

Bir saatin sonunda, boş sokaklarda yavaş bir hızda arabayı kullanmasının güvenli olduğuna karar verdim. Otoyoldan veya şehrin kalabalık dur-kalk trafiğinden de epey uzaktaydık.

“Görünüşe bakılırsa ileride daha fazla dersimiz olacak,” dedim ona, işimiz bittiğinde. Arabayı apartmanın arkasına park edince, ana giriş kapısıyla Latte’nin olduğu yere yürüdük. “O arabayı *asla* sekiz yüz metreden uzağa götürme. Kilometre sayacına baktım. Böyle bir şey yaparsan anlarım.”

“Anlaşıldı,” dedi. Hala pişmiş kelle gibi sırtıyordu. “Bir sonraki ders ne zaman? Yarın akşam gelmek ister misin?”

“Yapamam,” dedim. “Brayden’la çıkacağım.” Buna ne kadar can attığımı fark edince şaşırdım. Sadece balodan sonra yaptıklarımı telafi etmek istediğimden değil, aynı zamanda bir nebze normalleşmeyi umduğumdan –yani, en azından Brayden’la aramızdaki normallikten bahsediyordum. Artı, Adrian’la olanlar gerçekten tuhaf geliyordu...

“Ah.” Adrian’ın gülümsemesi soluverdi. “Eh. Anlıyorum. Yani aşk ve romantizm falan filan.”

“Tekstil müzesine gideceğiz,” dedim. “Çok hoş. Yine de orada ne kadar aşk ve romantizm olacak emin değilim.”

Adrian olduğu yerde durdu. “Burada bir tekstil müzesi mi var? İnsanlar orada ne yapıyor?”

“Eh, tekstillere bakıyorlar. Aslına bakarsan, çok büyük bir sergi...”

Binanın önüne geldiğimizde durdum. Orada, Latte’nin arkasında tanıdık bir araç, Sonya’yla Dimitri’nin kullandığı kiralık araba duruyordu. Soran gözlerle Adrian’a baktım.

“Bu akşam onları bekliyor muydun?”

“Hayır,” dedi kapıya doğru yürümeye devam ederken. “Ama anahtarları var, bu nedenle sanırım istediklerinde eve gelebilirler. Aslına bakarsan bunu çok yapıyorlar. Dimitri yemeklerimi yiyor, Sonya da saç malzemelerimi kullanıyor.”

“Umarım yalnızca Dimitri’dir.”

Avcılarla ilgili son keşiflerimizin ardından, Sonya ev hapsinde sayılırdı. Ya da ben öyle sanıyordum. Daireye girdiği-

mizde Sonya kanepede oturuyordu. Dimitri görünürde yoktu. Bilgisayarından başını kaldırıp bize baktı.

“Tanrı’ya şükürler olsun geldin,” dedi, sözlerini bana yöneltmişti. “Jill burada olduğunuzu söyledi, ben de sizi yakalamayı umuyordum.”

İçimden bir ses beni *yakalamak* istemesinin hayra alamet olmadığını söylüyordu fakat daha büyük endişelerim vardı. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Bir yanımda, avcılarının kapıya dayanmasını bekliyordu. “Şehirden ayrılana kadar Clarence’ın evinde olman gerekiyordu.”

“Yarından sonraki gün,” diye onayladı. Ayağa kalktı. Onu buraya getiren her neyse, gözleri parlıyordu. “Ama seninle bir an önce konuşmam gerekiyordu –yüz yüze.”

“Yanına gelebilirdim,” diye karşı çıktım. “Dışarıya çıkman güvenli değil.”

“Ben iyiyim,” dedi. “Takip edilmediğimden eminim. Bu çok önemli.” Nefes nefese ve heyecan içindeydi.

Özenti vampir avcıları tarafından yakalanmaktan daha mı önemliydi? Tartışılırdı.

Adrian kollarını kavuşturup şaşırtıcı bir şekilde onaylamaz gözlerle baktı. “Eh, çok geç oldu. Neler oluyor?”

“Sydney’nin kan sonuçlarını aldık,” diye açıkladı Sonya.

Kalbim duracak gibi oldu. *Olamaz*, diye düşündüm. *Hayır, hayır, olamaz.*

“Tıpkı Dimitri’nin kanı gibi, fizyolojik bir bulguya rastlamadık,” dedi. “Proteinler, antikorlar ya da buna benzer şeylerde olağan dışı bir durum yok.”

İçim rahatladı. Haklıydım. Özel bir yanımda, hiçbir açıklanamaz özelliğim yoktu. Yine de... aynı zamanda bir nebze pişmanlık duydum. Her şeyi düzeltebilecek kişi ben değildim.

"Bu kez onu bir Moroi laboratuvarına yolladık, Simyacı değil," diye konuşmasını sürdürdü Sonya. "Araştırmacılardan birisi -bir toprak kullanıcısı- bir toprak büyüsü uğultusu hissetti. Tıpkı Adrian'la Dimitri'nin kanında, ruhu hissettiğimiz gibi. Teknisyen, kanını başka büyü kullanıcılarına da inceletmiş ve dört temel elementin hepsine de rastlanmış."

Yine panikledim. Sözleri duygusal olarak inip çıkmama neden olmuş, sonunda başımı döndürmüştü. "Kanımda... büyü mü var?" Bir saniye sonra anladım. "Elbette var," dedim yavaşça. Yanağıma dokundum. "Dövmenin içinde vampir kanı var, o da büyü. Olay bu. Farklı kullanıcılardan gelen çeşitli derecelerde tılsımlar var. Bu, kanımda çıkmış olmalı."

Titredim. Mantıksal bir açıklamayla bile kanımda büyü olduğunu kabullenmek ürkütücü bir şeydi. Bayan Terwilliger'in büyüleri benim için hala lanetliydi ancak benim *dışım*da büyü yaptıklarını bilmek, bir nebze olsun rahatlatıcıydı. Fakat içsel bir şeye sahip olduğumu bilmek? İşte bu korkunçtu. Ama bu bulgu karşısında şaşırıamazdım, dövme varken asla. Sonya başını salladı. "Evet, elbette. Ama bu bileşimde Strigoil'ara tiksiniç gelen bir şeyler de olmalı. Bu, tüm çalışmalarımızın anahtarı olabilir!"

Adrian'ın birkaç adım bana doğru gelmesine şaşırdım. Üstelik tavırlarına bir gerginlik hakimdi... neredeyse korumacı sayılabilecek bir gerginlik.

“Yani Simyacı kanında büyü olduğunu biliyorsun,” dedi. “Bunda şaşılacak bir şey yok. Konu kapanmıştır. Şimdi ondan ne istiyorsun?”

“Bir başka örnek almayı,” dedi Sonya hevesle. “Tüm testler bittiğinde, aldığım ilk şişeden hiç kalmadı. Bunun kulağa tuhaf geleceğinin farkındayım ama bir Moroi kanını tadarsa ve Strigoi’la aynı şekilde tiksiniirse bu işimize yarayabilir. İdeal olan taze kan fakat ben bile beslenmeye katılmanı isteyecek kadar deli değilim. Sadece senden alacağımız örneği kullanmamız ve...”

“Hayır,” dedim. Dehşet içinde arkaya doğru tökezledim. “Kesinlikle olmaz. İster boyundan ister şişeden olsun, hiç kimse *tadına baksın* diye kanımı vermeyeceğim. Bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyor musun? Besleyicilerle bunu sürrekli yaptığınızın farkındayım ama ben onlardan biri değilim. Sana kan örneğimi en başından vermemeliydim. Anahtar, ruh. Daha önceden Strigoi olanları incelemeniz gerektiğinin kanıtı Lee.”

Sonya bu tepkim karşısında sindi. Öne doğru atıldı. Buna karşın sesi daha yumuşaktı. “Korkunu anlıyorum ama bunun nelere uygulanabileceğini bir düşünsene! Eğer kanında bir şeyler seni Strigoi’a karşı dirençli yapıyorsa sayısız hayat kurtarabilirsin.”

“Simyacılar dirençli değildir,” dedim. “Eğer söylemek istediğin buysa dövme bizi korumuyor. Tüm tarihimiz boyunca Strigoi’a dönen hiçbir Simyacı olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Eh, elbette,” dedi. Sözlerine tereddüt hakimdi, bu da beni daha da kıskırtıyordu.

“Yani bende olduğunu düşündüğün büyü, konuyla ilgisiz. Bunun nedeni sadece dövme. Tüm Simyacılar da bu var. Belki bizimkinin tadı kötüdür ama Simyacı kanının Strigoi dönüşümüyle hiçbir ilgisi yok. Bugün bile başımıza geliyor.” Saçmalıyordum ama umrumda değildi.

Sonya’nın kafası daha da bulanmıştı, zihni bu haberlerin ne anlama geldiğine odaklanmıştı. “Tüm Simyacıların kanının tadı kötü mü? Eğer öyleyse Strigoi’lar, kanlarını nasıl içebilir ki?”

“Belki de kişiden kişiye değişiyordur,” dedim. “Ya da bazı Strigoi’lar diğerlerinden daha serttir. Bilmiyorum. Ne olursa olsun, odaklanılması gereken kişiler *biz* değiliz.”

“*Sende* özel bir şeyler yoksa,” diye düşüncesini belirtti Sonya.

Hayır. Bunu istemiyordum işte. İncelenmek, Keith gibi, bir camekanın ardına kapatılmak istemiyordum. Ne kadar korktuğumu görmemesini diliyordum.

“Onda özel olan pek çok şey var,” dedi Adrian ruhsuzca. “Fakat kanı bir tartışma konusu değil. Neden hala ısrar ediyorsun?”

Sonya, Adrian’a baktı. “Bunu kendi bencil amaçlarım için yapmıyorum, sen de biliyorsun! Irkımızı kurtarmak istiyorum. *Tüm* ırkı kurtarmak istiyorum. Bir başka Strigoi’un dünyaya geldiğini görmek istemiyorum. Kimse bu şekilde yaşayamaz.” Gözlerinde tekinsiz bir pırıltı yanıp söndü. “Bu

tür bir kan takıntısı ve yaşayan diğer canlılara karşı empati eksikliğiyle, kimse bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamaz. Sen bir sahtekarsın. Yürüyen bir kabussun ve hala... umrun-da bile değil...”

“Böyle biri olmayı seçtiğine bakılırsa,” dedi Adrian, “komik bir tutum bu.”

Sonya’nın beti benzi attı. İçimin parçalandığını hissettim. Adrian’ın beni savunması hoşuma gitmişti fakat Sonya’ya acıyordum. Geçmişte bana Strigoi’a dönmesine yol açan ruhun dengesizliğini açıklamıştı –Adrian’ın korktuğu aynı dengesizlikti bu. Kararını bir kez daha düşününce, hayatında her şeyden çok bundan pişman oluyordu. Cezasını çekmeye razı gelebilirdi fakat hiçbir mahkeme, onun durumunu nasıl ele alacağını bilemezdi.

“O bir hataydı,” dedi soğuk bir tavırla. “Dersimi aldığım bir hata –işte bu yüzden, diğerlerini bu kaderden kurtarmayı bu kadar çok istiyorum.”

“Eh, böylese Sydney’yi bunun içine çekmeden yapmanın bir yolunu bul! *Bizimle* ilgili neler hissettiğini sen de biliyorsun...” Adrian bana bakınca bocaladı. Sesindeki acı karşısında şaşkınlığa düştüm. “Simyacılardan nasıl hissettiğini biliyorsun. Onu işe katmaya çalışırsan başını belaya sokarsın. Üstelik sorularının cevabına sahip olduklarından bu kadar eminsen, sana gönüllü bulmalarını iste ve deneylerini öyle yap.”

“Sana yardım ederim,” diye öneride bulundum. “Ruhsatlı denekler bulman için. Üstlerimle konuşurum. Onlar da senin kadar Strigoi’ların yok olduğunu görmek istiyor.”

Sonya hemen cevap vermeyince, Adrian sebebini tahmin etti. “Hayır diyeceklerini biliyor Sage. İşte bu yüzden doğru-
dan sana soruyor *ve* kanını bir Simyacı laboratuvarına gönder-
miyorlar.”

“Neden hiçbiriniz bunun ne kadar önemli olduğunu an-
layamıyorsunuz?” diye sordu Sonya gözlerinde iyilik yapmak
konusunda çaresiz bir arzuyla. Kendimi suçlu hissettim ve ka-
fam karıştı.

“Ben anlıyorum,” dedi Adrian. “O piç kurusu Strigoi’ların
teker teker dünya yüzeyinden kazındığını görmek istemiyor
muyum sanıyorsun? Elbette istiyorum! Ama başkalarını, iste-
mediği şeyleri yapmaya zorlamak pahasına değil.”

Sonya, Adrian’a uzun, ölçülü bir bakış attı. “Bence kişi-
sel duygularını bu işe karıştıırıyorsun. Hislerin, araştırmamızı
mahvedecek.”

Adrian gülümsedi. “Pekala öyleyse. İki gün içinde benden
kurtulacağın için sevinebilirsin.”

Sonya, karşı çıkacakmış gibi görünerek bir Adrian’a bir
bana baktı. Ardından fikrini değiştirdi. Bir kelime daha et-
meden, bozguna uğramış bir ifadeyle orayı terk etti. Yine içi-
min parçalandığını hissettim. Teoride haklı olduğunu biliyor-
dum... ama içim elvermiyordu.

“Onu üzmemek istemedim,” dedim sonunda.

Adrian’ın yüzünde acımadan eser yoktu. “Onun *seni*
üzmemesi gerekiyordu. Nasıl hissettiğini biliyor.”

Hala moralim bozuk olmasına rağmen, bunu da verirsem
daha fazlasını isteyecekleri düşüncesini kafamdan atamıyor-

dum. Eddie'yle Dimitri'nin ruh büyüsiyle kaplandığı o günü hatırladım. O seviyeye gelme riskini alamazdım. Daha şimdiden sınırlarımı bayağı zorlamıştım. "Biliyorum... ama çok zor," dedim. "Sonya'yı seviyorum. Ona ilk şeyi verdim, bu yüzden ikincisinin neden kolay olacağını düşündüğünü anlayabiliyorum."

"Bunun bir önemi yok," dedi. "Hayır hayırdır."

"Bundan gerçekten Simyacılar bahsedeceğim," dedim. "Belki yardım etmek isterler." İlk şişe için başımın çok fazla belaya girdiğini sanmıyordum. Ne de olsa Simyacılar basit deneyleri destekliyordu ve muhtemelen diğer örneği vermeme konusunda vampir grup baskısına karşı durduğum için artı puan alacaktım.

Adrian omuz silkti. "Eğer dediğini yaparlarsa harika olur. Yapmazlarsa da senin sorumluluğunda değil."

"Eh, bir kez daha cesurca beni koruduğun için teşekkürler," diye dalga geçtim. "Kendinden başkasını korumak istiyorsan belki de Wolfe'nin eğitimiyle daha fazla meşgul olabilirsin."

Önceki gülümsemesi geri döndü. "Sadece insanların sindirildiğini görmek istemiyorum, o kadar."

"Ama benimle Wolfe'ye gelmelisin," diye üsteledim. "Bana saldırmak için bir fırsata ihtiyacın var."

Bunu söyler söylemez yeniden ciddileşti. Gözlerini başka yöne çevirdi. "Bilmiyorum Sage. Bakarız. Şimdilik sadece araba sürmeye odaklanalım –erkek arkadaşından kurtulabildiğin zamanlarda tabii ki."

Kısa bir süre sonra oradan ayrıldım. Tuhaf davranışı hala kafamı karıştırıyordu. Ruhun zihin üzerindeki çılginca etkilerinden biri miydi bu? Bir an cesur ve koruyucu oluyor, diğerinde hüzünlenip inatçılık ediyordu. Belki tüm bunların arkasında bir örüntü ya da bir tür mantık mevcuttu. Ancak tüm bunlar analitik becerilerimin ötesindeydi.

Amberwood'a döndüğümde İngilizce dersim için kitap almaya doğrudan kütüphaneye gittim. Bayan Terwilliger, büyülerini uygulamaya *daha çok zaman ayırmam* için her zamanki iş yükümü azaltmıştı. Onunla yaptığımız bağımsız çalışma-ki en kolay seçmeli dersim olması gerekiyordu- diğer derslerden daha çok zaman aldığından, değişiklik olsun diye başka bir şeye bakmak rahatlatıcıydı. İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden ayrılırken, Jill'le Eddie'nin bir masada çalıştıkları gözüme ilişti. Pek de tuhaf olduğu söylenemezdi. Tuhaf olan, Micah'nın yanlarında olmamasıydı.

"Hey çocuklar," dedim bir sandalyeye otururken. "Çok mu işiniz var?"

"Son sınıfı tekrar etmenin ne kadar garip olduğundan haberin var mı?" diye sordu Eddie. "Kaytarmaya bile imkanım yok. Burada kalmak için geçer notlar almam lazım."

Sırıttım. "Hey, hayattaki tüm bilgiler öğrenmeye değerdir."

Parmağını önündeki kağıtlara tıklattı. "Öyle mi dersin? Roman dalında Pulitzer Ödülünü alan ilk kadın kim, bilgin var mı?"

"Edith Wharton," dedim düşünmeksizin.

Kağıdına bir şeyler karaladı.

Ben de Jill'e döndüm. "Sen ne yapıyorsun? Micah nerede?"

Jill çenesini bir eline dayayarak, gördüğüm en tuhaf ifadeyle bana baktı. Neredeyse... rüya gibiydi. Şaşkınlığından sıyrılıp cevap vermesi birkaç saniyesini aldı. Bir düşteymiş gibi, bakışları değişerek utangaç bir hal aldı, ardından umutsuzluğa kapıldı. Kitabına geri döndü.

"Üzgünüm. Boz kahverenginin sana ne kadar yakıştığını düşünüyordum. Ne sormuştun?"

"Micah?" dedim çabucak.

"Ah. Doğru ya. Yapması gereken... işler var."

Söylediği şeyin, bana verdiği en kısa açıklama olduğundan emindim. Durumlarıyla ilgili son duyduklarımı anımsamaya çalıştım. "Aranız düzeldi değil mi?"

"Evet. Sanırım. Şükran Günü'yle ilgili söylediklerimi anladı." Neşelendi. "Hey, Eddie'yle bunu konuşuyorduk. Sence Clarence'ın evinde, aile tarzı büyük bir Şükran Günü kutlaması yapabilir miyiz? Sence sorun eder mi? Hep beraber ona yardımcı olabiliriz. Çok da eğleniriz. Demek istediğim, göstermelik hikayemiz dışında biz gerçekten de bir aile gibiyiz. Eddie hindiyi yapabileceğini söylüyor."

"Bence Clarence buna bayılır," dedim, Jill'i yeniden neşeli görmekten mutlu olarak. Sonra, söylediklerini bir kez daha düşündüm. Şaşkınca Eddie'ye döndüm. "Hindinin nasıl yapılacağını biliyor musun? Nereden öğrendin ki?" Bildiğim kadarıyla, dampirlerin çoğu küçük yaştan itibaren bütün yıllarını okulda geçirirdi. Yani, yemek yapacak zamanları pek olmazdı.

“Hey,” dedi suratını asarak. “Hayattaki tüm bilgiler öğrenmeye değerdir.”

Jill güldü. “Bana da söylemiyor.”

“Biliyorsun, Angeline yemek yapabildiğini söylüyor,” dedi Eddie. “Kahvaltıda bundan bahsediyorduk. Hindi yapmayı da bildiğini söyledi. Yani eğer bir ekip olursak, bunun üstesinden gelebiliriz. Tabii, muhtemelen kendi başına avlayıp öldürmek isteyecektir.”

“Muhtemelen,” dedim. Herhangi bir konuda onunla birlikte çalışmaktan bahsetmesi harikaydı. Hatta suratını bile asmadan, onun hakkında sevgiyle konuşması da inanılmazdı. Giderek, toplantıdaki gösterisinin iyi bir şey olduğuna dair düşüncem güçleniyordu. Grubumuzda düşmanlığa yer yoktu. “Ben aradığımı buldum, onun için dönüyorum. Sabaha görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi Eddie.

Jill tek kelime etmedi. Onlara baktığımda beni yine o tuhaf, mest olmuş bakışlarla izlediğini gördüm. Sevinçle iç çekti. “Adrian bu akşamki dersinizde sizinle çok iyi zaman geçirdi.”

Neredeyse gözlerimi devirecektim. “Bağ hiçbir sır bırakmıyor. Pek de iyi zaman geçirmişe benzemiyordu.”

“Hayır, gerçekten geçirdi,” diye garanti verdi. Uyuşuk bir gülümseme, yüzünden şöyle bir geçip gitti. “Arabayı ondan daha çok sevmen çok hoşuna gidiyor ve savunma dersinde iyi olmanın muhteşem olduğunu düşünüyor. Elbette bunda şaşılacak bir şey yok. Sen elini attığın her şeyde iyisin zaten ama farkında değilsin. Yaptığın şeylerin yarısının bile farkında

değilsin –nasıl başkalarını kolladığının ve kendini düşünmediğinin.”

Eddie bile bu sözler karşısında hayrete düşmüşse benziyordu. Şaşkınca bakıştık. “Peki,” dedim beceriksizce ne yapacağımı bilmez bir halde. En iyi seçeneğin kaçmak olduğuna karar verdim. “Teşekkürler. Sonra görüşürüz –hey. Onu nereden aldın?”

“Hı?” diye sordu gözlerini kırpıştırıp dalgınlığından sıyrılarak.

Jill neredeyse bir tavuskuşunun kuyruğunu andıran, zengin mücevher renklerine boyanmış ipek bir eşarp takmıştı. Bir başka şeyi daha hatırlatıyordu ancak tam olarak anımsayamıyordum. “Eşarp. Onu daha önce görmüştüm.”

“Ah!” Parmaklarını yumuşak kumaşa gezdirdi. “Lia verdi.”

“Ne? Onu ne zaman gördün?”

“Elbiseleri geri getirmek için dün yurda uğradı. Onları geri vermek istediğini bildiğim için sana söylemedim.”

“Aynen öyle,” dedim sertçe.

Jill ofladı. “Yapma ama. Bırak bizde kalsınlar. O kadar güzeller ki. Ayrıca onları geri vereceğini biliyordun.”

“Bunun icabına sonra bakarız. Bana eşarptan bahset.”

“Öyle büyük bir şey değil. Eşarp koleksiyonu için beni tavlamaya çalışıyordu...”

“Tabii, evet, bana da söyledi. Kimsenin seni tanımayacağı şekilde nasıl yapacağını.” Başımı salladım, öyle sinirliydim ki. Artık hiçbir şey kontrolümde değil miydi? “Arkamdan iş çevirdiğine inanamıyorum! Lütfen bana onunla gizlice fotoğraf çekimine gittiğini söyleme.”

“Hayır, hayır,” dedi Jill aceleyle. “Elbette gitmedim. Ama sence... yani sence bunu başarmasının hiçbir yolu yok mu? Beni gizlemesinin?”

Ses tonumu yumuşatmaya çalıştım. Ne de olsa kızdığım Jill değil, Lia’ydı. “Olabilir de olmayabilir de. İşi şansa bırakamayız.”

Jill üzgünce başını salladı. “Evet.”

Sinirli bir şekilde oradan ayrıldım. O kadar dalgındım ki neredeyse Trey’e çarpıyordum. Selamıma karşılık vermeyince, benden çok daha dalgın olduğunu fark ettim. Gözlerinde tekinsiz bir bakış vardı ve yorgun görünüyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Hafifçe gülümsedi. “Tabii, evet. Sadece her şeyin baskısını üzerimde hissediyorum. Baş edemeyeceğim bir şey değil. Peki ya sen? Genelde seni buradan atmak zorunda kalmıyorlar mı? Yoksa sekiz saattir burada olmaktan sonunda sıkıldın mı?”

“Sadece bir kitaba ihtiyacım vardı,” dedim. “Ve aslına bakarsan buraya gelesi on dakika oldu. Akşam boyunca dışarıdaydım.”

Gülümsemesi soldu ve kaşlarını çatı. “Brayden’la mı?”

“O yarın. Bugün... eeee... ailevi meseleler vardı.”

İyice somurttu. “Çok dışarı çıkıyorsun Melbourne. Okul dışında çok fazla arkadaşın var.”

“O kadar değil,” dedim. “Eğer söylemeye çalıştığın buysa hayatım partilerde geçmiyor.”

“Pekala, dikkatli ol. Dışarıda çok korkunç şeyler olduğunu duydum.”

Jill’le ilgili endişelendiğini de hatırlıyordum. Genelde yerel haberleri takip ederdim ve son zamanlarda panik yaratan bir olaya rastlamamıştım. “Ne yani, Palm Springs’te bilmem gereken bir suç şebekesi mi var?”

“Sen dikkatli ol,” dedi.

Tam kendi yollarımıza gitmeye koyulmuştuk ki ona seslendim. “Trey? Kendi meselen olduğunun farkındayım ama her ne oluyorsa... eğer konuşmak istersen burada olduğumu bil.” Sosyal olarak pek de becerikli olmadığım düşünülürse benim için büyük bir tavizdi.

Trey düşünceli bir şekilde gülümsedi. “Anlaşıldı.”

Yurt odama dönerken bozguna uğradığımı hissediyordum. Adrian, Jill, Trey. Eğer Eddie’yle Angeline’in iyi anlaşmalarını bir kenara bırakırsam hayatımdaki her şey tuhaf gidiyordu. *Bunların hepsi de işin bir parçası*, diye düşündüm.

Odama döner dönmez, Simyacı Donna Stanton’ı aradım. Hangi zaman diliminde olduğundan emin değildim, bu nedenle saatin geç olmasına pek aldırmış etmedim. Hemen telefonu açtı. Sesi yorgun gelmiyordu, bu da iyiye işaretti. Savaşçılarla ilgili e-postama yanıt vermemişti ve haberleri merak ediyordum. Göz ardı edemeyeceğimiz kadar büyük bir tehdit oluşturunuyorlardı.

“Bayan Sage,” dedi Stanton. “Sizi yakın zamanda aramayı planlıyordum. Umarım Dragomir kızıyla ilgili her şey yolundadır?”

“Jill mi? Evet, gayet iyi. Başka şeyleri sormak için aramıştım. Işık Savaşçıları’yla ilgili gönderdiğim bilgiyi aldınız mı?”

Stanton iç çekti. “Ben de bunun için arayacaktım zaten. Başka çatışma yaşadınız mı?”

“Hayır. Görünüşe bakılırsa bizi artık takip de etmiyorlar. Belki de vazgeçmişlerdir.”

“Hiç sanmıyorum.” Bir sonraki sözlerini söylemesi için uzun zaman gerekti. “Geçmişte gözlemlediklerimize bakılırsa olası değil.”

Donakaldım. Bir an dilim tutuldu. “Geçmişte mi? Demek istediğiniz... onlara daha önce de mi rastladınız? Ben sadece... üşütük, yerel bir grup olmalarını bekliyordum.”

“Ne yazık ki hayır. Onlarla daha önce de karşılaştık. Tabii unutmayın ki belli aralıklarla. Ama her yerden çıkabiliyorlar.”

Duyduklarıma hala inanamıyordum. “Fakat bana hep, avcıların yüzyıllarca önce ortadan kalktığı öğretildi. Neden daha önce hiç kimse bundan bahsetmedi ki?”

“Gerçekten mi?” diye sordu Stanton. “Çoğu Simyacı’nın bundan haberi yok. Etkili bir örgüt olmak istiyoruz. Organize ve barışçıl bir biçimde vampir sorunuyla uğraşan bir örgüt. Grubumuzda daha sert eylem yürütmek isteyenler de var. Bu nedenle radikal dalımızın gizli kalması daha iyi. Sana bile söylemeyecektim aslında ama onlarla bu kadar yakınlaştığına göre, hazırlıklı olmalısın.”

“Dal mı? Öyleyse gerçekten de Simyacılarla ilişkileri var!” Midem bulanıyordu.

“Pek uzun sürmedi.” O da aynı derecede tiksinti duymuşa benziyordu. “Artık hiçbir benzerlik yok. Onlar gözü kara ve vahşi. Varlıklarına hoşgörü göstermemizin tek nedeni, genelde

Strigoi'ların peşine düşmeleri. Sonya Karp'la ilgili bu durum daha zor. Başka tehdit almadı değil mi?"

"Hayır. Onu bu akşam gördüm... aramamın bir başka nedeni de bu zaten..."

Stanton'a kendi bağışım da dahil olmak üzere, çeşitli kan deneyleriyle ilgili özet geçtim. Bilimsel terimlerle renklendirerek, fazladan veri için ne kadar kullanışlı olduğundan bahsettim. Ardından, ikinci istek karşısında dehşete kapıldığımı üzerine basa basa söyledim –ki bu konuda hiç de zorlanmadım.

"Kesinlikle olmaz," dedi Stanton. Hiçbir tereddüde yer bırakmıyordu. Çoğu kez, Simyacıların kararları, onun gibi üst düzey yöneticilerin kararları bile emir zincirlerinden geçirdi. Hiç kimseye danışmak durumunda olmaması, bunun Simyacı inançlarına ne kadar ters düştüğünün bir göstergesiydi. "İnsan kontrol-kanı hoş görülebilir. Ancak önerisinin gerisi, konuyla tamamen ilgisiz. Bu deneylerde insanların kullanılmasına izin vermeyeceğim, özellikle de bulgular gayet açık bir şekilde odak noktasının -biz değil- önceki Strigoi'lar olduğunu gösterirken. Üstelik bildiğimiz kadarıyla bu, Moroi'ların kendi bireysel amaçları için daha fazla kanımızı alma dalaveresinin de bir parçası."

Son dediklerine zerre kadar inanmamıştım ve bunu söylemenin kibar bir yolunu bulmaya çalıştım. "Sonya tüm samimiyetiyle bunun Strigoi'lara karşı işe yarayacağına inanıyor. Sadece bununla ilgili hislerimizi kavrayamıyor gibi görünüyor."

"Elbette kavrayamaz," dedi Stanton hor görerek. "Hiçbiri bunu kavrayamaz."

Yeniden vampir avcılarına döndük. Simyacılar, onların bölgede görülüp görülmediğini araştırıyordu. Kendi başıma araştırma yapmamı istemiyordu ama başka bilgiye rastlarsam, rapor etmek için hemen arayacaktım. Işık Savaşçıları'nın yakınlarda çalıştığını varsayıyordu ve nerede olduklarını bulur bulmaz, Simyacılar onların işine *bakacaktı*. Söylediğinin tam olarak ne anlama geldiğinden emin olmamakla birlikte, sesinin tonu tüylerimi ürpertti. Daha önce bahsettiği gibi, özellikle agresif bir grup değildik. Ama yine de sorunlardan kurtulmakta mükemmeldik.

"Ah," dedim toparlarken. "Marcus Finch'le ilgili bir şeye rastladınız mı?" Clarence'ın bahsettiği, avcılar konusunda yardımcı olan o gizemli insanı tespit etmeye çalışmış fakat hiçbir şey bulamamıştım. Stanton'ın daha fazla bağlantısı olduğunu umuyordum.

"Hayır. Fakat aramaya devam edeceğiz." Bir süre durdu. "Bayan Sage... yaptığınız işten nasıl memnun olduğumuzu size ne kadar anlatsam azdır. Beklediğimizin aksine çok az güçlük yaşadınız ve onları da etkili ve uygun bir şekilde hallettiniz. Moroi'ları idare etme biçiminiz bile harika. Daha zayıf biri, Karp'ın isteğine boyun eğebilirdi. Oysa siz karşı çıkıp benimle iletişime geçtiniz. Sizinle çok gurur duyuyorum."

Göğsümün sıkıştığını hissettim. *Çok gurur duyuyorum*. En son ne zaman biri benimle gurur duyduğunu söylemişti, hatırlayamıyordum. Eh, annem bunu çok yapardı ama Simyacılarla çalışmamla ilgili kimse bunu yapmamıştı. Hayatımın büyük bir kısmı boyunca, babamın benimle gurur duyduğu

nu söylemesini umut etmiştim. Sonunda bunu beklemekten vazgeçtim. Stanton hiç de ebeveyn figürüne benzemiyordu. Yine de sözleri, ortaya çıkmayı beklediğini bilmediğim bir mutluluk uyandırdı içimde.

“Teşekkür ederim efendim,” dedim konuşmayı başardığım zaman.

“Böyle devam et,” dedi. “Sırası geldiğinde seni oradan çıkarıp *onlarla* daha az temasta olacağın bir pozisyona yerleştireceğim.”

Son sözleriyle birlikte, dünyanın başıma yıkılması bir oldu. Birdenbire kendimi çok suçlu hissettim. Gerçekten bana bir şans vermişti ve ben de onu kandırmaya çalışıyordum. Liam gibi ruhumu Strigoi’a satmaya hazır olduğum söylenemezdi ancak suçlarım hakkında nesnel değildim. Araba dersleri. Şükran Günü. Stanton bunu bilse ne derdi? Sahte ve hak etmediğim bir zaferdi bu. Eğer Simyacılara gerçekten bağlı olsaydım buradaki hayatımı değiştirirdim. Jill ve diğerleriyle olan tüm gereksiz etkinliklerime son verirdim. Amberwood’a bile gitmezdim –başka konaklama tekliflerini kabul ederdim. Buraya yalnızca gerektiği zaman gelip grubu görürdüm.

Eğer bütün bunları yapabilseydim, işte *o zaman* gerçekten iyi bir Simyacı olurdu.

Ardından, bu şekilde son derece yalnız olacağımı fark ettim. “Teşekkür ederim efendim,” dedim.

Elimden gelen tek tepki buydu.

BÖLÜM 18

JILL, ERTESİ sabah bana ayakları yerden kesilmiş bakışlar atmadı. Böylesi de beni rahatlatmıştı. Micah tekrar ortaya çıktı. Daha önceki kadar flört etmemelerine rağmen, ikisi de Jill'in bilimsel projesiyle ilgili hararetli hararetli konuşuyordu. Eddie'yle Angeline de bir o kadar sohbete dalmış, cezası bittiği zamana dair planlar yapıyordu. Angeline'in mavi gözleri, konuşurlarken sevinçten parlıyordu. Eddie'ye karşı makul hisler beslediğini fark ettim. Sırf onu kazanmak için üstüne atılmıyordu. Eddie de bunun farkında mıydı merak ediyordum.

Buradaki gereksiz kişi olduğumu duyumsamak kolay değildi fakat küçük grubumun bu kadar iyi anlaştığını görmekten memnun ve hoşnuttum. Stanton'ın söyledikleri hala kafamı karıştırmakla birlikte, buradaki huzuru takdir etmenin yanlış bir tarafı yoktu. Trey'in davranışları da normale dönse çok daha mutlu olacaktım. Ancak tarih dersine girdiğimde yine

onu göremedim. Aile meselelerini bahane edeceğinden hiç kuşum yoktu. Yine de daha önceki şüphelerim -yaralarının sorumlusunun ailesi olması- geri geliyordu. Endişelerimi birine iletmeli miydim? Peki kime? Yeterince bilgi sahibi olmadan bir sonuca varmak da istemiyordum. Böylesi de elimi kolumu bağlıyordu.

Eddie'yle o derste her zaman yan yana otururduk. Zil çalmadan ona doğru eğilip kısık sesle başka bir derdimden bahsettim. "Hey, Jill'in yanımda tuhaf davrandığını fark ettin mi?"

"Başında çok dert var," dedi her daim Jill'i korumaya hazır bir şekilde.

"Evet, biliyorum ama dün akşamki davranışlarını sen de fark etmiş olmalısın. Kütüphanedeki? Demek istediğim -böyle şeyleri anlamakta ne kadar berbat olduğumu düşünürsen- sanki bana aşık olmuş gibi görünüyordu."

Eddie güldü. "Seni biraz pohpohlamış olabilir fakat bir herhangi bir aşk olasılığıyla ilgili endişelenmene gerek yok bence. Sadece sana hayranlık duyuyor, o kadar. Bir yanı hala korkusuzca öne atılan cesur bir dövüşçü olmayı istiyor..." Bir an sustu. Bana dönmeden önce yüzüne gururla sevinç karışımı bir ifade yayıldı. "Ancak aynı zamanda ona, güçlü olmanın pek çok yolu olduğunu öğretmeye başladın."

"Teşekkürler," dedim. "Galiba öyle. Onun cesur bir savaşçı olmasından bahsetmişken..." Onu dikkatle inceledim. "Neden artık ona eğitim vermiyorsun? Yeteneklerini geliştirmesini istemiyor musun?"

“Ah, evet. O. Yani... bunun birkaç nedeni var. Birisi, Angeline’e odaklanmak. Diğeri, Jill’in buna kafa yormasını istemiyorum. Onu *ben* korurum.” Tam da tahmin ettiğim nedenlerdi. Fakat bir sonraki öyle olmadı. “Ve sanırım... diğeri, onunla böyle bir temasa geçmemin doğru olduğunu düşünmüyorum. Demek istediğim, bunun onun açısından hiçbir şey ifade etmediğinin farkındayım. Ama benim için ediyor.”

Yine sosyal yetilerimin harekete geçmesi biraz zaman aldı. “Ona dokunmaktan hoşlanmadığını mı söylemek istiyorsun?”

Eddie kızardı. “Buna aldırtış etmiyorum, sorun da bu ya. Birbirimize dokunmadan zaman geçirmemiz en iyisi.”

Bunu beklememiştım fakat anlayabiliyordum. Eddie’yi içindeki şeytanlarla baş başa bırakıp çok geçmeden günün koşturmasına kapılarak Trey’e ne olduğunu merak etmeye başladım. Derse geç gelmesini umuyordum fakat gelmedi. Sonradan, bağımsız çalışmamı bitirdiğim zaman da ortaya çıkmadı. Oysa ev ödevleri için geleceğini düşünmüştüm.

“Sıkıntılı görünüyorsun,” dedi Bayan Terwilliger zil çaldığında çantamı toplamamı izlerken. “Projeni zamanında yetiştiremeyeceğinden mi endişeleniyorsun?”

“Hayır.” İki büyü bitirmiştım fakat ona söylemeye niyetim yoktu. “Trey’le ilgili endişeleniyorum. Dersleri kaçırıp duruyor. Neden gelmediğini biliyor musunuz? Yani bana söyleyebilir misiniz?”

“Öğrenci ofisi bir öğrenci o gün derse gelmeyeceği zaman bize bildiriyor ama sebebini söylemiyorlar. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa Bay Juarez’in gelmeyeceği bu sabah

söylendi. Ortadan kaybolmadı.” Neredeyse evle ilgili korkularımdan söz edecektim ama kendimi tuttum. Daha fazla kanıt ihtiyacım vardı.

Trey, Bayan Terwilliger’in ödevi, Işık Savaşçıları, Brayden ve sayısız karışıklık gibi onca endişemin arasında, boş zamanımın bir saniyesini bile harcamamam gerektiğinin farkındaydım. Yine de reddemeyeceğim bir görev için okul sonrasında Adrian’a gittim. Hafta başında Wolfe’nin dersine giderken, Adrian düşünce-sizce Mustang’i almadan önce araba tamircisine göstermediğinden bahsetmişti. Kendi acemi değerlendirmemde, arabayla ilgili hiçbir sorun görmemiş olsam da aracı inceletmesi için Adrian’ı zorladım –elbette bu, *benim* bir uzman arayıp randevuyu alacağım anlamına geliyordu. Tekstil müzesindeki buluşmamın hemen öncesi-ydi fakat her şeyi halledecek kadar zamanım olduğundan emindim.

“Onu aldığım adam oldukça güvenilir birine benziyordu,” dedi Adrian bana, arabayı tamirciye bıraktıktan sonra. Arabaya hemen bakacağını, orada takılıp bekleyebileceğimizi söylemişti. Dükkanı bir banliyödeydi. Bu nedenle Adrian etrafı gözlemlemizi önerdi. “Ayrıca test sürüşü yaptığımda gayet iyi gitti, ben de her şeyin yolunda olduğunu düşündüm.”

“Böylesi, gözle göremediğin sorunlar olmayacağı anlamına gelmiyor. İş sağlama almak en iyisi,” dedim. Nasihat verir gibi konuştuğumun farkındaydım. “Süremeyeceğin bir araba almak kadar kötü.”

Adrian’a bakınca, yüzünde hafif bir tebessüm olduğunu gördüm.

“Yardımların sayesinde kısa zamanda uzmanlaşacağım. Tabii ki daha fazla yardım etmek istemiyorsan onu uçurup başımın çaresine bakarım.”

Sızlandım. “Ne diyeceğimi zaten biliyorsun. Vay canına.”

Bulduğumuz mahalle oldukça varlıklı bir yerdi. Gerçekten de buranın bitişiğindeki evlerin, hakiki birer köşk olduğunu söyleyebilirdim. Büyük bir çiftlikle güneydeki plantasyonlara benzeyen birinin önünde durduk. Sütunlu bir verandası ve pembe sıvadan kaplamasıyla, kocaman ve geniş bir evdi. Ön bahçesi, eve giden patikayı çevreleyen yeşil çimler ve palmiye ağaçlarıyla, çeşitli iklimleri içinde barındırıyordu. Ağaçlar, tropikal nöbetçileri andırıyordu.

“Muhteşem,” dedim. “Mimariye bayıldım. Başka bir hayatta bunun üstüne çalışırdım, kimyasallarla vampirlerin değil.” Yürümeye devam ederken buna benzer pek çok yer gördük. Her ev, bir öncekine fark atıyordu. Hepsinin arka bahçelerini kapatan yüksek çitleriyle çalıları vardı. “Arkasında ne olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen havuzdur.”

Adrian, bir başkasının önünde durdu. Arabası kadar sarıydı ve çeşitli üslupların bir karışımından oluşuyordu –kulelerle tamamlanmış bir Ortaçağ şatosunun, güneybatıya özgü bir versiyonu gibiydi. “İyi bir çiftte ikame,” diye dikkat çekti.

Adrian’a döndüm. Gözlerimin faltaşı gibi açıldığının farkındaydım. “Az önce çiftte ikameyi cümle içinde mi kullandın sen?”

“Evet Sage,” dedi sabırla. “Farklı öğeleri biraraya getirirken sanatta hep kullanıyoruz. Tabii, nasıl sözlük kullanacağımı da

biliyorum.” Başını çevirip evi inceledi. Gözleri, çalıları kırpan bir bahçivana takıldı. Dudaklarına muzip bir gülüş yayılıverdi. “Arka tarafı görmek ister misin? Haydi gel.”

“Sen ne...” Adrian, ben tek bir kelime daha edemeden, granit patikadan hızla yürüyüp adamın çalıştığı çimlere geçti. Bu işe karışmak istemiyordum ancak sorumlu yanımda, Adrian’ın başının belaya girmesine izin veremezdim. Arkasından koşturdum.

“Sahipler evde mi?” diye sordu Adrian.

Bahçıvan, işini bırakıp gözlerini Adrian’a dikti. “Hayır.”

“Ne zaman dönecekler?”

“Altıdan sonra.”

Adamın bu sorulara cevap vermesine şaşırmıştım. Eğer aynıları bana sorulsaydı, birinin haneye tecavüze yeltendiğini düşünürdüm. Ardından, Bahçıvan’ın gözlerindeki donuk bakışları gördüm ve neler olduğunu anladım.

“Adrian...”

Adrian gözlerini adamdan ayırmadı. “Bizi arka bahçeye götür.”

“Elbette.”

Bahçıvan çalı makasını bırakıp evin yanındaki bir kapıya yöneldi. Ben bunu engellemek için Adrian’ın dikkatini çekmeye çalışıyordum ama adam beni geride bırakmıştı. Rehberimiz kapıda durup güvenlik şifresini girdi ve bizi arkaya aldı. Etrafıma bakınırken itirazlarım dudaklarımda kalakaldı.

Arkadaki bu alan, öndekinin neredeyse üç katıydı. Bahçeyi çevreleyen daha çok palmye ağacının yanı sıra, hem yerel

hem farklı yerlerden gelmiş bitkilerle dolu, teraslı bir bahçe vardı. Kocaman, oval bir havuz etrafı kaplıyor, turkuaz rengi granitin grisi karşısında şaşırtıcı duruyordu. Havuzun yanında birkaç basamakla, daha ufak, kare bir havuza çıkılıyordu. Küçükü sadece birkaç kişiyi alabilirdi ve büyük havuza bir şelale akıyordu. Havuzların etrafındaki bambu fenerlerle masalar, cafcıflı düzenlemeyi tamamlıyordu.

“Teşekkürler,” dedi Adrian Bahçıvan’a. “Sen işine dön. Burada olmamızı sorun etme. Dışarı kendimiz çıkarız.”

“Elbette,” diye yanıt verdi bahçıvan ve geldiğimiz yoldan geri döndü.

Gerçeğe döndüm. “Adrian! O adamın üstünde baskı kullandın. O... yani...”

“Harika değil mi?” Adrian üst havuza çıkan basamaklardan yürüdü. “Evet, biliyorum.”

“Bu yanlış bir şey! Bütün bunlar. Zorla içeri girmek ve baskı...” Bunaltıcı havaya rağmen titredim. “Ahlaksızca. Bir başkasının zihnini kontrol etmek. Sen de bunu biliyorsun! Sizinle bizimkiler bu konuda hemfikir.”

“Eh, bir zarar vermedik ya.” Havuzun tepesine tırmanıp ucunda durdu. Krallığını inceliyordu. Güneş, kahverengi saçlarına kestane rengi parıltılar veriyordu. “İnan bana, o adamı kontrol etmek çok kolaydı. Zayıf iradeli. Baskıyı kullanmama bile gerek yoktu aslında.”

“Adrian!”

“Yapma ama Sage. Hiçbir zarar vermeyeceğiz. Şu manzaraya bir bak.”

Oraya çıkmaya korkuyordum. Adrian'ın büyü kullandığını görmek -hem de sinsice- tüylerimi diken diken ediyordu. Tılsımla ilgili tartışmamız sırasında Bayan Terwilliger'a dediğim gibi, kimse bir başkasını bu şekilde kontrol etmemeliydi.

“Haydi ama,” diye tekrarladı Adrian. “Seni buraya çıkmaya zorlayacağımdan endişelenmiyorsun değil mi?”

“Elbette hayır,” dedim. Ve ciddiydim. Nedenini bilmediğim bir şekilde, bir yanım Adrian'ın asla kimseye zarar vermeyeceğine emindi. Onu buradan ayrılmaya ikna edeceğim umuduyla gönülsüzce yanına gittim. Tepeye vardığımda ağızım açık kaldı. Yakındaki havuz o kadar yüksek görünmemişti fakat gökyüzünün mavisi karşısında, engebeli ve görkemli görünen uzaktaki dağların nefis bir manzarasını sunuyordu. Büyük havuz altımızda parıldıyor, şelale ise esrarlı bir vahaya girmişiz izlenimi yaratıyordu.

“Harika değil mi?” diye sordu. Adrian küçük havuzun kenarına oturup kotunu sıvadı, çoraplarıyla ayakkabılarını çıkardı.

“Şimdi ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bütün bunların tadını çıkarıyorum.” Ayaklarını suya soktu. “Haydi gel. Bir kez de kötü bir şey yap da değişiklik olsun. *O kadar* da kötü olduğu yok ya. Burayı yıktığımız falan yok.”

Tereddüt etmeme karşın, su, baskı büyüsu yapacakmış gibi sarhoş ediciydi. Adrian gibi oraya yerleşerek, çıplak ayaklarımı suya soktum. Böyle bir sıcakta, suyun serinliği şaşırtıcıydı –ve harika.

“Buna alışabilirim,” diye itiraf ettim. “Ama ya sahipleri erken gelirse?”

Omuz silkti. “Ben konuşup hallederim, merak etme sen.”

Pek de güven verici bir cevap sayılmazdı. Muhteşem manzarayla cafacalı araziye döndüm. Hayalgücümün kuvvetli olduğunu söyleyemezdim ama başka bir hayatı yaşamakla ilgili sözlerimi düşündüm. Böyle bir eve sahip olmak nasıl bir şeydi? Bir yerde kalmak? Günlerini havuz başında, güneşlenerek ve insanlığın kaderi için endişelenmeden geçirmek? Gündüz düşlerine daldım ve kendimi o kadar kaptırdım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

“Dükkana dönmemiz gerek,” diye bağırdım. Adrian’a baktım. Beni izlediğini görünce şaşırdım, yüzünde bir hoşnutluk ifadesi vardı. Gözleri, tüm yüz hatlarımı inceliyor gibi görünüyordu. Onu fark ettiğimi anlayınca hemen başını çevirdi. Hayalperest ifadesinin yerini, her zamanki muzip gülümsemesi aldı.

“Tamirci beklesin,” dedi.

“Evet ama yakın zamanda Brayden’la buluşmam gerekiyor. Yoksa...” İşte o zaman Adrian’a adamakıllı baktım. “Ne yaptın sen? Şu haline bir bak! Burada durmamalısın.”

“O kadar da kötü değil.”

Yalan söylüyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Akşamüzerydi, güneş acımasızdı. Suyun serinliği beni şaşırtmıştı. Ki ben bir insandım. Kuşkusuz, güneş çarpması ve yanık gibi sorunlar olabilirdi ama güneşe bayılıyordum. Üstelik yüksek toleranslıydım. Oysa vampirler öyle değildi.

Adrian’dan terler boşanıyor, tişörtüyle saçlarını sıırıslıklam ediyordu. Yüzü pembe lekelerle kaplıydı. Bunları tanıyordum.

Beden eğitimi dersinde açık hava sporları yapmak zorunda kaldığında Jill'de de benzerlerini görmüştüm. Sonra yanığa dönüşmüşlerdi. Ayağa fırladım.

“Haydi gel, sen daha da kötüleşmeden buradan gitmemiz lazım. Aklından neler geçiyordu acaba?”

Yüzündeki ifade, bayılacakmış gibi görünen biri için şaşırtıcı derecede kayıtsızdı. “Buna değerdin. Sen... çok mutlu görünüyordun.”

“Bu delilik,” dedim.

“Yaptığım en deli şey değil.” Bana bakarken gülümsedi. Gözleri hafiften odağını yitirmişti, sanki benden birkaç tane görüyordu. “Ara sıra delilik yapmanın nesi yanlış? Deney yapmam gerekiyordu... Neden hangisinin daha parlak olduğuna bakmıyoruz: Auran mı yoksa güneş mi?”

Bana bakışı, benimle konuşması sinirimi bozdu. Jill'in, ruhun, kullanıcılarını nasıl yavaş yavaş delirttiğini söylediği geldi aklıma. Adrian hiç de çıldırmışa benzemiyordu ama kuşkusuz tekinsiz bir yanı vardı –her zamanki keskin zekasından açık bir sapma. Sanki bir şeyler onu etkisi altına almıştı. Uyku ve uyanıklıkla ilgili o şiiri düşündüm.

“Haydi ama,” diye tekrarladım. Elimi uzattım. “Ruhu kullanmamalıydın. Seni buradan çıkarmalıyız.”

Elimi tutup sendeleyerek ayağa kalktı. İçimi bir sıcaklık ve elektrik kapladı. Tıpkı son kez dokunduğumuz zamanki gibi. Göz göze geldik.

Bir an için tek düşünebildiğim, az önce söylediği sözler oldu: *Sen çok mutlu görünüyordun...*

Duyguları bir kenara atıp hızlıca onu oradan uzaklaştırdım. Fakat vardığımızda tamircinin işi henüz bitmemişti. En azından dükkanda Adrian'a biraz suyla klima sağlayabildik. Beklerken Brayden'a mesaj attım. *Ailevi meseleler yüzünden bir saat gecikeceğim. Üzgünüm. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım.* Telefonum yaklaşık otuz saniye sonra titreşti: *Tekstil müzesini gezecek sadece bir saatimiz kalıyor.*

"Bu süre yetmez," dedi Adrian ruhsuzca. Omzumun üstünden mesajı okuduğunu fark etmemiştim. Telefonu uzaklaştırıp Brayden'la erken bir akşam yemeği için buluşmayı önerdim. Kabul etti.

"Berbat bir haldeyim," diye mırıldandım, aynada üstüme çekidüzen verirken. Sıcaklıktan sonunda ben de etkilenmiştim. Terli ve yorgun görünüyordum.

"Kafanı takma," dedi Adrian bana. "O kırmızı elbisenin içinde ne kadar harika olduğunu fark etmediyse muhtemelen şimdi de hiçbir şeyi görmeyecektir." Duraksadı. "Fark edilmeyecek bir şey olmadığı için değil. Her zamanki gibi tatlısın."

Benimle dalga geçtiği için onu terslemek üzereydim ki yüzüne çok ciddi bir ifade hakim olduğunu gördüm. Nasıl bir cevap hazırladıysam yutuverdim ve telaşımı saklamak için çabucak ayağa kalkıp durumumuzu kontrol ettim.

Tamircinin işi bitmiş sayılırdı –arabada hiçbir sorun yoktu. Adrian'la hemen şehir merkezine doğru yola koyulduk. Kötü görünüyordu ve bayılacağından korkarak, tedirgin bir şekilde sürekli ona bakıyordum.

“Endişelenmeyi bırak Sage. Ben iyiyim,” dedi. “Tabii dondurmayla daha iyi olabilirdim. Sen bile şu anda bunun iyi geleceğini kabul edersin.”

Aslına bakılırsa doğru söylüyordu ancak ona bu zevki yaşatmaya niyetim yoktu. “Dondurulmuş tatlılarla nasıl bir ilişkin var? Neden sürekli canın çekiyor?”

“Çünkü bir çölde yaşıyoruz.”

Söylediğine karşı gelemezdim. Evine varınca arabaları değiştirdik. İçeri girmeden önce onu su içmesi ve dinlenmesi konusunda nasihatlere boğdum. Ardından içimi yakan sözleri söyleyiverdim. “Havuz kenarında geçirdiğimiz zaman için teşekkürler,” dedim. “Güneş çarpmasını saymazsak harikaydı.”

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Belki sonunda vampir büyülerine alışsın.”

“Hayır,” dedim anında. “Onlara *asla* alışmayacağım.”

Gülümsemesi anında soluverdi. “Tabii ki,” diye mırıldandı. “Görüşürüz.”

Sonunda yemeğe gidebildim. Sarımsak ve peynir kokularıyla dolu bir İtalyan restoranı seçmiştim. Brayden köşedeki bir masaya oturmuş suyunu yudumluyor, sipariş vermediği için sabırsızlanan garson kızın rahatsız edici bakışlarını üstüne çekiyordu. Karşısına oturup sırt çantamı yanıma koydum.

“Çok özür dilerim,” dedim ona. “Ağabeyimle... eeee... halletmemiz gereken bir iş vardı.”

Brayden kızsı bile belli etmezdi. O böyle biriydi. Yine de bana inceleyen gözlerle baktı. “Sporla ilgili bir şey miydi? Maraton koşusuna çıkmışa benziyorsun.”

Söylediği hiçbir şekilde bir sövgü sayılmazdı ama yine de afallamıştım –daha çok Adrian’ın yorumunu düşündüğüm için. Brayden, Cadılar Bayramı’nda giydiğim kostümle ilgili neredeyse tek kelime etmeyip bunu mu fark etmişti?

“Santa Sofia’da arabasını kontrol ettirdik.”

“Güzel yer. Otobandan çıkmaya devam edince, Joshua Tree Milli Parkı’na geliyorsun. Oraya hiç gitmiş miydin?”

“Hayır. Sadece hakkında bir şeyler okumuştum.”

“İkonik bir yer. Jeoloji muhteşem.”

Garson geldiğinde büyük bir minnetle buzlu latte ısmarladım. Brayden, parkın jeolojisini bana anlatmaktan ayrı bir mutluluk duyuyordu. Çok geçmeden, kendimizi entelektüel sohbetlerimizin rahat kucağına bıraktık. Parkın özel karakterini bilmesem de jeoloji konusunda sahip olduğum bilgiler, Brayden’i takip etmemi sağlıyordu. Aslında aklım Adrian’dayken, otomatik bağlanmış bir biçimde konuşabiliyordum. Kırmızı elbiseyle ilgili dediklerini tekrar anımsadım. Ayrıca mutlu olmam ve bunun acı çekmeye değdiğiyle ilgili sözleri aklımdan çıkmıyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

“Hı?” Sonunda sohbetimizin ucunu kaçırdığımı fark ettim.

“Hangi tür çölü daha çok beğendiğini sordum,” diye açıkladı Brayden. “Mojave bölgesi çok övgü alıyor ama ben Colorado Çölü’nü tercih ederim.”

“Ah.” Konuya döndüm. “İmm, Mojave. Oradaki kaya oluşumları daha çok hoşuma gidiyor.”

Yemek yediğimiz sırada bölgelerle ilgili bir tartışma konusu açıldı. Brayden giderek daha mutlu görünüyordu. Gerçekten

de yanında kendisine ayak uyduracak biri olmasından hoşlandığını fark ettim. Bir erkeğin kalbine giden yolun akademik konuşmalar olduğu, kitaplarımdan hiçbirinde yazmıyordu. Yine de buna aldırış etmiyordum. Sohbetini seviyordum fakat içim heyecanla dolmuyordu. İlişkimizin daha başlarında olduğumuzu kendime hatırlatmak zorunda kaldım –tabii eğer bu durumu böyle isimlendirebilirsem. Şüphesiz sıırıslıkam aşık olma kısmına yakında gelecektim.

Yemek bittikten sonra uzun süre konuştuk. Bunun üzerine garson isteğimiz olmadan bize bir tatlı menüsü getirdi. “Vay canına...” dediğimi duyunca şaşırdım, “şu anda öyle çok Roma dondurması istiyorum ki. Bu hiç başıma gelmez.” Belki de nem ve sıcak içime işlemiştı... ya da belki aklımda hala Adrian vardı.

“Daha önce tatlı ısmarladığını görmemiştım,” dedi Brayden menüsünü bir kenara iterek. “Çok fazla şeker yok mu?”

Birkaç farklı biçimde yorumlanabilecek tuhaf ifadelerinden birisiydi bu. Beni yargılıyor muydu? Hiç şeker kullanmam gerektiğini mi düşünüyordu? Hiçbir fikrim yoktu fakat menüyü kapatıp onunkinin üstüne koymam için yetmişti.

Akşam için planlanmış başka bir eğlencemiz olmadığı için yemekten sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Sıcaklık makul seviyelere inmişti ve dışarısı, Işık Savaşçıları’nın sokak köşelerinden fırlamasından korkmayacağım kadar aydınlıktı. Böylesi, Wolfe’nin öğretilerini hiçe saydığım anlamına gelmiyordu. Bir gözüm hala etrafımda şüpheli bir şey var mı diye geziyordu.

Sadece bir blok ilerleyince küçük bir parka geldik ve bir köşede bir bank bulduk. Oraya oturduk. Çocukların çimlerin karşısında oynamasını izlerken bir yandan da Mojave'de kuş izlemeyle ilgili konuşmamızı sürdürdük. Brayden konuşurken kolunu bana doladı. Sonunda konuyu tüketip rahatlatıcı bir sessizlik için oturduk.

“Sydney...”

Gözlerimi çocuklardan çevirdim. Brayden'ın, dağ mavi kuşunun, batı mavi kuşuna olan üstünlüğünü savunmak için kullandığından çok farklı olan, kararsız ses tonuna şaşırmıştım. Bana bakarken, gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Akşam güneşi, ela gözlerini her zamankinden daha sarı gösteriyor, yeşili tamamen gizliyordu. Çok kötüydü.

Bir şey söylememe fırsat kalmadan öne eğilip beni öptü. Son öpücüğünden çok daha yoğun olmakla birlikte, filmlerde gördüğüm türden destansı, insanı kendinden geçiren öpücüklerden hala çok uzaktı. Elini omzuma koyup nazıkçe beni kendine çekmişti. Öpücük aynı zamanda öncekilerden daha uzun sürmüştü. Yine kendimi bırakıp bir başkasının dudaklarında kaybolmaya çabalamıştım.

Öpüşmeyi bitiren o oldu. Beklediğimden daha aniydi. “Ben-ben üzgünüm,” dedi başını çevirerek. “Bunu yapmamalıydım.”

“Neden ki?” diye sordum. Bu öpücük için yanıp tutuştuğum söylenemezdi. Aslında buranın tam öpüşmek isteyeceğiniz türden bir yer olarak görünmesi beni etkilemişti: Gün batımında romantik bir park.

“Etrafta bir sürü insan var. Sanırım biraz görgüsüzce oldu.” Görgüsüzce mi? Yanımızda kimsenin olmadığını ve ağaçların altında durduğumuzu düşününce, insanların o kadar içinde miydik emin değildim. Brayden umutsuzluk içinde iç çekti. “Sanırım kontrolümü kaybettim. Bir daha olmayacak.”

“Sorun değil,” dedim.

Bana pek de kontrolünü kaybetmiş gibi gelmemişti ama nereden bilecektim ki? Biraz kontrolü kaybetmenin o kadar da kötü bir şey olup olmadığını sorguladım. Tutkunun temeli bu değil miydi? Emin değildim. Emin olduğum tek şey, bu öpücüğün bir öncekine çok benzediğiydi. Güzeldi ama ayaklarımı yerden kesmemişti. Yüreğim ezildi. Bende bir sorun vardı. Herkes sosyal açıdan ne kadar beceriksiz olduğumu söyleyip duruyordu. Aşk için de mi geçerliydi bu? Hayatımı hiçbir şey hissetmeyerek geçirecek kadar soğuk muydum?

Sanırım Brayden tutukluğumu farklı anlayıp sıkıldığını düşündü. Ayağa kalkıp elini uzattı. “Hey, bir blok ötedeki şu çay dükkanına yürüyelim. Yerel bir ressamın sergisi var, bence hoşuna gider. Ayrıca çay kalorili değildir, doğru mu? Tatlıdan daha iyi.”

“Doğru,” dedim. Roma dondurmasını düşünmek artık beni neşelendirmiyordu. İtalyan restoranında nar suyu vardı. Oradaki en güzel şey o gibi göründü. Ayağa kalkarken cep telefonum çaldı ve ikimizi de ürküttü. “Merhaba?”

“Sage? Benim.”

Benim için yaptığını düşününce, Adrian’a kızmak için hiçbir sebebim olmamasına karşın her nedense araya girmesinden

rahatsız olmuştum. Brayden'la bu akşamın tadını çıkarmaya çalışıyordum ve Adrian her şeyi bozuyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Hala şehirde misin? Hemen buraya gelmelisin.”

“Brayden'la çıktığımı biliyorsun,” dedim. Böylesi, Adrian için bile fazla ısrarcıydı. “Her şeyi bırakıp seni eğlendirmeye gelemem.”

“Benimle ilgisi yok.” İşte o zaman sesinin ne kadar sert ve ciddi olduğunu anladım. Göğsüm sıkıştı. “Sonya'yla ilgili. Kayboldu.”

BÖLÜM 19

“ŞEHİRDEN GİDİYORDU,” diye hatırlattım ona.

“Yarına kadar değil.”

Haklı olduğunu fark ettim. Geçen akşam Sonya’yla konuştuğumuzda iki gün demişti. “Gerçekten kaybolduğuna emin misin?” diye sordum. “Belki sadece... dışarı çıkmıştır.”

“Belikov burada ve çılgına dönmüş halde. Dün gece eve gelmediğini söylüyor.”

Neredeyse telefonu elimden düşürecektim. Sonya onca süredir yok muydu? Yaklaşık yirmi dört saat olmuştu yani. “Şimdiye kadar neden kimse fark etmemiş?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi Adrian. “Gelemez misin? Lütfen Sydney?”

Adımı kullandığında tüm gücümü yitirdim. Böylesi, her zaman bir şeyleri fazladan bir ciddiyet düzeyine taşırdı –bu durumun özel olarak yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Sonya. Yirmi dört saattir yoktu. Bildiğimiz kadarıyla eğer o

kılıç kullanan manyaklar onu yakaladıysa sağ bile olmayabilirdi.

Gitmem gerektiğini söylediğim zaman, Brayden'in yüzünde kuşku ve hayalkırıklığıyla karışık bir ifade vardı. "Ama sen... yani..." Bu, konuşmadığı nadir anlardan biriydi.

"Çok üzgünüm," dedim ciddiyetle. "Özellikle de geç kalıp müzeyi kaçırdığım için. Ama acil bir aile meselesi."

"Ailenin epey acil durumu var."

Neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yok, diye düşündüm. Tekrar özür diledim. "Gerçekten çok üzgünüm. Ben..." Az kalsın, bunu telafi edeceğim diyordum ki Cadılar Bayramı balosundan erken ayrıldığımda da aynı şeyi söylediğimi anımsadım. Şimdiki, güya telafi buluşması olacaktı. "Çok üzgünüm."

Adrian'ın evi yürüyebileceğim kadar yakındı fakat Brayden, akşam karanlığı çöktüğü için beni arabayla bırakmakta ısrar etti. Teklifini kabul etmekte bir sakınca görmedim.

"Vay canına," dedi Brayden arabayı binanın yanına çektiğinde. "Güzel Mustang."

"Evet. 1976 C-kod," dedim düşünmeden. "Harika bir motoru var. Ağabeyimin. Yine yerini değiştirmiş! Umarım gitmesi gereken bir yerlerde sürmemiştir arabayı. Oha! O da ne?"

Brayden gözlerimi diktiğim yere baktı. "Jaguar mı?"

"Kuşkusuz." Pırıl pırıl siyah araba, Adrian'ın Mustang'inin tam önüne park edilmişti. "Nereden gelmiş ki?"

Elbette Brayden'in buna verecek bir cevabı yoktu. Ondan daha çok özür dileyip arayacağıma söz verdikten sonra yanından ayrıldım. Öpüşme girişiminde bulunmadık. Brayden ak-

şamın sonundan bu kadar hayalkırıklığına uğramışken ve ben de Sonya için kaygılanırken bu imkansızdı. Doğrusu apartmana yürürken Brayden aklımdan çıkıp gidivermişti bile. Daha büyük endişelerim vardı.

“Clarence’ın,” dedi Adrian kapıyı açar açmaz.

“Ya?” dedim.

“Jaguar. Bilmek istersin diye düşündüm. Sonya kiralık arabayla gittiği için kullansın diye Belikov’a verdi.” İçeri girerken kenara çekildi ve sıkıntıyla başını salladı. “Onunla yaşadığım süre boyunca garajında kilitli tuttuğuna inanabiliyor musun? Arabası olduğunu unuttuğunu söyledi! Ben de orada otobüslerde sürünüyordum.”

Herhangi bir durumda olsa buna kahkahalarla gülerdim. Ancak Dimitri’nin yüzünü gördüğüm zaman, tüm mizah anlayışımı yitiriverdim. Kapana kısılmış bir hayvan gibi odayı turluyor, etrafına öfke ve tedirginlik saçıyordu.

“Ben budalanın tekiyim,” diye mırıldandı. Bizimle mi yoksa kendisiyle mi konuşuyordu emin değildim. “Geçen akşam gittiğini fark etmedim ve günün yarısını, dışarıda bahçe işleriyle uğraşıyor sanarak geçirdim!”

“Cep telefonunu aramayı denediniz mi?” Saçma bir soru olduğunun farkındaydım ancak mantıklı bir şekilde başlamak gerekiyordu.

“Evet,” dedi Dimitri. “Cevap yok. Sonra uçak saati değişmiş mi diye bir kez daha kontrol ettim. Ve ardından, bir şeyden haberi var mı diye Mikhail’le konuştum. Yoktu. Becerebildiğim tek şey, onu endişelendirmek oldu.”

“Öyle olmalı,” diye mırıldandım kanepenin kenarına oturarak. Bu hayra alamet değildi. Savaşçıların Sonya’ya kafayı taktığını biliyorduk ve şimdi de tek başına dışarı çıktıktan sonra ortadan kayboluyordu.

“Sadece ikinizi görmeye geldiğini öğrendim,” diye ekledi Dimitri. Turlamayı bırakıp ikimize baktı. “Gideceği yerle ilgili bir şey dedi mi?”

“Hayır,” dedim. “Pek de iyi şekilde ayrılmadık.”

Dimitri başını salladı. “Adrian da aynı şeyi ima etti.”

Başımı kaldırıp Adrian’a baktım. Onun da benim kadar bundan bahsetmek istemediği belliydi. “Tartıştık,” diye itiraf etti. “Sydney’yi birkaç deney için zorlamaya çalışıyordu. Sydney kabul etmedi. Sonya ısrar etmeyi sürdürünce araya girdim ve sonunda çıkıp gitti. Nereye gideceğine dair hiçbir şey söylemedi.”

Dimitri’nin yüzü iyice kasvetli bir hal aldı. “Yani her şey olabilir. Sokakta kaçırılmış olabilir. Ya da bir yere giderken kaçırılmış olabilir.”

Ya da ölmüş olabilir. Dimitri, Sonya’nın hala yaşadığını düşünerek konuşuyordu, oysa ben bundan şüpheliydim. Sokakta üstümüze atlayan avcılar, onu oracıkta öldürmeyi amaçlıyormuş gibi görünüyordu. Eğer dün akşam eve gelmediyse onu bulmuş olma ihtimalleri yüksekti. Yirmi dört saat, *karanlığın yarattığını* hayatta tutmak için oldukça uzun bir süreydi. Dimitri’nin yüzünü incelediğimde, bunun farkında olduğunu anladım. Yalnızca bir şeyler yapabilme şansıyla güçsüz olmadığımız düşüncesinden hareket ediyordu.

Dimitri kararlı bir tavırla kapıya doğru yürüdü. “Gidip polisle konuşmalıyım.”

“Kayıp raporu mu?”

“O ve daha da önemlisi o arabayı arayıp bulmaları için. Eğer onu kaçırdılarsa...” Sustu, hepimizin içinde pusu kurmuş korkuyu görmemizi sağladı. “Eğer onu bir yerlerde sakladılarsa yerini bulmamız çok zor olacak. Ama bir arabayı saklamak, bir kadını saklamaktan çok daha zordur. Eğer polis eşkalini alırsa ortaya çıktığında bir ipucumuz olabilir.” Tam kapıyı açacaktı ki yine bize döndü. “Yardımcı olabilecek hiçbir şey demediğine emin misiniz?”

Adrian’la, bilmediğimizi bir kez daha belirttik. Dimitri aklımıza bir şey gelirse ya da mucize eseri Sonya dönerse hemen haber vermemiz için gereksiz talimatlar vererek çıktı. Gider gitmez sızlandım.

“Bu benim hatam,” dedim.

Adrian şaşkınlık içinde bana baktı. “Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Sonya buraya *benim* yüzümden geldi –ve gitmemesi gerektiği zaman gitti. Kanım için. Teklifini kabul etseydim neler olacaktı kim bilir? Belki de birkaç dakikalık bir farkla avcılar etrafta olmayacaktı. Ya da belki o kadar üzgün olmasaydı, kendini daha fazla koruyabilecekti.” Milyonlarca anı zihnimde canlandı. Sonya, zambacı benim için büyütüyordu. Adrian’ın iyiliği için Kraliçe’yle konuşuyordu. Bana nedime kıyafetlerinin fotoğraflarını gösteriyordu. Strigoi’u durdurup kendini kurtarmak için inatla çalışıyordu. Hepsi de geçmişte kalmış olabilirdi.

“Belki, belki, belki.” Adrian kanepede yanıma oturdu. “Bu şekilde düşünemezsin. Çılgın, paranoyak bir radikal grubun hareketleri yüzünden kesinlikle kendini suçlayamazsın.”

Haklı olduğunu biliyordum fakat kendimi iyi hissetmiyordum. “Simyacıları aramalıyım. Emniyetle de bağlarımız var.”

“Büyük ihtimalle iyi bir fikir bu,” dedi, her ne kadar sözleri kulağa biraz gönülsüz gelse de. “O adamlara karşı kötü hislerim var. Eğer... yaşıyor olsa bile, onu nasıl bulacağız gerçekten bilmiyorum. Mucizevi, büyümlü bir çözüm dışında.”

Donakaldım.

“Aman Tanrım.”

“Ne oldu?” diye sordu endişeyle bana bakarak. “Bir şey mi hatırladın?”

“Evet... ama düşündüğün şey değil.” Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. *Hayır, hayır, hayır.* Kafamdaki düşünce deliceydi. Onu dikkate almaya bile hakkım yoktu. Dimitri doğru düşünüyordu. Sonya’nın yerini belirlemek için normal, elle tutulur yöntemlere odaklanmalıydık.

“Sage?” Adrian hafifçe koluma dokundu. Parmaklarının te-nime değdiğinde verdiği hisle yerimden sıçradım. “İyi misin?”

“Bilmiyorum,” dedim usulca. “Aklıma çılgınca bir fikir geldi.”

“Dünyama hoşgeldin.”

Başka yöne baktım, önümdeki karar aklımı karıştırmıştı. Niyetlendiğim şey... kimisi, bunun daha önce yaptığım şeyden pek de farklı olmadığını söyleyebilirdi. Yine de bunların hepsi dönüp dolaşıp bir şeyi yapmayı seçmek zorunda kalmak-

la, yapmak arasındaki ince çizgiye dayanıyordu. Hiç şüphem yoktu. Bir seçim olacaktı bu. Özgür iradenin kullanılması.

“Adrian... ya Sonya’yı bulmak için bir yolum varsa ve tüm inandıklarım ile ters düşüyorsa?”

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. “Sonya’yı geri getireceğine inanıyor musun? Eğer öyleyse inandığın her şeye ters düşmeyeceksin.”

Tuhaf bir mantıktı ama ihtiyacım olan gazı bana vermişti. Cep telefonumu çıkarıp neredeyse hiç aramadığım bir numarayı çevirdim –buna karşılık, ondan mesajlarla aramalar geldiğine şüphe yoktu. İki kez çaldıktan sonra açıldı. “Bayan Terwilliger? Ben Sydney.”

“Bayan Melbourne. Sizin için ne yapabilirim?”

“Sizi görmem gerek. Biraz acil. Okulda mısınız?”

“Hayır. Size çok şaşırtıcı gelecek ama evde bir işim var.” Bir an durdu. “Yine de... evim size her zaman açıktır.”

Böylesi, beni neden huzursuz etmişti bilmiyordum. Ne de olsa Clarence’ın evinde epey zaman geçiriyordum. Kuşkusuz, bir vampirin geniş malikanesi, bir lise öğretmenin evinden çok daha kötüydü. Elbette, öğretmenin aynı zamanda bir cadı olduğu düşünüldüğünde, sıkıcı bir banliyö eviyle mi yoksa şekerden yapılmış bir binayla mı karşılaşacağımdan emin değildim.

Yutkundum. “Okuldaki gibi, evinizde de büyü kitaplarınız var mı?” Adrian, büyü kelimesini duyunca bir kaşını kaldırdı.

Bayan Terwilliger bu kez daha uzun duraksadı. “Evet,” dedi. “Hatta daha fazlası var.”

Bana adresini verdi ve telefonu kapatmama kalmadan Adrian, "Seninle geliyorum," dedi.

"Nereye gittiğimi bile bilmiyorsun."

"Doğru," dedi. "Ama bilmemek beni asla durdurmadı. Üstelik bunun Sonya'yla ilgisi olduğunu da biliyorum ve benim için yeterli. Ayrıca çok korkmuş görünüyorsun. Hayatta seni tek başına yollamam."

Kollarımı kavuşturdum. "Daha korkunç şeylerle de karşılaşmıştım ve en son öğrendiğim kadarıyla bir şey yapmam için bana *izin vermen* söz konusu olamaz." Yüzü o kadar endişeliydi ki onu geri çeviremeyeceğimin farkındaydım... özellikle de bu kadar korkmuşken. "Yaptığımız şeyi kimseye söylememeye söz vermelisin. Ya da gördüklerin hakkında konuşmayacağına..."

"Kahretsin. Neler oluyor Sage?" diye sordu. "Hayvan falan mı kurban edeceğiz?"

"Adrian," dedim usulca.

Yeniden ciddileşti. "Söz veriyorum. Aksini söylemediğin takdirde tek kelime etmeyeceğim."

Ona güvенеceğimi anlamak için incelememe gerek yoktu. "Pekala öyleyse. Ama gitmeden önce tıraşını almalıyım..."

Bayan Terwilliger, Amberwood'un bulunduğu aynı banliyöde, Vista Azul'da yaşıyordu. Evin gerçekten sıradan görünüşü karşısında şaşırdım. Küçük olmasına rağmen eski mahalleye uyum sağlıyordu. Oraya vardığımızda güneş batmıştı bile ve okulun yaklaşmakta olan yat zili aklımdaydı. Bizi evine aldığı anda, içerisinin beklentilerimle daha fazla uyuştuğunu gördüm. Elbette bir televizyonla modern mobilyalar vardı,

buna karşın, pek çok mumla çeşitli tanrı ve tanrıça heykelleri dekora eklenmişti. Tüm eve Nag Champa kokusu hakimdi. Girdiğimizin ilk beş dakikasında en az beş kedi saydım ve daha da fazlası olduğuna şüphem yoktu.

“Bayan Melbourne, hoşgeldiniz.” Bayan Terwilliger, Adrian’ı meraklı gözlerle inceledi. “Arkadaşınız da hoşgelmiş.”

“Ağabeyim,” dedim işaret ederek. “Adrian.”

Bayan Terwilliger -Moroi dünyasından haberdardı-gülümsedi. “Evet. Tabii. Carlton’a gitmişti, değil mi?”

“Evet,” dedi Adrian. “Kabul almamı sağlayan sizsiniz, doğru değil mi? Teşekkür ederim.”

“Eh,” dedi Bayan Terwilliger omuz silkerek, “yıldız öğrencilere yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım – özellikle de bana kahve getirmeye uğraşanlara. Şimdi, akşamın bu saatinde buraya gelmenize neden olacak kadar acil olan ne?”

Gözlerim çoktan oturma odasındaki büyük kitaplığa takılmıştı bile. Raflar, eski, deri ciltli kitaplarla doluydu –beni çalıştırdıklarıyla aynı cinsten. “Birini... birinin yerini bulmanızı sağlayan bir büyü var mı sizde?” diye sordum. Her kelime canımı acıtıyordu. “Demek istediğim, olduklarını biliyorum. Birkaç kez çalışmalarımda böyle şeylere rastladım. Fakat diğerlerine göre tercih ettiğiniz biri var mı diye merak ediyordum.”

Bayan Terwilliger hafiften güldü ve başka yöne baktı. “Pekala. Bu kesinlikle akşam ziyaretine değermiş.” Yemek odasındaydık. Oturmak için süslü bir tahta sandalye çekti. Kedilerden biri bacağına sürtünüyordu. “Yer belirlemeyle ilgili birkaç

büyü var kuşkusuz –buna karşılık hiçbiri, senin seviyende değil. Senin seviyende derken uygulama yapmayı ya da kendini geliştirmeyi sürekli olarak geri çevirmenden bahsediyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Sizin yapabileceğiniz biri var mı?”

Başını salladı. “Hayır. Bu senin sorunun. Sen yapacaksın. Böyle olması gerekiyor.”

“Eğer beni aşmıyorsa!” dedim sinirle. “Lütfen. Bir ölüm kalım meselesi söz konusu.” Kendimi büyüleriyle zehirlemek istemiyordum. Onu cesaretlendirmem bile yeterince kötüydü.

“Sakin ol. Eğer bunu beceremeyecek olsaydın sana yaptırılmazdım,” dedi. “Yine de işe yaraması için bizi aradığımız kişiye bağlayan bir şey olması zorunludur. Bunun gerekmediği büyüler de var ama onlar kesinlikle senin seviyende değil.”

Çantamdan Adrian’ın tıraşını çıkardım. “Bir saç teli olabilir mi?”

“Aynen öyle,” dedi, etkilendiği belliydi.

Adrian’ın, bazı kişisel eşyalarını kullandığı için Sonya’dan şikayet ettiğini hatırladım. Tıraşı düzenli olarak temizliyor olsa da (ve gerçekten saçıyla bu kadar uğraşan birinden daha azını beklemezdim), hala birkaç kıvılcık tel duruyordu. Dikkatle tıraşın kıllarından en uzun olanı çıkarıp havaya kaldırdım.

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordum. Güçlü olmaya çalışıyordum fakat ellerim titriyordu.

“Bir bakalım.” Ayağa kalkıp oturma odasına gitti ve rafları inceledi. Adrian bana döndü.

“Doğru mu söylüyor?” Durup bir kez daha düşündü. “*Sen ciddi misin? Tılsımlar? Büyü? Yani beni yanlış anlama sakın.*

Ben kan içip insanların zihnini kontrol ediyorum. Ama böyle bir şeyi hiç duymamıştım.”

“Bir ay öncesine kadar ben de duymamıştım.” Sıkıntıyla iç çektim. “Ve ne yazık ki gerçek. Daha beteri, buna yeteneğim olduğunu düşünüyor. Evinde bir Strigoï’un yandığı zamanı hatırlıyor musun?”

“Şöyle böyle ama evet. Hepsini bir kenara atmıştım ve üzerine pek düşünmedim.” Kaşlarını çattı. “Beni ısırıkları için pek hatırlamıyorum.”

“O çılgınca bir kaza değildi. Bu bir... büyüydü.” Bayan Terwilliger’ı gösterdim. “Ve ben yaptım.”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Bir tür mutant insan mısın sen yoksa? Ateş kullanıcı gibi? Ve mutantı bir iltifat olarak kullanıyorum. Senin hakkında asla olumsuz düşünmem.”

“Vampir büyüğü gibi bir şey değil,” dedim. Bir yanım Adrian’ın, bir mutantla dost olmasından memnuniyet duymam gerektiğini söylüyordu. “Elementlerle kurulan içsel bir bağ falan yok. Ona göre, bazı insanlar dünyadan alarak büyü yapıyor. Kulağa çılgınca geliyor ama... *gerçekten* bir Strigoï’u ateşe verdim.”

Adrian bunları düşünürken Bayan Terwilliger’in yanımıza döndüğünü gördüm. Kırmızı deri ciltli bir kitabı masaya koyup aradığını bulana kadar sayfalarını karıştırdı. Hep beraber baktık.

“Bu İngilizce değil,” dedi Adrian yardımcı olma isteğiyle.

“Sadece Yunanca,” dedim içindekiler listesine göz atarken. “Pek fazla bilgi gerektirmiyor.”

“Bunun nedeni, büyük bir kısmının zihinsel konsantrasyon gerektirmesi,” diye açıkladı Bayan Terwilliger. “Göründüğünden daha karmaşıktır. En az birkaç saatini alır.”

Sarkaçlı duvar saatine baktım. “Biraz saatlik zamanım yok. Yat ziline çok az kaldı.”

“Çaresine bakarız,” dedi Bayan Terwilliger. Masadan cep telefonunu alıp bir numara çevirdi. “Merhaba Desiree? Ben Jaclyn. Evet, iyiyim. Teşekkürler. Yanımda Sydney Melrose var, bana önemli bir projede yardım ediyor.”

Gözlerimi devirdim. Görünüşe bakılırsa işine gelince soya-dımı gayet iyi biliyordu.

“Korkarım yurdun yat zilini kaçırabilir. Süresini uzatabilir misin diye rica edecektim. Evet... evet, biliyorum. Ama bu çalışmam için çok önemli ve sanırım ne kadar örnek bir öğrenci olduğunu düşünürsek, böyle ayrıcalıkları kötüye kullanmayacak türden biri olduğunu düşünebiliriz. Kesinlikle tanıdığım en güvenilir öğrencilerden biri.” Bu söz karşısında Adrian hafiften sırıttı.

Otuz saniye sonra yat zilinden muaf olmuşum. “Desiree kim?” diye sordum Bayan Terwilliger telefonu kapar kapamaz.

“Yurt müdürün. Weathers.”

“Gerçekten mi?” Tombul, anaç Bayan Weathers’ı düşündüm. İsminin Desiree olacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ateşli ve şuh biriyle özdeşleştireceğim bir isimdi bu. Belki de okul dışında skandallarla dolu bir hayatı vardı da bizim haberimiz yoktu.

“Yani gece izni mi aldım?”

“O kadar ilerisine ikna ettim mi emin değilim,” dedi Bayan Terwilliger. “Ama bu büyü için yeterince zamanımız var. Senin yerine yapamam ama malzemelerle gerekenler konusunda yardım edebilirim.”

Kitabı açtım, uzun listeyi gözden geçirirken korkumu unuttuvermiştim. Böyle ayrıntılar beni rahatlık bölgeme çekiyordu. “Bunların hepsi sizde var mı?”

“Elbette.”

Bayan Terwilliger bizi, yatak odası olmasını beklediğim, mutfaktan çıkılan bir koridora götürdü. Yürürken bir odada gerçekten de gözüme bir yatak ilişti. Ama vardığımız yer bambaşkaydı: Bir atölye. Bir bakıma bir büyücünün iniyle, çılgın bir bilimcinin laboratuvarının bir karışımıydı. Odanın bir kısmında modern ekipmanlar vardı: Beher kapları, bir lavabo, yakaçlar vs. Gerisi ise apayrı bir döneme aitti: Yağ şişeleriyle kurutulmuş otlar, parşömen tomarlarıyla öz be öz kazanlar. Bitkilerle otlar, karanlık bir pencerenin eşiğine dizilmişti. Burada iki kedi daha vardı ve oturma odasında gördüklerim olmadıklarından son derece emindim.

“Çok düzensiz görünüyor,” dedi Bayan Terwilliger. “Ama çok düzenli olduğunu söyleyebilirim, senin için bile.”

Daha yakından bir inceleme sonrasında, kadının haklı olduğunu anladım. Tüm bitkilerle beher şişeleri etiketlenmiş ve alfabetik sıraya göre dizilmişti. Çeşitli araçlar da aynı ölçüde ayrılmış, büyüklük ve malzemelerine göre numaralandırılmıştı. Odanın ortasında, büyük, düz bir taş masa duruyordu. Kitabı, ihtiyacım olan sayfada kalmaya dikkat ederek masaya koydum.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum.

“Şimdi iskeleti oluşturacaksın,” dedi. “Ne kadar kendi başına yaparsan, büyü için gereken bağ o kadar güçlü olacaktır. Malzemeler ya da talimatlarla ilgili bir sorunun olursa bana gelmekten çekinme. Aksi halde, buna ne kadar odaklanıp konsantre olursan o kadar iyi.”

“Nerede olacaksınız?” diye sordum şaşkınca. Tüyler ürper-tici gizemli laboratuvarında çalışma düşüncesi hiç hoşuma gitmese de burada yalnız kalma düşüncesi daha fazla canımı sıkıyordu.

Geldiğimiz yere işaret etti. “Ah, hemen orada. Bunu ger-çekten yalnız yapman gerektiği için *ağabeyini* de oylarım.”

Kaygım daha da arttı. Adrian’ın buraya gelme önerisine karşı çıkmama rağmen, şimdi yanımda olmasını istiyordum. “En azından kahve içebilir miyim?”

Kıkırdadı. “Normalde evet derdim –özellikle de tılsım ya da iksir yapmak gibi sıkıcı işlerde. Fakat zihnini kullanacağından, düşüncelerin özgür olursa ve zihinsel durumunu etkileyebilecek herhangi bir madde almazsan büyü daha fazla etkisini gösterir.”

“Hey, bu kulağa tanıdık geliyor işte,” diye mırıldandı Adrian.

“Pekala öyleyse,” dedim güçlü olmaya karar vererek. “Baş-lamam lazım. Sonya bekliyor.” Tabii hala yaşıyorsa.

Bayan Terwilliger büyüünün son aşamasına geldiğimde ken-disini çağırmamı söyleyip yanımdan ayrıldı. Adrian benimle konuşmak için biraz daha kaldı. “İyi olacağından emin misin? Demek istediğim, seni ve Simyacıları tanıdığım kadarıyla... aslında bununla sorunun olacaktı gibi geliyor.”

“Zaten öyle,” diye onayladım. “Dediğim gibi, bu inandığım her şeye karşı –bana öğrettikleri her şeye karşı. İşte bu yüzden kimseye söylememen gerekiyor. Uygulama yapmama ilgili pasif agresif yorumunu duydun mu? Sözde büyü becerilerimi geliştirmem için bir süredir bana ısrar edip duruyor, ben de sürekli geri çeviriyorum çünkü bu yanlış. Yani osmoz öğreneceğim umuduyla bağımsız çalışması için büyü kitaplarını araştırmamı istiyor.”

“Bu berbat bir şey,” dedi başını sallayarak. “Bunu yapmak zorunda değilsin. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin.”

Ona hafifçe gülümsedim. “Eh, Sonya’yı bulmak istiyorum. Bu yüzden bunu yapmalıyım.”

Bunun karşısında o da bana gülümsedi. “Tamam. Ama ben içeride olacağım –kedileriyle ve kafasında her ne varsa onlarla çay partisi yapacağım. Bana ihtiyacın mı var? Hemen bağır. Gitmek mi istiyorsun? Hemen. Ne olursa olsun seni buradan çıkarırız.”

Boğazımda bir şeyler düğümlendi ve bir an için tüm dünya onun yeşil gözlerinden ibaretmiş gibi geldi. “Teşekkür ederim.”

Adrian çıktı. Artık tek başıma kalmıştım. Yani sayılır. Kedilerden biri, sarı gözlü, siyah parlak tüylü olanı orada kalmıştı. Yüksekteki bir rafta uzanıyor, sanki bu işi becerip beceremeyeceğimi merak ediyormuş gibi dikkatle beni izliyordu. Yani iki kişiydik.

Bir an için yerimden kımlıdayamadım. Kendi isteğimle büyü yapmak üzereydim. Bayan Terwilliger’a tüm karşı

çıkışlarım ve reddedişlerim, şimdi yerle bir olmuştu. Titremeye başladım, nefes alamıyordum sanki. Ardından Sonya'yı düşündüm. İyi, cesur Sonya'yı. Doğru şeyi yapmaya o kadar çok enerjisini ve zamanını adamıştı ki. Daha azı elimden gelir miydi?

Bayan Terwilliger'in söylediği gibi, büyüünün kolaylığı aldatıcıydı. Ateş tılsımının yarısı kadar bile adımı yoktu. Suyu bakır bir kazanda kaynatmam ve içine farklı malzemeler koymam gerekiyordu. Bunların çoğu, büyük bir titizlikle ölçülmesi gereken temiz yağlardı. Çok geçmeden hava bergamot, vanilya ve güneş çiçeği kokularıyla doldu. Pek çok basamak, daha önce yaptığım büyüdekiyle aynı şekilde yoğun bir ritüel havasına girmeyi gerektiriyordu. Örneğin, bitkilerinin birinden on üç taze yaprağı koparıp her birini teker teker koyarken, Yunanca saymam gerekiyordu. Ardından, on üç dakika kaynadıktan sonra, her birini gül ağacından yapılmış bir kaşıkla çıkarıyordum.

Bayan Terwilliger, gitmeden önce bana odaklanmam ve hem büyüünün aşamalarını hem de başarmayı umduğum şeyi düşünmemi söylemişti. Ben de düşüncelerimi Sonya ve onu bulmak üzerine toplayıp iyi olması için dua ediyordum. İlk adımları tamamladıktan sonra, bir saati doldurduğumu gördüm. Zaman nasıl da geçmişti farkına bile varmamıştım. Alnımı elimle sildim, bu nemli odada ne kadar terlediğime şaşırdım. Ne tür tuhaf bir faaliyette bulunduklarını bilmeyerek, Bayan Terwilliger'la Adrian'ı bulmaya gittim. Ama her şey oldukça sıradandı: Televizyon izliyorlardı. Ben gelince ikisi de baktı.

“Hazır mı?” diye sordu Bayan Terwilliger.

Başımı evet anlamında salladım.

“İçerisi çay kokuyor,” dedi Adrian atölyeye doğru peşimden gelirlerken.

Bayan Terwilliger küçük kazanı inceleyip onaylar bir şekilde başını salladı. “Mükemmel görünüyor.” Bir bakışta nasıl anlamıştı hiçbir fikrim yoktu ama sözüne inandım. “Şimdi. Asıl görüş için gümüş bir tabağa ihtiyacımız var, doğru mu?” Tabak raflarını gözden geçirip bir şeye işaret etti. “İşte. Onu kullan.”

Yaklaşık otuz santimetre çapında yusuvarlak bir tabak çıkardım. Üstünde hiçbir süsü olmayan dümdüz bir tabaktı ve o kadar ince cilalanmıştı ki ayna gibi yansıtıyordu. Muhtemelen yüzümde günün yorgunluğunu görmesem iyi olurdu. Başkaları olsaydı bu halimden utanırdım. Tabağı masaya koydum ve kazandan bir fincan su alıp gümüş yüzeye döktüm. Sıvı olmayan tüm malzemeler çıkarıldığı için su berraktı. Hafifçe dalgalanması geçtikten sonra ayna etkisi geri geldi. Bayan Terwilliger minik bir tütsü şişesi uzattı. Kitaba göre bu son aşamada yakılmalıydı. Reçineyi bir mumla yaktım ve acı, çiğ bir koku yükselerek sıvının tatlı kokusuna karıştı.

“Saç yanında mı?” diye sordu Bayan Terwilliger.

“Elbette.” Onu suyun pürüzsüz yüzeyine koydum. Bir yanım, bir şeylerin olmasını istiyordu –kıvılcımlar ya da duman gibi. Ama talimatları okuduğumda işin aslını öğrendim. Masaya bir tabure çekip oturdum, böylece suya bakabiliyordum. “Şimdi bakıyor muyum?”

“Şimdi bakıyorsun,” diye onayladı. “Zihninin hem odaklanmış hem de açık olması gerekiyor. İçindekilerin taşıdığı tılsımla büyüünün yanı sıra, aradığın şeyi düşünmelisin. Aynı zamanda, zihin açıklığını tamamen koruyarak görevine keskin bir dikkatle odaklanmalısın.”

Yansıyan görüntüme bakıp dediği şeylerin hepsini yapmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı. “Hiçbir şey görmüyorum.”

“Elbette göremezsin,” dedi. “Daha bir dakika oldu. Sana bunun ileri düzey bir büyü olduğunu söylemiştim. İhtiyacın olan kuvveti ve gücü toplaman zaman alabilir. Sen işine bak. Biz bekliyoruz.”

Yanımdan ayrıldılar. Kasvetli bir şekilde gözlerimi suya diktim, bu *zamanın* ne kadar süreceğini merak ediyordum. Büyü ilk başta kolay görününce heyecanlanmıştım. Şimdiyse, karıştırılacak daha fazla malzeme, söylenecek daha fazla efsunlu söz olmasını umuyordum. Yüksek düzey bir büyüydü bu, irade ve zihinsel enerjiye dayanması, işi daha da zorlaştırıyordu çünkü elle tutulmaz bir yanı vardı. Ben somut şeylerden hoşlanırdım. Bir şeyi başarmak için tam olarak ne gerektiğini bilmek isterdim. Neden ve sonuç ilişkisini.

Oysa bu? Orada oturmuş bakıp duruyor, *odaklanmış* olmayı ve *keskin dikkatimi* kullanmayı umuyordum. Öyle olduğunu nereden bilecektim ki? O durumu yakaladığımda bile, ihtiyacım olan şeyin gerçekleşmesi zaman alabilirdi. Bunları düşünmemeye çalıştım. Sonya. Şu anda önemli olan tek şey Sonya’ydı. Tüm irademle enerjimi onu kurtarmaya adanmıştım.

Kendime dakikaların geçtiğini hatırlatıp duruyordum. Her seferinde, durup Bayan Terwilliger'a ne yapmam gerektiğini söylemem gerektiğini düşünüyor, suya bakmak için kendimi zorluyordum. *Sonya. Sonya. Sonya'yı düşün.* Ve hala hiçbir şey olmuyordu. Sonunda sırtımdaki ağrıdan oturamaz hale gelince gerinmek için ayağa kalktım. Kaslarıma da kramp girmişti. Oturma odasına döndüm. Orada bulunduğumdan beri bir buçuk saat geçmişti.

"Bir şey oldu mu?" diye sordu Bayan Terwilliger.

"Hayır," dedim. "Bir şeyleri yanlış yapıyorum herhalde."

"Zihnini odaklıyor musun? Onu düşünüyor musun? Onu bulmayı?"

Odaklanmak kelimesini duymaktan bıkmıştım artık. Büyüye karşı başta duyduğum kaygının yerini sinir alıyordu. "Evet, evet, evet," dedim. "Ama işe yaramıyor."

Omuz silkti. "İşte bu yüzden senin için izin aldık. Bir daha dene."

Adrian bana anlayışla baktı. Tam bir şey söyleyecekken bir kez daha düşündü. Oradan ayrılmak üzereydim ki can sıkıcı bir düşünceyle durdum.

"Ya yaşamıyorsa?" diye sordum. "İşe yaramamasının nedeni bu olabilir mi?"

Bayan Terwilliger başını salladı. "Hayır. Öyle olsa bile bir şeyler görürdün. Ve bunu anlardın."

Atölyeye dönüp bir kez daha denedim, sonuçlar aynıydı. Bayan Terwilliger'la konuşmaya gittiğim bir sonraki seferde, bir saat bile geçmediğini gördüm. "Bir şeyleri yanlış yapıyorum,"

diye üsteledim. “Ya o ya da büyüyü başta beceremedim. Veya bu büyü gerçekten beni aşıyor.”

“Eğer seni tanıyorsam, büyü kusursuzdur,” dedi. “Ve hayır, seni aşmıyor. Ama bunu gerçekleştirmek senin elinde.”

Batı felsefesi zırvalarını çözümleyemeyecek kadar yorgundum. Tek kelime etmeden arkamı dönüp ağır adımlarla atölyeye yürüdüm. Orada vardığımda izlendiğimi fark ettim. Başımı kaldırdığımda Adrian’ı görünce derin bir oh çektim.

“Dikkat dağıtmak yok, unuttun mu?” dedim.

“Kalmayacağım,” dedi. “Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Tabii... demek istediğim, bilmiyorum. İnsan bütün bunlarla nasıl iyi olursa öyleyim.” Gümüş tabağa doğru başımı salladım. “Belki de beni buradan çıkarmalısın.”

Bir an için düşünüp başını salladı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

İnanmaz gözlerle ona baktım. “Hani istemediğim şeyleri yapmak zorunda değildim? Hani mertçe beni koruyacaktın?”

Manidar gülümsemelerinden biri dudaklarında belirdi. “Pekala. Bu, inançlarına uymadığı için yapmak istemediğin zamanda kaldı. Artık çizgiyi aştığına göre, sorunun, biraz karamsarlıkla bunu yapabileceğine inanmamandan kaynaklanıyor. Ve dürüst olmak gerekirse bu deli saçması.”

“Biraz karamsarlık mı?” diye bağırdım. “Adrian, iki saatten fazladır bir kase suya bakıyorum! Saat bir buçuğa geliyor. Yorgunum, kahve istiyorum ve vücudumdaki tüm kaslar ağrıyor. Ve şu esansın kokusundan kusmak üzereyim.”

“Bütün bunlar çok sıkıcı,” diye onayladı. “Ama son zamanlarda bize doğruyu yapmak için zorluklara katlanmakla ilgili bir ders verdiğini hatırlıyorum. Sonya’ya yardım etmek için bunu yapamayacağını mı söylüyorsun?”

“Ona yardım etmek için her şeyi yaparım! Yani gücümün yettiği her şeyi. Ve bunun öyle olduğunu düşünmüyorum.”

“Emin değilim,” dedi. “Jackie’yle konuşmak için epey zamanım oldu. Biliyor musun, ona bu şekilde hitap etmeme izin verdi. Ve insanların yapabileceği büyülere dair çok şey öğrendim. Bununla pek çok şeyi başarabilirsin.”

“Bu doğru değil,” diye söylendim.

“Yine de buradasın ve Sonya’yı bulabilecek güce sahipsin.” Adrian duraksadı ve ardından bir karara vararak bana doğru bir adım attı. Elini omuzlarıma koydu. “Jackie bana bu tür şeylerde karşısına çıkan doğuştan yetenekli nadir insanlardan biri olduğunu söyledi. Az bir pratikle böyle bir büyü senin için çocuk oyuncağıymış ve bunu becereceğinden emin. Ben de ona inanıyorum. Büyü yeteneğin olduğuna dair bir kanıtım yok ama her şeye nasıl yaklaştığını görüyorum. Bunu başarmaman mümkün değil. Hiçbir şeyde başarısızlığa uğramazsın sen.”

O kadar bitkindim ki ağlayacağımı sandım. Üstüne yıkılıp daha önce söz verdiği gibi beni taşıyarak buradan götürmesini istiyordum. “Sorun da bu ya. Başarısız olmadım ama şimdi olacağım için korkuyorum. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ve bu da beni dehşete düşürüyor.” Özellikle de Sonya’nın hayatı bana bağlı olduğu için.

Adrian elini uzatıp yanağımdaki zambak dövmesini okşadı. “Bu gece bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyeceksin çünkü başarısız olmayacaksın. Sen bunu yapabilirsin. Ve ne kadar sürerse sürsün yanında olacağım, tamam mı?”

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. “Tamam.”

Adrian gittikten sonra tabureme geri döndüm ve bedensel, zihinsel yorgunluğuma aldırış etmemeye çalıştım. Bana söylediklerini düşündüm, nasıl başarısız olmayacağımı. Bana olan inancını düşündüm. Ve en önemlisi de Sonya’yı. Ona ne kadar çok yardım etmek istediğimi.

Üstünde yüzen saç teli dışında, dupduru suya bakarken tüm bunlar içimde dalgalanıyordu. Onca gümüşün üzerinde tek bir kırmızı çizgi. Bir ateş kıvılcımına benziyordu –gözlerimde giderek parlaklaşan bir kıvılcım. Derken daha belirginleşerek, etrafından yayılan çizgilerle bir yuvarlağa dönüşüverdi. Güneş diye fark ettim. Birisi, bir parça kontrplak üzerine portakal rengi bir güneş çizip zincirli bir tele asmıştı. Bayağı bir tuvalde bile, sanatçı, güneşi büyük bir özenle boyayıp ışınlarını güzelce biçimlendirmiş, boylarının birbirine uyumlu olmasına dikkat etmişti. Telin kendisi çirkin ve endüstriyeldi. Gözüm, telin üstüne asılmış elektrikli bir kutuya ilişti. Manzara, kahverengi ve kuraktı ancak uzaktaki dağlar, buranın Palm Springs olduğunu gösteriyordu. Wolfe’nin yaşadığı yere benziyordu. Şehrin dışında ve güzelim yeşilliklerin ötesindeydi. Tellerin arasında, tabelanın ardında, büyük, geniş bir bina göründü.

“Ay!”

Başım yere çarpınca bu hayal kayboluverdi. Tabureden düşmüştüm.

Ayağa kalkmayı başardım fakat tek yapabildiğim buydu. Her şey dönüyordu ve boş midem bulanıyordu. Üç saniye ya da üç saat sonra konuşma ve ayak sesleri duydum. Güçlü kollar beni tuttu. Adrian beni ayağa kaldırdı. Tabureyi tutarken masadan destek aldım ve oturmama yardım ettiler. Bayan Terwilliger gümüş tabağı bir kenara itip yerine peynir ve krakerlerle dolu normal bir tabak koydu. Ardından da bir bardak portakal suyu.

“İşte,” dedi. “Bunları ye. Kendini daha iyi hissedeceksin.”

O kadar yönümü şaşırmış ve güçsüz hissediyordum ki kendimi, tereddüt etmedim. Haftalardır ağzıma lokma koymamış gibi yiyip içtim. O sırada Adrian’la Bayan Terwilliger da sabırla beni bekliyordu. Ancak tabaktakileri yalayıp yuttuktan sonra ne yediğimi anladım.

“Kraker ve portakal suyu mu?” diye sızlandım. “Gecenin bu saatinde çok yağlı ve şekerli.”

Adrian dudak büktü. “Kalıcı hasar olmadığını gördüğüme sevindim.”

“Büyü kullanmaya devam edeceksen alış,” dedi Bayan Terwilliger. “Büyüler seni tüketebilir. Sonrasında kan şekerinin düşmesi anormal değil. Portakal suyu en iyi dostun olacak.”

“Asla alışmayacağım çünkü bunu bir daha yapmayacağım!” Gümüş tabakta gördüğüm imgeler aklıma gelince nefesim ke-sildi. “Sonya! Sanırım nerede olduğunu gördüm.” Gördüklerimi anlattım. Ama hiçbirimizin, bu yerin nerede olduğuna dair fikri yoktu.

“Normal bir güneş gibi olduğuna emin misin? Işınları olan?” diye sordu Adrian. “Çünkü avcıların eski Simyacı simgesini kullandıklarını düşünüyordun –çemberle nokta.”

“Öyle ama bu gerçekten –aman Tanrım.” Adrian’a baktım. “Amberwood’a dönmeliyiz. Hemen şimdi.”

“Dinlenmeden olmaz,” dedi Bayan Terwilliger. Sert öğretmen sesini kullanıyordu. “Bu iş, beklediğimden daha çok yordu seni. Burada yat, Desiree’yi ve okulu yarın hallederim.”

“Hayır.” Ayağa kalkınca bacaklarım bükülmeye başladı. Fakat sonunda durdular. Adrian bana destek olmak için kolunu belime doladı, belli ki vücudumun düzeldiğine inanmıyordu. “Oraya dönmem lazım. Sanırım orayı nasıl bulacağımızı biliyorum.”

Adrian, tasvir ettiğim güneşin ne kılıçta ne de broşürde olduğunu söylerken haklıydı. İkisinde de eski semboller kullanılmıştı. Hayalimdeki güneşe daha modern bir uyarlamaydı –ve onu ilk kez görmüyordum.

Hayalimdeki güneş, Trey’in dövmesiyle aynıydı.

BÖLÜM 20

TREY'İ BULMAYI söylemesi kolaydı. Normal bir saatte bile, bir kızın erkekler yurduna girmesi yeterince zordu. Ya yat zılinden sonra? Gecenin bir yarısında? Neredeyse imkansızdı. Daha yaratıcı seçeneklere bel bağlamak zorunda kaldım ve Adrian'ı eve götürürken, yolda Eddie'yi aradım. Asla suçluluk duymayacağım bir şey varsa o da Eddie'yi herhangi bir saatte aramaktı. Telefonunun sesi açıktı, kuşkusuz Micah buna çok sevinmiş olmalıydı. Telefonu yastığının yanında uyuduğunu sanıyordum.

“Evet?” Eddie'nin sesi sanki uyumuyormuş gibi hazır ve tetikte geliyordu. O böyle biriydi işte.

“Trey'i benim için uyandırman gerekiyor,” dedim ona. “Sonya kaçırıldı ve Trey'in dövmesine benzer bir logosu olan tuhaf bir yerde tutuluyor. Ne bildiğini öğrenmemiz lazım.”

Eddie, Sonya'nın kaçırıldığını ilk kez duyuyordu, buna karşın daha fazla bilgi istemedi ve yerini nereden bildiğimi de

sormadı. Son zamanlarda tehlikede olduğunun farkındaydı ve bu ufak mesaj, harekete geçmesi için yeterliydi. Sabaha kadar Trey'le konuşmamın bir yolu olmadığını görmekle birlikte, Eddie onu bulmayı başardığında ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de bir yerden başlamalıydık.

"Tamam," dedi Eddie. "Ben hallederim. Seni arayacağım."

Telefonu kapatınca esnememi bastırdım. "Eh, haydi bakalım. Umalım ki Eddie bir şeyler bulsun."

"Tercihen bu süreçte Trey'i dövmesin," dedi Adrian. Yolcu koltuğuna kıvrıldı. Uzun süren gecemizin onu da yorduğuna dair tek göstergeydi bu. Vampirlerin gece programından uzaklaşalı epey olmuştu. "Aksi halde, öğrenebileceklerimizi sınırlandırabilir."

"Eğer Trey bir şekilde bu işin içindeyse ona nazik davranabilir miyim emin değilim. Yine de... o olduğuna inanamıyorum."

"İnsanlar sürekli birbirlerini kandırır. Kendini düşün. Sence Trey, vampirleri dünyadan saklamaya yardım eden bir topluluğun parçası olduğunu biliyor mudur?"

"Aslına bakarsan... evet." Trey'in tuhaf davranışlarını düşündüm. "Jill'in Moroi olduğunu biliyor, bundan eminim. Hemen anlamadı belki ama anlayınca onu saklamamı söyleyip durdu. Sonya'ya saldırdıklarından sonra da *bana* kendine dikkat et dedi." Korkunç bir gerçeği kavramaya başlıyordum. "Biliyordu. Sonya'yla arkadaş olduğumu biliyordu. Muhtemelen saldırıdan da haberi vardı ve hiçbir şey söylemedi!"

"Eğer onun grubu seninkine karşı çalışıyorsa buna hiç şaşırırmam." Adrian'ın sesi yumuşadı. "Kendini daha iyi hisset-

meni sağlayacaksa, seni uyarmaya çalıştıysa biraz kafası karışık gibi geliyor.”

“Öyle olduğundan emin değilim. Ah, Adrian.” Arabayı kaldığı binanın önüne çektim ve sokak lambasının aydınlattığı sarı Mustang’i gördüm. “Arabayı dışarıda bırakmışsın. Çekilmediği için şanslısın.”

“Yerini değiştiririm,” dedi. “Ayrıca bana öyle bakma. Sekiz yüz metre alanı içinde. Kurallarını çiğnemedim.”

“Sadece dikkatli ol,” diye mırıldandım.

Latte’nin kapısını açıp bana baktı. “Okula gitmek istediğine emin misin? Sabaha kadar elin kolun bağlı olacak.”

“O zamana dek yapabileceğim pek bir şey yok zaten. Trey’e ulaşır ulaşmaz orada olmak istiyorum. Şimdilik Eddie’ye güveniyorum.”

Adrian beni bırakmaya gönülsüz görünüyordu fakat sonunda başını salladı. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Sonya’yı rüyalarımda bulabilecek miyim diye denemeye devam edeceğim. Önceden pek şansım olmadı ama...”

Ruhun en rahatsız edici güçlerinden birisi de kullanıcısının, diğerlerinin rüyasına girme becerisiydi. “Acaba uyumuyor olabilir mi?”

“Olabilir. Ona uyuşturucu vermiş de olabilirler tabii.”

İki seçenek de kendimi iyi hissetmeme yardımcı olmadı. Gitmeden önce bana son kez uzun uzun baktı. Amberwood’a dönünce, uykulu bir öğrenci muavini hiçbir yorum yapmadan, elini sallayarak içeri girmemi işaret etti. Bayan Weathers eve gideli uzun zaman olmuştu ve görünüşe bakılırsa gece nö-

betçisi pek de giriş çıkışlarımla ilgilenmiyordu. Merdivenlerden çıkarken telefonum çaldı. Arayan Eddie'ydi.

"Sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi ama sonunda oda arkadaşını uyandırabildim," dedi bana.

"Ve?"

"Orada değil. Sanırım geçen gece de yokmuş. Acil bir aile meselesi."

"Ne zaman döneceğini söylememiş mi?" Trey'in *ailevi meselelerinin* hepsinin, zannettiğimden daha sinsice olabileceğini düşünmeye başlıyordum. Ayrıca güneş dövmesine sahip tek kişinin o olmaması için can atıyordum.

"Hayır."

O gece yatakta dönüp durdum. Vücudum büyüden yorgun olmasına karşın, Sonya için o kadar endişeliydim ki kendimi uykuya bırakamıyordum. Bir çağrıyı duymama korkusu içinde uyanarak cep telefonumu kontrol edip duruyordum –sesi de en yüksek seviyeye ayarlamıştım. Sonunda vazgeçip kafeteryanın kahvaltı saatine birkaç saat kala yataktan çıktım. Duş alıp giyindiğimde ve kahve makinemi en hızlı konuma getirdiğimde kampüs açılmıştı. Pek işime yaradığı söylenemezdi ya.

Ondan sonra iki telefon görüşmesi yaptım. Önce Trey çalışıyor mu diye öğrenmek için Spencer's'ı aradım. Orada olmasını beklemiyordum. Fakat son birkaç gündür oraya gidip gitmediğini anlamak için iyi bir bahaneydi. Gitmemişti. Ardından Stanton'ı arayıp Sonya'nın kaybolduğunu bildirdim. Ona sınıf arkadaşlarımdan birinin vampir avcılarıyla bağlan-

tılı olduğuna dair ipucuna ulaştığımızı ve Sonya'nın büyük ihtimalle şehir dışında bir yerde tutulduğunu söyledim. Bilgilere nereden ulaştığımı açıklamadım. Zaten Stanton da genel olarak kaçırılma olayıyla o kadar meşguldü ki daha fazlasını sormadı.

Kahvaltıda *ailemi* Batı kafeteryada Micah'la otururken buldum. Eddie, Angeline ve Jill'in endişeli yüzlerinden, Sonya'nın başına gelenleri bildikleri açıktı. Micah'ın neşeli bir şekilde konuşmasının, diğerlerinin istedikleri konuyu tartışmalarını engellediğini hissettim. Micah bir şey sormak için Eddie'ye döndüğünde, eğilip Jill'in kulağına fısıldadım: "Onu buradan götür."

"Gitmesini mi söyleyeyim?" dedi fısıltıyla.

"Gerekiyorsa evet. Ya da onunla git."

"Ama ben de..."

Micah yeniden ona döndüğünde, Jill dudağını ısırdı. Yapmak zorunda kaldığı şey onu üzüyordu fakat çok geçmeden, son zamanlarda sık sık gördüğüm kararlı ifadeyi takındı. Micah'ın tabağına doğru başını salladı. "Hey, bitirdin mi? Bayan Yamani'ye bir şey sormam gerekiyor. Benimle gelirmisin?"

Micah neşelendi. "Elbette."

İkisi gittiğinde, Eddie ve Angeline'e döndüm. "Trey'den haber var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Eddie. "Bu sabah yine kontrol ettim. Oda arkadaşı yakında benden nefret edecek. Çocuğu suçladığımı söyleyemem."

“Bu beni deli ediyor!” dedim kafamı duvara vurma isteğiyle. “O kadar yakın olmamıza rağmen yine de elimizden bir şey gelmiyor. Her dakika Sonya’nın aleyhine işliyor.”

Yüzünü buruşturdu. “Hala yaşadığından emin miyiz?”

“Dün gece yaşıyordun,” dedim.

Eddie ve Angeline şaşkınlıkla bana baktı. “Nereden biliyorsun?” diye sordu Angeline.

“Olamaz!” Eddie’nin arkasına bakarken ağzım açık kaldı. “Trey!”

Gerçekten de Trey kızarmış gözleriyle az önce kafeteryaya girmişti. Nemli saçları, az önce duş aldığını gösteriyordu. Her yerindeki yaralarla çizikleri artık futbola atfetmeye imkan yoktu.

Tek kelime daha söylememe kalmadan Eddie harekete geçti. Angeline’le hemen onu izledik. Eddie’nin Trey’i oracıkta yakalamasını bekliyordum. Fakat Eddie bunun yerine Trey’in önüne yürüyüp yemek sırasına girmesini engelledi. Tam zamanında yanlarına geldim. “Bu sabah kahvaltı yok. Bizimle geliyorsun,” dedi Eddie.

Trey itiraz etmeye başladı ve ardından Angeline’le beni gördü. Jill de bir anda ortaya çıktı, Micah’ı kaybettiği belliydi. Trey’in yüzü üzüntülü -neredeyse bozguna uğramış- bir bakışla buruştu ve bezgince başını salladı. “Dışarı çıkalım.”

Eddie kapıdan çıkar çıkmaz, Trey’i tutup binaya dayadı. “Sonya Karp nerede?” diye sordu Eddie. Trey çok şaşırmış görünüyordu. Eddie uzun, ince ve kaslıydı ama pek çok kişi, onun gücünü hafife alıyordu.

“Eddie, geri çekil!” diye tısladım endişeyle etrafa bakınarak. Ben de içimde aynı dürtüyü hissediyordum doğru fakat bir öğretmen gelip de bir başka öğrenciyi hırpaladığımızı düşünürse sorgumuz pek de ileri gidemezdi.

Eddie, Trey’i bırakıp geri çekildi. Ama gözlerinde hala tehlikeli bir pırıltı vardı. “Onu nerede tutuyorsunuz?”

Eddie’nin sorusu, Trey’i durgun halinden sıyırmışa benziyordu. “Nereden öğrendiniz?”

“Soruları biz sorarız,” dedi Eddie. Trey’e bir daha dokunmamakla birlikte, ona yakınlığı ve duruşu, gerektiğinde daha da ileri gidebileceğini gösteriyordu. “Sonya hala yaşıyor mu?”

Trey tereddüt etti. Bunu bilmediğini söylemesini bekliyordum. “E-evet. Şimdilik.”

Eddie yeniden atıldı. Trey’in gömleğinin önünden tutup çocuğu kendine çekti. “Yemin ederim, sen ve senin kepaze ortakların ona elini sürerse...”

“Eddie,” diye uyardım onu.

Bir an için Eddie yerinden kıınıldamadı. Ardından, istemeyerek Trey’in gömleğini bıraktı fakat durduğu yerde kalmaya devam etti.

“Trey,” diye söze girdim Eddie’yi uyarırken kullandığım aynı mantıklı ses tonuyla –ne de olsa Trey’le arkadaştık, öyle değil mi? “Bize yardım etmelisin. Lütfen Sonya’yı bulmamıza yardım et.”

Başını salladı. “Yapamam Sydney. Bu senin iyiliğin için. O bir şeytan. Sana ne tür bir büyü yaptı ya da gerçek kimliğini sakladığı yanılsamasını nasıl sürdürüyor bilmiyorum ama

ona güvenemezsin. Sana baskı yapacak. Bırak da gereğini yapalım.”

Söyledikleri, tam da Savaşçıların propagandasıyla aynıydı. Buna karşın, Trey’in konuşma tarzında, duruşunda bir şeyler vardı... Onu sorgulamamı sağlayan şeyin ne olduğunu kestiremiyordum. İnsanlar, sosyal işaretleri anlama konusundaki beceriksizliğimle dalga geçiyordu fakat bu grup ondan her ne istiyorsa, tam anlamıyla uyuşmadıklarına bahse girebilirdim.

“Bu sen değilsin Trey,” dedim. “Bunu anlayacak kadar seni tanıyorum. Masum bir kadını öldüremezsin sen.”

“O masum değil.” İşte yine başladık –karmaşık duygular. Kuşku. “O bir canavar. Sen de onları tanıyorsun. Neler yapabileceklerini biliyorsun.” Jill’e doğru başını salladı. “Onun gibiler değil. Ama diğerleri. Yaşayan ölüler.”

“Sonya yaşayan ölüye mi benziyor?” diye sordu Eddie. “Gözlerinin kızardığını gördün mü hiç?”

“Hayır,” diye itiraf etti Trey. “Ama başka kayıtlarımız var. Onu Kentucky’de gören görgü tanıkları. Kurbanlarının raporları.”

Bütün bunlar karşısında sakın durmak çok zordu. Sonya’yı bir Strigoï’ken görmüştüm. Korkunçtu ve fırsatını bulsa arkadaşlarımla beni de öldürürdü. Onların, bir Strigoï’a dönüştüklerinde, hisleriyle ruhlarını kontrol edemedikleri doğrudu. İnsanlıklarıyla olan bağlarını yitiriyorlardı -ya da Moroi’larda her ne varsa- ve bir zamanlar oldukları kişiyle aynı olmuyorlardı. Sonya korkunç ötesi şeyler yapmıştı fakat artık o yaratık değildi.

“Sonya değişti,” dedim. “Artık onlardan birisi değil.”

Trey gözlerini kısıtı. “Bu imkansız. Seni kandırmışlar. Bir tür... bilmiyorum... kara büyüünün etkisindesin.”

“Bu şekilde hiçbir yere varamayız,” diye homurdandı Eddie. “Dimitri’yi ara. İkimiz yerin nerede olduğunu ona söyletiriz. Ben hapisten kaçtım. Oraya girmek daha zor olamaz.”

“Ah, öyle mi sanıyorsun?” Espri anlayışından yoksun bir gülümseme Trey’in yüzüne yayıldı. “Orası elektrikli tellerle çevrili ve silahlı adamlarla dolu. Artı, yoğun bir güvenlik önle- miyle korunuyor. Elini kolunu sallayarak giremezsin.”

“Neden hala hayatta?” diye sordu Angeline. Söylediği şeyin kulağa ne kadar tuhaf geldiğini anlamış olacaktı ki hemen ayrıntıları merak etmişti. “Yani... demek istediğim, öyle olduğuna memnunum. Ama madem o kadar kötü olduğunu düşünüyorsunuz, neden işini bitirmediniz?” Arkadaşlarımla bana baktı. “Üzgünüm.”

“Bu iyi bir soru,” dedi Eddie ona.

Trey’in cevap vermesi epey sürdü. Grubun sırlarıyla ey- lemlerini bize kanıtlamak arasında gidip geldiğine dair bir his vardı içimde. “Çünkü hepimizi test ediyorlar,” dedi sonunda. “İnfazı yapmaya layık kişiye karar vermek için.”

“Aman Tanrım,” dedi Jill.

“Bu, son zamanlardaki tüm yaralarını açıklıyor,” dedim. Ev içi şiddetle ilgili korkularım pek de uzak değilmiş. “Sana hiç- bir şey yapmamış olan bir kadını öldürmek için yarışıyorsun.”

“şunu söylemeyi kes!” diye bağırdı Trey sinirden çılgına dönmüş bir halde. “O masum değil.”

“Ama o kadar da emin değilsin,” dedim. “Öyle değil mi? Gözlerin, avcı dostlarının söylediğini söylemiyor.”

“Ailem benden bunu bekliyor. Hepimizin denenmesi gerekiyor –özellikle de sokak saldırısındaki bozgunun ardından. O zaman, onu öldürme yetkimiz elimizden alındı. Kendimizi affettirip bu işe layık olduğumuzu kanıtlamamız için konsey bu denemeleri düzenledi.” Birini öldürmek için *yetki* almak, mide bulandırıcı olmakla birlikte, ikinci kez düşünmemin nedeni diğer sözleriydi.

“Sen de oradaydın,” dedim. Kulaklarıma inanamıyordum. “Sokakta... ve o sendin! Beni yakalayan sendin!” Bana saldırının şaşkınlığını ve tereddütünün nedenini şimdi anlıyordum.

Trey’in yüzünden, bunun doğru olduğu okunuyordu. “Onlarla arkadaş olduğunu biliyordum. Hepinize bakınca bu anlaşılıyor, yine de ikinizden hemen emin olamamıştım.” Bunu Eddie’yle Angeline’e söylemişti. Sonra bana döndü. “Seninle ilk tanıştığımızda dövmeni fark ettim. Aldırış etmedim çünkü benim gibi bir şeylerin içinde olduğunu düşünmedim. Sadece zararsız vampirlerle takıldığını zannettiğim için o akşam orada olmanı beklemiyordum. Zarar görmeni hiç istemedim. Hala da istemiyorum. İşte bu yüzden, bu işin peşini bırakmalısın.”

“Bundan sıkıldım artık,” dedi Eddie. Bunca süredir sabırla beklemesi bile merak konusuydu. “O yerin kapılarını aşağı indirip...”

“Dur bir dakika.” Kafamda bir fikir oluşuyordu ve bu da çılgıncaydı. “Trey, Eddie’ye elini kolunu sallayarak oraya giremezsin dedin. Peki ya ben?”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu Trey şüphe ve kafa karışıklığı içinde bir ifadeyle.

“Ne olduğumu biliyorsun. Ne yaptığımı da.” Trey başını salladı. “Gruplarımız eskiden birlikteydi. Beni sokakta durduran adamlar bile, birlikte çalışmamız gerektiğini söyledi. Savaşçılar, Simyacı kaynaklarını istiyor.”

“Yani, karşılığında... ne vereceksin?” diye sordu Trey kaşlarını çatarak.

“Hayır. Sadece sizin kurulunuzla konuşmak istiyorum. Sonya’nın neden eskisi gibi olmadığını açıklamak. Tanıdığım bir Moroi belli bir büyü kullanıyor ve size...”

“Hayır,” dedi Trey anında. “Hiçbirisi içeri alınamaz. Onlara hoşgörümüz var ama o kadar. Hibritleriniz de kabul edilemez.” Yine, Eddie ve Angeline’e dönmüştü. Hibrit teriminin kullanıldığını ilk kez duyuyordum fakat anlamı açtı.

“Pekala,” dedim. “Sadece insanlar. Ben bir insanım. Grubunuz benimkiyle çalışmak istiyor. İzin ver, seninle geleyim. Silahsız. Liderlerinizle konuşup...”

“Sydney, hayır,” diye çıkıştı Eddie. “Oraya yalnız gidemezsin! Tanrı aşkına, Sonya’nın kafasını uçurmaya çalıştılar. Üstelik Clarence’ın, kendisini takip eden radikallerle ilgili söylediklerini unuttun mu?”

“İnsanlara zarar vermeyiz,” dedi Trey inatla. “Güvende olacak.”

“Sana inanıyorum,” dedim ona. “Ayrıca başıma bir şey gelmesine izin vermeyeceğini de biliyorum. Baksana, Sonya’nın neden eskisi gibi olmadığını merak etmiyor musun? Grubun-

dakilerin hata yapabileceğine hiç mi ihtimal vermiyorsun? Moroi'lara tolerans gösterdiğinizi söyledin. O da onlardan biri. Açıklamama izin ver. Konuşmam için bir şans vermenden başka hiçbir şey istemiyorum senden."

"Ve güvenlik garantisi," diye ekledi Angeline. O da Eddie kadar öfkelenmiş görünüyordu. Eddie, kızın sözlerine karşı başını salladı. "Onur meselesinde büyük konuşuyorsunuz değil mi? Güvende olacağına söz vermen gerek."

"Her şeyi onurumuz için yapıyoruz zaten," dedi Trey. "Eğer güvende olacağına söz veriyorsak, öyle olacaktır."

"Öyleyse onlara sor," diye ısrar ettim. "Lütfen? Benim için bunu yapmaz mısın? Arkadaşım olarak?"

Trey'in yüzü acıyla buruldu. Geçen ay, kurallara aykırı olan yüzük dövmesini silmesine yardım ettiğimde bana borçlu olduğunu söylemişti. Böylesi, sağlam bir onur duygusu olan biri bir yana, her arkadaşı mecbur ederdi. İşte o zaman, işin içinde onurdan fazlası olduğunu anladım. Trey'le arkadaşlık –hem de zannettiğimden daha da yakın. İkimiz de, çoğu zaman hoşlanmadığımız biçimlerde hayatlarımızı kontrol eden grupların bir parçasıydık. Eğer Trey'le bu kadar karşıt amaçlarımız olmasaydı, tüm bunlara gülüp geçebilirdik.

"Sorarım," dedi Trey. İçimden bir ses benzerliklerimizi düşündüğünü söylüyordu. "Sırf sen istedin diye. Ama hiçbir şey için söz veremem."

"Öyleyse şimdi sor," diye homurdandı Eddie. "Kaybedecek zamanımız yok. Ve tahminlerime göre Sonya da aynı durumda."

Trey buna itiraz etmedi. Duraksadım, birdenbire bunun akıllıca bir seçim olup olmadığını düşünmeye başladım. Trey'i gözden kaçırıyorduk ne olurdu? Onu sürükleye sürükleye Dimitri'ye götürsek daha mı iyiydi? Ya Sonya... ne kadar zamanı kalmıştı?

"Şimdi," diye tekrarladım Trey'e. "Onları şimdi aramalısın. Derse gitme." Sanırım bu sözleri ilk ve son kez söylüyordum.

"Söz veriyorum," dedi Trey. "Onları şimdi arayacağım."

Zil çalıp görüşmemizi sonlandırdı. Sonya'yı kurtaracak zamanımız olsaydı, arkadaşlarımdan hepsinin, anında kampüsü terk edeceğinden emindim. Trey'in gitmesine izin verdik. O da derse değil de yurduna geri döndü. Angeline -uzaklaştırma cezası yeni bitmişti-, Jill'le yanımdan ayrılırken ben de Eddie'yle tarih dersine gittim.

"Bu bir hataydı," dedi Eddie, Trey'in uzaklaştığı yere bakarken yüzüne gaddar bir ifade hakimdi. "Bana kalırsa ortadan kaybolacak ve Sonya'yı bulma şansımızı tamamen kaybedeceğiz."

"Öyle olacağını sanmam," dedim. "Trey'i tanıyorum. İyi bir insan. Strigoï'ların yok edilmesi gerektiğini düşünse bile, Sonya'dan yüzde yüz emin değil. Elinden geleni yapacaktır. Bence şu anda kendini paramparça hissediyor. Ona hayatı boyunca söyledikleriyle, kendi gözleriyle görmeye başladıkları arasında sıkışıp kalmış durumda."

Tanıdığın birine mi benziyor yoksa, diye sordu bir ses.

Bir yandan, Trey'in bana bir an önce cevap vermesini bekliyordum –mesela kimya dersinde. Ancak o gün ne orada ne

de okulda başka bir yerdeydi. Sanırım bu tür şeyler zaman alıyordu. Sabrımla güvenim, günün sonunda bir mesajla ödüllendirildi: *Hala yokluyorum. Bazıları konuşmak istiyor. Diğerlerini ikna etmek gerekiyor.*

Trey'in mesajını Eddie'ye gösterdiğimde, bunu sağlam bir kanıt olarak almadı. Ama Trey şehirden ayrılıyorsa, böyle bir şey yazacağını sanmıyordum. Eddie, Dimitri'yle biraraya gelip bu yeni gelişmeyle ilgili stratejileri tartışmak istiyordu. Böylece, şehre grup olarak yolculuk etmeye karar verdik. Aileme yarım saat sonra Doğu Kampüsü'nde buluşacağımıza dair bir çağrı gönderdim. İlk gelen Jill oldu. Beni gördüğünde durdu.

"Vay canına, Sydney... saçların."

Brayden'a mesaj yazıyor, bu haftasonu onunla takılamayacağımı söylüyordum. Telefonda başımı kaldırıp Jill'e baktım. "Nesi var?"

"Katlarının kesiliş biçimi. Yüzüne çok yakışıyor."

Yine bana o tuhaf tavırla bakıyordu. "Eh, evet," dedim konuyu değiştirme umuduyla. "İı, evet. İyi bir saç kesimi. Öncesinde Micah'tan kurtulmak zorunda olduğumuz için üzgünüm."

Birkaç saniye sürmekle birlikte, dikkatini dağıtma girişimim onu saçıma bakınca girdiği transtan çıkardı. "Ah, hayır. Sorun değil. Demek istediğim, zaten ilişkimiz giderek garip bir hal alıyor."

"Öyle mi?" Micah'ı en son gördüğümde, her zamanki gibi neşeli görünüyordu. "Hala sorun mu yaşıyorsunuz?"

"Sanırım ben yaşıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Onunla ve arkadaşlarıyla takılmaya bayılıyorum. Ama sürekli,

aramızda bir şey olamayacağını hatırlayıp duruyorum. Bu sabahki gibi. Onun bir parçası olamayacağı, kocaman bir dünyamız var. Ve ona yalan söyleme ya da onu hayatımdan uzak tutma fikrine katlanamıyorum. Bunu yapmak zorunda kalabilirim... gerçekten. İlişkimizi bitirmek. Bunu daha önce ima ettiğimi biliyorum fakat bu kez ciddiym.

“Böyle bir şey yaparsan yanındayız,” dedim. Teknik açıdan doğru söylüyordum. Buna karşılık, sonrasında Jill ağlayarak bana gelirse ne diyeceğimden pek de emin değildim. Belki böyle bir harekette bulunmadan önce, ayrılıkla ilgili uygun bir rehberlik kitabı bulabilirdim.

Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. “Saçma olan ne biliyor musun? Demek istediğim, bir erkekten diğerine atlamak istemem -ve Micah’ı hala önemsiyorum- ama Eddie’nin ne kadar iyi bir erkek olduğunu fark etmeye başladım.”

“O *harika* bir erkek,” diye onayladım.

“Moroi ve dampirlerin birlikte olması büyüdüklerinde önerilmez ama şimdi... yani St. Vladimir’ste biraraya gelen birkaçından haberim var.” Utangaç bir şekilde güldü. “Biliyorum, biliyorum. Böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmemeliyim. Bir seferde bir erkek. Ama yine de... Eddie’yi daha fazla gördükçe -o kadar cesur ve kendinden emin ki. Bizim için her şeyi yapar, biliyorsun değil mi? San ki gerçek hayattaki bir roman kahramanı gibi. Ama işine o kadar bağlı ki büyük ihtimalle benim gibi biriyle ilgilenmez. Biriyle çıkmaya zamanı yok.”

“Aslına bakarsan,” dedim, “bence seninle gayet ilgilenir.”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Gerçekten mi?”

Jill’e her şeyi anlatmak istedim. Fakat sözlerimi dikkatle seçtim. Eddie kişisel meselelerini kendi başına halletmek konusunda benimle konuştuktan sonra, onun sırlarını vermek istemiyordum. “Sürekli ne kadar zeki ve becerikli olduğundan bahsediyor. Bence bir şeylere kesinlikle açık.” Ayrıca onun sevgisine layık olmadığını da söylemişti fakat bu kararı, Jill peşinden koşarsa yok olup giderdi.

Jill düşüncelere daldı. Eddie’yle Angeline yürüyerek yanımıza gelirken bu konuyla ilgili başka söz etmedik. Arabayla şehre gittik. Jill’le iki dampiri Adrian’ın evine bırakıp birkaç işimi hallettim. Trey’i beklemek işkence gibiydi ve kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Buna ek olarak, bazı Simyacı malzemelerim azaldığı için, Savaşçılar cephesiyle riskli bir işe girişmeden her şeyimin eksiksiz olması gerektiğini düşünüyordum.

Paket yaparken telefonum çaldı. Trey’di. Aramayı cevaplamak için aktardan dışarı çıktım.

“Tamam,” dedi. “Gelebilirsin. Bu akşam seninle buluşacaklar. Ama sadece sen olacaksın.”

İçimi kaygıyla merak duygusu sardı. Bu akşam. Şaşırtıcı derecede erken geliyordu ama yine de istediğim de buydu. Sonya’yı oradan çıkarmalıydık.

“Seni oradan yedide alacağım,” diye konuşmasını sürdürdü Trey. “Ve... üzgünüm ama gözün bağlı gitmen gerekiyor. Ve biri bizi takip etmesin diye kontrol edeceğim. Eğer böyle bir şey olursa her şey biter.”

“Anlıyorum,” dedim, göz bağı bu işi daha da korkunçlaştırıyordu. “Hazır olacağım. Teşekkür ederim Trey.”

“Ayrıca,” diye ekledi, “kılıcı geri istiyoruz.”

Trey’in beni Adrian’dan alması için birtakım düzenlemeler yaptım. Çünkü içimden bir ses, Dimitri’yle Eddie’nin, öncesinde bana söyleyecek çok şeyi olduğunu söylüyordu. Gerçekten de Trey’le konuşmamı bitirir bitirmez onları arayıp bilgi verdim. Ayrıca Stanton’la konuşup son gelişmelerden bahsettim. Ona daha önceden danışmam gerektiği aklıma geldi ama öncelikle Trey’den kesin bir cevap almayı beklemiştim.

“Tek başına gideceğin fikrinden hoşlanmadım,” dedi. “Yine de sana zarar vermeleri pek ihtimal dahilinde görünmüyor. Gerçekten de insanlardan uzak duruyorlar, özellikle de bizden. Ve eğer Karp’ı buraya getirme şansın olursa, bu bizi Moroi’larla yaşayabileceğimiz bozuşmalardan kurtarır.” Ama Stanton’ın sesinden, benim güvende olacağımı düşünmekle birlikte, Sonya’yla ilgili pek de iyimser olmadığı anlaşılıyordu. “Dikkatli olun Bayan Sage.”

Adrian’ın evine vardığımda gergin bir hava esiyordu. Dimitri, Eddie ve Angeline’in heyecanlı olduğu çok açıktı. Muhtemelen bunun sebebi, olayın dışında kalmalarıydı. Şaşırtıcı bir şekilde Adrian da tedirgin görünüyordu fakat nedenini kestiremiyordum. Jill onu endişe içinde izliyor ve sürekli birbirlerine bakıp duruyorlardı. Kuşkusuz, bağ yoluyla görünmeyen mesajlar iletiyordu Jill’e. Sonunda Adrian bir konuşmayı sona erdirir gibi bakışlarını ondan ayırdı. Jill iç çekip mutfakta bulunan diğerlerine doğru yürüdü.

Adrian'la konuşmaya başladım fakat Eddie işaret ederek beni yanına çağırdı. "Sana silah verelim mi vermeyelim diye tartışıyorduk," dedi.

"Haydi ama... gözümü bağlayacaklar. Sizce silah var mı diye üstümü aramazlar mı?"

"Bir yolu olmalı," dedi Dimitri. Oda klimalı olduğu için uzun ceketini giymişti. "Oraya tamamen savunmasız gitmene izin veremem."

"Tehlikede olan ben değilim," dedim, bütün gün aynı şeyi söylediğimi hissederek. "Deli olabilirler ama Trey'in dediğine göre, eğer söz verdilerse buna sadık kalacaklar."

"Sonya'nın böyle garantileri yok," diye işaret etti Dimitri.

"Hiçbir silah onu kurtarmama yardım edemez," dedim. "Mantığım dışında. Ve bu konuda yeterince silahlıyım."

Dampirler hala tatmin olmuş görünmüyordu. Kendi aralarında tartışmaya döndüler. Biraz su almak için yanlarından ayrıldım. Adrian oturma odasından bana seslendi. "Burada diyet kola var."

Buzdolabını açtım. Gerçekten de pek çok çeşit gazozla doldurulmuştu. Ve daha önce gördüğümünden çok daha fazla yiyecek vardı. Nathan Ivashkov'un cömertliğinin bir başka yararı. Bir kutu diyet kola kapıp kanepede oturan Adrian'ın yanına gittim.

"Teşekkürler," dedim kutuyu açarken. "Roma dondurmasından sonraki en güzel şey."

Adrian kaşını kaldırdı. "Bu bir tatlı ismi olmasın Sage."

"Öyle," diye kabul ettim. Bu dünyevi konu, tüm gerilimin ortasında rahatlatıcı gelmişti. "Dün söz etmen senin hatandı.

Şimdi aklımdan bir türlü çıkmıyor. Geçen akşamki yemekte canım çekti ve Brayden beni vazgeçirdi –büyük ihtimalle bu yüzden iyice kafama takıldı. Hiç böyle bir şey başına geldi mi? Bir şeye sahip olamayınca daha çok istersin.”

“Evet,” dedi acı acı. “Hep başıma gelir.”

“Neden bu kadar üzgünsün? Sence de yanımda silah olmalı mı?” Adrian’ın ruh halini kestirmek gerçekten çok zordu.

“Hayır, demek istediğini anladım ve bence haklısın,” dedi. “Oraya gitme fikrinden hoşlandığımdan değil.”

“Sonya’ya yardım etmeliyim,” dedim.

Beni inceleyip gülümsedi. “Biliyorum. Keşke ben de seninle gelebilseydim.”

“Ah öyle mi? Geçen gece beni tehdit ettiğin gibi koruyup oradan çıkaracak mısın?” diye dalga geçtim.

“Hey, eğer gerekirse yaparım. Sen ve Sonya. Her birinizi bir omzuma atarım. Çok erkeksi, ne dersin?”

“Hem de çok,” dedim yeniden şaka yaptığını duymaktan mutlu halde.

Neşesi solup tekrar ciddileşti. “Sana bir şey sorayım. Hangisi daha korkunç: Bir sığınak dolusu deli, katil insanların arasına girmek mi yoksa güvenli ama kaçık vampirler ve yarı vampirlerle olmak mı? Simyacıların bize karşı takıntılarını biliyorum ama eğer kendi ırkınıza bağlılığınız bu kadar güçlüyse... ne bileyim... insanların kendisi önemsiz mi oluyor?”

Adrian için şaşırtıcı derecede derin bir soruydu. Aynı zamanda, Keith’i görmek için Simyacı sığınağına yolculuğumu anımsatmıştı. Keith’in vampirlerle dost geçindiği ortaya çı-

kınca, babasının, oğlunun ahlaki karakteriyle ilgilenmediğini hatırladım. Ayrıca sokaktaki olayla, Savaşçıların kendileriyle ilgili gerçeği duyma konusunda ne kadar dik başlı olduklarını da düşündüm. Ve son olarak, mutfakta tartışan damplırlere baktım. Riski ne olursa olsun, Sonya'yla güvenliğimizi sağlamanın gizli saklı yollarını bulmak için beyin fırtınası yapıyorlardı.

Adrian'a döndüm. "Vampirleri seçerim. Kendi ırkına bağlılık ancak bir yere kadar gidebilir."

Adrian'ın yüzünde bir şeyler değişti fakat pek dikkat etmedim. Az önce dile getirdiğim sözlerin, Simyacılara büyük bir ihanet olduğunu fark ettiğim için beynimden vurulmuşu dönmüşüm.

Eddie'yle Angeline, bize yemek getirmek için çıktı. Eddie süreceği takdirde, arabamı almalarına izin verdim. Gittikleri zaman Dimitri biraz daha savunma tekniklerinden bahsetti. Ama o kadar kısa sürede öğrenilecek gibi değillerdi. Sürekli aklıma Wolfe'nin tehlikeli yerlerden kaçınmamızı söylediği geliyordu. Acaba oda dolusu vampir avcısına gittiğimi duysa ne derdi?

Eddie'yle Angeline gideli bir süre olmuştu ve sonunda döndüklerinde, restorana gitmenin çok uzun sürmesine sinirlenmişlerdi. "Zamanında döneceğimizi düşünüyorduk," dedi Eddie. "Korkarım, görevine gitmeden yemek yiyemeyeceksin."

"Yiyebileceğimden emin değilim zaten," diye itiraf ettim. Önceki cesurca sözlerime karşın tedirgin olmaya başlıyordum. "Arabaya ihtiyacın olursa bunlar sende kalsın."

Elinde anahtarla çantama doğru yürüyüp onları içine attı.
“Emin misin?”

“Evet.”

Omuz silkti ve anahtarları tekrar arayıp buldu. Adrian’ın onu kısık gözlerle izlediğini görünce şaşırdım. Bir şeye üzülmüş gibi görünüyordu. Bugün, sürekli değişen ruh hallerine ayak uyduramıyordum. Ayağa kalkıp Eddie’ye doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra daha da uzaklaştılar. Sanki bana birkaç bakış atıp fısıltıyla tartışıyorlardı. Herkes rahatsızdı ve aniden bir sohbet konusu bulup atılıyorlardı. Benimse tek yaptığım, önemli bir şey kaçırmışım hissiyle bir ona bir diğerine bakmaktı.

Trey saat tam yedide arayıp apartmanın önünde beklediğini söyledi. Sandalyemden kalkıp derin bir nefes aldım ve kılıcı kaptım. “Bana şans dileyin.”

“Seni çıkarayım,” dedi Adrian.

“Adrian,” diye uyardı Dimitri.

Adrian gözlerini devirdi. “Biliyorum, biliyorum. Endişelenme. Söz verdim.”

Ne sözü vermişti? Kimse bir açıklamada bulunmadı. Zemin katında oturduğu için yürünecek pek bir mesafe yoktu. Dışarı çıktığımızda Adrian beni tuttu. Elleri, kollarımda duruyordu. Hem dokunuşundan hem de beklenmedik hareketinden içim ürperdi. Genelde sadece Jill’e şefkat gösterirdi.

“Sage,” dedi. “Gerçekten. Dikkatli ol. Kahramanlık yapmaya çalışma –arkamızda bir oda dolusu kahraman bıraktık zaten. Ve... ne olursa olsun bilmeni isterim ki yapacağın şeyden hiç şüphe duymadım. Zeki ve cesurca.”

“Çoktan olup bitmiş de başarısızlığa uğramışız gibi konuşuyorsun,” dedim.

“Hayır, hayır. Yalnızca... yani, şunu bilmeni isterim, *ben* sana güveniyorum.”

“Pekala,” dedim biraz kafam karışmış bir halde. Yine bana bir şeyi söylemedikleri hissine kapıldım. “Umarım işe yarar.”

Ondan ayrılmaya, elinden kurtulmaya ihtiyacım vardı. Fakat bunu beceremiyordum. Her nedense gitmekte tereddüt ediyordum. Bana güven ve huzur veriyordu. Yanından ayrılır ayrılmaz, sahiden de kurtlar sofrasına doğru atıldığımı düşündüm. Birkaç saniye daha, oluşturduğumuz çemberde kendimi güvende hissederek bekledim. Derken gönülsüzce sıvıştım.

“Lütfen dikkatli ol,” dedi bir kez daha. “Sağ salim dön.”

“Merak etme.” Farkında bile olmadan haç kolyemi çıkarıp eline bastırdım. “Bu kez lütfen sakla. Ben dönene kadar sende kalsın. Eğer endişelenirsen ona bak ve onun için geri dönmek *zorunda* olduğumu hatırla. Üniformalar ve nötr renklerle gerçekten çok iyi gider.”

Kolyeyi bana geri verecek diye korktum. Fakat sadece başını sallayıp haçı sımsıkı tuttu. Kolyem olmadan kendimi biraz zayıf hissederek yürüyüp gittim. Yine de kolyenin Adrian’ı rahatlatmasını umuyordum. Birdenbire sıkıntım önemsiz geldi. Adrian’ın iyi olmasını istiyordum.

Trey’in arabasında yolcu koltuğuna geçtim ve hemen kılıcı verdim. Önceki gibi, içler acısı bir hali vardı. “Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu.

Neden herkes bana aynı soruyu soruyordu? “Evet. Kesinlikle.”

“Cep telefonuna bakayım.”

Telefonu uzattım ve o da kapattı. Göz bağıyla birlikte geri verdi. “Bunu takacağına inanıyorum.”

“Teşekkürler.”

Göz bağını tam geçirmeye koyulmuştum ki son bir kez apartmana baktım. Adrian hala orada duruyordu. Hafifçe gülümsemeyi başardı ve bir elini havaya kaldırdı... Ne? Güle güle mi diyordu? Bir kutsama mıydı? Emin olamadım ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Göz bağını takmadan önce en son gördüğüm şey, gün ışığında haçın parıldamasıydı.

Karanlığa dalıverdim.

BÖLÜM 21

GÖZÜ BAĞLI insanların, harekete ve yöne karşı doğuştan bir yetiye dayanarak, nereye gittiğini anladığı filmler görmüştüm. Ben böyle bir yetiye sahip değildim. Birkaç dönüşün ardından, Palm Springs'in neresindeydik kestiremiyordum – özellikle de takip edilmeyelim diye Trey'in biraz dolaylı bir yoldan gittiğinden şüphelendiğim için. Emin olduğum tek şey, I-10'a çıktığımızdı çünkü yol, otobandayız hissi uyandırıyor. Hangi yöne doğru gittiğimizi bilmiyordum ve kesin olarak ne kadar süre yolculuk yaptık, hiçbir fikrim yoktu.

Trey konuşmaya da pek yeltenmiyordu. Yine de sorularıma kısa cevaplarla karşılık veriyordu. “Vampir avcılarına ne zaman katıldın?”

“Işık Savaşçıları,” diye düzeltti beni. “Onların içine doğdum.”

“Demek bu yüzden sürekli aile baskısından ve sana karşı beklentilerinden bahsedip duruyorsun değil mi? Babanın spordaki performansıyla bu kadar ilgilenmesinin nedeni bu.”

Trey'in sessizliğini olumlu bir cevap olarak alıp daha da zorladım. Elimden geldiğince bilgi almaya ihtiyacım vardı. "Siz ne kadar sıklıkla toplantı yapıyorsunuz? Hep o şiddetli testlere mi giriyorsunuz?" Bu zamana dek Trey'in hayatının, notlar, bir iş ve aktif bir sosyal hayatı sürdüren herhangi bir liseli sporcudan pek de farklı olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Gerçekten de Trey'in çoğu zaman yaptığı şeyleri düşününce, Savaşçılara pek zamanı kaldığını hayal etmek imkansızdı.

"Düzenli toplantılarımız olmuyor," dedi. "Yani benim seviyemdeki gibiler için. Bizi arayana kadar bekliyoruz. Bu da çoğu zaman bir av söz konusu olduğunda gerçekleşiyor. Ya da bazen gücümüzü sınamak için yarışmalar düzenliyoruz. Liderlerimiz dolaşıyor ve ardından, hazır olmaları için farklı yerlerden Savaşçıları topluyor."

"Ne için hazır oluyorsunuz?"

"Tüm vampirlerin nihai cezasını vereceğimiz gün için."

"Gerçekten bunu yapmanın tek yolunun av olduğuna mı inanıyorsun? Sence yapılması gereken doğru şey bu mu?"

"Hiç onları gördün mü?" diye sordu. "O kötü, yaşayan ölü vampirleri?"

"Epey gördüm."

"Peki, yok edilmeleri gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Sana anlatmaya çalıştığım şey bu değil. Strigoi'lara karşı zerre kadar sevgi beslemiyorum, inan bana. Benim demek istediğim, Sonya onlardan birisi değil."

Daha fazla sessizlik. Sonunda otobandan çıktığımızı hissettim. Araba bir kez daha yavaşlayıp dönene kadar bir süre

daha ilerledik, ardından çakıl taşlı yola çıktık. Çok geçmeden durduk. Trey pencereyi açtı.

“Bu o mu?” diye sordu bilinmeyen bir adam.

“Evet,” dedi Trey.

“Cep telefonunu kapattın mı?”

“Evet.”

“İçeri al öyleyse. Aramanın geri kalanını yapacaklar.”

Bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Çakıl yolda ilerlemeyi sürdürdükten sonra, sıkıştırılmış çamurlu bir yola döndük. Trey durup arabayı kapattı. Dışarıdaki birinin kapımı açmasıyla aynı anda, kendininkini açtı. Omzuma konan bir el, beni öne doğru dürttü.

“Haydi. Çık şuradan.”

“Ona nazik davran,” diye uyardı adamı Trey.

Arabadan bir binaya götürüldüm. Bir kapının kapanıp kilitlendiğini duyduğum zaman, sonunda göz bağımı açtılar. Tavanlarında çıplak ampulleri olan boş bir odadaydım. Trey’le etrafımda dört kişi daha dikiliyordu –üç erkek ve bir kadın. Hepsi de yirmilerinde görünüyordu ve ikisi, beni kafede durduran adamlardı. Ayrıca hepsi de silahlıydı.

“Çantayı boşalt.” Bunu söyleyen Jeff’ti –havaya dikilmiş siyah saçlı, eski güneş sembolü altın küpe takan adam.

Dediklerini yapıp çantamın içindekileri, birkaç cüruf briketinin üstüne yerleştirilmiş kontrplaktan oluşan derme çatma masaya boşalttım.

Onlar eşyaları karıştırırken kadın da dinleme cihazı var mı diye bakmak için eliyle omzuma vurdu. Saçlarının rengi ber-

bat bir şekilde açılmıştı ve karmakarışıkta ama en azından üst araması profesyonel ve etkiliydi.

“Bu nedir?” Kafedeki sarı saçlı, kurutulmuş otlarla bitkiler dolu plastik bir poşeti kaldırdı. “Uyuşturucu kullanan tiplere benzemiyorsun.”

“O bir bitki karışımı,” dedim çabucak.

“Çantanda bitki mi taşıyorsun?” diye sordu şüpheyle.

Omuz silktim. “Biz yanımızda pek çok şey taşırız. Tabii buraya gelmeden, tüm asitlerle kimyasalları çıkardım.”

Bitki karışımını zararsız olarak kabul edip cüzdanım, el temizleyici ve tahta bilezik gibi diğer zararsız şeylerden oluşan yığına attı. İşte o anda, bu yığında bir çift küpe olduğunu fark ettim. Çapraşık helezonlarla ve minik taşlarla kaplı yuvarlak altın küpelerdi. Çok güzeldiler –fakat onları daha önce hiç görmemiştim.

Kesinlikle hiçbir şey için dikkatlerini çekmeyecektim. Özellikle de kadın cep telefonumu kapınca. “Bunu yok etmeliyiz.”

“Kapattım zaten,” dedi Trey.

“Yeniden açabilir. Onu takip edebilirler.”

“Böyle bir şey yapmayacak,” diye karşı çıktı Trey. “Ayrıca bu biraz paranoyakça değil mi? Gerçek hayatta kimse böyle bir teknolojiye sahip değil.”

“Neler var, görsen şaşırırsın,” dedi kadın.

Trey elini uzattı. “Bana ver. Ben saklarım. Buraya iyi niyetle geldi.”

Jeff başını sallayana kadar kadın tereddüt etti. Trey telefonu cebine koydu. Ona minnettardım. İçinde o kadar çok nu-

mara vardı ki bir daha yerine koyması eziyet olacaktı. Çantam güvenli olarak kabul edilince, eşyalarımı geri koyup yanıma almama izin verdiler.

“Pekala,” dedi sarı saçlı. “Haydi, arenaya gidelim.”

Arena mı? Böyle bir yerde bu neydi, anlamakta güçlük çekiyordum. Gümüş tabakta gördüğüm hayalimde, tek katlı ve yıkık dökük görünüşü dışında, binayı pek görememiştim. Bu oda o hayale çok uygun görünüyordu. Eskimiş broşürler Savaşçıların üslup anlayışının bir başka belgesiye bu *arenanın*, birinin garajı olmasını bekliyordum.

Yanılmışım.

Işık Savaşçıları, işleyişlerinin diğer alanlarında neye sahip değilse hepsini arenaya yatırmıştı. Ya da bana söylenildiği şekilde resmi adıyla Yüce Tanrı'nın Kutsal Aydınlığı Arenası. Burası pek çok binanın çevrelediği bir meydanın üstüne kurulmuştu. Oraya, bir avlu diyecek kadar ileri gitmezdim. Daha büyüktü ve toprak, arabadayken geçtiğimiz sıkıştırılmış kumlu çamurdandı. Ne gösterişli ne de ileri teknoloji ürünüydü bu yapılanma. Yine de onu incelerken, Trey'in Savaşçıların bu hafta şehre geldiğini söylediği zamanı düşünmeden edemiyordum.

Bunları bu kadar çabuk biraraya getirmeleri, bir şekilde etkileyiciydi. Ve korkutucu. Alanın karşılıklı taraflarına iki cılız, ahşap tribün dikilmişti. Bir tanesi, yaklaşık elli izleyici alıyordu. Oturanların çoğu, farklı yaş gruplarından erkeklerdi. Şüpheli, hatta acımasız gözleriyle, içeri girerken beni izliyorlardı. Bakışları, adeta dövmemi delip geçiyor, içime işliyordu.

Hepsi de Simyacılarla geçmişimizi biliyor muydu? Sade kıyafetler giymiş olmakla birlikte, tek tük altın parıltıları gözüme takılıyordu. Çoğunda ya eski ya modern güneş sembolü olan bir tür takı vardı –bir rozet, bir küpe...

Diğer tribünler neredeyse boştu. Üç adam -yaşlıca, babamın yaşına yakın- yan yana oturuyordu. Batmakta olan güneşin portakal rengi ışıkları altında parlayan, altın işlemeli sarı cüppeler giymişlerdi. Başlarında altın miğferler vardı ve eski güneş sembolü, noktalı çemberle işlenmişti. Onlar da beni izliyordu. Başımı dik tutup ellerimin titremesini gizlemeyi umuyordum. Eğer gözüm korkarsa Sonya'yı ikna edici bir biçimde savunamazdım.

Arenanın etrafında, uçlara asılmış her türlü şekil ve ölçüde afişler vardı. Ortaçağ duvar kilimlerini andıran, ağır bir kumaştan yapılmışlardı. Belli ki bunlar eski değildi ama yine de mekana lüks ve törensel bir hava katıyorlardı. Afiş tasarımları çok çeşitliydi. Bazıları gerçekten tarih kokuyor, vampirlerle karşı savaşı stilize edilmiş şövalyeler gösteriyordu. Onlara bakmak tüylerimi ürpertiyordu. Zamanda geriye gitmiş gibi, kendimi Simyacılar kadar eski bir grubun içinde düşünüyordum. Diğer afişler daha soyuttu, eski Simyacı sembollerini resmediyordu. Başkaları modern görünüyor, 'Trey'in sırtındaki güneşi betimliyordu. Bu yeni güneş yorumunun, günün gençliğinin ilgisini çekmek için yapılp yapılmadığını merak ettim.

Tüm bu süre boyunca düşünüp duruyordum: *Bir haftadan az. Bir haftadan az bir sürede tüm bunları yapmışlar. Bunları*

yanlarında taşıyarak geziyorlar, bu yarışlarla infazları gerçekleştirmek için kurmaya her an hazırlar. İlkel olabilirler ancak böylesi, onların daha az tehlikeli olduğu anlamına gelmiyor.

Büyük izleyici topluluğuna, bir tür taşra milisi gibi itiş kakış hakim olmasına rağmen, silahlı görünmemeleri beni rahatlatıyordu. Silahlı olan, sadece yanımdaki muhafızlardı. Bir düzine silah benim için hala fazla olmakla birlikte, buna da razıyım –ve silahları daha çok gösteriş için kuşandıklarını umuyordum. Boş stantların en altına indik ve Trey yanıma geldi.

“Burası Işık Savaşçıları Yüksek Konseyi,” dedi Trey. Sırasıyla hepsine işaret etti. “Jameson Usta, Angeletti Usta ve Ortega Usta. Bu Sydney Sage.”

“Hoşgeldin küçük kardeş,” dedi Angeletti Usta vakur bir tavırla. Uzun ve karmaşık sakalları vardı. “İki grubumuzun birleşme zamanı çoktan gelmişti. Farklılıklarımızı bir kenara bırakıp tek bir vücut haline gelirsek çok daha güçlü olacağız.”

Elimden geldiğince nazik bir şekilde gülümsedim ve Simyacılardan, silah taşıyan bağnazları asla kendi saflarında hoş karşılamayacağını söylememeye karar verdim. “Sizlerle tanışmak büyük bir zevk efendiler. Gelmemeye izin verdiğiniz için teşekkürler. Sizlerle...”

Jameson Usta elini havaya kaldırıp beni susturdu. Gözleri, yüzüne göre çok küçük kalıyordu. “Hepsinin sırası gelecek. Öncelikle size, büyük mücadelede savaşmaları için gençliğimizi nasıl özenle eğittiğimizi göstermek istiyoruz. Siz nasıl zihinsel mükemmeliyeti ve disiplini teşvik ediyorsanız, biz de bunu bedensel olarak yapıyoruz.”

Söze dökülmeyen bir işaretle girdiğimiz kapı açıldı. Tanıdık bir yüz, arenanın ortasına yürüdü: Trey'in kuzeni Chris'ti. Altına eşofman giymişti, üstünde bir şey yoktu. Böylece, sırtındaki ışın saçan güneş gayet iyi görünüyordu. Yüzünde yırtıcı bir ifade vardı. Meydanın ortasında durdu.

"Eminim Chris Juarez'le tanışıyorsunuzdur," dedi Jameson Usta. "Dövüşün finalistlerinden birisi. Diğerini de tanıyorsunuz tabii ki. Kuzenlerin karşı karşıya gelmesi oldukça ironik olmakla birlikte, ikisi de şeytana karşı ilk saldırıda başarısızlığa uğradığı için yerinde."

Ağzım açık bir halde Trey'e döndüm. "Sen ha? Sonya'yı öldürmek için yarışanlardan birisin öyle mi?" Sözler, ağzımdan zar zor çıkmıştı. Telaş içinde konseydekilere döndüm. "Sonya'nın davasında savunma yapma şansım olduğu söylendi bana."

"Olacak zaten," dedi Ortega Usta, bunun anlamsız bir çaba olduğunu ima eden bir ses tonuyla. "Ama öncelikle şampiyonumuzu belirlemeliyiz. Rakipler, yerlerinizi alın."

Trey'in de üstünde eşofman olduğunu fark ettim. Futbol antrenmanına gidiyor gibi görünüyordu. O da tişörtünü çıkardı ve ne yapacağını şaşırınca bana uzattı. Tişörtü alıp olup bitenler karşısında şaşkınca ona bakmaya devam ettim. Kısa bir süre gözlerime baktı fakat sürdüremedi. Kuzeninin yanına gitmek için yanımdan ayrıldı. Jameson Usta, oturmam için beni çağırdı.

Trey'le Chris karşı karşıyaydı. İki üstsüz adamı incelediğim için biraz utanıyordum ama çok iğrenç bir şey olduğu

da söylenemezdi. Chris'le ilk tanıştığım izlenim hala değişmemişti. Trey'le ikisinin de fizikleri mükemmeldi. Sürekli çalışan ve idman yapan türden vücutlarıyla kaslı ve güçlüydüler. Chris'in tek avantajı boyuydu bu daha önce de dikkatimi çekmişti. *Boyu*. Sokak saldırısı anıları bir anda aklıma geliverdi. Bize saldıranları çok az görebilmemize karşın, kılıcı tutan, uzun boyluydu. Chris, Sonya'yı öldürme görevi verilen ilk kişi olmalıydı.

Bir başka cüppeli adam kapıda belirdi. Onun cüppesi konseydekilerden biraz daha farklı kesilmişti ve her nedense fazladan altın işlemesi vardı. Miğfer yerine, daha çok bir papazınkini andıran bir başlık takmıştı. Gerçekten de Chris'le Trey, adamın önünde diz çöktüğünde aynen böyle görünmüştü. Papaz, onların alınlarını yağla işaretleyip duyamadığım bir şeyler söyleyerek onları kutsadı. Ardından, omzunda kötülüğe karşı işareti yapınca şok oldum –Simyacıların kötülüğe karşı işareti.

Aklımın başına gelmesini sağlayan şey, kötü vampirler ya da eski sembollerin ortak kullanımıyla ilgili söylenenlerden çok, iki grubun bir zamanlar bağlantılı olmasıydı. Kötülüğe karşı işaret, sağ elle omuza çizilen küçük bir haçtı. Simyacılar eski çağlardan beri bunu korumuştular. Tüylerim diken diken oldu. Gerçekten de bir zamanlar aynıydık.

Papazın işi bittiğinde, bir başka adam öne çıkıp iki kuzene de kısa, kör, tahta bir sopa uzattı –bazen polislerin kalabalığı kontrol etmek için kullandığı türden bir sopaydı bu. Trey ve Chris saldırgan bir duruşla, sopaları vuruş pozisyonunda tutarak birbirlerine döndü. Topluluğu bir heyecan dalgası sardı.

Şiddet için can atıyorlardı. Akşam esintileri kuzenlerin etrafındaki tozları uçuşturdu fakat ikisi de yerinden kıımıldamadı. Kuşku içinde konseydekilere döndüm.

“Birbirlerine o sopalarla mı saldıracaklar?” diye sordum. “Ölebilirler!”

“Ah hayır,” dedi Ortega Usta son derece sakin. “Bu sınavlarda daha önce kimse ölmedi. Kuşkusuz yaralanacaklar ama bu, savaşılarımızı daha da güçlendirir. Genç erkeklerimizin hepsi, acıya katlanmayı ve dövüşe devam etmeyi öğrendi.”

“Genç erkekler,” diye tekrarladım. Bakışlarım, beni içeri alan ağartılmış sarı saçlı kadına yöneldi. Tribünlerin yanında durmuş, bir tarafında silahını tutuyordu. “Ya kadınlarınız?”

“Kadınlarımız da serttir,” dedi Ortega Usta. “Ve çok değerlidirler. Fakat arenalarda savaşmalarına da aktif olarak vampir avlamalarına da izin vermek gibi bir düşüncemiz yok. Böyle yapmamızın bir nedeni de onların güvende olmasını sağlamak. Biz kötülükle, onların iyiliği ve gelecek nesillerimiz için savaşıyoruz.”

Sopaları veren adam yüksek, arenayı çınlatan bir sesle kuralları duyurmaya başladı. Neyse ki Juarez kuzenler birbirlerine anlamsızca vurmayacaktı. Az sonra girecekleri dövüşün bir sistemi vardı. Birbirlerine belli yerlerinden vurabileceklerdi. Başka yerlere vurmak cezayla sonuçlanacaktı. Başarılı bir darbe puan kazandıracaktı. Beş puan toplayan ilk kişi galip gelecekti.

Bununla birlikte, dövüş başlar başlamaz umduğum kadar medeni olmayacağı belli oldu. Chris ilk darbeyi hemen indirip

Trey'in omzuna öyle bir çaktı ki irkildim. Kana susamış kalabalıktan, hayvani tezahüratlarla bağırışlar yükseliverdi. O seslere, Trey'in destekçileri dehşet tıslamalarıyla cevap verdi. Trey hiçbir tepki vermeden, Chris'e vurmaya çalışmaya devam etti. Yine de sonrasında omzunda fena bir morluk olacağı belliydi. İkisi de oldukça hızlı ve tetikteydi. Pek çok darbe girişiminden kurtulabiliyorlardı. Etrafta dolanıp birbirlerinin gardını düşürmeye çabalıyorlardı. Daha fazla toz havaya uçarak terli tenlerine yapışıyordu. Farkında olmadan öne eğilmiş, gerginlik içinde yumruklarımı sıkımdım. Ağzım kurumuştı ve en ufak bir ses çıkaramayacak haldeydim.

Uzak da olsa, Eddie'yle Angeline'in eğitimleri aklıma geldi. Kuşkusuz, onlar da hafif sıyrıklarla kurtuluyordu. Bununla birlikte korumayı ve Strigoi'u oynuyorlardı. Onların yaptığıyla, karşımdaki iki adamın birbirlerine en büyük zararı vermeye uğraşmaları arasında fark vardı. Chris'le Trey'i izlerken midemin düğümlendiğini hissettim. Şiddetten hiç hoşlanmazdım, özellikle de bu tür zalim gösterilerden. Sanki gladyatörler çağına geri fırlatılmış gibiydi.

Kalabalığın coşkusu artmaya devam ediyordu. Ayağa kalkmış, vahşice tezahürat yapıyor, kuzenleri teşvik ediyorlardı. Sesleri bu kurak çöl akşamında yankılanıyordu. İlk başta vurulmasına karşın, Trey kendini koruyordu. Chris'e darbe üstüne darbe indirirken izledim ve hangisinin midemi daha çok bulandırdığına karar veremedim: Arkadaşımın acı çekmesi mi yoksa başkasına vurması mı?

"Bu korkunç bir şey," dedim sonunda konuşmayı başarinca.

“Bu, dövüşte mükemmellik,” dedi Angeletti Usta. “Babalara da seçkin savaşçılar olduğu için pek de şaşılacak bir durum yok. Gençliklerinde de epey boks maçı yapmışlardı. Ön sırada olanlar onlar.”

Bana gösterdiği yere bakınca, yan yana oturan iki ortayaşlı adam gördüm. Kuzenleri cesaretlendirmek için bağırıırken yüzlerinde neşe dolu bakışlar vardı. Akraba olduklarını tahmin etmek için Angeletti Usta’nın yardımına bile ihtiyaç duymadım. Juarez soyunun özellikleri, bu adamlar ve oğullarında çok belirgindi. Babalar, kalabalık kadar hırsla tezahürat ediyor, Trey’le Chris yaralandığı zaman kıllarını bile kıpırdatmıyordu. Tıpkı benim ve Keith’in babasına benziyorlardı. Aile onuru ve grup kurallarına göre oynamak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Puanları takip edemez hale geldiğimde Jameson Usta, “Ah, bu iyi işte,” dedi. “Bir sonraki puan, kazananı belirleyecek. Rakipler eşit bir şekilde eşleştiğinde hep gurur duyarım. Doğru şeyi yaptığımızı o zaman daha iyi anlıyorum.”

İzlediklerimin doğru bir yanı yoktu. Gözlerim yaştan yanıyordu fakat bu, kuru, tozlu havadan mı yoksa kaygımdan mı kaynaklanıyordu kestiremiyordum. Şimdi Trey’le Chris’in üstünden ter boşanıyordu, göğüsleri dövüşte harcadıkları efordan inip kalkıyordu. İkisi de çizikler ve berelerle kaplıydı. Herkes son darbeyi kimin indireceğini görmek için beklerken arenadaki gerilim ortadaydı. Kuzenler hafiften duraksadı. Karar anının geldiğini anlarken birbirlerini ölçüp biçiyorlardı. Sonuncusu, en önemli darbe olacaktı. Chris heyecanlı ve ıslıl ıslıl gözlerle

önce davrandı. Öne doğru hamle yaparak Trey'in gövdesine bir darbe indirdi. Nefesim kesilmiş halde, panik içinde, kalabalıkla birlikte ayağa fırladım. Ses sağır ediciydi. Chris'in yüz ifadesinden, zaferin tadına varabileceği okunuyordu. Sonya'yı öldürecek darbeyi düşünüyor mu diye merak ediyordum. Gün batımı, yüzünü kan kırmızısı bir ışıqla yıkadı.

Belki temel kuralları öğrenmeye kadar yeterince Eddie'yi gördüğüm için olabiliirdi fakat birdenbire bir şeyin farkına vardım. Chris'in hareketleri çok aceleci ve baştan savmaydı. Kuşkusuz Trey bu darbeden paçayı sıyırmayı başarmıştı. Ben de rahatlayarak iç çektim. Koltuğuma gömüldüm. Trey'in yenileceğinden emin olanlar, öfke içinde haykırdı.

Trey'in yaptığı hamle, Chris'e saldırması için bir açıklık sağladı. Sinirlerim oynadı. Böylesi daha mı iyiydi? Bir hayatı sona erdirmek için Trey'in *yenmesi*? O nokta tartışılırdı işte. Trey şansını kullanmadı. İzlerken kaşlarımı çattım. Tam olarak beceriksizlik yaptığı söylenemezdi ancak işin içinde yanlış bir şeyler vardı. Dövüşmenin bir ritmi olur, içgüdülerle otomatik tepkiler devreye girerdi. Sanki Trey bir sonraki, şimdi vur, diyen içgüdüsel hareketine, bilerek karşı koyuyordu. Böyle yaparak da gardını açıkta bırakıyordu. Chris'ten bir darbe alıp yere serildi. Darbeyi kendim yemişim gibi bir elimi göğsüme koydum.

Kalabalık çılgına döndü. Ağırbaşlı ustalar bile yerlerinden fırlıyor, kimisi kabul kimisi korku çığlıkları atıyordu. Yerimde zor duruyordum. Her yanımda, oraya koşturup Trey iyi mi değil mi diye bakmak istiyordu fakat iki adım atmaya kalmadan, muha-

fızlarımdan silahlı birisinin beni vurup yere sereceğine dair bir his vardı içimde. Trey'in sendeleyerek ayağa kalktığını görünce, endişelerim biraz olsun azaldı. Chris, Trey'e zalimce sırtından vurdu, topluluk ismini haykırırken ağzı kulaklarına varıyordu.

Trey çok geçmeden kalabalık stantlara çekilerek kazananın yerini teslim etti. Babası onaylamaz gözlerle ona bakmasına rağmen tek kelime etmedi. Sopaları veren adam, iade ettiğim kılıçla Chris'e yaklaştı. Chris bunu başının üstüne kaldırdı, böylece daha çok alkış aldı. Yanımda Jameson Usta ayağa kalkıp bağırdı: "Yaratığı getirin!"

Ağır silahlar kuşanmış dört Savaşçı, Sonya'yı tozlu arena-ya sürüklerken ona yaratık demeye dilim varmazdı. Bacakları güçbela hareket ediyor gibiydi ve bu mesafeden bile, ona uyuşturucu verdikleri anlaşılıyordu. İşte bu yüzden Adrian, Sonya'ya rüyalarında ulaşamıyordu. Böylesi, aynı zamanda kurtulmak için neden büyü kullanmadığını da açıklıyordu. Saçları karman çormandı ve Adrian'daki son akşamında giydiği kıyafetleri vardı üzerinde. Üstü başı darmadağındı ama fiziksel istismara uğradığına dair herhangi bir işaret yoktu.

Ayağa kalkmaktan kendimi alamadım. Sarışın kadın, anında bir elini omzuma koyup beni zorla oturttu. Sonya'ya baktım. Ona yardım etmeyi çok istiyordum fakat güçsüz olduğumu o kadar iyi biliyordum ki. Korku ve öfkemi sineye çekerek yavaş yavaş tribünlere oturdum ve konseye doğru döndüm.

"Bana konuşma şansım olacağını söylemiştiniz." Onur binçileri aklıma geldi. "Bana söz verdiniz. Sizin için bir şey ifade ediyor mu bu?"

“Sözümüz, her şey demek,” dedi Ortega Usta gücenmiş bir tavırla. “Size bu şans vereceğiz.”

Sonya’nın gardiyanlarının arkasından, üstünde bağlama kayışları olan devasa bir tahta bloğu taşıyarak iki adam daha geldi. Doğrudan bir Ortaçağ filmi setinden fırlamışa benziyordu ve ne için kullanıldığını anlayınca midem düğümlendi: Kafa kesme. Karanlık bastırıyor, adamların arenaya uğursuz, titrek ışıklar saçan meşaleler çıkarmalarına neden oluyordu. İnsanın yirmi birinci yüzyıl California’sında olduğuna inanması mümkün değildi. Bir tür barbar kalesine gönderilmişim gibi hissediyordum kendimi.

Ve gerçekten bu avcılar barbardı. Sonya’nın muhafızlarından birisi arkadan kadını dizlerinin üstüne ittirerek, başını bloğun yüzeyine oturttu. Bir yandan da ellerini deri kayışlarla bağlıyordu. Sonya’nın sersem haline bakılırsa adamın sarf ettiği çabaya hiç gerek yoktu. Nerede olduğundan bile haberi olmamasını geçtim, hiçbir direniş gösteremeyen bir kadının hayatını bitirecekken, nasıl bu kadar bilmiş davranabiliyorlardı, inanamıyordum. Herkes Sonya’nın kanı için çığlıklar atarken kusacak gibi olduğumu hissediyordum.

Angeletti Usta ayağa kalktı ve arenaya bir sessizlik çöktü. “Ülkenin dört bir yanından burada harika bir şey için toplandık. Gerçekten esir aldığımız bir Strigoi olduğu için nadir ve kutsal bir gün bugün.” *O bir Strigoi olmadığı için*, diye düşündüm öfkeyle. Asla canlısını yakamayacaklar. “Onlar bizim gibi ahlaklı insanları zehirliyor ama günün birinde hepsini cehenneme göndereceğiz. Gerçek doğasını saklama yetisinden

dolayı, daha iyi canavarlar olan Moroi'lardan biriymiş gibi davrandığı için, özellikle sinsi olan bir tanesi bugün cehenne-me gidecek. Tabii Moroi'larla da başa çıkacağımız gün gelecek." Kalabalıktan onay homurtuları yükseldi. "Buna karşın, başlamadan önce, Simyacı tarikat üyemiz, bu yaratık adına konuşmak istiyor."

Onaylama çılgınlıkları yok olarak, yerini kızgın homurtular-la düşmanca bakışlara bıraktı. Huzursuzluk içinde silahlarını bana doğrultmuş muhafızlar, bir saldırı durumunda kendi dostlarından birine yönelirler miydi diye merak ettim. Angelletti Usta ellerini kaldırıp onları susturdu.

"Kız kardeşimize saygı göstereceksiniz," dedi. "Simyacılar akrabamızdır ve bir zamanlar hepimiz birdik. Bir kez daha kuvvetlerimizi birleştirmemiz önemli bir olay olur."

Yerine oturup bana işaret etti. Başka hiçbir şey önerilmediği için sıranın bana geldiği anlamını çıkardım. Davamı nasıl ve nerede savunacağımдан tam olarak emin değildim. Kararları kurul veriyordu fakat bu, herkesin duyması gereken bir şey gibi geliyordu. Ayağa kalkıp silahlı kızın hareket etmemi engellemesini bekledim. Beni engellemedi. Yavaş yavaş, büyük bir dikkatle tribünlere doğru indim ve Sonya'ya yaklaşmama-ya dikkat ederek arenada dikildim. Böyle bir şeyin pek iyi karşılanaacağını sanmıyordum.

Vücudumu konseye doğru çevirmeme karşın, başımı diğerlerine de hitap etmeyi umduğum bir yöne çevirdim. Daha önceden de raporlar vermiş, sunumlar yapmışım ama bu, her zaman bir konferans salonunda olmuştu. Vampir işleriyle ilgili

büyük bir gruba konuşmak bir yana, hayatımda hiç öfkeli bir topluluğa hitap etmemiştim. Oradaki yüzlerin çoğu gölgelerle kaplı olmasına karşın tüm o çılgına dönmüş, kana susamış gözlerin bana dikildiğini hayal edebiliyordum. Ağzım kurudu ve zihnim durdu. Hayatımda çok nadir karşılaştığım bir durumdu bu. Bir saniye sonra, korkumu üstümden atmayı başardım -gerçi tam olarak bunu başardığımı söyleyemezdim- ve söylemek istediğim şeyi hatırladım.

“Bir hata yapıyorsunuz,” diye başladım söze. Sesim kısık çıkmıştı. Boğazımı temizleyip kendimi daha güçlü görünmek ve duyulmak için zorladım. “Sonya Karp, bir Strigoi değil.”

“Kentucky’deki belgeleri elimizde,” diye araya girdi Jameson Usta. “Onun insanları öldürdüğünü gören tanıklar var.”

“Bu, o zamanlar Strigoi olduğu içindi. Ama artık değil.” Dövmenin, konuşmama engel olacağını düşünüp duruyordum fakat bu grup, vampir dünyasını gayet iyi biliyordu. “Geçen sene Simyacılar, vampirlerle ilgili epey bilgi edindi. Moroi’ların, sizin deyiminizle *iyi canavarların*, element büyüsü yaptıklarını biliyor olmalısınız. Yakın zamanda, psişik güçler ve iyileşmeye bağlı yeni bir tür büyü olduğunu öğrendik. Bu güç, ister insan ister dampir ister Moroi olsun, Strigoi’u ilk haline döndürebiliyor.”

Birkaç öfkeli karşı çıkış, anında bir taşkınlığa dönüşüverdi. Eylem halindeki kalabalık zihniyeti. Jameson Usta’nın onları tekrar susturması gerekti. “Bu,” dedi basitçe, “imkansız.”

“Bu durumun görüldüğü üç, hayır, dört vaka belgeledik. Daha önce Strigoi olan üç Moroi ve bir dampir, şu anda asıl

kimliklerine ve ruhlarına sahip.” Lee’yle ilgili şimdiki zamanda konuşmak tamamen geçerli değildi ama açıklama yapma gereği yoktu. Ayrıca bir zamanlar Strigoi olan birinin, bir daha aynısını olmak istemesini anlatmak, büyük ihtimalle savunmamda pek işe yaramayacaktı. “Ona bir bakın. Strigoi’a mı benziyor? Güneşin altında.” Pek güneş kalmamış olmakla birlikte, gün batımının kısa süreli ışınları bile, bir Strigoi’u öldürmeye yeterdi. Korkudan kan ter içinde kaldığıma göre, gayet yakıcı gün ortası güneşi altında da olabilirdim. “Sürekli bunun çarpık bir büyü işi olduğunu söyleyip duruyorsunuz ama onu hiç burada, Palm Springs’te, Strigoi olarak gördünüz mü?”

Kimse bunu hemen onaylamadı. Sonunda, Angeletti Usta şöyle dedi: “Güçlerimizi sokakta altetti. Gerçek haline döndüğü gayet açık.”

Dudak büktüm. “Böyle bir şey olmadı. Bunu yapan Dimitri Belikov’du –en büyük dampir savaşçılarından birisi. Üstünüze alınmayın ama tüm eğitimlerine rağmen, askerleriniz pek de yeterli değil.” Son sözüm, öfkeli bakışla karşılandı. Büyük ihtimalle, söyleyebileceğim en iyi şey değildi bu.

“Sizi kandırmışlar,” dedi Angeletti Usta. “Topluluğunuzun uzun zamandır perde arkasında Moroi’larla biraraya gelmesine şaşmamak lazım. Bizim gibi siperlerde değilsiniz. Strigoi’larla yüz yüze gelmiyorsunuz. Onlar yok edilmesi gereken, kötü, kana susamış yaratıklar.”

“Buna ben de katılıyorum. Ama Sonya onlardan biri değil. Ona bir baksanıza.” Cesaretim artıyor, sesim bu çöl akşamın-

da güçleniyor, daha da berraklaşıyordu. “Korkunç bir canavarı yakalamakla övünüp duruyorsunuz ama karşımda tek gördüğüm, uyuşturulmuş, eli kolu bağlı bir kadın. İyi iş. Gerçekten size layık bir düşman.”

Konseydeki hiç kimse, artık daha önceki gibi bana hoşgörülü bakmıyordu. “Sadece onu hizaya getirdik,” dedi Ortega Usta. “Bunu yapabileceğimizin bir göstergesi bu.”

“Masum ve savunmasız bir kadını hizaya getirdiniz.” Bu noktayı öne sürmenin işe yarayıp yaramayacağını bilmemekle birlikte, kadınlarla ilgili çarpık, mertçe görüşleri olduğunu bilmelerinin kötü olmayacağına karar verdim. “Ve daha önce de hata yaptığınızı biliyorum. Santa Cruz’da olanlardan haberdarım.” Clarence’ın peşine düşenlerle aynı grup olup olmadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Ancak konseyin, en azından bunu bildiği düşüncesine oynuyordum. “Daha heyecanlı üyelerinizden bazıları, masum bir Moroi’un peşine düştü. Marcus Finch size gerçeği söylediğinde nasıl hata yaptığınızı anladınız. O hatayı da düzeltmek için henüz geç değil.”

Ortega Usta’nın gülmesi beni şaşırttı. “Marcus Finch mi? Onu bir kahramanmış gibi ortaya mı sürüyorsun?”

Pek sayılmazdı, hayır. Adamı tanıımıyordum bile. Fakat bu çılgın insanları ikna etmiş bir insansa sağlam bir yanı olmalıydı.

“Neden bunu yapmayacakmışım?” diye sordum. “Doğruyla yanlışı ayırabiliyordu.”

Angeletti Usta bile kıkırdadı. “Onun *doğruyla yanlışı* anlayışını bir Simyacı’nın öveceğini hiç beklemezdim. Bu konuyla ilgili görüşlerinizin değişmez olduğunu sanıyordum.”

“Neden bahsediyorsunuz siz?” Raydan çıkmak gibi bir niyetim yoktu ancak bu yorumlar kafamı karıştırmıştı.

“Marcus Finch, Simyacılar ahanet etti,” diye açıkladı Angelelli. “Bilmiyor muydunuz? Dolandırıcı bir Simyacı’nın, Savunmanız için kullanacağınız son kişi olduğunu zannedirdim.”

Bir an için konuşacak cesareti toplayamadım. Yani... yani Marcus Finch’in bir zamanlar Simyacı olduğunu mu söylemek istiyordu? Hayır. Öyle olamazdı. Eğer öyle olsaydı, Stanton kim olduğunu bilirdi. *Tabii onunla ilgili bir kayıt olmadığı yalan değilse*, diye uyardı kafamdaki bir ses.

Jameson Usta beni dinlemekten bıkmıştı. “Buraya gelip doğru olduğuna inandığınız şeyi savunma girişiminizi takdir ediyoruz. Aynı zamanda, ne kadar güçlendiğimizi görebildiğinize de memnun olduk. Umarım bu haberleri düzeninize iletirsiniz. Çabalarınız, uzun süredir bildiğimiz bir şeyi ortaya koydu: Gruplarımızın birbirine ihtiyacı var. Açıkçası Simyacılar, yıllar boyunca işimize yarayacak bir sürü bilgi topladı –tıpkı bizim gücümüzün sizin işinize yarayabileceği gibi. Yine de,” dedikten sonra Sonya’ya doğru bakıp kaşlarını çatı. “Asıl nokta, niyetleriniz ne olursa olsun, gerçekten kandırıldınız. Haklı olduğunuza dair ufak bir olasılık varsa da yani aslında bir Moroi olduğu doğrusa... bozulduğu şansını göz ardı edemeyiz. İyileşmiş gibi davransa bile, bilinçaltında hala etkilerini taşıyor olabilir.”

Yine dilim tutulmuştu fakat bu kez görünüşte devamı kaybettiğim için değil. Jameson Usta’nın sözleri, Keith’in babasının, oğlunun rehabilitasyona geri götürüleceğini anlattığı

zamanki sözlerine çok benziyordu. Bay Darnell da böyle bir duyarlılıkla Keith'e tesir eden azıcık bir etkiyi bile riske edemeyeceklerini söylemişti. *Biz aynıyız*, diye düşündüm. *Simyacılarla Savaşçılar. Yıllar bizi ayırmış olabilir ama aynı yerden geliyoruz –hem amaçlarımız hem de kör tutumlarımız açısından.*

Ardından Jameson Usta şimdiye kadar duyduğum en şok edici şeyi söyledi. “Sadece bir Moroi olsa bile büyük bir kayıp olmayacak. Strigoi’ları hakladıktan sonra, eninde sonunda onların da sırası gelecek.”

Jameson Usta’nın sözleri karşısında kanım donmuştu. Sarışın kız tekrar öne çıkıp beni tribünlerin birinci sırasına oturttu. Hiçbir tepki vermedim, az önce duyduklarım karşısında şok olmuştum. Sıranın Moroi’lara gelmesiyle neyi kastediyorlardı? Sonya, bunun başlangıcı olabilirdi. Ardından da arkadaşlarımın geri kalanı ve sonra Adrian...

Angeletti Usta beni kendime getirdi. Konuşurken Chris’e doğru abartılı el hareketleri yapıyordu. “Bu dünyaya ışık ve saflık getirmek için bize bahşedilen kutsal güçle, bu yaratığı yok etme yetkisini sana veriyoruz. Başlayabilirsin.”

Chris gözlerinde bağınaz bir parıltıyla kılıcını kaldırdı. Hatta mutlu bir parıltı olduğu da söylenebilirdi. Öldürmek istiyordu. Dimitri’yle Rose pek çok kişi öldürmüştü fakat ikisi de bunun hiçbir neşeli yanı olmadığını söylemişti. Doğru olanı yaptıkları ve başkalarını korudukları için memnun olmakla birlikte, öldürmekten zevk almıyorlardı. Bana vampirlerin varlığının yanlış ve çarpık olduğu öğretilmişti fakat az sonra şahit olacağım şey, gerçek bir vahşetti. Asıl canavarlar bunlardı.

Haykırmak, ağlamak, kendimi Sonya'nın önüne atmak istiyordum. Zeki, şefkatli bir kişinin ölümü an meselesiydi. Derken, birdenbire, bir kurşun sesi arenadaki sessizliği delip geçti. Chris durup şaşkınlıkla başını kaldırdı. Geri çekilip anında silahlı muhafızlara baktım. İdam mangası olma yetkisini kendi üstlerine mi almışlardı merak ediyordum. Onlar da en az benim kadar şaşkın görünüyordu –çoğu diyelim. İkisi pek fazla duygu belirtisi göstermiyordu –çünkü yere düşmüşlerdi.

İşte o anda, Dimitri'yle Eddie arenaya çıkıverdi.

BÖLÜM 22

ARENADAN SİLAH sesleri yükselerek, daha fazla silahlı Savaşçı'yı deviriyordu. Dimitri'yle Eddie'nin yalnız olmadığını fark ettim –çünkü ikisinde de silah yoktu. Sesler, arenayı çevreleyen binaların çatılarından geliyordu. Toplanmış izleyici grubu savaşa katılmak üzere ayağa fırladığında, kaos ortamı oluştu. Çoğunun kendi silahları olduğunu fark edince nefesim kesildi. Yanımda düşen savaşçıdan kan gelmediğini görünce, büyük bir şok geçirdim. Omzuna küçük bir ok girmişti. Keskin nişancıların *mermileri* sakinleştirici olmalıydı. Kimdi bunlar?

Girişe dönüp bakınca, muhafız görünümlü birkaç kişinin arenaya girdiğini ve Chris de dahil olmak üzere Savaşçıların bazılarıyla dövüşmeye başladığını gördüm. Böylesi, Dimitri ve Eddie'ye, Sonya'yı kurtarmaları için fırsat sağladı. Onların yanında kızıl-sarı saçlar gözüme ilişti ve Angeline'in esnek endamını tanıdım. Dimitri hızla Sonya'nın kayışlarını kesip ka-

dını Eddie'ye doğru kaldırdı. Ateşli bir savaşçı yanlarına geldi fakat Angeline çabucak onu devirdi –sanki motivasyoncuların hoparlörüymüş gibi.

Yanımda ustalardan birisi bağıırıyordu: “Simyacı kızı yakala-yın! Onu rehin tutun! Onun için anlaşılmaya yanaşacaklardır!”

Simyacı kız. Doğru. O ben oluyordum.

Kavga gürültünün ortasında, kimse onu duymadı –biri dı-şında. Sarışın kız, sakinleştiricilerden yakayı sıyırmıştı. Bana doğru atıldı. Adrenalinim devreye girdi ve bir anda tüm kor-kularımı yendim. Varlığını bile bilmediğim bir refleksle çanta-ma uzanıp sözde *bitki karışımını* çıkardım. Onu açıp etrafıma saçarak kabaca *kör olarsın* diye çevrilebilecek Latince büyü-lü sözleri söyledim. Geleceği görmemi sağlayan büyüyle kıyas-lanınca, bu, şaşırtıcı derecede basitti. Elbette irademi gerekti-riyordu ama büyü'nün büyük bir kısmı, fiziksel bileşenlerine bağlıydı ve diğeri gibi, saatler süren bir konsantrasyon gerek-tirmiyordu. Güç neredeyse anında benden yayılıp içimi hiç beklemediğim bir heyecanla doldurdu.

Kız çığlık atarak silahını bıraktı ve gözlerini ovuşturmaya başladı. Yanımda oturan ustalardan çıkan dehşet çığlıkları, onların da etkilendiğini gösteriyordu. Körlük büyü'sü yapmış-tım, yakınımnda olanları, otuz saniye kadar bir süre için etkile-yecekti. Bir yanımda, büyü yapmanın yanlış olduğunu biliyordu fakat diğeri yanımda, geçici bir süre için de olsa, her an tetiği çek-meye hazır bu fanatiklerin bir kısmını durdurduğu için ken-dini zafer kazanmış gibi hissediyordu. Kıymetli zamanın bir saniyesini bile harcamaya niyetim yoktu. Oturduğum yerden

fırladığım gibi, girişin yakınındaki dövüşten uzaklaşmak için arenanın karşısına geçtim.

“Sydney!”

Onca ses arasında ismimi duymayı nasıl başardım bilmiyordum. Arkama bakınca, Eddie ve Angeline’in, Sonya’yı kapıdan taşıdığını gördüm. Duraksadılar. Eddie etrafına bakıp durumu değerlendirirken yüzü acı dolu bir ifadeyle buruldu. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. Onlarla gelmemi istiyordu. Toplanmış Savaşçıların çoğu arenanın ortasına koşturup Sonya’nın kurtarılışını engellemeye çalışıyordu. Bana büyük bir ihtimalle baskın geleceklerdi, arkadaşlarımla aramda bir duvar örmüşlerdi. Gerçekten biriyle dövüşmek istesem bile, fark edilmeden sıyrılmam imkansız görünüyordu –özellikle de yığınla insan hala, “O Simyacı kız,” diye bağırma-yı sürdürürken.

İnatla başımı sallayarak Eddie’ye bensiz gitmeleri için işaret ettim. Yüzünde, kararsızlıkla mücadele ettiğine dair bir ifade vardı ve bana ulaşmak için aramızdaki kalabalığı yarmamasını umut ediyordum. Kapıyı gösterip yeniden gitmesi için ısrar ettim. Aciz durumda olan Sonya’ydı. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Ne yapacağını görmek için beklemeksizin, arkamı dönüp işime devam ettim. Saklanmam için epey alan vardı. Ancak beni durdurmak için yeterince Savaşçı yoktu.

Kimisi kapılı kimisi pencereli pek çok bina, arenayı çevreliyordu. Onlara doğru yürüdüm, buna karşın elimde camı kırabileceğim bir şey yoktu. İki kapı asma kilitliydi. Böylece geriye kilitsiz iki kapı kalıyordu. Denediğim ilk kapıda görün-

mez bir kilit vardı ve açılmıyordu. Çılgına dönmüş bir şekilde ikinci kapıya koştum ve arkamdan birinin bağırdığını işittim. Sarışın kız gücüne kavuşmuş, peşimden geliyordu. Umutsuzca kapı tokmağını çevirdim. Hiçbir şey olmadı. Elimi çantama sokup Savaşçıların el temizleyici zannettiği şeyi çıkardım. İçindeki asidi metal tokmağa boşalttım. Gözlerimin önünde eriyiverdi. Kilidi etkisiz kılmasını umuyordum. Kapıyı omuzladım ve açıldı. Ardından arkama bakma cesaretini gösterdim. Beni kovalayan kişi yerde yatıyordu, sakinleştiricilerin bir başka kurbanı olmuştu.

Rahatlayarak bir oh çektim ve kapıdan içeri girdim. Beni ilk götördükleri garaja benzer bir yere açılmasını bekliyordum fakat bunun yerine, kendimi bir tür konutta buluverdim. Boş koridorlar, bir oraya bir buraya kıvrılıyordu. Yolumu kaybetmiş gibi hissettim kendimi. Herkes arenadaki kavganın içindeydi. Beşiklerle, açılmamış bavullar ve sırt çantalarıyla dolu derme çatma yatak odalarını geçtim. Ofis gibi görünen bir yeri fark ettiğimde, eşikte duraksadım. Katlanır masaların üstü kağıtlarla kaplıydı ve bunların arasında, Savaşçılara dair işe yarar bilgi olup olmadığını merak ettim.

İçeri girip araştırmayı öyle çok istiyordum ki. Savaşçılar, Simyacılar için bir bilmeceydi. O kağıtların arasında nasıl bir istihbarat olduğunu kim bilebilirdi ki? Moroi'ları koruyamaya yarayacak bilgi bulunuyorsa ne olurdu? Birkaç kalp çarpıntısı süresince tereddüt ettim, ardından gönülsüzce yoluma devam ettim. Gardiyanlar sakinleştirici kullanıyordu, oysa Savaşçıların silahları vardı –benim üstümde kullanmaktan çekinmeye-

cekleri silahlar. Buradan sağ çıkmamaktansa edindiğim bilgiyle çıkmak en iyisiydi.

Sonunda binanın uzak tarafına ulaşp yatak odasının camından dışarı baktım. Şimdi dışarısı o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Artık meşaleler de yoktu. Emin olduğum tek bir şey varsa o da arenanın yakınında olmadığımды. Böylesi, benim için yeterince iyi sayılırdı, yine de dışarı çıkan bir kapı olsaydı daha iyi olurdu. Kendi kapımı kendim yapmak zorundaydım. Bir sandalye kapıp pencereye doğru savurdum ve cam kolaylıkla kırıldığında şaşkına döndüm. Birkaç cam parçası bana çarptı ama beni yaralayacak kadar büyük değildi. Sandalyenin üstüne çıkıp ellerimi kesmeden pencereden çıkmayı başardım.

Dışarıda ılık ve karanlık bir hava vardı. Görünürde hiçbir elektrik lambası yoktu, sadece uçsuz bucaksız, karanlık toprak vardı. Orayı, Trey'in beni getirdiği, kapalı arazinin ters tarafı olarak algıladım. Hiç yol yoktu, geldiğimiz otobanın sesi duyulmuyordu. Ayrıca hiçbir yerde yaşam belirtisi de yoktu. Ki böylesi iyiye işaretti. Neyse ki normalde köşe başlarını tutan tüm Savaşçı muhafızları, gardiyanlarla savaşıyordu. Eğer Son-ya artık dışarıdaysa umudum gardiyanların geri çekiliyor olmasıydı –ve yolda beni almaları. Böyle yapmadıkları takdirde bile, geriye yürüyüp I-10'da otostop çekebilirdim.

Kapalı arazi çok geniş ve karmaşıktı. Etrafında yürüyerek hala otobana dair bir ize rastlamayınca huzursuz olmaya başladım. Etrafım ne kadar çevriliydi? Savaşçı topraklarından çıkabilmek için zamanım sınırlıydı. Şu anda beni arıyor

olabilirlerdi. Üstelik sınıra varsam bile, elektrik telleriyle başa çıkmam gerektiği gibi, sıkıntı verici bir sorunla karşı karşıyaydım. Yine de otobanı aramaktansa Savaşçı kampının bittiği noktaya doğru gitmek en iyisiydi.

Bir el beni omzumdan yakaladı. Çığlık attım.

“Sakin ol Sage. Silahlı çılgının teki değilim. Çılgın olabildirim belki, evet. Ama gerisi değil.”

Kuşku içinde gözlerimi ona diktim. Gerçi tepemde dikilen, uzun boylu, karanlık gölgenin kim olduğunu çıkarabildiğim de yoktu ya. “Adrian?” Boyu kadar yapısı da onunkine benziyordu. Baktıkça daha da emin olmaya başladım. Elleriyle titrememi durdurdu. Dostça bir yüz gördüğüme -onu gördüğüme- öyle memnundum ki bu rahatlamayla neredeyse kollarına gömülecektim. “*Gerçekten* sensin. Beni nasıl buldun?”

“Burada aurası sarı ve mor olan tek kişi sensin,” dedi. “Hemen dikkat çekiyorsun.”

“Hayır, demek istediğim beni burada nasıl buldun? Onca binanın arasında?”

“Diğerlerini izledim.” Zayıf ayışığında omuz silktiğini ancak görebilmiştim. “Yönleri pek takip edemem. Castile, Sonya’yla gelip rastgele bir kapıdan çıktığınla ilgili gevezelik ederken etrafta hızlı bir tur atayım dedim. Aslında bunu da yapamayacağımı düşünüyordum fakat gardiyanlar biraz meşguldü.”

“Sen *gerçekten* delisin,” diye atıldım, bu içler acısı yerde tek başıma kalmadığımı bilmekten büyük bir mutluluk duymama rağmen. “Savaşçılar o kadar çılgına döndü ki muhtemelen sana rastlarlarsa, görür görmez bir Moroi öldürebilirler.”

Elimi öne çekti. Şakalaşarak konuşmasına rağmen sözlerine bir sertlik hakimdi. Karşılaştığımız tehlikenin tam anlamıyla farkındaydı. “Öyleyse buradan çıksak iyi olur.”

Adrian beni geldiğim tarafa yöneltip binanın diğer tarafına dolandı. Hala otoban ışıklarını görmemekle birlikte, dönüp arazinin uzak kısmına doğru koşmaya başladı. Onunla birlikte koşuyor, elini bırakmıyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Gardiyanlar, binaların arka tarafında toplandıkları için görünemezler. Tellerin bir kısmı devre dışı bırakıldı –eğer tırmanabilirsen tabii.”

“Elbette tırmanabilirim. Beden eğitiminde dahi sayılırım,” dedim. “Asıl soru, sen tırmanabilir misin Bay Sigara?”

Teller netleşmeye başladı. “İşte bu kısım. Karışık çalılarının arkasında,” dedi Adrian. Çalı falan gördüğüm yoktu ama gözlerine güvendim. “Şunu biraz geçince gardiyanların menzil noktası olarak kullandıkları bölge otoyolu var. Arabam orada.”

Tellerin önünde durduk. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Yukarı baktım. “Hala çalışmadığına emin misin?”

“Ben geldiğimde öyleydi,” dedi Adrian. Yine de sesine kararsızlığın hakim olduğu anlaşılıyordu. “O adamların burayı düzeltmeye yetecek kadar toparlanacak zamanı olduğunu mu sanıyorsun?”

“Hayır,” diye kabul ettim. “Ama yine de emin olmak istiyorum. Demek istediğim, piyasadaki elektrikli tellerin çoğu kimseye önemli zarar vermez. Ama bilmemiz lazım.”

Etrafına bakındı. “Üstüne sopa atabilir miyiz?”

“Tahta iletken değildir.” Çantamı karıştırıp aradığımı buldum: Köpük tutma yeri olan metal bir kalem. “Umarım bunun üstündeki köpük, teller gerçekten sıcaksa büyük bir kısmını engelleyecek.” Yüzümü buruşturmamaya çalışarak, elimi uzattım ve bir yandan da yoğun elektrik akımının beni geriye uçurmasını bekleyerek, kalemin ucunu tellere değdirdim. Hiçbir şey olmadı. Bu tür tellerin çoğunda elektrik aralıklı olduğu için, kalemi yavaşça tellerin üstünde gezdirdim. Devamlı temasa ihtiyaç vardı. “Temiz görünüyor,” dedim bir oh çekip Adrian’a dönerken. “Sanırım artık... ahh!”

Parlak bir ışık gözlerimde patladı ve beni kör ederek, orada ne kadar görüş kazandıysam hepsini yok etti. Adrian’ın da şaşkınlıktan bağırıldığını duydum.

“İşte kız orada!” diye haykırdı bir erkek sesi. “Ve... *onlardan biri!*”

Feneri yüzümden çektiler. Gözümün önünde hala noktalar uçuşuyor olsa da iki iriyarı figürün bize doğru yaklaştığını gördüm. Silahları var mıydı? Zihnimde şimşekler çakıyordu. Silahlı olsalar da olmasalar da, görünüşe bakılırsa Savaşçılar, boş zamanlarında birbirleriyle dövüşme pratiği yaptıkları -ve Adrian’la benim açımdan böyle bir durum söz konusu olmadığı için, açık bir tehlikeydi.

“Kımıldamayın,” dedi içlerinden birisi. Aşağıya inen fenerin ışığında bir bıçak parıladı. Silah kadar kötü değildi belki ama harika da sayılmazdı. “İkiniz de bizimle içeri geliyorsunuz.”

“Yavaşça,” diye ekledi ötekisi. “Bir numara yapmaya kalkışmayın.”

Ama onlar için de kol yenimde biraz kalmıştı. Kalemı çabucak çantama koyup Bayan Terwilliger'ın ev ödevinden kalma bir hatıra daha kaptım: İnce, yuvarlak, tahta bir bilezik. Savaşçılardan ikisinin de bir şey yapmasına fırsat vermeden, tahta yuvarlağı dört parçaya ayırıp bir başka Latince efsun söyleyerek yere attım. Bana verdiği gücü ve sevinci bir kez daha hissettim. Adamlar çılgık attı –yön kaybetme büyüsü yapmıştım, dengeyi mahveden, görüşü bulanık ve gerçek dışı hale çeviren bir büyüydü bu. İşleyiş açısından körlük büyüsüne çok benziyor, etrafımdakileri etkiliyordu.

Öne doğru hamle yapıp saldırganlardan birini ittirdim. Hemen yere düştü. Büyü onu öyle güçsüz hale getirmişti ki karşı koyamadı. Diğer adam, sinirden kudurmuş bir şekilde fenerini düşürdü ve dengesini bulma çabaları işe yaramayınca yere yığıldı. Yine de yerde kaldığından emin olmak için göğsüne bir tekme attım ve o esnada fenerini aldım. Adrian'ın gece görüşü olduğu sürece buna pek ihtiyacım yoktu. Fakat büyüünün etkisi geçtiğinde, karanlıkta çaresiz kalacaklardı.

“Sage! Ne halt ettin bana öyle?”

Arkamı dönünce, Adrian'ın tellere yapışarak kendini yukarı çekmeye çalıştığını gördüm. Savaşçıları durdurma hevesiyle, büyüünün etrafımdaki *herkesi* etkilediğini unutmuştum.

“Ah,” dedim. “Özür dilerim.”

“Özür dilerim mi? Bacaklarım hareket etmiyor!”

“Asıl hareket etmeyen, iç kulağın. Yapma ama. Çiti tut ve tırman. Bir el, öbürünün önünde.”

Ben de telleri tutup onu teşvik ettim. Tırmanması çok güç bir tel değildi –ne elektrikli ne de dikenliydi. Ona tutunmak, Adrian’ın yön kaybını biraz olsun telafi etti. Yine de üste çıkar-ken hala yavaşlık. Şimdi yaptığım büyü, körlük büyüsünden çok az daha fazla sürmekle birlikte, Adrian onun etkisinden kurtulduğunda Savaşçılar da serbest kalacaktı.

Tüm engellere rağmen, tellerin üstüne çıkabildik. Diğer tarafa geçmek çok daha zordu ve dengemi sağlarken Adrian’ın dönmesine yardımcı olmak için epey bir akrobasi yapmam gerekiyordu. Epey bir tartışma sonunda, Adrian’ı aşağı inmesi için gereken doğru konuma getirmeyi başardım.

“İyi,” dedim. “Şimdi az önce yaptığının tam tersini yap, bir elini diğerinin önüne...”

Ya eli ya ayağı kayıverdi ve Adrian yere düştü. Yüksek bir mesafe sayılmazdı. Üstelik boyunun uzun olması da işine gelmişti –bacaklarını kullanıp ayağa kalkacak durumda da değildi ya. İrkildim.

“Veya kısa yolu da kullanabilirsin.”

Çabucak peşinden aşağı inip ayağa kalkmasına yardım ettim. Büyünün yarattığı kuvvetsizlik dışında yara almışa benzemiyordu. Bir kolumu ona dolayıp ağırlığını bana vermesini sağlayarak, artık biraz olsun görülebilen, bahsettiği yola doğru koşmaya başladım. Yine de *koşmak* zordu. Adrian’ı ayakta tutmak çok çaba gerektiriyordu ve sürekli tökezliyordum. Yine de binalardan yavaş yavaş, elimizden geldiğince uzaklaşmaya başladık. Adrian’ın durumu onu hantallaştırmış ve ağırlaştırmıştı. Boyu da işleri gerçekten zorlaştırıyordu.

Ardından, birdenbire büyü bozuldu ve Adrian hemen kendine geldi. Bacakları gücüne kavuştu ve tökezlemeden, normal bir şekilde yürümeye başladı. Ne olduğunu bile anlamadan, sanki o beni taşımaya başlamıştı ve dengemizi sağlamaya çalışırken birbirimize takılıp düştük.

“İyi misin?” diye sordum çekilirken.

“Şu anda iyiyim. Neydi o öyle ya?”

“Önemli değil. Önemli olan, o adamların da kendine geldiği. Belki yavaşlatacak kadar yumruk indirmişimdir.” Pek olası görünmüyordu bu. “Sen yine de koşmaya devam et.”

Böylece koştuk. Kuşkusuz, bir sigara tiryakisinin solunum sistemine sahip olsa da uzun bacakları bu durumu telafi ediyordu. Kolaylıkla beni geçebilecekken birlikte olabilmemiz için yavaşlıyordu. Ne zaman öne geçmeye başlasa yeniden elimi tutuyordu. Arkamızdan bağırış sesleri yükseliyordu. Bizi görmelerini zorlaştırmak için feneri kapattım.

“İşte,” dedi Adrian. “Arabaları görüyor musun?”

Yavaşça, karanlığın içinden iki SUV belirdi. Yanlarında ise çok daha dikkat çeken sarı bir Mustang duruyordu.

“Çok gizliymiş,” diye mırıldandım.

“Gardiyanların çoğu kaçmış,” dedi Adrian. “Ama hepsi değil.”

Cevap vermeme kalmadan, birisi beni arkadan yakaladı. Wolfe’yi gururlandıracak türden bir manevrayla, bize öğretmek için çok uğraştığı geriye doğru tekme atabilmeyi başardım. Bana saldırıyı gafil avlamıştım. Tam elinden kurtulmuşum ki arkadaşı beni yere ittirdi.

Arabalardan üç kişi koşarak geldi ve saldırganların üstüne atıldı. Üniforması haline gelen uzun ceketi sayesinde, grubu Dimitri'nin yönettiğini anladım.

"Gidin buradan," diye seslendi Adrian'la bana. "Nerede buluşacağımızı biliyorsunuz. Sizi koruyacağız. Çabuk gidin – yakında onlar da yola çıkar."

Adrian kalkmama yardım etti ve yine koşmaya başladık. Düşerken bileğimi incitmiştim, bu yüzden pek hızlı hareket edemiyordum. Fakat Adrian ilerlememe yardım ederek kendisine yaslanmama izin verdi. Tüm bu süre boyunca, Mustang'e ulaştığımızda bile kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Beni yolcu koltuğuna yöneltti. "İçeri kendin girebilecek misin?"

"Ben iyiyim," dedim içeri girerken acımın arttığını kabul etmek istemeyerek. Bizi çok fazla yavaşlatmamayı umuyordum. Adrian'ın benim yüzümden yakalanması fikrine katlanamıyordum.

Adrian ikna olmuş bir şekilde çabucak sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Motor gürleyerek çalıştı. Adrian, Dimitri'nin talimatlarını harfi harfine izleyerek, gıpta ettiğim bir hızda gidiyordu. Oysa bölge yoluna çıkınca, polisin olmaması imkansız gibiydi. Birkaç kez arkama baktım, ancak I-10'a çıktığımız zaman kimsenin bizi izlemediği anlaşıldı. Minnetle iç çektim ve hala sakinleşememekle birlikte başımı koltuğa yasladım. Güvende olduğumuza hala inanamıyordum.

"Pekala," dedim. "Nasıl oldu da beni buldunuz?"

Adrian hemen cevap vermedi. Verdiğinde ise bunu istemeyerek yaptığı belli oluyordu. “Eddie benim evdeyken, çantana bir izleme cihazı koydu.”

“Ne? Bu mümkün değil! Üstümü aradılar.”

“Eh, öyle bir alet gibi görünmediğine eminim... aslına bakarsan seninkiler verdi. Trey bu akşamki buluşmayı onaylar onaylamaz, Belikov iki saatlik mesafede olan tüm gardiyanlara telefon açıp destek getirmeye çalıştı. Simyacıları da arayıp biraz teknik bilgi paylaşımları için ikna etti.”

Az önce söylediklerinin bir kısmı çılgınca gelmişti, incelemeye nereden başlayacağımı bilemiyordum. Farkına bile varmadan her türlü dalavereyi yapmışlardı. Ve her şey olup bittiğinde bile, kimse bana bir şeyden bahsetmemişti.

Ayrıca Simyacılar da mı işin içindeydi?

Gardiyanlara beni takip etmelerinde yardım mı etmişlerdi yani?

“Küpeler,” dedim. “İzleyici, birinin içinde olmalı. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.”

“Nasıl çalıştığınızı düşününce buna hiç şaşırmazdım.”

Akşamla ilgili diğer gerçekler içime işlemeye başlamıştı. Korkumun son kalan kısmı da azalarak yerini öfkeye bıraktı. “Bana yalan söylediniz! Hepiniz! Ne yaptığınızı bana söylemeliydiniz –beni izlediğinizi ve bir saldırı planladığınızı! Bunu benden nasıl saklarsınız?”

İç çekti. “Hiç istemedim, inan bana. Onlara tekrar tekrar seni haberdar etmeleri gerektiğini söyledim. Ama herkes, cihazı öğrenirsen yanına almayı reddedersin diye korkuyordu. Ya

da bir şekilde hata yapıp planı o kaçıklara söylersin diye. Gerçi ben buna inanmıyordum ama.”

“Ona rağmen bana söylemeye tenezzül etmedin,” diye atıldım hala öfke içinde.

“Yapamazdım! Bana söz verdirdiler.”

Her nedense, onun ihaneti, diğerlerininkinden daha çok canımı acıtmıştı. Ona güvenmeye başlamıştım. Bana bunu nasıl yapabiliirdi? “Kimse Savaşçıları ikna edebileceğime inanmadı, bu nedenle herkes, bana söylemeden beklenmedik durum planları yapmaya girişti.” Onları ikna etmeyi *başaramadığımı* unuttun gitsin. “Birinin bana söylemesi gerekiyordu. En azından *sen* söylemeliydin.”

Sesinde haklı bir acı ve pişmanlık vardı. “Sana söyledim, bunu ben de istedim. Ama kapana kısıldım. İki grup arasında kalmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten çok senin anlaman lazım Sage. Ayrıca Trey’le arabaya bindiğinde söylediğim şeyi hatırlamıyor musun?”

Aslına bakılırsa hatırlıyordum. *Ne olursa olsun, bilmeni isterim ki yapacağın şeyden hiç şüphe duymadım. Zeki ve cesurca.*

Koltuğumda daha çok kamburlaşarak, ağlayacak gibi olduğumu hissettim. Adrian haklıydı. Bağlılık duygusunun farklı gruplar arasında gidip gelmesinin ne demek olduğunu gayet iyi biliyordum. İçinde bulunduğu durumu anlıyordum. Sadece içimde bencil bir yan, en güçlü bağı bana duymasını istiyordu. *Çabaladı*, dedi içimden bir ses. *Sana söylemeye çalıştı.*

Dimitri’nin Adrian’a söylediği gidilecek buluşma noktası, Clarence’ın evi çıktı. Mekan gardiyanlarla doluydu ve bazıları,

birbirinin yaralarını sarıyordu. İki taraftan da ölen olmamıştı. Gardiyanlar bu konuda çok temkinliydi. Işık Savaşçıları zaten vampirlerin yoz ve ahlaksız olduğunu düşünüyordu. Yangına körükle gitmeye ihtiyaçları yoktu.

Bu akşamki saldırı sorunu çözmüş değildi. Savaşçıların nasıl tepki vereceğine ya da kafalarında ölümcül bir misilleme olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Gardiyanlarla Simyacılardan bunu göz önüne aldıklarını düşünüyordum. Bu konuda herhangi birisi benimle fikirlerini paylaşacak mıydı, için için merak ediyordum.

“Seni iyileştirmeyi önermemem gerektiğini biliyorum,” dedi Adrian bana, bir grup gardiyanın arasında geçerken. “Oturma odasında bir yere otur, ben de hemen sana buz getireyim.”

Kendi buzumu kendim alabilirim demeyi düşünmeme rağmen, bileğimin ağrısı artmıştı. Başımı sallayarak yanından ayrıldım ve oturma odasına gittim. Orada birkaç tanımadığım gardiyanla, sevinçten yüzü parlayan Clarence vardı. Eddie’yle Angeline’in de orada olduğunu görünce şaşırdım. Yan yana oturuyorlar –ve *el ele mi tutuşuyorlardı*?

“Sydney!” diye bağırdı Eddie. Anında Angeline’in elini bırakıp koşarak yanıma geldi. Bana sarılınca şaşırdım. “Tanrı’ya şükürler olsun, iyisin. Seni orada bırakmak çok canımı sıktı. Bu, planın bir parçası değildi. Seni oradan Sonya’yla çıkar-mam gerekiyordu.”

“Tabii, belki bir dahaki sefere birileri bana plan hakkında bilgi verir,” dedim manidarca.

Eddie suratını ekşitti. “Bunun için üzgünüm. Gerçekten. Biz sadece...”

“Biliyorum, biliyorum. Rız olamayacağımı düşündünüz, bir şeyler yanlış gider diye korktunuz falan filan.”

“Üzgünüm.”

Onu tamamen affettiğimi söyleyemezdim ancak bu meseleyi daha da uzatamayacak kadar yorgundum. “Sadece şunu söyle,” dedim sesimi alçaltarak. “Az önce Angeline’le el ele mi tutuşuyordunuz?”

Kızardı. Kapalı arazideyken gösterdiği sertlikten sonra gülünç gelmişti. “İı... evet. Biz sadece... konuşuyorduk. Yani, işte... belki bir gün dışarı çıkabiliriz. Okulda değil tabii ki. Çünkü herkes bizi akraba zannediyor. Ve muhtemelen ciddi bir şey de olmaz. Demek istediğim, hala biraz küçük ama önceden düşündüğüm kadar kötü değil. Ayrıca o savaşta gerçekten bir harikaydı. Belki Jill’le fantezimi kafamdan çıkarıp normal flörtleşmeyi denemeliyim. Arabanı ödünç almama izin verirsen tabii.”

Ağzım açık kalmıştı. “Tabii ki,” dedim. “Filizlenmekte olan bir aşka engel olmak bana göre değil.” Ona Jill’in pek de bir fantezi olmadığını söylemeli miydim? Kimsenin işine karışmak istemiyordum. Eddie mutlu olmayı hak ediyordu ancak Jill’e ilgilenebileceğini söylediğim için elimde olmadan kendimi kötü hissediyordum. Olayları daha da karıştırmadığımı umuyordum.

Adrian bir torba buzla geri döndü. Koltuğa oturdum. Bileğimi ayak iskemlesine dayadıktan sonra buzun yerini ayarladı.

Buz, acıyı uyuşturmaya başladıkça rahatladım. Bir yerimi kırmamış olmayı umuyordum.

“Sence de çok heyecanlı değil mi?” diye sordu Clarence bana. “Sonunda vampir avcılarını kendi gözlerinizle gördünüz!”

O akşamı böyle bir şevkle anlatır mıydım pek emin değildim fakat ona hakkını vermiydim. “Haklıymışsınız,” dedim. “Size daha önce inanmadığım için üzgünüm.”

Nazikçe gülümsedi. “Sorun değil canım. Muhtemelen ben de yaşı, kaçık bir adama inanmazdım.”

Ben de ona gülümsedim ve ardından daha önce olanlarla ilgili bir şey geldi aklıma. “Bay Donahue... bundan önce vampir avcılarıyla karşılaştığınızda, Marcus Finch adında bir insanın sizin adınıza araya girdiğini söylemişsiniz.”

Clarence büyük bir hevesle başını salladı. “Evet, evet. Nazik, genç bir adamdı Marcus. Onunla bir gün karşılaşmayı çok isterim.”

“O da bir Simyacı mıydı?” diye sordum. Clarence’ın şaşkın bakışlarını görünce yanağıma dokundum. “Benim gibi dövmesi var mıydı?”

“Seninki gibi mi? Hayır, hayır. Farklıydı. Anlatması zor.”

Öne eğildim. “Ama yanağında dövme var mıydı?”

“Evet. Resimde görmedin mi?”

“Hangi resim?”

Clarence, kendi içinde düşüncelere daldı. “Lee ve Tamara gençken, sana eski resimlerimden bir kısmını gösterdiğimi çok iyi hatırlıyorum... Ah, ne güzel günlerdi onlar.”

Sabırlı durmak için kendimi zor tutuyordum. Clarence'ın böyle anlarda kendini toparlaması bazen zor oluyordu. "Ya Marcus? Onun da resmi var mıydı?"

"Elbette. İkimizin olduğu çok hoş bir fotoğraftı. Bir gün bulup sana gösteririm."

Bana şimdi gösterip gösteremeyeceğini sormak istiyordum ama içerisi o kadar kalabalıktı ki doğru zaman gibi gelmedi.

Kısa bir süre sonra kapalı arazide kalan son gardiyanlarla birlikte Dimitri de geldi, hemen Sonya'yı sordu. Öğrendiğime göre, Sonya yatak odasında dinleniyordu. Adrian onu iyileştirmeyi önerdi fakat Sonya'nın onu reddedecek kadar zekası açıktı. Sadece kan istiyordu. Uyuşturucuların etkisinin doğal yolla geçmesi için dinlenecekti.

Dimitri raporunu alır almaz Sonya'yla ilgili içi rahatladıktan sonra, doğrudan yanıma geldi. Gösterişli boyuyla, buzumla birlikte oturduğum yere baktı. "Özür dilerim," dedi. "Şimdiye kadar neler olduğunu duyman gerektiğinin farkındayım."

"Tehlikeli bir işe, ihtiyacım olan bilginin yarısıyla gönderildiğimden mi söz ediyorsun?" diye sordum. "Evet, olanları duydum."

"Yalanlarla yarı gerçek taraftarı falan değilim," dedi. "Keşke başka yolu olsaydı. Çok az zamanımız vardı ve en iyi seçenek bu gibi geldi. Kimse, mantığından ya da ikna edici bir savunma yapacağından şüphe etmedi. İnanmadığımız şey, Savaşçıların mantıklı bir açıklamayı dinleyip anlamalarıydı."

"Sizin neden planla ilgili bana güvenmediğinizi anlıyorum." Yanımda Adrian'ın *sizin* dediğim zaman geri çekildiğini

gördüm. Bunu söylerken hiçbir şey ima etmemiş olmama rağmen, kulağa çok hor görücü ve Simyacı geldiğini fark ettim –yani bizlere karşı onlar. “Ama Simyacıların hala bunu nasıl kabul ettiğine inanamıyorum –beni işin dışında bırakmayı uygun bulmalarını.”

Boş sandalye kalmadığı için Dimitri yere oturup bağdaş kurdu. “Bununla ilgili sana söyleyebileceğim pek bir şey yok. Dediğim gibi, zaman çok kısıydı ve Donna Stanton’la konuştuğumda, başından itibaren hiçbir şeyi bilmemenin daha güvenli olacağını düşündü. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, oraya gider gitmez seni korumamız konusunda son derece sertti.”

“Olabilir,” dedim. “Yine de önemli bilgiler konusunda bana güvenilmediğini öğrenince neler hissedeceğimi düşünseydi daha iyi olurdu.”

“Bunu zaten düşündü,” dedi Dimitri hafiften huzursuz olmuş gibi görünerek. “Üstlerinin kararlarını sorgulamamanın önemini ve yaptıklarının en iyisi olduğunu anladığın için buna aldırış etmeyeceğini söyledi. Senin örnek bir Simyacı olduğunu söyledi.”

Hiçbir şeyi sorgulama. Neyin en iyisi olduğunu onlar biliyor. İşi şansa bırakamayız.

“Buna eminim,” dedim. *Ben asla bir şeyleri sorgulamam.*

BÖLÜM 23

SONYA'NIN KENDİNE gelmesi birkaç gün sürdü, bu yüzden Pennsylvania'ya dönüşünü erteledi. Havaalanına gitmeye hazır olduğunda, onu götürmeyi önerdim. Kiralık araba bulunmuştu fakat Dimitri onu, görevden sonra ortalığı toparlamak için kullanıyordu. Yirmi dört saat içinde, Savaşçılar binaları boşaltmıştı ve böylece burası, rehabilitasyon için kullanılan kiralık bir tesis haline gelmişti. Varlıklarına dair arkalarında neredeyse hiçbir iz bırakmamalarına rağmen, gardiyanlar terk edilmiş araziye karış karış aramaktan geri kalmamıştı.

“Tekrar teşekkürler,” dedi Sonya bana. “Ne kadar yoğun olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Ne demek. Haftasonundayız ve zaten ben bunun için buradayım –size yardım etmek için.”

Hafifçe kendi kendine güldü. Birkaç gün içinde düzelmesi olağanüstüydü ve şimdi, her zamanki gibi güzel, canlı görünü-

yordu. Bugün kestane rengi saçlarını açık bırakmıştı. Böylece ateşli dalgaları, yüzünün ince çizgilerinin etrafına dökülüyordu. “Doğru ama sürekli olarak iş tanımını aşırıyormuşsun gibi görünüyor.”

“Sadece iyi olduğun için mutluyum, o kadar,” dedim ciddiyetle. Sonya’ya kendimi çok yakın hissetmeye başlamıştım ve gittiğini görmek üzücüydü. “O arenadayken... yani biraz ürkütücüydü.”

Neşesinin bir kısmı soluverdi. “Öyleydi. Çoğunda kendimde değildim ve etrafımda olup bitenleri pek algılayamıyordum. Ama söylediklerini hatırlıyorum. Oldukça iyiydin. O kalabalığın karşısına çıkıp beni savunacak kadar cesur olduğundan bahsetmiyorum bile. Kendi ırkına karşı gelmenin ne kadar zor olduğunun farkındayım.”

“O insanlarla aynı ırktan *değiliz*,” dedim sertçe. Bir yanımda, kendi ırkımın tam olarak kim olduğunu sorguluyordu. “Şimdi araştırmaya ne olacak?”

“Doğuda da devam edeceğim. Dimitri de yakında dönüyor ve bize sarayda yardım edecek başka araştırmacılar da var. Adrian gibi nesnel bir ruh kullanıcısı son derece işimize yarıyordu ve kan örnekleriyle aura gözlemleri sayesinde, şu anda üzerinde çalışabileceğimiz epey veri var. Adrian’ı sanatıyla uğraşsın diye bırakıp yeniden ihtiyacımız olduğunda onunla temasa geçeceğiz.”

Sonya’ya kan vermememin, dolaylı bir şekilde nasıl kaçırılmasına yol açtığına dair suçluluk duygusundan kurtulamıyordum. “Sonya, kanımla ilgili...”

“Dert etme,” diye lafımı kesti. “İsrarcı olduğum konusunda haklıydın. Ve öncelikle Dimitri’ye odaklanmamız gerektiği konusunda da. Üstelik Simyacılar’dan yardım alarak, o konuda ilerleme kaydedebiliriz.”

“Gerçekten mi?” Stanton’la konuştuğumuzda bu fikre epey karşı gelmişti. “Kabul ettiler mi?”

“Hayır ama bize döneceklerini söylediler.”

Güldüm. “Onlardan geldiği düşünülünce, oldukça olumlu bir cevap.”

Bir anlığına sustum, bunun kanımı unutacakları anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum. Savaşçılarla Simyacı yardımı potansiyeli arasında, kuşkusuz kanımın pek bir önemi kalmayacaktı. Ne de olsa ilk çalışmada özel bir şey çıkmamıştı. Artık kimsenin kanımla ilgili endişelenmesine gerek yoktu. Sadece... endişeli olan *bendim*. Çünkü üzerimde deney yapmalarından ne kadar korkmuş olsam da bir soru başımın etini yiyordu: Strigoî’lar neden kanımı içememişti?

Sonya’nın daha önceden auralardan bahsetmesi, aklıma bir başka tartışılır soruyu getiriyordu. “Sonya, birinin aurasında mor renk ne anlama geliyor? Adrian benim auramda mor gördüğünü söyledi ama ne olduğundan bahsetmedi.”

“Adrian işte,” dedi kıkırdarak. “Mor... bir düşünelim bakalım. Gözlemlediğim kadarıyla karmaşık bir renktir. Ruh-sal ama tutkulu bir renktir, derinden sevenlerle ve daha ulu amaçları olanlarla ilişkilidir. Böyle bir derinliğe sahip olması ilginç. Beyaz ve gerçek altın, daha yüksek güçler ve metafizikle ilişkili renklerdir. Tıpkı kırmızıyla turuncunun, aşk ve daha

temel içgüdülere dayandığı gibi. Mor bir açıdan, içlerinde en iyisidir. Keşke daha açık anlatabilseydim.”

“Gerek yok. Bunlar gayet anlamlı geliyor,” dedim arabayı havaalanının yuvarlak otomobil yoluna sürerken. “Yani sayılır. Yine de pek benden bahsediyormuşsun gibi gelmedi.”

“Eh, bunun pek de kesin bir bilim olduğu söylenemez. Ve Adrian haklı –sende bu var.” Kaldırım kenarında durduğumuzda, dikkatle beni incelediğini gördüm. “Daha önce hiç fark etmemiştim. Demek istediğim, hep orada olduğuna eminim ama ne zaman sana baksam, çoğu akıllı insanın rengi olan sarıyı görürdüm. Adrian auraları okuma konusunda benim kadar uzman değil, gözden kaçırdığım şeyi fark etmesine şaşırdım.”

Bunu söyleyen tek kişi o değildi. Ruhsal, tutkulu... gerçekten böyle biri miydim? Adrian böyle olduğuma mı inanıyordu? Bir anda içim ısındı. Mutlu oldum... ve kafam karıştı.

Sonya bu konu üzerine bir şeyler daha diyecekmiş gibi görünmesine rağmen, sonradan fikrini değiştirdi. Boğazını temizledi. “Pekala öyleyse. İşte geldik. Beni bıraktığın için tekrar teşekkür ederim.”

“Hiç sorun değil,” dedim, zihnim hala mor renkle ilgili hayallere dalıyordu. “İyi yolculuklar.”

Arabanın kapısını açtı, ardından duraksadı. “Ah, sana bir şey getirdim. Clarence sana vermemi istedi.”

“Clarence mı?”

Sonya çantasını karıştırdı ve bir zarf çıkardı. “İşte. Bunu alman konusunda epey ısrarcıydı. Bir şeye kafasını taktığında nasıl olduğunu bilirsin.”

“Evet. Teşekkürler.”

Sonya bavullarını alıp yanımdan ayrıldı. Merak içinde zarfı açtım. İçinde bir fotoğraf vardı, Clarence’la benim yaşlarımda, insana benzeyen genç bir erkeği gösteriyordu. İkisi de kollarını birbirlerine dolamış, kameraya gülümsüyordu. Bilinmeyen adamın hemen hemen çenesine gelen, düz, sarı saçları ve esmer yüzüne tezat oluşturan çarpıcı, mavi gözleri vardı. Çok yakışıklı biriydi ve gözlerinin içi gülmekle birlikte, biraz üzüntülü olduğunu da düşündüm.

Kendimi öylesine güzelliğine kaptırmıştım ki dövmesi hemen dikkatimi çekmedi. Sol yanağında, farklı boyutlarda kümelenmiş yarım aylardan oluşmuş soyut bir desendi ve bunlar hep birlikte bir asmayı andırıyordu. İlginç ve güzeldi. Yoğun çivit mavisini rengi gözleriyle uyum içindeydi. Deseni daha yakından inceleyince, biçiminde tanıdık bir şeyler gözüme çarptı. Üstelik mavi çizgilerin kenarlarında, hafif bir yıldız parıltısını gördüğüme yemin edebilirdim. Şoktan, neredeyse fotoğrafı elimden düşürecektim. Yarım aylar, Simyacı zambakının üstüne yapılmıştı. Resmin arkasını çevirdim. Üstüne bir kelime karalanmıştı: *Marcus*.

Savaşçıların eski bir Simyacı olduğunu iddia ettiği Marcus Finch. Simyacılardan var olmadığını söylediği Marcus Finch. Asıl garip olan, Keith gibi kapatılan biri sayılmazsa, *eski Simyacı* diye bir şeyin olmadığıydı. Bir Simyacı hayatı boyunca Simyacı kalırdı. Bundan asla kurtulamazdınız. Buna karşın, üstü kapatılmış o zambakla, her şey gün gibi ortadaydı. Bir şekilde Simyacılardan paçasını kurtarmak gibi bir nedenle

Marcus ismini değiştirmediği takdirde, Stanton ve diğerleri, onun kimliğiyle ilgili bana yalan syliyordu. Ama neden? Bir anlaşmazlık mı söz konusuydu? Bir hafta öncesine kadar, Stanton'ın bana onunla ilgili gerçeği anlatmamasının imkansız olduğunu dşunrdm. Oysa şimdi, bilginin ne kadar büyük bir dikkatle paylaştırıldığını -ya da paylaştırılmadığını- bildiğim için merak ediyordum.

Birkaç saniye daha resme baktım. O etkileyici gözlere takılıp kalmıştım. Ardından resmi zarfına koydum ve Amberwood'a geri dönerken fotoğrafı bir sır olarak saklama kararı aldım. Eğer Simyacılar, Marcus Finch'in varlığını benden gizli tutuyorsa, bunun nedenini ortaya çıkarana dek böyle devam etmelerine izin verecektim. Böylesi, bana sadece Clarence'la kayıplara karışan Savaşçıların yol gösterebileceği anlamına geliyordu. Yine de bu, bir başlangıç noktası olabilirdi.

Bir şekilde, günün birinde Marcus Finch'i bulacak ve sorularımın cevabını alacaktım.

Yurda girdiğimde, Jill'i dışarıda otururken gördüğümde şaşırdım. Elbette glgedeydi, hala güneşin yakmadığı güzel havanın tadını çıkarıyordu. Her ne kadar yirmi yedi derece, çoğunlukla esintili sonbahar havasıyla zdeşleştirilmese de sonunda bu mevsime girmiş sayılırdık. Jill'in yüzünde dalgın bir ifade vardı fakat beni gördüğünde hafiften neşelendi.

"Hey, Sydney. Ben de seni yakalamayı umuyordum. Telefonun olmadan sana ulaşamıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, yenisini almam lazım. Benim için büyük bir kayıp oldu."

Beni teselli edercesine başını salladı. “Sonya’yı bıraktın mı?”

“Önce saraya, ardından Mikhail’e geri dönüyor ve umarım çok daha huzurlu bir hayata.”

“Buna sevindim,” dedi Jill. Gözlerini çevirip alt dudağını ısırıldı.

Bana bir şey söylemek için cesaretini toplamasının işaretlerini anlayacak kadar, onu iyi tanır hale gelmiştim. Ayrıca onu zorlamaktan daha iyisini biliyordum. Ben de sabırla bekledim.

“Yaptım,” dedi sonunda. “Micah’a ilişkimizin bittiğini söyledim... gerçekten bittiğini.”

İçimi bir rahatlama sardı. Endişelenecek bir şey daha eksilmişti. “Üzıldüm,” dedim. “Eminim zor olmuştur.”

Düşünürken kıvrıkcık saçlarını yüzünden çekti. “Evet. Ve hayır. Ondan hoşlanıyorum. Ve onunla takılmaya devam etmek isterdim -arkadaş olarak- eğer isterse tabii. Yine de bilmiyorum. Kabul etmekte biraz zorlandı... ve ortak arkadaşlarımıza gelince... şu anda benden pek memnun oldukları söylenemez.”

Sızlanmamaya çalıştım. Jill buradaki durumunu geliştirmekte epey yol almıştı ve şimdi bütün hepsi tuzla buz olabiliyordu. “Ama en iyisi bu. Micah’la farklı dünyalarda yaşıyoruz ve bir insanla gerçek bir gelecekte bahsedilemez. Üstelik son zamanlarda aşk üzerine epey düşünüyordum... destansı aşk gibi...” Bir anlığına başını kaldırıp bana baktı. Bakışları yumuşadı. “Ve onda bunu bulamadım. Eğer biriyle birlikteysem, bu şekilde hissetmem gerekiyormuş gibi geliyor.”

Destansı aşkın, onun yaşında biri için biraz fazla olduğunu düşünüyordum ama bunu söylemedim. “İyi olacak mısın?”

Gerçekliğe döndü. “Evet, sanırım.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Ve bunları atlatır atlatmaz, belki Eddie benimle bir gün çıkmak isteyebilir, kampüs dışında tabii ki. Ne de olsa *akraba* sayılırız.”

Sözleri, Clarence’ın evinde önceki akşam duyduklarımın bir tekrarı gibiydi. Durumu anlamaya başladığımda şaşkınlıkla baktım. “Bilmiyorsundur belki... Angeline oda arkadaşın olduğu için bildiğini sanıyordum.”

Jill kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsun sen? Neyi bilmiyormuşum?”

Ah Tanrım. Neden ama neden bu haberleri vermesi gereken kişi bendim? Neden odama ya da kütüphaneye kapanıp ev ödevi gibi daha eğlenceli şeylerle uğraşmıyordum?

“Eddie, eeee... Angeline’e çıkma teklif etmiş. Ne zaman olacağını bilmiyorum ama Eddie ona bir şans verme kararı almış.” Arabamı almadığına göre, büyük ihtimalle şimdilik bir buluşma söz konusu değildi.

Jill beyninden vurulmuşa döndü. “N-ne? Eddie ve Angeline mi? Ama... Eddie ona katlanamıyor...”

“Bir şeyler değişmiş,” dedim zayıfça. “Ne olduğunu bilmiyorum. Öyle, eee... destansı bir aşk falan yok ama son birkaç haftadır yakınlaştılar. Üzgünüm.” Duydukları, Jill’i Micah’la ayrılıklarından daha çok üzmüşe benziyordu.

Başka yöne dönüp gözyaşlarına hakim olmaya çalıştı. “Sonrun değil. Demek istediğim, ona hiç cesaret vermedim. Muh-

temelen hala Micah'la çıktığımı düşünüyordur. Neden beni bekleyecekti ki? Onun da hayatında biri olmalıydı.”

“Jill...”

“Sorun değil. İyi olacağım.” Öyle üzgün görünüyordu ki. Derken, şaşırtıcı bir şekilde yüzü daha da sıkıntıyla doldu. “Ah Sydney. Bana çok kızacaksın.”

Hala Micah'ı düşünüyordum ve konunun değişmesi kafamı karıştırmıştı. “Neden ki?”

Elini sırt çantasına sokup kuşe kağıtlı bir dergi çıkardı. Makaleler ve reklamların öne çıktığı güney California'ya özgü turizm dergilerine benziyordu. Sayfalardan biri işaretlenmişti. Ben de onu çevirdim. Lia DiStefano'nun tam sayfa bir reklamıydı. Çeşitli tasarımlarından bir kolaj oluşturulmuştu.

Ve fotoğraflardan birisinde Jill vardı.

Durumu anlamam biraz zamanımı aldı. Fotoğraf profilden çekilmişti ve güneş gözlükleriyle fötr şapka içinde Jill duruyordu –Lia'nın verdiği tavuskuşu renkli eşarbyla birlikte. Jill'in kıvrıkcık saçları arkasında toplanmıştı ve yüz çizgileri çok güzel görünüyordu. Eğer Jill'i bu kadar yakından tanımasaydım, bu şık model olduğu aklımın ucundan geçmezdi –gerçi ne aradığını bilen biri için bir Moroi olduğu açıktı.

“Nasıl?” diye sordum. “Bu nasıl oldu?”

Jill derin bir nefes aldı. Suçunu kabul etmeye hazırdı. “Kostümleri bırakmaya ve bana eşarby vermeye geldiğinde, renklerin nasıl çıktığını görmek için bir fotoğrafımı çekme izni aldı. Arabada başka aksesuarları da vardı ve onları da üstüme geçirdim. Doğru giydirmeyle kimliğimi saklayabile-

ceğini bana kanıtlamak istiyordu. Ama asla... demek istediğim, bunu kullanacağını söylemedi. Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum.”

Aptal olmayabilirdi belki ama saf olduğuna şüphe yoktu. Dergiyi neredeyse buruşturuyordum. Lia'ya çok öfkelenmiştim. Bir yanımdan izin almadan reşit olmamış birinin resmini kullandığı için ona dava açmak istiyordu. Fakat daha büyük sorunlar söz konusuydu. Derginin baskı sayısı ne kadardı? Lia sadece California'da Jill'in fotoğrafını kullandıysa onu kimse tanımayabilirdi. Yine de Moroi bir model, tepki uyandırabilirdi. *Bunun başımıza nasıl bir bela açacağını kim bilebilir?*

“Sydney, özür dilerim,” dedi Jill. “Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey,” dedim. “Lia'dan uzak durmak dışında hiçbir şey.” Midem bulanıyordu. “Bunun icabına bakacağım.” Oysa nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sadece, kimse resmi görmesin diye dua edebilirdim.

“Aklına bir şey gelirse ne istersen yaparım. Ben...” Gözlerini kaldırıp arkamda duran bir şeye baktı. “Belki sonra konuşsak daha iyi olur.”

Arkamı döndüm. Trey bize doğru yürüyordu. Baş edilmesi gereken bir diğer sorun da oydu.

“İyi bir fikir olabilir,” dedim. Jill'in kalp ağrısıyla reklam olayı şimdilik ertelenebilirdi. Trey yanıma gelene kadar Jill de gitti.

“Melbourne,” dedi eski gülümsemelerinden birini takınmaya çalışarak. Dudakları hafiften titriyordu.

“Hala buralarda olduğundan haberim yoktu,” dedim. “Diğerleriyle gittin sanıyordum.” Savaşçılar gitmişti. Trey daha önceden *avları* için dolaştıklarını söylemişti ve Angeletti Usta da ülkenin farklı yerlerinden toplandıklarından bahsetmişti. Muhtemelen, geldikleri yere dönmüşlerdi. Trey’in de ortadan kaybolmasını bekliyordum.

“Ben burada okula gidiyorum,” dedi. Babam burada kalmamı istiyor. Ayrıca diğer Savaşçıların Palm Springs’te asla kalıcı bir yeri olmadı. Yerlerini nerede...”

Sözünün gerisini getiremediği için noktayı ben koydum. “Vahşice katledebileceğiniz canavarlarla ilgili ihbarlar olduğuna göre mi değiştiriyorlar?”

“Öyle demeyecektim,” dedi. “Onun Strigoi’lardan biri olduğunu düşündük. Hala da öyle düşünüyoruz.”

Arkadaşım olduğunu düşündüğüm bu kişinin yüzünü inceledim. Hala öyle olduğundan şüphem yoktu. “Sen öyle düşünmüyordun. O nedenle dövüşü bıraktın.”

“Hiç de değil,” diye karşı çıktı.

“Aynen öyle. Chris’i yenebilecek durumdayken tereddüt ettiğini gördüm. Kazanmak istemedin. Sonya’yı öldürmek istemedin çünkü gerçekten Strigoi olup olmadığına emin değildin.”

Söylediğimi reddetmedi. “Hala hepsinin yok edilmesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Ben de öyle.” Bir kez daha düşündüm. “Hepsini kurtarmanın bir yolu yoksa tabii ama bu da belirsiz.” Sonya’yı savunurken söylediğim onca şeye rağmen, sırlarla deneylerden

bahsetmek konusunda pek rahat değildim. “Savaşçılar geziyorsa bir sonraki sefer buraya geldiklerinde ne olacak? Hatta L.A.’ye? Yine onlara katılacak mısın? Yoksa bir sonraki avın peşinden mi gideceksin?”

“Hayır.” Cevabı sertti. Hatta pervasız.

İçim umutla doldu. “Onlardan ayrılmaya mı karar verdin?”

Trey’in yüzündeki duyguları okumak güç olmakla birlikte mutluluk saçtığı söylenemezdi. “Hayır. Bizi atmaya karar verdiler –ben ve babam. Afroz edildik.”

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemez halde boş boş baktım. Savaşçılar ya da Trey’in işe karışması hoşuma gitmiyordu fakat elde etmeye çalıştığım tam olarak bu değildi. “Benim yüzümden mi?”

“Hayır. Evet. Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Dolaylı olarak sanırım. Kişisel olarak ne seni ne de Simyacılara suçluyorlar. Lanet olsun, hala Simyacılarla birleşmek istiyorlar. Genel anlamda yanlışlığa düştüğüne karar verdiler. Oysa ben? Seni içeri almak için onları zorlayan bendim, her şeyin iyi gideceğine söz veren. O nedenle, yanlış hükmümle bundan kaynaklanan sonuçlar yüzünden beni suçluyorlar. Diğerleri de suçu üstleniyor -kabul ettiği için konsey, saldırıyı durduramadığı için güvenlik- ancak böylesi, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Sadece babamla beni sürgün ettiler.”

“Ben... üzüldüm. Böyle bir şeyin olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Zaten sana düşmezdi,” dedi mantıklı bir şekilde. Yine de ses tonu içler acısıydı. “Bir bakıma haklılar. Seni içeri alan

bendim. Suç bende. Onlar da yaptığım şey için babamı cezalandırıyor. En kötüsü de bu zaten.” Trey sert olmaya çalışıyordu ancak gerçek gayet netti. Babasını etkilemek için çok çabalamış, sonunda rezil kepaze olmuştu. Trey’in bir sonraki sözleri de bunu doğruluyordu. “Babamın tüm hayatı Savaşçılardı. Bu şekilde atılmak... kaldıramıyor. Tekrar aralarına katılmanın bir yolunu bulmak zorundayım –babam için. Sanırım, kolayca öldürülebilen Strigoi’ların nerede olduğunu bilmiyorsundur değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Özellikle de hiçbirisini öldürmek kolay olmadığı için.” Duraksadım, nasıl devam edeceğimi bilemiyordum. “Trey, bunun bizim için anlamı ne? Artık arkadaş olamayacağımıza göre... hayatını adadığın işi nasıl mahvettiğini düşününce...”

Eski gülümsemesi bir nebze yerine geldi. “Hiçbir şey tamamen mahvolmuş sayılmaz. Sana söyledim, aralarına geri döneceğim. Ve eğer bunu bir Strigoi öldürerek yapamazsam, kim bilir? Belki sizin hakkınızda daha çok şey öğrenirsem, gruplarımız arasındaki boşluğu doldurur, hep beraber çalışmamızı sağlayabilirim. Bu bana biraz puan kazandırır.”

“Elbette deneyebilirsin,” dedim diplomatik bir şekilde. Böyle bir şeyin gerçekte olabileceğini düşünmüyordum ve onun da bunu anladığına emindim.

“Eh, öyleyse bir yolunu bulabiliriz. Savaşçıların dikkatini çekmek ve babamın aralarına dönmesini sağlamak için büyük bir hareket gibi. Bunu yapmak *zorundayım*.” Yüzü yine düştü. Fakat sonra, hayalet bir gülümseme geri döndü –ama

hafiften keder yayıyordu. “Beni üzen ne biliyor musun? Artık Angeline’e çıkma teklif edemem. Seninle takılmak bir şey ama aforoz edilmiş olsam da ne Moroi’larla ne de dampirlerle dostluk kurabilirim. Özellikle de biriyle çıkamam. Demek istediğim, az önce böyle olduğunu anladım fakat aptala da yatabilirdim. Arenadaki o saldırı, bir bakıma bütün şansımı yerle bir etti. Savaşçılar onlardan da hiç hoşlanmıyor. Ne dampirlerden ne Moroi’lardan. Onların da yok olduğunu görmekten mutluluk duyarlardı –sadece bunun çok zor olduğunu ve şimdilik önceliği olmadığını düşünüyorlar.”

Söylediklerinde, içimi ürperten bir şeyler vardı. Özellikle de Savaşçıların, sonunda Moroi’ları ortadan kaldırmakla ilgili düşüncesizce yorum yaptıklarını hatırladığım için. Simyacılar da dampirlerle Moroi’lara karşı sevgi beslemiyordu kuşkusuz. Ancak bununla, onları ortadan kaldırmak arasında dağlar kadar fark vardı.

“Gitsem iyi olur.” Trey elini cebine sokup gördüğüme çok sevindiğim bir şey çıkardı. Telefonum. “Sanırım bunu kaybetmişsin.”

“Evet!” Büyük bir şevkle telefonu alıp açtım. Onu geri alacağımı tahmin etmemiştim ve yenisini almak üzereydim. Telefonum üç aylıktı ve zaten modası geçmişti. “Sakladığın için teşekkürler. Ah. Vay.” Ekranı okudum. “Brayden’den milyonlarca mesaj gelmiş.” Sonya ortadan kaybolduğu akşamdan beri konuşmamıştık.

Trey’e çok yakıştırdığım muzip gülümseme geri geldi. “İşinin başına dönsen iyi olur. Gerçek aşk bekletmeye gelmez.”

“Gerçek aşk ha?” Kızgınlıkla başını salladı. “Geri dönmene sevindim.”

Bu söz karşısında kocaman sırttı. “Görüşürüz.”

Yalnız başıma kaldığım anda Brayden’a mesaj yazdım: *Bana ulaşamadığın için özür dilerim. Üç gündür telefonum kayıptı. Cevabı hemen geldi: İsteyim, yakında ara vereceğim. Uğrar mısın? Düşündüm. Şu anda hayat kurtarıcı bir görevim olmadığı göz önüne alınırsa iyi bir zamandı. Hemen Amberwood’dan çıkacağımı yazdım.*

Spencer’s’a vardığımda, Brayden en sevdiğim lattemi hazırlamıştı. “Yola çıktığın zamana dayanarak, kahve sen geldiğinde sıcak olsun diye ne zaman yapmam gerektiğini hesapladım.”

“Teşekkürler,” dedim kahveyi alırken. Ondan çok kahveyi gördüğümde duygusal bir tepki verdiğim için kendimi biraz suçlu hissettim.

Brayden, diğer elemana mola vereceğini söyleyip beni uzak bir masaya götürdü. “Uzun sürmez,” dedi Brayden. “Muhtemelen bu haftasonu yapacak çok işin vardır.”

“Aslına bakarsan işler rahatlamaya başladı,” dedim.

Derin bir nefes alıp daha önceleri bana sonraki buluşma zamanımızı sorarken olduğu gibi kaygılı görünüyordu. “Sydney,” dedi ruhsuz bir ses tonuyla, “bence artık birbirimizi görmesek iyi olur.”

Tam kahvemi yudumluyordum ki kalakaldım. “Dur... ne?”

“Bunun senin için ne kadar yıkıcı olduğunu biliyorum,” diye ekledi. “Ve itiraf ediyorum ki benim için de zor. Ama

son olaylar göz önünde tutulursa bir ilişkiye hazır olmadığın belli.”

“Son olaylar mı?”

Ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. “Ailen. Onlarla birlikte olmak için birkaç randevumuzun ortasında ayrıldın. Bu tür bir ailevi bağlılık hayranlık uyandırmakla birlikte, böyle denge-
gesiz bir ilişkide olamam.”

“Dengesiz mi?” Söylediği sözleri tekrarlayıp duruyordum ve sonunda dizginleri ele geçirdim. “Yani... şunu açıklığa kavuşturalım. Benden ayrılıyorsun.”

Bunu biraz düşündü. “Evet. Evet, öyle.”

İçsel bir tepki gelmesini bekledim. Üzüntü patlaması? Kalbimin kırıldığı hissi. Herhangi bir duygu. Fakat bundan çok hissettiğim şey, şaşkınlıktan kafamın karışmasıydı. “Hımm,” dedim.

Görünüşe bakılırsa bu, Brayden’in çılgına dönmesi için yetmişti. “Lütfen bunu daha da zorlaştırma. Senden çok hoşlanıyorum. Kesinlikle tanıdığım en zeki kızsın. Ama senin kadar sorumsuz biriyle ilişki yaşayamam.”

Bakakaldım. “Sorumsuz?”

Brayden yine başını salladı. “Evet.”

Nerede başladı emin değildim, midemde ya da göğsümde belki. Ancak birdenbire, kontrol edilemez bir kahkaha seline kapıldım. Öyle ki dökmeyeyim diye kahvemi masaya koymak zorunda kaldım. O zaman bile, gözyaşlarımı silmek için yüzümü ellerimin arasına gömmem gerekti.

“Sydney?” diye sordu Brayden dikkatle. “Bu, bir tür histerik üzüntü tepkisi mi?”

Ona cevap verebilmek için kendimi sakinleştirmek bir dakikamı daha aldı. “Ah, Brayden. Bugünü unutulmaz yaptın. Asla duymayacağımı düşündüğüm bir şey söyledin bana. Teşekkür ederim.” Kahvemi alıp ayağa kalktım. Hiçbir şeye anlam veremiyormuş gibi bir hali vardı.

“Mmmm... rica ederim?”

Kahkahalarla gülmeyi sürdürerek kahve dükkanından çıktım. Son bir aydır, hayatımdaki herkes ne kadar sorumlu, ne kadar çalışkan, ne kadar örnek biri olduğumu söyleyip duruyordu. Bana pek çok şey demişlerdi. Ancak hayatımda bir kez bile sorumsuz lafını duymamıştım.

Sanırım bu hoşuma gitmişti.

BÖLÜM 24

BUGÜN DAHA da tuhaflaşamayacağı için Adrian'a uğramaya karar verdim. Öğrenmeye can attığım fakat sorma şansını bulamadığım bir şey vardı.

Kapıyı çalar çalmaz, elinde fırçayla açtı. "Ah," dedi. "Beklemiyordum."

"İşini bölüyor muyum?"

"Sadece ev ödevi." İçeri girmem için kenara çekildi. "Endişelenme. Senin için olabilir ama benim için bir kriz değil."

Oturma odasına girdiğimde, içerisinde bir kez daha tuallerle ve şövalelerle dolu olmasına sevindim. "Sanat atölyene kavuşmuşsun."

"Hı-hı." Fırçasını bir kenara bırakıp bir beze ellerini sildi. "Artık burası bir araştırma merkezi olmadığına göre, normal sanatsal haline çevirebilirim."

Kanepenin arkasına dayandı ve ben tuallere bakarken beni izledi. Birinin önünde durdum. "Bu ne? Zambağa benziyor."

“Öyle,” dedi. “Üstüne alınma ama bu zambak seninkinden biraz daha belalı. Eğer Simyacılar bunun telif hakkını satın alıp kullanmaya başlayacaksa onlarla anlaşma yapmaya hazırım.”

“Anlaşıldı,” dedim. Brayden’dan ayrıldığım için hala gülümsüyordum ve böylesi, keyfimi daha da arttırdı. Sadece herkesin kabul edeceği gibi, resim biraz kafamı karıştırmıştı –sanatının çoğunlukla soyut doğası gibi. *Belalı* olmaktan çok, yanağımdaki kurallara uygun zambaktan daha stilize görünen zambak, hala tanınabiliyordu. Altın rengi boyayla boyanmıştı. Etrafında lal kırmızısı sıçratmalar vardı ve kırmızıyı da neredeyse göz merceği örüntüsünde buz mavisi bir desen çevreliyordu. Etkileyici olmakla birlikte, daha öte bir anlama sahipse, bu beni aşıyordu.

“Çok sevinçli görünüyorsun,” diye gözlemde bulundu. “Üniformalar-Bizim’de indirim mi vardı?”

Sanatsal yorumlarımı bir kenara bırakıp ona döndüm. “Yok. Brayden benden ayrıldı.”

Adrian’ın sırtması soldu. “Ah. Kahretsin. Üzgünüm. Sen... yani içki ister misin? Ağlamak ya da başka bir şey yapmak ister misin?”

Güldüm. “Hayır. Tuhaf gelecek ama iyiyim. Canımı zerre kadar sıkmadı. Ama öyle olmalıydı değil mi? Belki de bende bir şeyler yanlıştır.”

Adrian’ın yeşil gözleri beni inceledi. “Sanmıyorum. Her ayrılık bir trajedi değildir. Yine de... biraz rahatlamaya ihtiyacın olabilir.”

Doğrulup mutfığa yürüdü. Kafam karışmış bir halde, buzdolabından bir şey çıkarıp gümüş rengi çekmecesini karıştırırken onu izledim. Oturma odasına döndüğünde, bana yarım litre narlı Roma dondurmasıyla birlikte bir kaşık uzattı.

“Bu ne için?” diye sordum.

“Belli ki senin için. Narlı istemiştin değil mi?”

İtalyan restoranındaki o akşamı düşündüm. “Eh, evet... ama bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Eh, istedin,” dedi mantıklı bir tavırla. “Anlaşma buydu.”

“Ne anlaşması?”

“Bir gün boyunca sigara içmezsem, bir şişe gazoz içeceğini söylemiştin, hatırladın mı? Yani, ben de kalori hesabı yaptım. Ve bununla aynı kalori çıktı. O ufacık şeyde, dört yemeklik kalori olduğuna inanabilirsen tabii.”

Neredeyse dondurmayı düşürecektim. “Sen... sen bütün gün sigara içmedin mi?”

“Aslına bakarsak yaklaşık bir hafta oldu,” dedi. “Yani canın istiyorsa hepsini yiyebilirsin.”

“Neden böyle bir şey yaptın ki?” diye sordum.

Omuz silkti. “Hey, iddianın kurallarını sen koydun. Ayrıca sigara içmek kötü bir alışkanlık, değil mi?”

“Öyle...” Hala sersem gibiydim.

“Haydi ye. Yoksa eriyecek.”

Dondurmayı geri verdim. “Yapamam. Sen izlerken olmaz. Çok garip. Sonra yesem olur mu?”

“Tabii ki,” dedi dondurmayı buzdolabına geri götürürken. “Sanki yiyeceksin de. Seni tanıyorum.”

Karşıma otururken kollarımı kavuşturdum. “Öyle mi?”

Şaşırtıcı bir şekilde bana sert bir bakış attı. “Herkes yiyeceklerden tiksinsenmi sevimli bulabilir ama ben değil. Jill’i izleyişini seyrettim. Şimdi biraz bağrına taş basma zamanı: Asla, asla onun vücuduna sahip olamayacaksın. Asla. Bu imkansız. O bir Moroi. Sen insansın. Bu biyolojik bir şey. Harika bir vücudun var, insanların sahip olmak için her şeyi feda edebileceği türde bir vücut. Ayrıca, biraz kilo alırsan çok daha güzel görünürsün. Başlangıç için iki buçuk kilo gayet iyi. Kurgularını kapat. Daha büyük sütyen tak.”

“Adrian!” Dehşet içindeydim. “Sen... aklını mı kaçırdın? Benimle böyle konuşmaya hiç hakkın yok! Hem de hiç.”

Dudak büktü. “Her türlü hakka sahibim Sage. Ben senin arkadaşınım ve bunu kimse yapmayacak. Üstelik sağlıksız alışkanlıkların kralıyım ben. Böyle bir şey gördüğümde fark etmiyor muyum sanıyorsun? Bu nereden geliyor bilmiyorum -ailen mi, çok fazla Moroi mi, yoksa sadece obsesif kompulsif karakterinden mi- ama lafımı dinle, bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Yani bu, bir tür müdahale.”

“Bu gerçek,” dedi açıkça. “Vücudunun da zihnin kadar sağlıklı ve harika olmasını önemseyen, isteyen birinden.”

“Bunu dinlemeyeceğim,” dedim başımı çevirerek. İçimde karmaşık duygular çalkalanıyordu. Sinir. Öfke. Ve tuhaf bir şekilde biraz rahatlama. “Gidiyorum. Buraya gelmemeliydim.”

Elini omzuma koymasıyla durdum. “Bekle... beni dinle.” Gönülsüzce arkamı döndüm. Yüzünün ifadesi hala sert ol-

makla birlikte sesi yumuşamıştı. “Sana kötü davranmaya çalıştığım yok. Zarar vermek isteyeceğim en son kişi sensin... ama kendine zarar vermeni de istemem. Az önce söylediğim her şeyi unutabilirsin. Bunları aklımdan çıkarmalıydım tamam mı? Bir daha lafını bile etmeyeceğim. Kendi hayatının kontrolü senin ellerinde.”

Yüzümü çevirip gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. “Teşekkürler,” dedim. Geri çekildiği için mutlu olmalıydım. Oysa içimde bir sızı vardı, sanki aldırış etmemeye çalıştığım ve içimde sakladığım bir şeyi parçalayarak açmıştı. Kendi kendime itiraf etmek istemediğim çirkin bir gerçeği, belgeler ve verilerle uğraşan biri için ikiyüzlü olduğunu bildiğim bir şeyi. Üstelik onunla hemfikir olmak istesem de istemesem de bir konuda haklı olduğundan hiç şüphem yoktu: Az önce söylediği şeyleri hiç kimse bana söylemezdi.

“Her neyse, neden gelmiştin?” diye sordu. “Muhteşem resmimi, yeni Simyacı logosu yapmak istemediğinden emin misin?”

Hafiften gülmeden edemedim. Başımı kaldırıp tekrar ona baktım. Konudaki bu ani değişiklik karşısında ona yardımcı olmaya hazırdım. “Hayır. Çok daha ciddi bir şey.”

Gülümsemem karşısında rahatlamış göründü ve karşılığında o da bana şu sırtışlarından birini yaptı. “*Gerçekten* çok ciddi olmalı.”

“Arazideki o akşam. Düz vitesli Mustang’i nasıl öyle rahatlıkla kullandın?”

Gülümsemesi soldu.

“Çünkü *gerçekten* arabayı sürdün,” dedim. “Hiç tereddüt etmeden. Benim sürebileceğim kadar iyi. Belki de sana kullanmayı bir başkası gösteriyordur diye merak etmeye başladım. Ama her gün ders almış olsaydın bile o şekilde kullanamazdın. Sanki hayatın boyunca düz vites kullanıyormuş gibi vites değiştiriyordun.”

Adrian birdenbire arkasını dönüp oturma odasının öteki köşesine yürüdü. “Belki doğuştan yetenekliyimdir,” dedi bana bakmadan.

Durumun bu kadar çabuk tersine dönmesi çok komikti. Bir an beni bir köşeye sıkıştırıyor, istemediğim konularla yüzleşmem için zorluyordu. Şimdiyse sıra bendeydi. Onu pencereye doğru takip ettim ve gözünün içine baktım.

“Haklıyım değil mi?” diye üsteledim. “Hayatın boyunca düz vites kullandın!”

“Moroi’lar bile çocuklara ehliyet vermiyor Sage,” dedi alaycı bir tavırla.

“Bundan sıyrılmaya çalışma. Ne demek istediğimi anladın. Yıllardır düz vites kullanmayı biliyordun.”

Yüzündeki ifadeyi okumak ne kadar zor olsa da sessizliği soruma cevap veriyor, bana haklı olduğumu söylüyordu.

“Neden?” diye sordum. Artık yalvarır duruma gelmiştim. Herkes son derece zeki olduğumu söylerdi. Rastgele şeyleri biraraya getirip olağanüstü sonuçlara varırdım. Oysa bu beni aşıyordu ve böylesine mantıksız bir şeyle başa çıkamıyordum. “Neden böyle bir şey yaptın? Neden araba kullanmayı bilmiyormuşsun gibi davrandın?”

Aklından milyonlarca düşünce geçmiş gibi göründü. Bunların hiçbirisini paylaşmak istemiyordu. Sonunda kızgınlıkla başını salladı. “Sence açık değil mi Sage? Hayır, tabii ki değil. Senin yanında olmak için bir nedenim olsun diye yaptım – reddedemeyeceğinden emin olduğum bir neden.”

Kafam her zamankinden daha çok karışmıştı. “Ama... neden? Neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki?”

“Neden mi?” diye sordu. “Çünkü yapabileceğim en yakın şey buydu.”

Elini uzatıp beni kendine çekti. Bir eli belimde, diğeri boynumun arkasındaydı. Başımı yukarı kaldırıp dudaklarını benimkilere doğru indirdi. Gözlerimi kapadım. Tüm vücudum bu öpücükle yanıp tutuşurken eriyip gittim. Ben bir hiçtim. Ve her şeydim. Tenim ürperiyor, içimde bir ateş yanıyordu. Vücudunu benimkine bastırdı, ben de kollarımı boynuna doladım. Dudakları hayal edebileceğim her şeyden daha sıcak ve yumuşak fakat aynı zamanda ateşli ve güçlüydü. Dudaklarım ona açgözlü bir şekilde karşılık veriyordu. Onu daha da sıktım. Parmakları başımın arkasından kayarak boynumun şeklini takip ediyordu. Dokunduğu her yere elektrik saçıyordu sanki.

Ancak bütün bunların en iyi yanı, benim, sürekli olarak etrafımdaki dünyayı analiz eden Sydney Katherine Sage’in düşünmeyi bırakmasıydı.

Ve bu muhteşemdi.

En azından yeniden düşünmeye başlayana kadar böyleydi.

Birdenbire zihnime, tüm endişeleriyle düşüncelerime teslim oldum. Vücudumun tüm karşı koymalarına rağmen

Adrian'dan uzaklaştım. Gözlerimin dehşet içinde faltaşı gibi açıldığının farkında, geriye çekildim. “Ne... ne yapıyorsun sen?”

“Bilmem,” dedi sırtarak. Bana doğru bir adım attı. “Ama senin de aynı şeyi yaptığından oldukça eminim.”

“Hayır. *Hayır*. Daha da yaklaşma! Bunu bir daha yapamazsın. Anlıyor musun? Biz asla... asla... Aman Tanrım. Bir daha asla. Bu doğru değildi.” Sanki az önce olanları silebilecekmişim gibi, parmaklarımı dudaklarıma koydum. Fakat bundan çok, kendi dudaklarımin karşısında onunkilerin tatlılığını ve ateşini hatırladım. Hemen elimi indirdim.

“Doğru değil mi? Bilmiyorum Sage. Açıkçası bir süredir başıma gelen en doğru şeydi bu.” Yine de mesafesini korumaya devam etti.

Çılgına dönmüş gibi başımı salladım. “Bunu nasıl söylersin? Nasıl olduğunu sen de biliyorsun! Asla... biliyorsun işte. İnsanlarla vampirler... hayır. Aralarında hiçbir şey olamaz. Bizim aramızda.”

“Eh, bir noktada olmak zorunda kalmış,” dedi makul konuşmaya çalışarak. “Aksi halde bugün dampirler olmazdı. Peki, Bekçilere ne dersin?”

“Bekçiler mi?” Neredeyse gülecektim ancak bunun hiç eğlenceli bir yanı yoktu. “Bekçiler mağaralarda yaşıyor ve sıçan çorbası uğruna kamp ateşinde savaşıyorlar. Eğer o hayatı yaşamak istiyorsan senin bileceğin iş. Eğer bizimle birlikte uygar dünyada yaşamak istiyorsan bir daha bana *dokunma*. Peki ya Rose’a ne oldu? Ona delicesine aşık değil misin?”

Adrian fazlasıyla sakın bir şekilde başka yöne döndü. “Belki bir zamanlar öyleydim. Ama... neredeyse üç ay mı oldu? Ve açıkçası uzun süredir pek aklıma gelmiyordu. Tabii hala kırgınım ve kullanıldığımı hissediyorum ama... gerçekten, artık sürekli onu düşünmüyorum. Uyuduğumda yüzünü görmüyorum. Onu merak...”

“Hayır!” Daha da geriye çekildim. “Bunu dinlemek istemiyorum. Daha fazla dinlemeyeceğim.”

Birkaç hızlı adımın ardından, Adrian yine önümde dikiliverdi. Arkamdaki duvara sadece birkaç santimetre uzaktım ve kaçacak hiçbir yerim yoktu. Tehdit edici hareketler yapmıyordu ama ellerimi tutmuş, bana doğru eğilirken göğsüne götürüyordu.

“Hayır, sen *dinleyeceksin*. Bir kez olsun, düzen, mantık ve akıldan oluşan, temiz, bölümlere ayrılmış dünyana uymayan bir şey duyacaksın. Çünkü bu mantıklı değil. Eğer korkuyorsan inan bana, bu benim de ödümü patlatıyor. Rose’u mu sormuştun? Onun için daha iyi biri olmaya çalışmıştım ama bu onu etkilemek, beni istemesini sağlamak içindi. Oysa seninle birlikteyken, daha iyi olmak istiyorum çünkü doğru geliyor. Çünkü bunu *ben* istiyorum. Kendimden daha iyi biri olmak istememe neden oluyorsun. Başarılı olmak istiyorum. Beni her hareketinle, her sözünle, her bakışınla etkiliyorsun. Sana bakıyorum ve sen... etten bir ışığa benziyorsun. Bunu Cadılar Bayramı’nda da söylemiştim ve her kelimesi gerçektir: Bu dünya üzerine gelmiş, hayatımda gördüğüm en güzel varlıksın sen. Ve bundan haberin bile

yok. Ne kadar güzel olduğuna ya da nasıl ışık saçtığına dair hiçbir fikrin yok. Hem de hiç.”

Adrian’dan kurtulmam, ellerimi onunkilerden çekmem gerektiğini biliyordum. Ancak yapamıyordum. Şimdi değil. “Adrian...”

“Ve biliyorum Sage,” diye sürdürdü konuşmasını, gözleri alev alev. “Bizlerle ilgili ne düşündüğünüzü biliyorum. Aptal değilim ve inan bana seni kafamdan çıkarmaya çalıştım. Fakat dünyada bunu yapmaya yetecek kadar ne içki var ne sanat ne de başka bir şey. Wolfe’nin dersini kesmek zorundaydım çünkü sadece dövüşüyor gibi yapsak da sana o kadar yakın olmak çok zordu. Senin dokunuşlarına dayanamıyordum. Bu acı vericiydi çünkü benim için bir anlamı vardı –ve sana hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum. Kendime senden tamamen uzaklaşmayı tembihleyip duruyordum ve sonra tekrar bahaneler buluyordum... araba gibi... yanında olmak için herhangi bir şey. Hayden aşağılık herifin tekiydi ama en azından onunla birlikte olduğunuz sürece, mesafemi korumak için bir nedene sahip vardım.”

Adrian hala ellerimi tutuyordu. Önümde içini dökerken yüzünde ateşli, telaşlı ve çaresiz bir ifade vardı. Benim kalbim de yığınla duygu içinde güm güm çarpıyordu. Çılgına dönmüş, akli başından gitmiş bakışları vardı... ruh onu ele geçirip de abuk sabuk konuşmasına neden olduğu zamanlardaki gibi. Bütün bunların sorumlusunun o olması için dua ettim –ruhtan kaynaklanan bir tür delilik krizi. Öyle olmak zorundaydı. Değil mi?

“Onun adı Brayden,” dedim sonunda. Yavaş yavaş kaygılarımı susturmayı ve biraz kontrol kazanmayı başarmıştım. “Ve o olmasa bile mesafeni korumak için *milyonlarca* nedenin var. Nasıl hissettiğimizi bildiğini söylüyorsun. Ama biliyor musun? Gerçekten biliyor musun?” Ellerimi onunkilerden kurtarıp yanağıma işaret ettim. “Altın zambak gerçekten ne demek biliyor musun? Bu bir söz, bir hayat tarzı ve inanç sistemi için edilen bir yemin. Böyle bir şeyi bir kenara atamazsın. Ben istediğim zaman bile, *bu* bana engel olacak. Ve gerçekten de istemiyorum! Yaptığımız şeye tüm kalbimle inanıyorum.”

Adrian akılcı bir biçimde bana baktı. Yeniden ellerimi tutmaya çalışmasa da geriye de çekilmedi. Ellerim, onunkiler olmaksızın fena halde boş geliyordu. “Savunduğun şu *hayat tarzıyla inanç sistemi* seni kullandı ve kullanmaya da devam ediyor,” dedi. “Sana, düşünmesine izin verilmeyen, makinedeki bir parçaymışsın gibi davranıyorlar –ve sen, bundan daha iyisini yapabilirsin.”

“Sistemin bazı kısımları çatlamış olabilir,” diye kabul ettim. “Ama prensipler hala geçerli ve ben de onlara inanıyorum. İnsanlarla vampirler arasında -seninle aramızda- asla aşamayacağımız bir mesafe var. Biz çok farklıyız. Böyle olmak için yaratılmadık.”

“Hiçbirimiz bir şey olmak ya da yapmak için yaratılmayız,” dedi. “Ne olacağımıza biz *karar veririz*. Bana bir keresinde, ortada kurban diye bir şeyin olmadığını söylemiştin. Yapmak istediğimiz şeyi seçmek için gücümüzün olduğunu.”

“Sözlerimi bana karşı kullanmaya kalkma,” diye uyardım onu.

“Neden?” diye sordu dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. “Çok iyi sözlerdi. Sen bir kurban değilsin. O zambağın tutsağı da değilsin. İstedğin şey olabilirsin. İstedğin şeyi seçebilirsin.”

“Haklısın.” Ondan hiçbir direnç gelmeyince ellerinden kurtuldum. “Ve seni *seçmiyorum*. Burada kaçırdığın nokta da bu işte.”

Adrian sustu. Gülümsemesi soldu. “Sana inanmıyorum.”

Dudak büktüm. “Dur bir tahminde bulunayım. Ben de seni öptüğüm için mi?” O öpücük sayesinde, haftalardır hissetmediğim kadar canlı hissetmiştim kendimi ve içimden bir ses, Adrian’ın bunu anladığını söylüyordu.

Başını salladı. “Hayır. Çünkü etrafında, seni benim kadar iyi anlayan hiç kimse yok.”

Daha fazlası için bekledim. “Bu kadar mı? Bunun ne anlam geldiğini açıklamayacak mısın?”

O yeşil gözler, beni olduğum yere mıhladı. “Buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.”

Sebebinden emin olamamakla birlikte, ona bakmamam gerekiyordu. “Eğer beni bu kadar iyi tanıyorsan neden gittiğimi anlayacaksınız.”

“Sydney...”

“Hoşçakal Adrian.”

Aceleyle kapıya gittim. Bir yanımda, beni tekrar tutacak diye korkuyordu. Eğer bunu yapsaydı, oradan ayrılabilir miydim

emin olamıyordum. Fakat bana dokunmadı. Beni durdurmak için kılını bile kıpırdatmadı. Binasının önündeki çimlerin yarısına gelmiştim ki arkama bakma cesaretini gösterdim. Adrian kapı eşiğine yaslanmış duruyor, tüm dikkatiyle beni izliyordu. Kalbim paramparçaydı. Yanağımdaki zambaksa bana kim olduğumu hatırlatıyordu.

Dönüp arkama bile bakmadan oradan uzaklaştım.

"Kanbağı serisine bayılıyoruz." —Entertainment Weekly

"Kalabalık vampir romanları dünyasında yeri bambaşka." —Associated Press

RICHELLE MEAD DÜNYASINI KEŞFEDİN

Kan Yalan Söylemek

WWW.BLOODLINESSERIES.COM

Kan, Aşk ve Sadakatle Boy Ölçüsomak

WWW.VAMPIREACADEMYBOOKS.COM

